

กฎแห่งกรรม . ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๘

พระราชสุทธินายกมงคล

(จรัญ จิตฺตมฺโหม)

ที่มายุโก โหตุ ราชสุทธินิยามมงคลตเถโร
พระราชสุทธินิยามมงคล* เถรภิกขุติพนังสคฺติ

สัพพทลวิกิพต ฉันท์๑๕

- ยอกรเทคศิริเกล้าประณต ฯ พระชินบุตร	
นามองค์ “ พระราชสุท-	ธิญาณ” –
- มงคล “ มี ณ สมัย “ พระภัทร ”	อุดมการ
ศรีคุณ ฯ พระราชทาน	ถวาย...
- งามศีลทรงปริยัติสมาธิอุภิปาย	
แจจธรรม ฯ ประชาถาย -	ภิรมย์
- สร้างวัดจัดกฐินธรรม ฯ ประคาลพนะนิยม	
พฤษภษณะอื่นชม...	จะขาน
- อบรมสังฆะ - ประชาประชุมกิจพิจารณา	
หอ “กร ฯ – สุธรรม ฯ” สถาน	สถิต
- เสริมศาสตร์จากอนุบาล – อุดม ฯ สุกุลิขิต	
จัด “ ทุน ฯ ” บำเรื่องวิทย์	พิบูล
- ทวยหาญอีกพลเรือนตำรวจสุขนุกูล	
ท่าน ฯ ฝึกและเพิ่มพูน	พระธรรม ฯ
- ฟ้าป่า... โคและพยัคฆ์ ฯ พระคุณ ฯ ทำนุปลัมภ์	
“สิบลี – ตุลา ฯ ” ประจำ	ระราย
- “ อาคารข้าวและน้ำ ฯ ขยา ฯ ”	เพราะชีวิตมิวาย...
ห้องสมุด ฯ ก็ทูลถวาย ฯ	กุศล ฯ
- สร้าง “ สาธารณสุข ”	ประสานหะทะยะชน
ผ่อนทุกข์ และยากจน-	ประชา
- แผ่ศูนย์ศาสนกิจก็เพิ่ม “ วิพวนา ”	
ต่างแดน... ก็เยี่ยมมา	มิขาด
- ศาลาสุขสถานและมูลนิธิประกาศ	
“ โรงเรียนพระ ฯ ” เสริมศาสน์	สฤษดิ์
- วัน – คั้นแผ่กรุณาประชาทิศ – นุทิศ	
พักผ่อนก็น้อยนิค...	กระมัง...
- สิบลี – สิงห์... ” ก็ลูวาระเกิดคุณประนัง	
จงศิษย์ ฯ ประชุมตั้ง	มนัส

- เชิญ “แก้วสาม” อภิบาล “พระคุณ ฯ”
สุขภาพ “พระคุณ ฯ” สวัสดิ์

พิจรัง
เกษม – ธรรม โสคติเจริญ

ด้วยคาริจตอย่างสูง
ยุวพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ และคณะศิษยานุศิษย์
พันโท เฉลิมชัย เสี่ยงใหญ่ อนุศาสนาจารย์กรมกิจการพลเรือนทหารบก
ปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าแผนกวิชาการ กองอนุศาสนาจารย์
กรมกิจการพลเรือนทหารบก
ผู้ประพันธ์

* ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์เป็น พระธรรมสิงหนุราจารย์

พระราชสุทธินิยมมงคล
เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน และเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
ผู้มีปณิธานมั่นคง และมีผลงานพัฒนาคนให้สูงด้วยคุณธรรม
ชนมายุครบ ๖๖ พรรษา
๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๗

สตติกถา

พระบรมศาสดาทรงพระมหากรุณาโปรดสัตว์อยู่ ๔๕ พรรษา สาธุชนผู้ยังผูกพันอยู่กับการครองเรือน พระองค์ก็ทรงสอนให้ตั้งอยู่บนชั้นภูมิของสวรรค์ท่านผู้มีกิเลสน้อยเบาบาง พระองค์ก็โปรดให้ดำรงอยู่ในธรรมเป็นเครื่องหลุดพ้นตามวาสนาบารมีแห่งตน

๔๕ ปี แห่งการ โปรดสัตว์ พระพุทธองค์ประทับจำพรรษา อยู่ในนครสาวัตถี ถึง ๒๕ พรรษา คือประทับจำพรรษา ถึง ๑๕ พรรษา อยู่ที่วัดเชตะวัน ของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ซึ่งสละเงิน ๔๕ โกลี สร้างถาวราย อีก ๖ พรรษา ประทับ ณ วัดบุพพาราม ซึ่งนางวิสาขา มหาอุบาสิกาสร้างถวายด้วยทรัพย์ ๒๗ โกลี

ชาวสาวัตถีจึงมีโชคดีมหาศาล ได้ทำบุญเป็นการใหญ่ เข้าตักบาตร ทำบุญแด่พระสงฆ์สามเณร ยามเย็นก็ถือดอกไม้รูปเทียนไปฟังธรรมที่วัดทุกวัน ดอกไม้แห่งเวไนยสัตว์ต่างบานสะพรั่งอยู่ที่ กรุงสาวัตถี

ดู พ.ศ. ๒๕๓๗ ยุคพระบาทสมเด็จพระภูมิพลมหาราช ผู้ทรงคุณธรรมอันประเสริฐ องค์เอกอัครศาสนูปถัมภก ธรรมประทีปของพระศาสดา ได้ย้ายจาก กรุงสาวัตถี มาสาธตเสงฆกรรม- แสงทอง เป็นประกายจรัส ณ วัดอัมพวัน แห่งพรหมนคร สิงห์บุรี ซึ่งพระราชสุทธินิยามมงคล * จำพรรษาโปรดสัตว์พัฒนาคนประมาณ ๔๐ ปี

ปัจจุบัน การคมนาคมสะดวก ชาวพุทธจากทั่วสารทิศ ไม่เฉพาะแต่ชาวสิงห์บุรี ต่างบ่ายหน้ามาอาบแสงธรรมยังวัดอัมพวัน เป็นดอกบัวบาน คู่เคียงกับ ขนรุงสาวัตถี นำชื่นใจยิ่งนัก

หลวงพ่ोजรัญ แห่งวัดอัมพวัน จำเริญรอยตามพระศาสดา ด้วยการปฏิบัติและสอนกรรมฐาน ตามพระพุทธดำรัสที่ว่า

“เอกายโน อย ภิกขเว มคโค ... ยทิต จตตารโ สติปฏิฐานา”

ทางนี้เป็นทางสายเอก เพื่อความบริสุทธิ์ของสัตว์ทั้งหลาย เพื่อระงับความโศก ระงับความคร่ำครวญ เพื่อดับทุกข์ ดับโทมนัส เพื่อบรรลุนิรมรรค เพื่อบรรลุพระนิพพาน ทางสายเอกนี้ได้แก่ สติปฏิฐาน ๔ คือ สติกำหนดตามดู กาย เวทนา จิต และธรรม

วัดอัมพวัน รุ่งเรืองไกลเคียงวัดเชตะวัน และวัดบุพพาราม ในยุคพุทธกาลก็เพราะปาฏิหาริย์แห่งสติปฏิฐาน ๔ ทางสายเอกนี้เอง โอ! พระธรรมของพระศาสดาเป็น “อกาลิโก” ไม่จำกัดกาล ทนต่อการพิสูจน์อำนวยความสะดวกแก่มหาชน เป็นมหัศจรรย์ยิ่งนัก

นี่เป็นการจำเริญรอยตามพระปัญญาคุณ และ พระวิสุทธิคุณ ของ หลวงพ่ोजรัญ ต่อพระพุทธบิดา ส่วน พระกรุณาคุณ เราจะเห็นชัดที่หลวงพ่อบุญชิต ทั้งจัดให้กับังงานพัฒนาคน ปลดเปลื้องทุกข์ของมหาชน ไม่มีคำว่า กลางวัน กลางคืน สำหรับหลวงพ่อบุญชิต

สำหรับปี ๒๕๓๗ นี้ กรุณาคุณอันร่มเย็นของหลวงพ่อบุญชิตได้แผ่ไปยังผู้เจ็บไข้ได้ป่วย ด้วยการสร้างอาคารมอบให้เป็นศูนย์บริการสาธารณสุขสิงห์บุรี

กรุณาคุณที่แผ่ไพศาลไม่มีขอบเขต ก็คือ น้ำใจกรุณาที่แผ่ไปถึงสัตว์ วัฏ ซึ่งจะต้องถูกเชือดในกรงฆ่าให้รอดชีวิตอีกครั้ง น้อมถวายพระราชกุศลแด่สมเด็จพระบรมราชาธิบดี

เมตตา – กรุณาที่เร่งเร้าใจมหาชนมากที่สุด ก็คือหลวงพ่อแผ่กรุณาไปถึง ลูกเสือ ที่แม่เสือไม่ยอมให้ ลูกกินนม เจ้าหน้าที่สวนสัตว์คิดถึงแม่หมาไทยซึ่งคลอดลูกในเวลาไล่เลี่ยกัน จึงนำลูกเสือไปกินนมกับลูกหมา ทุกคนชื่นชมนี้ ใจแม่หมาที่เต็มใจให้ลูกเสือกินนมได้เหมือนลูกในไส้ ด้วยอหิชาศย์ไมตรีน่ารักยิ่ง

หลวงพ่อก็ต้องการสอนธรรมะข้อกรุณาแก่มหาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ลูกศิษย์ของหลวงพ่อก็
จึงบริจาคทรัพย์บำรุงสวนสัตว์ ทั้งเสือทั้งหมาเป็นเงินหลายหมื่นบาท

“สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันหมดทั้งสิ้น จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด”

ได้ยินเสียงของหลวงพ่อก็พร่ำสอนเราไหมครับ? กลัวลูกศิษย์จะไม่ได้ยิน หลวงพ่อก็พยายามปั้น
ตัวเมตตา-กรุณา” ให้ศิษย์ได้เห็น – โดยทำให้ดู ช่างเป็นความเมตตา-กรุณาแก่ศิษย์ที่หา kami ได้จริงๆ

๑๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ วันคล้ายวันเกิดได้เวียนมาอีกคำรบหนึ่ง มวลศิษย์ ขอน้อมถวายสักการะ
พิเศษแด่หลวงพ่อก็คือ “หนังสือกฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๘” ซึ่งเป็นคำสอนและผลงานของหลวงพ่อ
เพื่อน้อมบูชาคุณและประกาศเกียรติคุณของพระอาจารย์ให้กึกก้อง กว้างไกลไปถึงพรหมโลก เพื่อ
อนุเคราะห์แก่ชาวโลก หาประมาณมิได้

ขออนุภาพพระไตรรัตน์ และบุญบารมีที่หลวงพ่อหลังให้แก่มวลสัตว์อย่างไม่ขาดสาย ปีแล้วปีเล่า
โปรดอภิบาลพระเดชพระคุณพระราชสุทธินิยามมงคล ได้ดำรงสังขารที่เปี่ยมด้วยความเกษมสำราญ เป็น
หลักชัยพระพุทธศาสนา ยิ่งยืนนานเทอญ

คณะผู้จัดทำ

พ.อ.(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน

สมพร แมลงภู

รศ.ดร.สุจิตรา รมรินทร์

อรสา จันทร์สระแก้ว

มันดา หอรัตนชัย

* ปัจจุบันดำรงสมณศักดิ์เป็น พระธรรมสิงหบุราจารย์

สารบัญ

สตูดิโอ

ภาคประวัติ

- เมื่ออาตมาเรียนกรรมฐานที่วัดมหาธาตุ
- ดวงชะตาหลวงพ่ोजรัญ
- หลวงพ่อเทพนิมิต
- ประวัติการสร้างหลวงพ่เทพนิมิต
- นิมิตจากหลวงพ่เทพนิมิต
- ผู้สร้างโบสถ์วัดอัมพวัน

ภาคกฎแห่งกรรม

- พระช่วยไม่ได้ ได้แต่บอกทางให้
- รอดตายจากไฟตั้งแตก
- บันทึกเหตุการณ์
- คำบอกเล่าขณะหลวงพ่อาพาธหนัก
- ตาเคลิ้ม
- เมื่อรู้ตัวว่าจะตาย
- บารมีหลวงพ่พระราชสุทธินามมงคลแห่งวัดอัมพวัน
- สิ่งที่เขาพเจ้าได้รับจากการสวดมนต์บทพระพุทธคุณ
- กุศล นามแก้ว
- สวดพระพุทธคุณช่วยให้ได้ของกิน
- คนเข้าถึงธรรมหายจากโลกได้
- จดหมายของนายกุศล นามแก้ว
- ชีวิตคือการเดินทาง
- วิบากกรรมของข้าพเจ้า
- วิปัสสนาแก้โรคปวดกระดูก
- การบริหารกาย – บริหารจิตของข้าพเจ้า
- พระคุณของเจ้าประคุณหลวงพ่
- สวดพระพุทธคุณแก้กรรม (โรคเบาหวาน)
- คนเก่าเล่าให้ฟัง
- เสริมกำลังพัฒนาวัดอัมพวัน
- เหริ่ฟ้าใช้กรรม
- เปิดประตูสู่ภพสว่าง

พระราชสุทธินามมงคล
สวัสดี ทองประสาน
พระนรินทร์ สุภาภาโร
นิพนธ์ นันทพงษ์
พยุศรี เจียรพฤติเวสน์
พล.ต.วสันต์ พานิช

ผ.อ.ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย
พระราชสุทธินามมงคล
พ.ต.ท.ชน อินทนา
เฉลา อินทนา
พระราชสุทธินามมงคล
พรสมบัติ ปัทมากรโกมล
กอบกุล ทองไชย
ศิริอาภา เจติกานนท์

ดวงกมล จันทรางศู
พระราชสุทธินามมงคล
กุศล นามแก้ว
ปรุง พวงนัคดา
วรรณฯ สุตติวิจิตร
กิ่งทอง ศิริมงคล
กนก สุรคุปต์
เรณู สีนุญเรื่อง
ขงยุทธ สาริตานันต์
พลตรี วสันต์ พานิช

-Four Weeks As A Monk

- ๔ อาทิตย์จากการเป็นสมณเพศ
- หลวงพ่อจรัญผู้มีพระคุณต่อลูก
- รอคอยจากไฟฟ้าแรงสูง
- ความประทับใจที่คิดฉันมีต่อหลวงพ่อพระราชสุทธินิยามมงคล
- การได้พบพระเดชพระคุณหลวงพ่อ พระราชสุทธินิยามมงคล
- ประสบการณ์ชีวิตจริง
- วินาทีแห่งความตาย
- วิโก้บรุน(Viggo Brune)
- ชาวซึ่งใจที่ได้เป็นศิษย์หลวงพ่อจรัญ
- ธรรมะจัดสรร

ภาคธรรมบรรยาย – ธรรมปฏิบัติ

- กรรณฐานเบื้องต้น
- พระประจำใจ
- การเมืองเรื่องธรรมะ
- ปัญญาในการแก้ปัญหา
- การสร้างบารมีในการปฏิบัติธรรม
- ชีวิตนี้มีค่า

ภาคพิเศษ ศูนย์ปฏิบัติธรรม “สวนเวฬุวัน”

- ศูนย์ปฏิบัติกรรมฐาน“สวนเวฬุวัน”
- เรื่องแปลกของนายเก็บ บัวหลวง
- เวฬุวันกับข้าพเจ้า
- ปฏิบัติกรรมฐานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
- ประสบการณ์ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน

ภาคผลงาน

- หลวงพ่อรับพระราชทานรางวัล
- อาคารพระราชสุทธินิยามมงคล
- ศูนย์บริการสาธารณสุขสิ่งห้บุรี
- ถวายโควันทำบุญ๑๔ ตุลาคม แต่ สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ
- ศาลาวัดไร่ตาพุด
- หลวงพ่อสร้างป้อมยามตำรวจ
- ความเมตตาของหลวงพ่อต่อเสือโคร่ง

Richard Guard

ริชาร์ด การ์ด
พ.อ.สรรเพชญ์ พานิช
เกรียง สุป็นดี
กมลนาฏ มาลากุล
บุญเต็ม อินทฤทธิ์
ฐานธมโมภิกขุ
ภัทรวดี องค์กรกุล
พระราชสุทธินิยามมงคล
ร.ท.หญิง ฉัตรกมล สว่างเนตร
มณเฑียรทอง

พระราชสุทธินิยามมงคล
พระราชสุทธินิยามมงคล
พระราชสุทธินิยามมงคล
พระราชสุทธินิยามมงคล
พระราชสุทธินิยามมงคล
พระราชสุทธินิยามมงคล

บุญส่ง อินทวิรัตน์
บุญส่ง อินทวิรัตน์
อุบล ลุคะราช
เฉลา เรียวเรืองแสงกุล
สว่างจิต ศรีระยา

อรรถสิทธิ์ ศรีชำนาญ
พระนรินทร์ สุภาภาโร
พระนรินทร์ สุภาภาโร
วิรัตน์ ภูเพียงใจ

- อีกก้าวหนึ่งของหอสมุดชุมชนประมูล
- สายสัมพันธ์วัดอัมพวัน- จอมสุรางค์อุปถัมภ์
- อานิสงค์การให้ทานน้ำของหลวงพ่อ
- การบริจาคบำรุงโรงเรียน และช่วยเหลือสาธารณกุศล
- รายการสถาบัน และคณะบุคคล ที่เข้ารับการอบรมและปฏิบัติธรรม
- สถิติผู้ใช้หอประชุมภavana – กรศรีทิพา และศาลาสุธรรมภavana
- สถิติผู้เข้ารับการอบรมฝ่ายคฤหัสถ์

ภาคผนวก

- ประเทศไทยในปัจจุบันได้พัฒนากันไปจริงหรือ
- พระราชทานโล่รางวัล“มหิดลวานุสรณ์”

นั้ตรชัย ธรรมโรจน์พินิจ

สมหมาย กิจจาทร

พระนรินทร์ สุภากาโร

ดร.บัณฑิต จริ โมภาส

ภาคปฏิบัติ

เมื่ออาตมาเรียนกรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ

โดยพระราชสุทธานวมงคล

โอกาสบัดนี้ อาตมาภาพจะแสดงพระธรรมเทศนาในการบำเพ็ญกุศลทักษิณาทานอุทิศถวายแด่พระ
เดชพระคุณ ท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชฆราวาส (โชดก ญาณสิทธิ์) ท่านได้มรณภาพไปสู่
สัมปรายภพ ปรารภ ๖ ปีในบัดนี้แล้ว คณะญาติ ศิษยานุศิษย์มี ท่านอาจารย์มหาสุภาพ เขมรสี พระมหาบุญชิต
ญาณวิโร พร้อมคณะ อุบาสก อุบาสิกา ถือว่างานนี้เป็นงานอุทิศถวายแด่พระเดชพระคุณ ครูบาอาจารย์ที่
เคารพสักการะอย่างสูง

ในวันนี้ท่านสาธุชนศิษยานุศิษย์ทั้งหลายโปรดสำนึกสมัญญาในการบูชาคุณครูอุปัชฌาย์อาจารย์ที่

ข้อ ๑. เราได้ความดีอะไรจากพระเดชพระคุณอาจารย์บ้าง

ข้อ ๒. เมื่อได้ความดีจากท่านแล้ว เรานำไปเผยแพร่ขยายที่ไหนบ้าง

ข้อ ๓. มีประโยชน์ต่อตนเองหรือไม่ และนำไปใช้ประโยชน์แก่ผู้อื่นหรือไม่

ข้อ ๔. จุดมุ่งหมายและเป้าหมายของพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์คืออะไร

น่าเสียดายที่ยุคสมัยนี้ ไม่ยึดมั่นความดีของครูบาอาจารย์ไปเผยแพร่ขยาย วันนี้ เป็นวัน นี้ เป็นวันบูชา
ความดีของอาจารย์ คนที่ไม่มีความดีเมื่อตายไปแล้วชื่อหาย เพราะไม่มีอนุสรณ์ความดี แต่พระเดชพระ
คุณท่านเจ้าคุณอาจารย์มีความดีที่ประทับใจ เป็นอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาเดี๋ยวนี้เป็นวิปัสสนาจารย์กันทั่ว
ประเทศ สอนผิด ไม่เอาของครูบาอาจารย์ไปเผยแพร่เลย อดรู้ อดดีต่อครูบาอาจารย์ ไม่เคารพ ไม่สักการะ
ไม่มีการบูชา นับถือครู และบรรดาญาติ และยังใหญ่ในโลกสมิท ไม่มีใครเทียบเท่าพระเดชพระคุณท่านเจ้า
คุณอาจารย์เลย

วันนี้อาตมาจะมาเทศน์ว่าอาตมาได้รับความดีอะไรจากวัดมหาธาตุฯ และท่านเจ้าคุณอาจารย์แล้ว
นำความดีนี้ไปเผยแพร่ขยายต่อไปหรือไม่ อานิสงส์ปฏิเวธธรรมบ้างไหม ทุกวันนี้หมายความว่าอะไร บวช
แล้วออกไปรุดงค์ตามถ้ำ ตามเหว นักธรรมตรีที่ไม่เรียนฟังข้อคิดกันก่อน ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมดู
หรือจะเห็น ไม่ยอมทำหรือเป็น จะลำเค็ญย่ำแย่จนแก่ตาย ท่านคณะศิษยานุศิษย์ อุบาสกอุบาสิกาได้รับความ
ดีอะไรจากท่านเจ้าคุณอาจารย์บ้างคิดคุณะ ไม่ใช่มานั่งเอาบุญฝรั่งชอบมาหาธรรมะ แต่คนไทยชอบไปหา
บุญ ทั่วบุญกันทั่วแล้วกลับมานั่งทะเลาะกัน ฝรั่งมังค่า คริสต์ อิสลาม เดี่ยวนี้นั่งวิปัสสนา บอกพองหนอ ยุบ
หนอดีมาก ชอบปฏิบัติมาก แต่เสียใจคนไทยบางคนนั่งวิปัสสนา ๗ วัน แล้วไปเป็นอาจารย์สอนผิด ๆ พลาด
ๆ อาตมาสอนกรรมฐานมา ๔๐ ปีแล้วยังไม่เป็นวิปัสสนาจารย์ เป็นเพียงอาจารย์ ผู้ช่วยพระเดชพระคุณท่าน
เจ้าคุณอาจารย์ที่ท่านให้ความรู้ ความดี มีปัญญา มีความรู้ออกไปสู่งาน ฐานะก็ดีมีหลักฐาน มีปัญญาสามารถ
แก้ไขปัญหาต่าง ๆ ได้

ทราบกันดีแล้วว่าวันนี้ทำบุญอุทิศกุศลให้ครูบาอาจารย์ข้างคนก็มาสักหน่อย หรือฝากเงินมาทำบุญ แต่ไม่ปฏิบัติความดีที่ท่านให้เราไว้ไม่เอาบุญมาใส่ใจคือความสุข เดียวนี้คนส่วนมากลืมพระอาจารย์ ลืมตัว ลืมตาย ลืมกาย ลืมแก่ ลืมแม่ ลืมพ่อ รักเมีย เสียไม่ได้ วันนี้เรามาบูชาท่านเจ้าคุณอาจารย์ไม่ใช่เปตานั้น ทักขินัง ไม่ใช่บูชาครูวันพฤหัสบดีที่บูชาด้วยดอกมะเขือ ดอกมะลิ แต่ ๑. สັกการะ ๒. เคารพ ๓. บูชา ๔. นับถือ ๕. เชื้อฟุ้ง วันนี้จึงมี๕ ประการที่มาบัพเพญกุศลอุทิศถวายแต่ท่านเจ้าคุณอาจารย์

สັกการะคืออะไร สັกการะแปลว่า เอาใจใส่ ภาษาบาลีแปลอย่างนี้ ดีความหมายให้สั้นก็คือเอาใจใส่ ครูบาอาจารย์ของเรา

เคารพคืออะไร ไม่ใช่มากราบไหว้กลับไปแล้วหัวผก ๆ เรียกว่าเคารพนี่เป็นเคารพแบบปลอม เคารพจริงต้องเคารพถึงใจ หมายความว่าต้องมั่นใจต่อครูบาอาจารย์ ไม่ประพฤติดัวเหลวแหลกแตกลาญ หละหลวม เหลาะแหละ เหลวไหลด้วยประการทั้งปวงและโยมมีพ่อแม่ ต้องเอาใจใส่ มั่นใจต่อครูบาอาจารย์ของเรา อย่าไปมั่นใจคนโน้นบ้าง คนนี้บ้างสับสนอลหามานแล้วท่านจะไม่ได้อะไรเลย จะไม่ได้ความคิดจากครูบาอาจารย์

บูชาคืออะไร ท่านทั้งหลายไม่เข้าใจ บูชานะรูปดอกเดียวหลายดอกก็ได้ แต่ใจจริงไม่มีเลขนะทำ วันทยาอุช วันทยาหัตถ์ ตามแบบฟอร์มเป็นเพียงอามิสบูชาแต่ถ้าเราน้อมระลึกในใจว่า จะปฏิบัติตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามที่ท่านเจ้าคุณอาจารย์สอน มีทาน ศีล และภาวนาให้มั่นคงดำรงไว้ในพระพุทธศาสนา เป็นการปฏิบัติบูชา แล้วจงน้อมระลึกนึกถึงตัวเองว่าได้บูชาวงศ์ตระกูล บูชาทรัพย์ บูชาชื่อเสียง บูชาความรัก หรือไม่ ท่านเจ้าคุณอาจารย์ได้ให้สมบัติแล้ว ให้ชื่อเสียงเรียงนามและความรักแก่เราอย่างดี เป็นอุปัชฌาย์อาจารย์ด้วย ให้ทั้งความรัก ความรู้ให้ทั้งงานและหน้าที่ครบทุกประการแล้วญาติโยมเอาไปใช้ตามนั้นหรือไม่ไม่ใช่มากราบรูปภาพของท่านแล้วใช้ได้ แต่ไม่ปฏิบัติตามที่ท่านสอน

นอกจากนี้ ท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังสอนให้รักกัน ญาติพี่น้องอย่าแย่งสมบัติกัน ท่านเทศน์เสมอ ต้องเคารพพ่อ เคารพแม่ คนเราที่มันเลวเพราะไม่เคารพผู้ใหญ่ไม่เคารพครูอุปัชฌาย์อาจารย์ ประเพณีวัฒนธรรมของชาติก็เหลวแหลกแตกลาญเพราะไม่เคารพผู้ใหญ่ไม่เคารพครูบาอาจารย์เมื่อก่อนนี้อวดมดต้องสร่งน้ำให้ครูบาอาจารย์ ล้างเท้าให้ท่านทุกวัน รินน้ำ ร้อนน้ำ ฆ่าและพัดวีให้ท่านเสมอ เดียวนี้ไม่มีแล้ว

นับถือคืออะไร คือ ยึดเข้ามาไว้ในใจของเรา ท่านเจ้าคุณอาจารย์สอนเสมอว่าพี่น้องอย่าทะเลาะกัน สามิภรรยาอย่าทะเลาะกัน บ้านไหนที่สามิภรรยาทะเลาะกันเป็นบ้านอัปมงคล สร้างกุศลไม่ได้ ท่านเจ้าคุณอาจารย์สอนนักสอนหนาในโบสถ์วัดมหาธาตุ อาตมาได้ความดีจากวัดนี้ ทำให้สามารถเลี้ยงคนเป็นพันเงินไหลนอง ทองไหลมา ขอให้เชื่อครูบาอาจารย์ เคารพจริงทั้งต่อหน้าและลับหลังจึงจะมีเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น

เชื่อฟังคืออะไร เชื่อฟังหมายความว่าเราปฏิบัติได้๔ ข้อแล้วนำคำสั่งสอนของอุปัชฌาย์อาจารย์ของเราไปชี้แนะแสดงเหตุผลแก่ตนและครอบครัวพร้อมทั้งประชาชนทั่วไปด้วยนี้อาตมามองเห็นแล้วไม่มีใครเชื่อฟังครูบาอาจารย์ ต่อหน้ามะพลับลับหลังตะโกที่นั่น

ท่านเจ้าคุณอาจารย์บอกฝรั่งมามาก มาหาธรรมะ แต่คนไทยชอบหาบุญ ท่านได้ส่งศิษย์ไปสอนต่างประเทศมากมาย และที่อังกฤษท่านไปอยู่มาและเล่าให้อาตมาฟัง อาตมาจำได้หมดไปสอนลูกได้๓หนู ทั้งจดทั้งจำสิ่งใดงามอย่าได้จด หนูทั้งจดทั้งจำนี้ได้จากท่านเจ้าคุณอาจารย์ อาตมาจำคำสั่งสอนของท่านได้แม่น นับถือท่าน เชื่อฟังท่าน และปฏิบัติตาม แสดงว่าไม่ใช่ลูกศิษย์แน่นอน จะมาพูดให้เชื่อถือไม่ได้ ต้องวิจัยประเมินผล ใครตรงด้วยปัญญาก่อนที่อาตมาได้จากท่านสิ่งละอันพันละน้อยเหลือกินเหลือใช้ตลอดมา ตอนที่ท่านไปเทศน์ที่อินทร์บุรีท่านบอกสร้างความคิดกันเถิด จะเกิดผล เป็นมหามงคลสมัยในชีวิตด้วยการเจริญพระกรรมฐาน มีบทความดังกล่าวแล้วทุกประการ นี้ ๕ ประการนี้แหละทำบุญกุศลแล้วมาเข้ามุลนิทกัน อาตมาชอบเงินจอก ท่านทั้งหลายถ้าท่านไม่ชอบเงินหมกทำใจให้สดชื่น ทำใจให้มีสติปัญญา๔ อย่าทำใจให้เหี่ยวแห้ง มันจะแล้งน้ำใจ โทนที่แล้งน้ำใจ เงินก็หมก เงินก็ไม่ไหลนอง ทองก็ไม่ไหลมา แล้วไปวัดมิคดอกไม้รูปเทียนกันไปทุกคน นึกว่าจะไปหาพระ แต่ไปขอหลวงพ่อบุญในวิหารโบสถ์ขอให้ผู้รักหน่อย ขอให้ชายที่คืนได้หน่อย และช่วยให้รวยหน่อย ไปขอให้พระช่วยคือไปหาบุญ แต่ฝรั่งมังค่าแสวงหาธรรมะไปเข้าวัดปฏิบัติธรรมส่วนคนไทยไปหาบุญ ทำบุญมาจะ วันนี้นำไปมะ วัดแล้ว วัดอัมพวันเป็นวัดดี เป็นวัดสุดท้าย เพราะมากินข้าว ข้าววัดอัมพวันอร่อยอลงจากรถก็ถามให้แซดว่าวัดนี้เป็นพระสุปฏิปันโนหรือเปล่า วัดนี้เป็นพระอรหันต์หรือเปล่า อาตมาเลยบอกว่าวัดนี้มีแต่พระอรหันต์มีทุกซกั้หันก็ให้ไปช่วยให้เขาพ้นทุกข์

อาตมาได้ขงคิดจากวัดนี้ แต่โยมเล่าว่าอาการเคาการพฤษา๕ ประการข้างต้นไปใส่ในใจจึงเป็นการบำเพ็ญกุศลถวายท่านเจ้าคุณอาจารย์และท่านจะทราบด้วยญาณวิถีย่างดีถ้าใครหน้าไหว้หลังหลอกท่านก็รู้ นะ แต่ท่านพูดไม่ออก ขอฝากให้ไปคิด โดยที่ ๖ หน้ากันเชื่อท่านเจ้าคุณอาจารย์เถิด จะประเสริฐที่สุด

กาลเวลาต่อมา พระพิมลธรรม (อาจ อาสภเถระ) มีคำสั่งมาว่าใครที่จะรับเป็นอุปัชฌาย์โปรดไปเข้ากรรมฐานที่วัดมหาธาตุฯ อาตมาก็ไปก็พบพระมหาโชค ปีนั้นท่านได้รับสมณศักดิ์เป็นพระครูอุดมวิชาญาณเถระ ท่านบอกให้ดูในพระไตรปิฎก สอนให้ยี่นคั้ยสติสัมปชัญญะปัพะ สติมา สัมปะชาโน พุททหายใจเข้า โทหายใจออก กับพองหนอยุบหนอนะอันเดียวกัน แต่เปลี่ยนที่มาไว้ที่ท้องคือ อานาปานสตินั้นเอง ให้มีสติทุกลมหายใจเข้าออก และทำสติปัญญา ๔ บางคนมาทำกรรมฐานพอกลับไปแล้วเลิกเลย ไม่เคยเดินจงกรม ไม่เคยนั่งสมาธิ ไม่เคยกำหนดจิต ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทวารหกไม่เคยกำหนดรู้เลย อย่างนี้ใช้ไม่ได้ไม่ห่มารเรียน ๗ วันแล้วไปเป็นอาจารย์นะ อาตมามาอยู่๖ เดือนไม่ได้ญาณสักที พระอาจารย์บอกว่าพรุ่งนี้จะมีเทศน์ลำดับญาณแล้วท่านก็ตรวจสอบว่าองค์ไหนจะฟังเทศน์ได้บ้างคัดเลือกให้ไปฟัง อาตมานึกโกรธว่าท่านน่าจะให้อาตมาฟัง จะได้รับกลับวัดฟังมารู้ตอนหลังว่าอาจารย์ท่านเมตตามาก เพราะอาตมายังไม่ได้

อะไร ถ้าไปฟังเทศน์ลำดับญาณก็จะฟังไม่รู้เรื่องและจะกลายเป็นวิปัสสนิก คือนึกเอาตามใจชอบ ทำให้เสียหายมาก อาตมาอยู่เป็นเวลานาน ศึกษปฏิบัติอย่างเข้มงวดกดขันแต่ได้ช้าเพราะโตแล้วมีกังวลมาก มีสามเณรองค์หนึ่งชื่อ ทองดี ท่านดีกว่าอาตมาอีก เพราะยังป็นเด็ก ไม่มีกังวล ท่านนั่งได้ผลสมาบัตินั่งได้ ๒๐ ชั่วโมง รุ่นเดียวกับ อาจารย์แพ่ง ที่วัดนี้ อาตมาเลยบอกเณรพຸ່งนี้ อย่างเพິงฟังเทศน์ลำดับญาณนะ ไว้ฟังพร้อมกัน เทศน์ลำดับญาณนะไม่ใช่ฟังง่าย ๆ นะ ปฏิบัติเจ็ดวันแล้วฟังนะ ที่นี้ไม่ได้นะ ต้องรักษาขนบธรรมเนียมของท่านไว้

อาตมาได้ฟังเทศน์ลำดับญาณโดยอาจารย์พม่ามาเทศน์ และมีทูตมาแปลเป็นภาษาไทยฟังพร้อมกับหลวงพ่อดัดปากน้ำ เดิมทีอาตมาไม่ทราบที่ท่านมานั่งกรรมฐานที่วัดมหาธาตุพอดิท่านเจ้าคุณอาจารย์ไปสอบอารมณ์ อาตมาก็ตามไปฟัง หลวงพ่อดัดบอกอาตมาว่า เราเป็นขี้ข้าเขามาหลายสิบปี มีแต่หนี้มีแต่เครื่องหมายมากมาย และติดหนี้มีต พอกำหนด เห็นหนอ ๆ หนี้กรรมกายหายไป ปัญญาเกิด และเข้าผลสมาบัติได้ถึง ๘๔ ชั่วโมง หลังจากนั้นก็นำนิโรธสมาบัติได้ด้วย อันนี้ขอเปิดเผยเพราะท่านมรณภาพไปแล้ว และท่านยังบอกอาตมาอีกว่าถ้าเราอยู่เราจะสอนอย่างนี้ต่อไป แต่ถ้าเราจะหมดอายุเราก็ขอแต่ตัวเราพันทุกซ์

การเป็นครูอาจารย์สอนกรรมฐานมิใช่่ง่าย อยู่ปริวาส๗ วัน แล้วออกมาสอนกรรมฐานกันตามบ้านนอกน๊ะ สอนคิดกันมากน่าเสียดาย อาตมาได้ ตามท่านไปสอบอารมณ์ที่เรือนจำบางขวาง ฟังว่าท่านสอบอย่างไร ถามอย่างไร ถิลาท่านทางไหน จดจำไว้จึงจะเป็นครูได้เดี๋ยวนี ไม่ต้อง พอทำได้พองหนอยุบหนอ ขว้างหนอ ซ้าย่างหนอ เป็นครูเลยเป็น ได้ที่ไหนกันแล้ว บางคนขว้างหนอ ซ้าย่างหนอ ตาไปอยู่บนหลังคา บางคนขว้างหนอ ซ้าย่างหนอ แพนไม่มาเยี่ยมเลยหนอ เห็นแพนคนอื่นมาหนอ นี่หรือกรรมฐาน มันเพี้ยนมากมายนะ ขอฝากไว้ที่สำคัญมากเมื่อกลับไปแล้ว คิดหนอ หายใจยาว ๆ กำหนดคิดหนอที่ลิ้นปี แล้วจะคิดออก ไม่ต้องไปหาหมอดูที่ไหนเราเป็นภิกเอกโหราอยู่ในสุวรรณพลับพลา คือตัวสติ พระลักษณะพระรามคืออะไร เขียวขุ่มเป็นพุ่มไสวคือพระราม บริสุทธี ขาวสะอาดหมดจดคือพระลักษณะศรีอนุชาส่วนไอ้ทศกัณท์มันไม่เป็นตัวของมัน เอาจิตไปฝากไว้กับคนอื่นนั้นจึงต้องตายเพราะไอ้ลิงรับอาสา มา นี้ออกมาในรูปแบบนี้ ชัดเจน

อาตมาได้ความดีจากท่านเจ้าคุณไปมาก จำได้ทุกกระเบียดนิ้วเลย และจดไว้เล่มเบื้อเรือเทศน์ลำดับญาณที่ท่านเจ้าคุณนิมนต์อาจารย์ชาวพม่ามาเทศน์เป็นภาษาธรรมยังอยู่ครบอาตมาจดไว้และจำได้หมด เพราะรักและเคารพครูบาอาจารย์จึงเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดีจะพิมพ์เป็นเล่ม แล้วเอามาฝากไว้ที่นี้ด้วย แต่ไม่ขาย เอามาฝากเป็นหลักต่อไป

พ.ศ. ๒๔๕๕ พระพิมลธรรมให้อาตมาไปช่วยงานที่จังหวัดร้อยเอ็ดช่วยอยู่ปีครึ่งแล้วกลับมาเป็นสมภารเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน หลวงพ่อใหญ่พระพิมลธรรมได้มีจดหมายไปให้เปิดสำนักได้ กุฎิกรรมฐานหลังแรกหญิงสองร่านางสองชาติเป็นผู้สร้างเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐

วันปิดสำนักปฏิบัติธรรมพระพิมลธรรมพร้อมด้วยท่านเจ้าคุณอาจารย์ พระครูธรรมบาล และพระครูอีกหลายพระครูของวัดมหาธาตุฯ ไปหมด ไปเรื่อยเมล์ไม่มีรถสมัยก่อนการเดินทางทุรกันดารมาก เปิดสำนักวิปัสสนากรรมฐานแล้วอาตมาก็เอารูปหลวงพ่อกว้างใหญ่และรูปครูบาอาจารย์ตั้งไว้แล้วปฏิบัติตามอยู่มาไม่ช้าตำรวจมาวัดฉันวันบอกให้เอารูปอาจารย์กรรมฐานลงให้หมดเป็นพวกคอมมิวนิสต์ อาตมาไม่ยอมเป็นตายร้ายคืออย่างไรก็ไม่เอาลง สึกเป็นสึก ปีนก็มี ๒ กระบอกจะกลัวอะไร นี่ปีนเอ็ม ๑๖ ยิ่งตายนะ อ่อนน้อม ถ่อมตน ปากหวาน ตัวอ่อน มือเป็นหงอนตายเลย กลับไปเลย ปีนนี้ใช้ลูก ๑๐ ลูก ยิ่งตายเลยนะ บอกพวกกรรมฐาน ไม่ใช่คอมมิวนิสต์ องค์กรอื่นหัวทกกันหมด องค์กรนี้ หดไม่ได้ ไม่ใช่เต่า ต่อมาตำรวจมาอีกอาตมาบอกจะจับก็จับไปเลยแต่อย่าเอารูปลงนะ จะเจอข้อหาทำลายทรัพย์สินของเราก็เป็นคอมมิวนิสต์ได้ อย่างไรก็ตามเมื่อสอนคนให้เป็นคนดี นี่องค์กรนี้สู้นะ ส่วนเปรียญรุ่นเดียวกันหนีหมดเลย เอารูปพระพิมลธรรมและรูปท่านเจ้าคุณอาจารย์คว่ำหมุด อาตมาไปเห็นเลขขอเอามาล้าง

วัดอาตมาเดิมมีปฏิกรรมฐาน ๒ หลัง บัดนี้ ไปดูซิ เพราะได้ความคิดจากวัดมหาธาตุฯจึงมีห้องส้วม ๓๐๐ ห้อง โรงครัวเลี้ยงคนวันละพัน มีข้าวสารเดี๋ยวนี้นี้หมดไปแล้ว ๕๐ กระสอบ คริสต์ อิสลามก็เอามาให้เขามาทำไหม เขามานั่งกรรมฐาน อาตมาจึงได้ตำราจริงออกมาเลยว่าคนไทยชอบบุญ ทำบุญบาทเดียว แต่จะเอา ๑๒ ล้าน ธรรมไม่เอา มาบวช ๗ วัน บอกบวชเอาบุญ มีห้องแอร์ใหม่ มีพัดลมใหม่ อดอยากปากแห้งใหม่ วัดนี้ ไม่มีมีแต่บวชสร้างบุญหาธรรม แสงกุศลให้แก่คน ไม่ใช่ไปบวชเอาบุญ กินแล้วก็นอน ให้หายอำนวยพร อย่างที่ไปกันตามวัดตามวานะ อย่างนั้น โง่งที่สุดคนที่รับบุญขาดวาสนานะมี ๔ จี ๑. จีเกียจ ๒. จีโกง ๓. จีจิดา ๔. จีริษยา

สรุปแล้วประเมินเป็นข่าวกรองได้ว่าฝรั่งต่างชาติชอบมาหาธรรมะคนไทยชาวพุทธชอบไปหาบุญไปนั่งในวัดก็ได้บุญ ไปเป็นหนี้สงฆ์ก็ไม่รู้สร้างความคิดก็ได้ คนไทยส่วนมากชอบเอาบุญ หัวหงอกหัวดำขอประทานโทษอาราชนาศิลไม่เป็น บางคนเอาลูกไปบวช กินเหล้าเมาสุรากันในวัด บวชเอาบุญ ไม่ต้องทำอะไร จะเดินไปไหนก็เป็นอาบัติกินแล้วก็นอน นอนแล้วก็กิน สึกเข้าเฝ้าเย็นแล้วก็มีชนกบักหลังเป็นกฎแห่งกรรมติดตามตัวไป แล้วไปพูดกันในสังคมว่าบวชไม่ได้เรื่อง ได้ราวแต่ประการใดถูกต้องขอฝากไว้ เพราะเธอไม่เอาเรื่องไม่เอารวมมาตั้งแต่บ้านแล้ว

อาตมาจำได้ว่าหลวงพ่อบุญธรรมชัชวาลมหายานี่ท่านเดือนอาตมา ท่านบอกว่านี่ท่านพระครู ตอนนั้นอาตมาเป็นพระครู ท่านบอกว่า พวกที่มาบวชนะ ถ้าเขาไม่มีศรัทธาอย่าบวชให้หั้นะ ถ้าเขามีศรัทธาบวชให้เลย เพราะท่านมีประสบการณ์ตอนเป็นเจ้าของคณะ พวกที่พ่อแม่ขัดเคียดให้บวชนะมีปัญหาและทำความเสียหายมาก อาตมารับคำสอนของท่านได้เศียรเกล้า จำได้ว่าจนบัดนี้ มีความหมายมากนอกจากนี้ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังบอกอีกว่า นี่เจ้าคุณอาตมาเป็นเจ้าคุณแล้วก่อนท่านมรณภาพ นี่เจ้าคุณเอาตำราใช้ให้ถูกต้องนะ จะมีความรู้มากน้อยไม่สำคัญ ปฏิบัติและสอนตามที่รู้มาก็แล้วกัน อาตมาจดแล้วจำ บันทึกลงไว้เล่มเบ้อเรอเลย ความรู้ ความคิดที่ครูอาจารย์มอบหมายให้เราเราต้องรักษาไว้เหมือนทรัพย์ ชื่อเสียง ความ

รัก เราจึงมีชื่อเสียงมาจนบัดนี้ และพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ยังเทศน์อีกว่า เราทั้งหลายเจริญวัย
ชั้นยามาได้ เพราะพ่อแม่ชุบเลี้ยงเรามา เราได้รับเรือน๓ ไร่ ๔ ของพ่อแม่กันมาทุกคน

เรือน ๓ คือ เรือนครรภ์ เรือนตักที่แม่อุ้มใส่ตัก และเรือนที่อยู่อาศัยที่พ่อแม่หาไว้ให้ ส่วนนี้ ๕ คือ
น้ำนม น้ำคำลูกจำแม่ให้พร น้ำพักน้ำแรงที่พ่อแม่หาเลี้ยงทะนุ ใจที่ไม่มีอะไรเทียบได้เลย เราจึงควรมี
ความกตัญญูท่านทั้งหลายของดำรงไว้ซึ่งชีวิตเป็นศิษย์อาจารย์เดียวกันของสมานฉันท์ปรองดองกันทั้ง
ฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ ท่านกตเวทิตาธรรม อาตมาจึงละอันพันละน้อยจากคำสอนของท่านเจ้าคุณ
อาจารย์ แล้วมาปฏิบัติตาม ได้ผลมาจนบัดนี้

ขณะนี้เด็กอยู่ที่วัด๓๐๐ คน เมื่อคืนให้โอวาทไปแล้ว บอกหนูก่อนไปโรงเรียนไหว้ครูลัก ครูจำ ครู
ณะ ครูนำ ครูพร้า ครูสอน พบคนแก่ให้เลี้ยงทาง พบพระนมัสการนะหนุณะ หนูครูเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ราช
บุตร ราชธิดา กราบที่เท้าบนสนามหญ้า ๓ ครั้ง มันเป็นภาพที่ซึ่งใจสอนเด็กมาจนทุกวันนี้ นี้ได้จากครูบา
อาจารย์ท่านสอนอาตมา

ตอนที่สมเด็จพระราชชนนีศรีสังวาลย์ มาเจริญพระกรรมฐาน ที่วัดมหาธาตุฯ อาตมาก็ขออนุญาต
ท่านเจ้าคุณอาจารย์ไปฟังสอบอารมณ์ท่านด้วย อาตมาจึงจำได้ว่า จะพูดคำลากับสมเด็จพระราชชนนี
อย่างไร ถามอย่างไร อาตมาได้จากท่านเจ้าคุณอาจารย์ วันนั้นพอดีสมเด็จพระบรมราชินีนาถเสด็จด้วย
อาตมาจึงได้แบบได้แผน จดจำมา

อีกครั้งหนึ่งมีการรับสัญญาบัตรแพทย์ศานหลวงพะพิมลธรรมเป็นเจ้าพิธีในโรงอุโบสถมี
สมเด็จพระวันรัตนำวัดเบญจมบพิตรฯ มาเป็นประธาน อาตมาเป็นคนป้ออาสนสงฆ์ จะทำอะไรทำแบบวัด
มหาธาตุฯ ทั่วราชอาณาจักรต้องยอมตัวในเรื่องความเป็นระเบียบเรียบร้อยของวัดมหาธาตุฯ นี้ก็เสมอกัน
ตั้งกระโดนอย่างไร ตั้งอะไรช่างไร อาตมาได้้นำเอาไปใช้ที่วัดมากirkครูอาจารย์ต้องเอาไปใช้ เอาไปเป็น
ประโยชน์ต่อไป

ท่านอดีตสมเด็จพระพุฒาจารย์ปลุกให้ลูกศิษย์ได้ดีของท่านทั้งหลายจงอนุรักษ์ขนมธรรมเนียมประเพณี
ของวัดมหาธาตุฯ ไว้และท่านทั้งหลายเป็นลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณอาจารย์ โปรดดำเนินงานให้ถูกซึ่ง ดำเนินไป
ในชีวิตเหมือนท่านยังอยู่กับเรา ท่านเสียชีวิตไปแล้ว แต่ท่านอยู่กับเราด้วยชื่อเสียง ความรัก โปรดรักษา
ชื่อเสียง ความรักนี้ ให้สมบุญพ้นสุขเถิดจะประเสริฐมาก

ท่านทั้งหลายบัดนี้ การบำเพ็ญกุศลทักษิณาทานถวายพระเดชพระคุณอาจารย์ในวันนี้ นั้นเราก็มา
สักการะ เอาใจใส่ท่านต่อไป มีของดีอะไรช่วยกันเผยแผ่ขยายคือ สักการะ และเคารพ มันใจต่อครูอุปัชฌาย์
อาจารย์ของเราท่านนั้น อย่ามีครูหลายครูอาจารย์หลายอาจารย์ จะเขว จะเหัน ไม่เป็นที่หมายตามครูสอนทุก
ประการ บูชาครูทั้ง อามิสบูชาและปฏิบัติบูชา

อามิสบวชคือฟ้าผ่อนท่อนสไบ อาหารการกิน หยุกยารักษาโรค ปฏิบัติบวชหมายความว่า พ่อแม่เรา ไม่มีทานให้ มีทาน ไม่มีศีลให้ รักษาศีล ไม่มีภวานาก็เชิญพ่อแม่มาบำเพ็ญจิตภาวนาเป็นการปฏิบัติบวชแล้ว ก็ปฏิบัติบวชอาจารย์ อย่าทำลายน้ำใจ จงช่วยนำคำสอนไปสอนตลอนครอบครัว สอนประชาชนต่อไป และนับถือญาติ นับถือศิษย์ด้วยกันอย่าแก่งแย่งกันแต่ประการใดจงเชื่อฟังครูอาจารย์เสมอกับที่เทศน์พระคาถาที่ชี้แจงแสดงมาเป็น ปุษา จ ปุชนิยานันฯ ผู้ใดตั้งใจบวชครูอาจารย์ตั้งใจบวชพ่อแม่เป็นพระอรหันต์ เป็นพระพรหมของบุตรแล้ว ผู้นี้จะเจริญมีมงคลของชีวิต เป็นข้อคิดภาวนาของท่านทั้งหลาย ขอจงดำรงไว้ซึ่งชีวิตเป็นศิษย์อาจารย์เดียวกัน ขอจงสมานฉันท์ปรองดองกันทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์ ทำอาจารย์มหาสุภาพ อาจารย์มหาบุญชิต และคณะศิษย์ก็ตาม ขอให้ดำเนินการเป็นหัวหน้าและเป็นอาจารย์ใหญ่แทนต่อไป

อาตมาขออำนาจแห่งบุญกุศลทั้งหลายที่คณะศิษย์ทั้งบรรพชิตและคฤหัสถ์พากันบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายท่านพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ ถ้าท่านทราบด้วยญาณวิถีสันใด จะปลื้มใจ ปิติยินดีในคณะศิษย์ทั้งหลายที่ดำเนินงานแทนท่านสืบไปขอกุศลนั้นจงลดบันดาลกลับมากหาคณะศิษย์และท่านทั้งหลายที่เสียดสละจตุปัจจัยไทยทาน มาบำเพ็ญกุศลถวายในวันครบรอบ ๖ ปีในวันนี้ นี้ขอทุกท่านจงได้รับผลคือ อานิสงส์แห่งการกระทำทุกประการ ขอจงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย ๔ ประการเทอญ พระธรรมเทศนาที่อาตมาแสดงมาขอยุติไว้เพียงนี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

ถอดเทปโดย

อาจารย์พรทิพย์ ชูศักดิ์

ดวงชะตา พระราชสุทธินิยามมงคล(หลวงพ่ोजรัญ จูฑธมฺโม) วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

โดย สวัสดิ์ ทองประสาน**

เกิดวัน ๔ ๑ ๘ คำ ปีมะโรง ๕๕

วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๑

ลัคนาสถิตราศีสิงห์ เวลาประมาณ ๑๐.๐๐ น.

(สิงห์บุรี)

๑. ดวงชะตาของหลวงพ่อ ได้ลักษณะลัคนานำพลติดต่อกันทั้ง ๖ ราศี มีดาวที่กุมลัคน์และกุมตูลัคน์ล้วนเป็นดาวศุกเคราะห์อันเรียงติดต่อกันไปตามลำดับคือ ดาวศุกร์กุมลัคน์ ดาวพุธ ดาวจันทร์เกษตร กุมอาทิตย์ตูลัคน์และมีดาวพฤหัสบดีอยู่เรือนที่ ๑๐ จากอาทิตย์ตูลัคน์นี้เองเป็นเหตุซึ่งว่า ท่านจะเป็นพระสงฆ์บำเพ็ญประโยชน์โดยแท้ มุ่งแต่ความดี และมีปฏิปทาไปทางธรรมหนักยิ่งกว่าสิ่งใดความกตัญญูเจ้าแห่งการเปลี่ยนแปลง มีดาวพฤหัสบดีนำหน้า ดาวพฤหัสบดีซึ่งหมายถึงคุณธรรมและการถือบวชดวงหนึ่งก็ตรี โทจนถึงลัคนา บ่งถึงการเปลี่ยนแปลงการแก้ไขไปทางกุศล ทำให้ท่านเป็นนักบำเพ็ญบารมีที่สูงยิ่งเหมือนพระโพธิสัตว์ที่เกิดมาบำเพ็ญประโยชน์ให้แก่ชาวโลก โดยแท้

๒. ดาวอาทิตย์ ตูลัคน์ ซึ่งมีดาวคู่มิตรคือดาวจันทร์เกษตรเกาะกุมกับดาวพุธอยู่ราศี ทวาร ได้เกณฑ์จันทร์ครุ สุริยา เป็นเกณฑ์ที่ดีเยี่ยม ทำให้ท่านเจริญในพุทธศาสนาตลอดเหมาะสมเป็นพระอาจารย์สอนพระกัมมัฏฐาน นำอุบาสิกปฏิบัติธรรมเคร่งครัดอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน อีกอย่างหนึ่งดาวพุธได้แก่การประพันธ์การเขียนหนังสือ มีดาวพฤหัสบดี ดาวฝ่ายธรรมลอยเหนือศรียะ(อยู่เรือนที่ ๑๐) จากดาวอาทิตย์ตูลัคน์หนังสือส่วนใหญ่ที่หลวงพ่อเขียนขึ้น จึงสอนเรื่องบุญและบาปเรื่องที่น่าสนใจและส่งผลชื่อเสียงหลวงพ่อดังไปไกล คือ กฏแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ ซึ่งขณะนี้ พิมพ์ถึงเล่มที่ ๘ แล้ว ส่งผลให้หลวงพ่อดังไปทั่วประเทศและถึงต่างประเทศ เช่น สหรัฐอเมริกา เป็นต้น

๓. ดาวศุกร์ อันเป็นดาวศิลปะการก่อสร้าง การทรงฌาน การมีจินตนาการสูงส่ง ทำให้หลวงพ่อได้สร้างวัด อัมพวันในปัจจุบันให้สวยงาม และสง่างามมากยิ่งขึ้นกว่าเดิมพระคุณวิษณุกรรมเทพบุตรเนรมิตให้สง่างามอย่างรวดเร็ว เช่น ศาลาปฏิบัติธรรมขนาดใหญ่บรรจุผู้ปฏิบัติได้ถึง ๑,๐๐๐ กว่าคน โรงเรียนพระปริยัติธรรมสูง ๔ ชั้น กุฏิกรรมฐานทั้งของบรรพชิตและคฤหัสถ์แบ่งเป็นเขตพุทธาวาสและสังฆาวาส เป็นอารามอันสงบสวยงามอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่เหมาะสมอันเป็นดินแดนภาคกลางของไทย เหมาะกับลัคนาของท่านที่สถิตราศีสิงห์ และวัดที่ตั้งอยู่ในจังหวัดสิงห์บุรีอย่างมหัศจรรย์ ซึ่งวัดนี้ สมเด็จพระญาณสังวรฯ สมเด็จพระสังฆราช องค์ปัจจุบันได้เคยเสด็จไปประทับคู่มือกิจการของวัดและโปรดหลวงพ่ोजรัญมากที่สุด เพราะลัคนาของสมเด็จพระสังฆราช ก็มีดาวศุกร์กุมลัคน์ เช่นเดียวกับหลวงพ่อสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) วัดระฆังฯ

ท่านนิยมนิยมนสร้างพระสร้างวัดอันเป็นที่รู้กันก็เนื่องด้วยในดวงชะตาสมเด็จพระโตก็มีดาวศุกร์กุมลัคน์ ราศีพฤษภ เช่นเดียวกันฉันนี่

*จากนิตยสารโหราเวศม์ กุมภาพันธ์ พศ.๒๕๓๗ ** ปัจจุบันเป็นอนุศาสนาจารย์กองทัพบก ยศ พันตรี

๔. ดาวพลูโต หมายถึงดาวที่เกี่ยวกับการฝึกฝนจิต โยคน้ำดาวพฤหัสบดีซึ่งตรีโกณกับลัคนาและ ดาวพฤหัสบดีนี้ ก็อยู่ในเรือนที่๑๐ ภพกัมมะจากอาทิตย์ตบลัคน์กิจกรรมหรือการงานของหลวงพ่ोजึง โนม ะียงไปทางการปฏิบัติธรรม การฝึกฝนไปในฝ่ายวิปัสสนาธุระ สมดังนามสมณศักดิ์ ตั้งแต่ดำรงตำแหน่งเป็น พระครูสัญญาบัตรนั้นว่า พระครูภาวนาวิสุทธิ ต่อมาได้รับพระมหากรุณาธิคุณ โปรดเกล้าฯ ให้ดำรงสมณ ศักดิ์เป็นถึงพระราชกณะในราชทินนามพระภาวนาวิสุทธิคุณ และเมื่อปี ๒๕๓๕ ได้รับการโปรดเกล้าฯ ให้เลื่อนเป็นพระราชกณะชั้นราชที่พระราชสุทธิญาณมงคล อันเป็นสมณศักดิ์ ของพระเถระฝ่ายวิปัสสนา โดยแท้

๕. นอกจากเป็นพระอาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐานแล้ว ในอดีตหลวงพ่อยังมีความเชี่ยวชาญใน แพทย์แผน โบราณ เพราะพื้นดวงดาวที่เกี่ยวกับวงการแพทย์คือดาวพลูโตและดาวเนปจูน จากภพพระมา กุมลัคน์และดาวพลูโตเข้าเรือนกัมมะจากอาทิตย์ตบลัคน์มาสถิตภพลภาวะโยคหลังลัคนาอีกด้วยท่านจึงมี ความเชี่ยวชาญ การเยียวยารักษาโรคต่าง ๆ ได้ช่วยรักษาชีวิตคนที่เป็นโรคร้ายให้หายขาดได้เป็นจำนวนมาก

๖. ลัคนาของท่านมีดาวบาปเคราะห์ทำมุมกากบาทหรือจตุโกณเป็นจุดเบียนดวงชะตาคือเนปจูน มระฆะมากุมลัคนา ดาวเสาร์อยู่ภพที่๔ ดาวอังคาร - ราหู อยู่ภพที่ ๑๐ ถ้าไม่เกิดอุบัติเหตุ ก็ต้องถูกผ่าตัดด้วย โรคร้ายแรงอย่างใดอย่างหนึ่งในชีวิตของท่านครั้งหนึ่งเป็นแน่แท้หลวงพ่ोजึงหนีกรรมเก่าไปไม่พ้น คือเมื่อ วันที่๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ หลวงพ่ोजึงมีอายุ ๕๐ ปี อังคารเข้าอุบัติเหตุลดยเหนื่อยเมื่อศีรษะขณะเกิดทำมุมจตุโกณ เสวยอายุ และดาวจันทร์พื้นดวงอยู่ภพวินาศนะจึงได้ประสบอุบัติเหตุถูกรถชนอย่างแรงถึงอวัยวะส่วนคอ หักแต่พระจันทร์ที่เข้าแทรกนั้น มีดาวศุกร์เคราะห์คู่มิตรเกาะกุม คือดาวพุธช่วยอานาจนามสมาธิที่หลวงพ่ोजึง ได้ฝึกอบรมจิตให้มั่นคงอยู่ในพระกัมมฐาน ท่านจึงรอดชีวิตมาได้

๗. ดาวฝ้ายมาตุคามที่จะรบกวนเพศบรรพชิตของท่าน ก็ถูกกำราบเสียจนหมดโอกาส นั่นคือดาว มฤตยูปัดนิไปอยู่ภพพระ ทั้งยังมีดาวบาปเคราะห์เสาร์ตรีโกณให้โทษอย่างแรงและมีบาปเคราะห์ราหู อังคาร โยคน้ำที่ทำลายดาวมฤตยูหนี อีกจุดหนึ่งด้วย

ดาวจันทร์อันเป็นตัวแทนสตรีเพศ แม้จะเป็นเกษตรกุมดาวอาทิตย์ตบลัคน์และพุธคู่มิตรแต่ดาว จันทร์ก็ถูกทำลายถึง๗ จุด คือ

จันทร์ ไปสถิตภพภูตถานะที่เสีย คืออยู่ภพวินาศนะประการหนึ่ง

จันทร์ ถูกดาวบาปเคราะห์เนปจูนและดาวพลูโตบีบหน้าบีบหลังประการสอง

จันทร์ ถูกดาวบาปเคราะห์ขนาดใหญ่ คือ ดาวมฤตยู ดาวเสาร์ทำมูมตรี โคนทำลายอย่างยับเยิน
ประการที่สาม

ดูคู่มือจากอาทิตย์คนุคก็เห็นได้ชัดเจนยิ่งขึ้น เพราะดาวเสาร์บีบตีถูกดาวบาปเคราะห์ตรี โคน
ทำลายอีกจุดหนึ่ง ดาวเสาร์ยังถูกดาวบาปเคราะห์หุ้มกากบาท คือดาวอังคาร ราหู และ เนปจูน ทำลายเป็นจุด
ที่สอง จึงกล่าวได้เต็มปากว่าดวงนี้เป็นดวงของนักบวชที่หลุดพ้นจากวิธีการครองเรือนโดยสิ้นเชิงแล้ว

เพราะเหตุดังกล่าวมาแล้ว หลวงพ่อจึงไม่มีความอาลัยไยดีในการครองเรือนอันเป็น โลภียสุข หมค
ชาตวิสาสนาภันทีในเรื่องคู่มือปรารถนาแต่โลกุตระธรรม ยินดีแต่การประพฤติพรหมจรรย์สมเป็น **สัมมาสัม
พุทธสาวก** คือ **สงฆ์สาวกของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างแท้จริง**

เมื่อกล่าวถึงดวงจันทร์ในด้านฝ่ายดีจันทร์ซึ่งหมายถึงสตรีกุมดาวอาทิตย์คนุคนี้เป็นเกษตรได้
เกณฑ์ปัทมหารุช โยคอนเป็นเกณฑ์ที่สำคัญของโหรอินเดีย ก็ถือว่าหลวงพ่อมีสตรีสูงศักดิ์ และสตรีที่มี
หลักฐาน หลักทรัพย์มั่นคง มีดาวพลูโทสคืออยู่ภพที่๑๐ (จากจันทร์) พลูโทสดี หมายถึงความมุ่งมั่นในบุญ
กุศลเป็นเบื้องหน้า สตรีเหล่านั้น ได้พากันชักนำบุญมาบำเพ็ญกุศลปฏิบัติธรรมจากทุกสารทิศและผลที่เกิด
จากการปฏิบัติธรรมเขาได้พากันบริจาคทรัพย์สร้างถาวรวัตถุในวัดอัมพวันให้สว่างามเป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง
(ได้รับรางวัลจากกรมการศาสนาปี๒๕๑๓) เนรมิตให้คล้ายกับวัดบุญพารามมหาวิทยาลัยของนางวิสาขามหา
อุบาสิกาในสมัยพุทธกาลละนั้น

๘. ดาวศุกร์ (ที่กุมลัคน์) เป็นดาวฝ่ายโลกีย์ เมื่อมีดาวพลูโทสดีตรี โคนถึง ทำให้ศุกร์ได้รับเชื้อจาก
ดาวพลูโทสดี ดาวสมณะอย่างเต็มที่ไม่เบี่ยงเบนไปทางอกุศลได้เลย นอกจากหนทางแห่งกุศลและศุกร์
บันดาลความสำเร็จในด้านฉานสมาธิอย่างเต็มที่

อันที่จริงศุกร์ ซึ่งหมายถึงกามก็หมดเชื้ออยู่แล้วเพราะศุกร์ในดวงชะตาทำมูมกากบาทกับดาวบาป
เคราะห์ราหู อังคาร และเสาร์อิฐ ้วยังถูกดาวเนปจูนจากภพมรณะและเกตุเกาะกุมทำลายศุกร์อีกจุดหนึ่งด้วย
ทำให้การฝึกไฟทางกามไม่มีหนทางที่จะกลับมากำเริบอีกต่อไป

๙. ดาวพลูโทสดีเจ้าแห่งการเดินทางไกลสถิตภพที่ ๙ มีดาวเสาร์บาปเคราะห์ไปเบียนภพที่ ๔
หมายถึงบ้านประการหนึ่ง ดาวอาทิตย์คนุคมีความมฤตยูหมายถึงการท่องเที่ยวหรือการไปต่างถิ่นต่างแดน
ประการที่ ๒ ทำให้หลวงพ่อสัมเมื่ออุปสมบทแล้วจึงได้ออกเดินธุดงค์จาริกท่องเที่ยวไปเรียนพระกรรมฐาน
พระอาจารย์หลายสำนักเช่นไปศึกษาพระกรรมฐานกับหลวงพ่อดีม จังหวัดนครสวรรค์ หลวงพ่อลี วัดอ

โศการาม จังหวัดสมุทรปราการ หลวงพ่อสด วัดปากน้ำ, พระราชสิทธิมุนี (โชดก) ป.ธ.๘ วัดมหาธาตุ และศึกษาพระอภิธรรมกับพระอาจารย์เตชิน วัดระฆังโฆสิตถาราม กรุงเทพมหานครและดาวพุกหัดสวดที่อยู่ ณ ภัทที่ ๕ นี้ เป็นเกณฑ์ที่สูงส่งหมายถึงโชคลาภจากแดนไกลจากผลงานของท่านที่ได้ปรับปรุงพัฒนาวัดอัมพวันให้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างเปิดอบรมเผยแผ่พระพุทธศาสนา สอนปฏิบัติธรรมและวิปัสสนากรรมฐาน ตั้งแต่ดำรงตำแหน่งเจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เมื่อปี ๒๕๐๐ และภายหลังได้ดำรงตำแหน่งเจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี

ผลงานของท่านจึงเลิศสมดังพุทธภาษิตที่ว่า "สตนฺจ คนฺโธ ปฏิวาตเมติ" เพราะกลิ่นหอมฟุ้งทั้งดลยม ทวนลมทั้งในด้านอาณาจักร คือเป็นวัดศูนย์กลางพัฒนาจิตใจกำลังพล กองทัพบก และส่วนราชการอื่นๆ โดยเฉพาะข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการได้พากันหมุนเวียนเข้าไปปฏิบัติธรรมวัดอัมพวันอย่างไม่หยุดยั้งและในด้านพุทธจักร กรมการศาสนาได้เจาะจงเอาวัดอัมพวันเป็นศูนย์ฝึกหัดครูสอนพระปริยัติธรรม ทั้งแผนกบาลีและแผนกธรรมทั่วประเทศและมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมหาวิทยาลัยสงฆ์ไทย ได้นำนักศึกษาจำนวนกว่า ๕๐๐ รูปมาฝึกทดลองฝึกการปฏิบัติวิปัสสนากับหลวงพ่อกุ๊กปีและในด้านต่างประเทศ หลวงพ่อยังได้จาริกไปประกาศพระศาสนาทั้งในอเมริกา ลิงคโปร์ ศรีลังกา เป็นต้น มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงฆ์ไทย จึงได้มีมติถวายปริญญาพุทธศาสตรดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์ เมื่อต้นปี ๒๕๓๖ และสภาการศึกษาได้มีมติถวายปริญญาพุทธศาสตรบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาสังคมศึกษาเมื่อกลางปี พุทธศักราช ๒๕๓๖ เพื่อประกาศเกียรติคุณยกย่องท่านให้ปรากฏสมเป็นสัตบุรุษ ตามพุทธภาษิตที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า "สร้างร่มเงาให้ความร่มเย็นแก่ผู้อื่นทั้งคนและหมู่สัตว์แล้วส่วนตนเองยืนหยัดรับความร้อนของแสงแดดอย่างไม่พริ่นพริ้ง ถึงคราวมีลูกผลก็มีเพื่อผู้อื่น สัตว์อื่นได้รับประทาน หาใช่มีเพื่อตนเองไม่ พุทธชาตฉันใด สัตบุรุษก็ฉันนั้น"

๑๐. ดาวที่อำนวยโยคเกณฑ์สำคัญและมีอิทธิพลให้หลวงพ่อมิวาสนสูงเด่นคือ

๑๐.๑ ลัคนาอยู่ในอัฐจักร หรือมาลัยโยค โดยมีศุกร์กุมเด่นอยู่บนาน้ำดาวทั้งหลาย ทำให้เป็นดวงมิวาสนาบริวารมากยิ่งขึ้น

๑๐.๒ ดาวอังคารและราหูอยู่ในดวงหลักคือ "ปีศาจทสเกณฑ์" ตามโหราศาสตร์ไทยที่ว่า สุริยัน จันทราภุมมครุสติติ และเป็นทสเกณฑ์กันศักดิ์ ล้ำเลิศคุณ คือ ถ้าดำรงตำแหน่งครองเรือนจะได้ดีกว่าคนในถิ่นนั้น ถ้าเป็นพระสงฆ์จะมีสมณศักดิ์เป็นถึงพระราชกณะ

๑๐.๓ ดาวพุกหัดสวดสถิตภพที่ ๕ ภัทที่เด่นในดวงชะตา จึงให้คุณอันยิ่งใหญ่แก่ดวงของหลวงพ่อกทำให้เป็นที่รักเคารพของบรรดาศิษยานุศิษย์ทั้งหลาย

๑๐.๔ ดาวอาทิตย์ตนุ ลัคน์มีดาวสุภเคราะห์คู่มิตรเกาะกุม คือ จันทรกับดาวพุธมีดาวศุกร์นำหน้า และดาวพุกหัดสวดอยู่เรือนที่ ๑๐ จากจันทรและทั้งหมดอยู่ในราศีทวาร ได้เกณฑ์จันทรสุริยา ทั้งจันทรเป็นดาวหลักเข้าด้วย ย่อมบ่งถึงดวงชะตาหลวงพ่อส่งส่ง มีชื่อเสียงขจรไปทั่วประเทศและ

ต่างประเทศ

๑๐.๕ อีกอย่างหนึ่ง อาทิตย์ต้นฤดูนั้นก็อยู่ในท่ามกลางของดาวที่กระจายอยู่ติดต่อกันถึง ๖ ราศี และความมหาดรูปทั้ง ๔ ธาตุ คือ อาทิตย์ พฤหัส พฤหัสบดี ชาติไฟ จันทร อังคารนปจุน ธาตุน้ำ พุทธราหู ชาติดิน ศุกร์ เกตุ มฤตยู ชาติลม ประชุมครบกันทำให้หลวงพ่อก็มีอิทธิฤทธิ์อย่างแรงกล้าไม่ว่าคำนี้จะสร้างถาวรวัตถุที่เกี่ยวกับวัดแล้วทุกอย่างก็สำเร็จได้รวดเร็วเหมือนวิษณุกรรมเทพบุตรเนรมิตขึ้นฉะนั้น

ผู้เขียนได้วิจารณ์ดวงชะตาพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอัมพวันครบ ๑๐ ข้อ ตามบารมี ๑๐ ทศที่หลวงพ่อบำเพ็ญประโยชน์แก่กุลต่อพุทธบริษัทมาเป็นสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้า โดยใช้วิชาการโหราศาสตร์เป็นที่ตั้ง หากจะมีข้อผิดพลาดประการใดก็ต้องขอภัยท่านโหราจารย์ทั้งหลายด้วยถ้าจะมีคุณงามความดีอยู่บ้าง ผู้เขียนขออุทิศถวายพระเดชพระคุณหลวงพ่อดอัมพวันและขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัยและบารมีที่หลวงพ่อบำเพ็ญมาจงบันดาลให้หลวงพ่อบำเพ็ญมาจนครบถ้วน มีสุขภาพแข็งแรง อยู่เป็นหลักชัยแห่งพระอรหันต์ นำศิษยานุศิษย์ทั้งหลายเข้าสู่สุขสมหวังของชีวิต คือ พระนิพพานในอนาคตกาลด้วยเทอญ

เมื่อมีชีวิตอยู่ ประกอบกิจด้วยอำนาจโลกะ ตายไปจะเป็น **เปรต**

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ประกอบกิจด้วยอำนาจโทสะ ตายไปจะเป็น **อสุรกายดุร้าย**

เมื่อยังมีชีวิตอยู่ ประกอบกิจด้วยอำนาจมโหะ ตายไปจะเป็น **เดรัจฉาน**

หลวงพ่เทพนิมิต

โดย พระนรินทร์ สุภาภาโร

อาตมาเคยสนทนากับโยมคุณตาท่านหนึ่ง (คุณชัชวาล ปรุปัญญา) ท่านเป็นคนเก่าแก่ของวัด ได้เล่าให้อาตมาฟังว่า ตรงบริเวณเขตปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานสำหรับผู้ปฏิบัติธรรมฝ่ายคฤหัสถ์นั้น ในสมัยก่อนยังไม่มีสิ่งก่อสร้างมากมายเหมือนในปัจจุบันนี้ จะมีก็เพียงกุฏิไม้หลังเล็ก ๆ อยู่ทางด้านใต้เพียง ๒ หลังเท่านั้น นอกนั้นก็ไม่มีอะไรเลยจนกระทั่งในเวลากาลต่อมาหลวงสมานวนกิจ อดีตอธิบดีกรมป่าไม้ได้นำพันธุ์ไม้ต่าง ๆ ที่เคยมีชื่อปรากฏอยู่ในประวัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาปลูก จึงเรียกบริเวณนี้ว่า "สวนพุทธประวัติ"

ในบริเวณสวนพุทธประวัติมีศาลาปฏิบัติธรรมอยู่หลังหนึ่ง ซึ่งโยมเสนาหัตถ์สารสุวรรณ เป็นผู้ริเริ่มสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๖ โยมเสนาหัตถ์ได้เล่าว่าตอนที่โยมคิดจะสร้างศาลาหลังนี้ขึ้นนั้น ได้เห็นพระพุทธรูปองค์หนึ่ง ประดิษฐานอยู่ในบริเวณสวนพุทธประวัติก็เกิดความคิดอยากจะสร้างศาลาเพื่อบังแดดแด่ให้กับท่าน จึงตกลงใจจะสร้างศาลาหลังเล็ก ๆ ขึ้นสักหลัง จึงไปถามแม่ใหญ่ว่า "พระองค์นี้ ทำไมมานั่งแดดแดดอยู่ตรงนี้ครับ ไม่มีใครคิดที่จะสร้างศาลาให้ท่านอยู่หรือครับ" แม่ใหญ่ก็ตอบว่า "เดี๋ยวเจ้าของเขามาเขาก็สร้างเอง" โยมจึงบอกกับแม่ใหญ่ว่าจะเป็นผู้สร้างศาลาให้ท่าน แม่ใหญ่ท่านก็อนุโมทนา

พระพุทธรูปที่ประดิษฐานที่ศาลาในสวนพุทธประวัติ โยมคุณตาท่านบอกว่า เป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์มาก คนที่มาปฏิบัติกรรมฐานอย่างตั้งใจจริง ๆ ไปบอกกล่าวขอรับรองให้ท่านช่วย ท่านก็มักช่วยเหลือให้ผ่านพ้นอุปสรรคต่างๆ ท่านประดิษฐานอยู่เป็นประธานอยู่ในเขตปฏิบัติธรรมของคฤหัสถ์ มีชื่อว่า "หลวงพ่เทพนิมิต"

อาตมาสนใจประวัติความเป็นมาของหลวงพ่เทพนิมิตมาก วันหนึ่งอาตมาจึงเข้าไปกราบถามหลวงพ่ ถึงประวัติความเป็นมาของพระพุทธรูปองค์นี้หลวงพ่ท่านมีเมตตาเล่าให้อาตมาฟังว่า

หลวงพ่มีน้ำชายอยู่คนหนึ่งชื่อ "ปวน" มีบ้านอยู่ที่บ้านตะลุง ตำบลจี่วลาญ จังหวัดลพบุรี มีอาชีพทำนา ในบริเวณที่นาของแกนนันมีต้นโพธิ์ต้นใหญ่อยู่หนึ่งต้น และข้าง ๆ ที่นาของแกก็เป็นวัดร้าง

วันหนึ่งเป็นวันที่มีฝนตกหนัก แกขับรถกะเทาะออกไปทำนา แกก็ไถนาไปเรื่อย ๆ น้ำฝนก็ไหลมาเป็นร่องตามทางที่แกไถ สักพักหนึ่งแกก็ไถไปกระทบกับวัตถุสิ่งหนึ่ง แกก็คิดว่าคงเป็นก้อนหินจึงไม่ได้สนใจสังเกตดู ทั้งฝนกำลังตก ใจอยากรีบจะทำงานให้เสร็จจึงไถนาผ่านเลยไป

พอตกกลางคืนแกฝันไปว่า มีพระพุทธรูปองค์หนึ่ง มีแต่เศียร ลำตัวไม่มีมาบอกกับแกว่า "ปวนเอ๋ย เจ้าขับรถชนหลวงพ่จนศีรษะหลวงพ่บิ่นไปแล้วเจ้าต้องไปขุดเอาศีรษะหลวงพ่ออกมา และนำมาบูชาที่

บ้านเจ้าจะได้ทำมาค้าขึ้น น้ำปวนเลยตกใจตื่นขึ้น แต่ยังคงจำความฝันได้อย่างแม่นยำพอรุ่งเช้าแกจึงตรงไปที่นาไปขุดหาก้พบพระพุทธรูปองค์หนึ่งมีแต่เศียร แกดีใจมาก นำเศียรพระองค์นั้น กลับไปใส่ถาดบูชาอยู่ที่บ้าน ปรากฏว่าในเวลาถัดมา ความเป็นอยู่ของน้ำปวนก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ ที่นากิ่งองกามสมบูรณ์ดี แกจึงเริ่มมีเงินมีทอง และลูกหลานก็มีหลักฐานมีงานที่ดีทำ

หลวงพ่อบอกได้บอกกับอาตมาอีกว่าเศียรพระองค์นี้เป็นของเก่าแก่ เศียรเป็นหินทราย เป็นพระปางลพบุรี ตอนที่น้ำปวนนำเศียรพระมา ถิ่นนิมนต์หลวงพ่อบอกที่บ้าน และนำเศียรพระมาให้ดูเสมอ จนกระทั่งแกได้ตายลงลูกหลานของแกจึงได้ประชุมกันว่าจะเอาเศียรพระของคุณพ่อบอกไปไว้ที่ไหนก็เลยนึกถึงหลวงพ่อบอก จึงพากันมาที่วัด แล้วนำเศียรพระนั้นมาถวายหลวงพ่อบอกหลวงพ่อบอกนำเศียรพระใส่พานบูชาไว้ข้างที่นั่ง ยังไม่คิดว่าจะนำเศียรพระไปต่อ หรือนำไปสร้างเป็นองค์พระ จนกระทั่งโยมนิพนธ์ นันทพงษ์ มาเล่าเรื่องความฝันให้หลวงพ่อบอกฟัง และขออนุญาตหลวงพ่อบอก สร้างองค์พระและต่อเศียรให้หลวงพ่อบอกเทพนิมิต โยมนิพนธ์ นันทพงษ์ ได้เขียนประวัติการก่อสร้างหลวงพ่อบอกเทพนิมิตมาดังนี้

ประวัติการสร้างหลวงพ่อบอกเทพนิมิต

ตอนกลางคืนของวันที่ ๕ ก.ค. พ.ศ. ๒๕๑๗ ข้าพเจ้าได้ฝันว่าเกิดป่วยขึ้น ใ้รู้ว่าเป็นโรคอะไร ได้ไปหา น.พ.สมหมาย ทองประเสริฐ รักษา เพราะครอบครัวของข้าพเจ้าเป็นคนไข้ประจำของท่าน ในฝัน น.พ.สมหมาย บอกว่าอาการป่วยแบบนี้ตัดศีรษะออกมารักษา รายอื่นที่เป็นเหมือนกันก็ต้องรักษาแบบนี้ แต่รายอื่นรักษาแล้วเอาศีรษะมาต่อเข้าก็ต่อคิดเหมือนเดิมได้หมด แต่ของข้าพเจ้ารักษาแล้วต่อศีรษะไม่ได้ พอตื่นขึ้นก็จำความฝันได้อย่างแม่นยำ รู้สึกไม่สบายใจมาตลอดคืน พอตอนหัวค่ำ ปิดร้านค้าแล้วก็รีบไปหาหลวงพ่อบอกที่วัดอัมวันเพราะตั้งใจไว้แต่ตื่นนอนแล้วว่าต้องมาปรึกษาขอความเห็นจากท่าน

พอมาถึงกุฏิก็พบเศียรพระตั้งอยู่บนถาดในกุฏิหลวงพ่อบอกเป็นเศียรของเก่าสลักด้วยศิลา พอเห็นก็มีความรู้สึกว่ ความฝันเมื่อคืนนี้ คงเกี่ยวข้องกับเศียรพระนี้ แน่ แต่หลวงพ่อบอกไม่อยู่ พบแต่พระปลัดประสิทธิ์ เรียนถามท่านว่า หลวงพ่อบอกได้นำเศียรพระมาจากไหน ท่านปลัดประสิทธิ์ บอกว่ามีคนลพบุรีถวายให้ หลวงพ่อบอกเพิ่งไปรับมาเมื่อวานนี้ (๔ ก.ค. ๒๕๑๗) ข้าพเจ้าได้นั่งรอพบหลวงพ่อบอกจนดึก ได้เล่าความฝันให้ท่านฟัง และได้เสนอขอสร้างพระต่อเศียรจากท่าน หลวงพ่อบอกว่าตั้งแต่ได้เศียรพระมาก็มีผู้มาขอต่อหลายรายแล้วแต่ท่านไม่ให้อีกว่าจะให้คนที่ฝันเท่านั้น เมื่อข้าพเจ้าได้เล่าความฝันให้ท่านฟัง ก็ได้รับความกรุณาจากท่านให้สร้างและต่อเศียรพระองค์นี้ ข้าพเจ้าดีใจมากคิดว่า ได้สะเดาะเคราะห์ที่ฝันมาแล้วนี้แล้วละท่าน ได้ให้ธรรมะเป็นการสั่งสอนว่า การยังพระปฏิมาที่ชำรุดให้สมบูรณ์เป็นบุญกุศลอย่างสูง ทำให้อายุยืนและประสบผลสำเร็จในกิจการที่ประกอบอยู่อย่างดี เมื่อสร้างเสร็จแล้วก็ได้ชื่อจากท่านว่า หลวงพ่อบอกเทพนิมิต หลังจากนั้น กิจการค้าของข้าพเจ้าก็เจริญรุ่งเรืองตลอดมา ต่อมาเมื่อวันที่ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๓ ข้าพเจ้าก็

ได้รับพระมหากรุณาธิคุณโปรดเกล้าฯ พระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ จากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
ข้าพเจ้าและครอบครัวขอน้อมรับพระมหากรุณาธิคุณครั้งนี้ด้วยความซาบซึ้งอย่างสูงสุดหาสิ่งใดเปรียบมิได้

การที่ข้าพเจ้าสร้างเป็นพระปางสมาธิเพราะข้าพเจ้าต้องการสร้างเป็นปางตรีสุรี เพื่อให้เกิดปัญญา
บารมี ต่อมาได้มีท่านผู้มาจากกรุงเทพฯ ได้มาขอสร้างศาลาถุรมุขเพื่อให้เป็นที่ประดิษฐานของหลวงพ่
เทพนิมิต ได้ออกแบบมา ข้าพเจ้าเห็นแบบแล้วสวยงามแต่ความตั้งใจเดิมของข้าพเจ้าต้องการให้เป็นปาง
ตรีสุรี จึงไม่ตกลงให้สร้าง

ปกติข้าพเจ้ามีเวลาว่างก็จะมากราบหลวงพ่เทพนิมิตเป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่งประมาณ ๒ ทุ่มเศษ
ข้าพเจ้าได้มากราบหลวงพ่เทพนิมิตอีกได้พบเศียรพระพรหมเป็นศิลาสลักเช่นกัน สวยงามมากวางอยู่บน
แท่นหน้าหลวงพ่เทพนิมิต ได้เรียนถามหลวงพ่ก็ไม่ทราบที่มา ข้าพเจ้าก็เลยขออนุญาตสร้างพระพรหมอีก
๑ องค์ เพราะเป็นพื้นที่ อำเภอพรมบุรี และมารดาของข้าพเจ้าก็เป็นชาวพรมบุรีด้วยก็ได้รับความกรุณา
จากหลวงพ่ให้สร้างเช่นกัน

ธรรมดาข้าพเจ้าสนใจสวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำมาตั้งแต่สมัยอยู่อำเภอพรมบุรี โดยได้รับ
คำแนะนำสั่งสอนจากหลวงพ่มาตลอดการที่ได้สวดมนต์ไหว้พระและทำสมาธิเป็นประจำทำให้เกิดปัญญา
สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้ ทำให้ความเป็นอยู่ดีขึ้น มีความรู้ความเข้าใจบางอย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อน ที่สำคัญ
ที่สุดคือ รู้จักตัวเองดีขึ้น รู้จักชีวิตความเป็นอยู่ของสังคมทั่วไปยอมรับความจริงที่เกิดกับตัวเองทุก ๆ อย่าง
ทำให้ลดความทุกข์ลง ได้มากเมื่อมีทุกข์

สมัยอยู่พรมบุรี หลวงพ่ท่านปฏิบัติเข้านิโรธสมาบัติเป็นประจำทุกปีพอทราบวันออกจากนิโรธ
ข้าพเจ้าก็นำดอกไม้ ธูปเทียน อาหารมาถวายท่านทุกครั้ง

การสร้างพระหลวงพ่เทพนิมิต และการสวดมนต์ไหว้พระทำสมาธิตามคำแนะนำสั่งสอนของ
หลวงพ่เป็นประจำทำให้ชีวิตและครอบครัวของข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุขตลอดมา

นิมิตจากหลวงพ่เทพนิมิต

ปัจจุบันนี้ศาลาปฏิบัติธรรมที่ซึ่งประดิษฐานหลวงพ่เทพนิมิตนี้ กำลังดำเนินการก่อสร้างใหม่ให้
สวยงาม และสามารถรับผู้ที่มาปฏิบัติกรรมฐานได้เป็นจำนวนมากขึ้นกว่าศาลาหลังเดิมโดยผู้ริเริ่มในการ
ก่อสร้างศาลาหลังใหม่นี้ขึ้น คือโยมพยุงศรี เจียรพุดนิเวศน์ ซึ่งโยมพยุงศรีได้เล่าประสบการณ์สำคัญที่เป็น
เหตุ ให้ต้องมาเป็นผู้สร้างศาลาหลวงพ่เทพนิมิตหลังใหม่นี้ต่ออาตมาว่า

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๑ โยมมีความคิดที่จะหาที่สงบ ๆ เพื่อจะเจริญกรรมฐาน ได้ไปเสาะแสวงหาตามวัดที่ใกล้เคียงหลายวัด แต่เมื่อเข้าไปตรวจดูสถานที่ของวัดต่าง ๆ นั้นแล้ว ไม่เกิดความรู้สึกชื่นชอบเลย

จนกระทั่งโยมไปพบเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งปกติในสมัยเรียนหนังสือเด็กคนนี้จะเก๋มาก มาชวนโยมให้ลองไปดูวัดของหลวงพ่ोजรรูที่อยู่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี โยมก็นึกขึ้นในใจว่าซักเข้าที่พระ โยมเป็นคนจังหวัดอ่างทอง โยมจึงตกลงใจเดินทางมาที่วัด

มาถึงวัดโยมก็เข้าไปกราบหลวงพ่อบุญท่านก็ไม่ได้สนใจอะไร โยม จนกระทั่งได้กล่าวกับท่านว่าโยมจะมาปฏิบัติกรรมฐานหลวงพ่อบุญท่านจึงสั่งเด็กผู้หญิงว่า"ให้ลองพาเขาเดินไปดูให้ทั่ว ๆ วัดก่อนเขาจะอยู่ได้ไหม" โยมก็เกิดตกใจคิดว่า โยมไม่เคยพบท่านมาก่อนเลย ท่านทำไมคล้ายจะรู้ว่าโยมตั้งใจจะมาดูวัดละได้ดูมาหลายวัดแล้วจึงเกิดความประทับใจท่าน เป็นเหตุให้โยมเข้ามาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดในเวลาต่อมา

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ โยมเกิดป่วย ไปให้หมอทำการรักษาผ่านไปเก้าคน โยมก็ไม่มีดีขึ้น หมอก็วินิจฉัยว่าโยมคงเป็นโรคเกี่ยวกับเลือด เพราะถ้าหากโยมถูกมีดบาดเพียงเล็กน้อยเลือดจะไหลไม่หยุด โยมก็ท้อแท้ใจ

โยมป่วยมาจนกระทั่ง พ.ศ. ๒๕๓๔ โยมต้องทำการผ่าตัดมดลูก จึงไปกราบเรียนให้หลวงพ่อบุญทราบ ท่านก็บอกว่ายังไม่ต้องทำการผ่าตัดตอนนี้ และได้ให้ยาที่ปั้นเป็นลูกกลอนมีชื่อและเปลี่ยนชื่อโยมว่า "แม่ฉาย" หลังจากนั้นหกเดือนหลวงพ่อบุญจึงอนุญาตให้ทำการผ่าตัดและเรียกโยมว่า"แม่สุขใจ" พอโยมผ่าตัดเสร็จ ท่านถึงได้เรียกโยมว่า"แม่พญศรี"

หลังจากผ่าตัดแล้ว โยมได้มาปฏิบัติกรรมฐานให้หลวงพ่อบุญนิมนต์ เพราะได้บอกกับท่านว่าหากการผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยดีแล้ว จะมานั่งเจริญวิปัสสนากรรมฐานให้ท่านระหว่างที่โยมนั่งโยมมีเวทนามาก โยมปวดมาก โยมก็นึกในใจว่าขอให้หลวงพ่อบุญช่วยให้ปวดน้อยลง เพราะปวดขนาดนี้ปฏิบัติไม่ได้แน่ได้ยินเสียงหลวงพ่อบุญนิมนต์บอกว่าให้นั่งต่อไปโยมก็นั่งต่อไปแต่ยังปฏิบัติได้ไม่ดี

ในบางครั้งที่โยมมานั่งกรรมฐานที่หน้าหลวงพ่อบุญนิมนต์ท่านก็จะมาสอนโยมในสภาพเป็นรูปนิมนต์ ขณะอยู่ในสภาวะการนั่งเจริญกรรมฐานท่านสอนโยมว่า "ให้หายใจลึกลงไปอีก หายใจให้แรงกว่านี้เท่านี้ใช้ไม่ได้ลึกลงไปอีก" บางครั้งก็สอนให้หายใจยาวไปอีกหน่อย ท่านจะสอนโยมอยู่ตลอด

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ โยมเกิดฝันไปว่าหลวงพ่อบุญนั่งรถไปหาโยมที่บ้าน โยมจึงตัดสินใจไปหาท่าน พบพบท่านที่วัด หลวงพ่อบุญถามโยมว่า"มีเวลาว่างบ้างไหม มานั่งกรรมฐานหน่อยสิ" โยมก็รับปาก

จากนั้นโยมก็มากราบหลวงพ่เทพนิมิตว่า " ตอนนี้ลูกมีภารกิจมากเงินทองที่ต้องใช้จ่ายก็มากเหลือเกิน ตอนนี้ลูกได้ไปเยี่ยมที่หนึ่งของคนเขามาจำนองลูกอยากพ้นสภาวะนี้เหลือเกินอยากจะไถ่ที่ผืนนี้คืนเจ้าของเขาไปขอให้หลวงพ่อช่วยลูกด้วยลูกจะได้มีเวลามานั่งปฏิบัติกรรมฐานให้หลวงพ่อได้ หลวงพ่เทพนิมิตท่านก็นั่งยิ้ม ๆ แต่ไม่ยอมตอบอะไร

จนกระทั่งโยมไปเล่นหุ่นก็ปรากฏว่าสามารถหาเงินมาไถ่ถอนเรื่องที่ได้ โยมจึงไปกราบขอบคุณหลวงพ่เทพนิมิต

โยมพิจารณาเห็นว่าศาลาของหลวงพ่เทพนิมิต มีสภาพทรุดโทรมมาก โยมจึงตั้งใจจะซ่อมแซมหลังคาให้ท่าน

หลังจากนั้นผ่านมามากหนึ่งอาทิตย์เป็นคืนวัน โคนโยมก็ฝันไปว่ามีพระองค์หนึ่งไปหาโยม แต่ไปเฉพาะเศียรเท่านั้น โยมจึงโทรศัพท์ไปกราบหลวงพ่ เล่าให้ท่านฟังว่า โยมฝันเห็นพระองค์หนึ่งที่วัดมีแต่เศียรใส่พานอยู่ในสภาพเก่าแก่มาก พระเกษข้างบนก็หักแตกหักคตรงคิ้วมีรอยเป็นแผล มาลอยให้โยมเห็น

หลวงพ่ก็บอกกับโยมว่า "ถ้าเป็นลักษณะอย่างนี้ คงเป็นหลวงพ่เทพนิมิต" โยมถึงรู้ว่าตอนที่หลวงพ่จรูญได้หลวงพ่เทพนิมิตนั้น ท่านมีแต่เศียร ซึ่งก่อนหน้านั้น โยมไม่ทราบเลย พอมาพบท่านก็เห็นท่านทั้งองค์แล้ว

พอโยมรู้ว่าเป็นหลวงพ่เทพนิมิต โยมจึงตัดสินใจมุงหลังคาให้ท่านใหม่และหาถึกมาทดลองให้ท่านดู ซึ่งตามปกติหลวงพ่จรูญท่านไม่ยอมให้มีหนังมีลิเกที่วัดแต่โยมเล่าความฝันให้ท่านฟัง ท่านก็บอกว่า โยมมีนิมิตที่ถูกต้อง จึงอนุญาตให้มีลิเกที่วัด

ในบางครั้งที่โยมมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัด หลวงพ่เทพนิมิตท่านจะสอน โยมโยมจะเห็นในลักษณะเหมือนสภาพของโทรทัศน์จะกะพริบไปเรื่อย ๆ ครั้งหนึ่งเห็นเป็นพระองค์หนึ่งสูงมาก ภายหลังจึงไปเห็นองค์จริงท่านอยู่วัดอินทร์บางขุนพรหม บางครั้งโยมก็มีนิมิตไปว่า เห็นพระแก่องค์หนึ่งเข้ามาถามโยมว่า "นี่โยมรู้ไหมว่าฉันเป็นใคร" โยมก็ตอบไปว่า "ไม่รู้จักค่ะ เพราะท่านไม่บอกชื่อ" ท่านจึงตอบโยมว่า "ข้าชื่อขุ่ม" และมีผู้หญิงคนหนึ่งสวยมาก แต่งตัวก็ดี มาบอกโยมว่า ชื่อ "กาหลง" มหาโยม โยมจึงแผ่เมตตาให้ท่านเหล่านั้น

โยมมีนิมิต ไปอีกว่าเห็นพื้นดินแห้งแล้งมาก แม่น้ำในคลองก็แห้ง มีแต่น้ำ ครุฑปลาที่อยู่ในน้ำ ก็เอาท้องลอยขึ้นมามากมาย ตึกรามบ้านช่องก็ล้มแผ่นดินแยกออก ผู้คนกรี๊ดร้อง วิงวายน้อย ๆ หล่นไปตามรอยแยกนั้นทีละคน บ้างก็หล่นมาจากหลังคบ้านเมืองมีแต่ความมืด มีแต่ความร้อนมากเมื่อหนาวก็จะหนาวมาก ความร้อนความหนาวก็เกิดสลับกันไป โยมก็ได้แต่กำหนดตามอย่างที่หลวงพ่ท่านสอน สักพักโยมก็ได้ยิน

เสียงหลวงพ่เทพนิมิตท่านบอกว่า "กำหนดไปอีก กำหนดไปอีก" โยมก็ทำตาม ปรากฏว่าโยมไปเห็นพง
หญ้าสูงใหญ่ ขึ้นเขียวระอุ่มสวยงามมาก แล้วมีคนออกมาเรียกโยมว่า "เข้ามานี่ มาดูซิว่าสวยไหม" โยมก็นึก
ตอบออกไปว่า "ถ้าเข้าไป देखไม่ได้กลับมาหาหลวงพ่ จะทำอะไรตอนนี้ก็จะหมดเวลาแล้วจะกลับไป
หาหลวงพ่จรรู้แล้ว" คนหลายคนที่ยืนอยู่ที่นั่นก็ร้องเรียกโยมอีก ก็เลยรีบเข้าไป แต่ก็ให้เขาจับปากว่าจะ
อนุญาตให้โยมกลับ พวกเขาพยักหน้าตอบตกลง โยมก็เข้าไปดูแล้วก็ออกมา พอโยมออกจากกรรมฐานก็ดู
เวลา ปรากฏว่าเวลาได้ผ่านไปถึงสามชั่วโมงครึ่ง

นิมิตในครั้งต่อมาเกิดขึ้นเมื่อวัที่ทำการรื้อหลวงพ่เทพนิมิตออกจากฐาน เพื่อที่จะก่อสร้างศาลา
หลังใหม่ นิมิตก็เกิดขึ้นในคืนนั้นว่าหลวงพ่เทพนิมิตท่านมาหาผมแต่เศียรเหมือนครั้งแรกและได้ยื่นเสียง
เขาทุบปูนดังปั้งปั้ง โยมก็นึกต่อว่า ทำไมเขาถึงต้องทุบแรงอย่างนี้แต่ก็ไม่รู้ว่าเขาทุบอะไร พอรุ่งขึ้นเช้าวัน
ต่อมา มีคนโทรศัพท์บอกโยมว่าเขากำลังกะเทาะหลวงพ่เทพนิมิตออกแล้ว โยมก็เลยตั้งจิตอธิษฐานบอก
กับหลวงพ่เทพนิมิตว่า "ถ้าเกิดทำอะไร อันเป็นเหตุให้กระเทือนและรบกวนถึงหลวงพ่ ลูกก็ขอ
อโหสิกรรม และลูกจะสร้างศาลาหลวงพ่ให้ใหม่ ให้สวยงามและกว้างขวางสามารถให้คนใช้เป็นที่ปฏิบัติ
ได้มากขึ้น"

ศาลาหลังใหม่ของหลวงพ่เทพนิมิตนี้ คงเสร็จสมบูรณ์ภายในไม่ช้าเพื่อที่จะให้ผู้ที่มาปฏิบัติธรรม
ได้ใช้เป็นสถานที่สำหรับฝึกการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานและด้วยผลบุญใด ๆ ที่โยมได้สร้างและกระทำลง
ไป โยมก็ขออุทิศให้หลวงพ่ แม่ใหญ่ ผู้ช่วยเหลือหลวงพ่ทุก ๆ คน รวมทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ภายในวัด
อัมพวันแห่งนี้ด้วยเทอญ

อย่าสอนลูก ขณะที่ ลูกกำลังทานข้าว

อย่าสอนลูก ขณะที่ ลูกกำลังอ่านหนังสือ ทำการบ้าน

อย่าสอนลูก ขณะที่ ลูกกำลังจะนอน

จงสอนลูก หลังจาก ลูกสวดมนต์ไหว้พระเสร็จแล้ว

ผู้สร้างโบสถ์วัดอัมพวัน

(สมัยกรุงศรีอยุธยา)

พลตรี วัฒนศัพท์ พานิช

เมื่อโบสถ์หลังเก่าของวัดอัมพวันชำรุดทรุดโทรมไปตามกาลเวลา ทางคณะกรรมการวัด ซึ่งมีเจ้าอาวาสเป็นประธาน ได้พิจารณาตกลงทำการรื้อถอนและสร้างโบสถ์หลังใหม่ทับลงบนที่เดิม เมื่อ ๑๕ พ.ย. ๒๕๑๑ โดยใช้กำลังทหารและชาวบ้านมาช่วยกันจนทุกอย่างเรียบร้อย

ในขณะที่ทำการรื้อถอนอยู่นั้นก็ได้พบสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์มากมาย สิ่งหนึ่งที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อนคือ ภาพเขียนสีน้ำมันอยู่บนแผ่นกระจกแก้วฝังอยู่ในปูนบนประตูทางเข้าด้านตะวันออก เป็นภาพที่สวยงาม ในภาพมีชาย ๓ คน ภาพคนแก่อยู่ในกรอบ ส่วน ๒ คน ยังหนุ่มวัยกลางคนไว้ผมเกล้า เมื่อมองดูในแว่นอนจะเห็นเป็นภาพขรุขระไม่สวยงาม แต่เมื่อยกขึ้นส่องกับแสงสว่าง ภาพนั้นจะปรากฏชัดเป็นภาพ ๓ มิติ สวยงามมาก เมื่อสังเกตหน้าคนแก่จะเห็นใบหน้าเหยย่นเป็นรอยริ้วตีนกา ส่วน ๒ คน ใบหน้าหนุ่มหันหน้ามองไปทางคนแก่ ดูเสมือนหนึ่งว่า ลูกหรือหลานสองคนนี้(จื่อและเหลียง) เป็นผู้สร้างโบสถ์และอุทิศให้แก่ญาติผู้ล่วงลับไปแล้ว ก็อาจเป็นไปได้กระมัง

นอกจากนั้น ยังมีหนังสือจีนกำกับอยู่ ท่านเจ้าอาวาสได้ให้ชาวจีนตลาดกบบางอ่านและแปล สรุปได้ความว่า วัดอัมพวันได้สร้างสมัยกรุงศรีอยุธยาประมาณ สามร้อยปีเศษล่วงมาแล้ว ซึ่งตรงกับสมัยเม่งเซี่ยว (เจ้าสาวจีนชื่อจื่อและเหลียง) ท่านเจ้าอาวาสได้นำกระจกรูปนี้ไปถ่ายและอัดเป็นภาพแจกจ่ายให้สานุศิษย์ไว้เป็นที่ระลึก ตั้งแต่วันฉลองพระอุโบสถใหม่ในปี พ.ศ.๒๕๑๑ และนำภาพกระจกของเดิมนี้นั้น ท่านเจ้าอาวาสได้บรรจุไว้ใต้ฐาน พระประธานในพระอุโบสถแล้ว

ภาคทฤษฎีแห่งกรรม

เรื่อง พระช่วยไม่ได้ ได้แต่บอกทางให้

ผ.อ.ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย*

“พระช่วยไม่ได้ ได้แต่บอกทางให้” แต่ผลจากการปฏิบัติกรรมฐาน ทำให้ปลอดภัย ไม่เคยเชื่อ แต่บัดนี้ต้องกราบขออภัย

ข้าพเจ้านายไชยสิทธิ์ ไกรคุณาศัย ขณะบันทึกนี้ มีอายุ ๒๒ ปี ๒๕ วัน สำเร็จปริญญาตรีทางการบัญชี จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปริญญาโททางการบริหารอาชีวศึกษา จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ปัจจุบันเป็นผู้รับใบอนุญาต ผู้จัดการ โรงเรียนสหวิทย์ และ โรงเรียนสหวิทย์ พาณิชย์การ อ.เมืองสุพรรณบุรี จ.สุพรรณบุรี

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาวัดอัมพวันทราบนัยสการู้จักหลวงพ่ोजริญปัจจุบันคือ พระราชสุทธินุญดมมงคล เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๖ คุณวิชิต สีตลกาญจน์ เป็นผู้นำมาและมีพรรคพวกมาด้วย ๔-๕ คน บัดนี้ได้เสียชีวิตหมดแล้ว ข้าพเจ้าและคณะมาวัดอัมพวันครั้งนี้ได้นำสุราเบียร์ มาดื่มที่ศาลาริมน้ำหลายครั้ง หลวงพ่ोजริญมาเห็นได้แต่หัวเราะ จนพวกเราเกรงใจท่าน เลิกดื่มสุราเบียร์ในวัดข้าพเจ้าต้องคืนรนประกอบอาชีพ อีกทั้งไม่เชื่อไม่สนใจการทำกรรมฐาน นั่งสมาธิ นั่งวิปัสสนาจึงไม่ได้มา จนมกราคม ๒๕๑๖ ได้มาวัดอัมพวัน พบคุณวิชิต สีตลกาญจน์อีกครั้ง ได้เห็นการอบรมพัฒนาจิตนักเรียนตีมาซึ่งติดต่อของจอนอบรมให้กับนักเรียนโรงเรียนสหวิทย์พาณิชย์การจำนวน ๖ รุ่น จำนวนครูและนักเรียนที่เข้าอบรม ๒,๐๘๐ คน

ครูนักเรียนเข้าอบรมพัฒนาจิตศึกษานี้กรรมฐาน ข้าพเจ้ามาดูแลทุกรุ่น แต่ไม่ปฏิบัติ กลับสนใจธรรมของหลวงพ่อ ตลอดปี ๒๕๑๖ ข้าพเจ้ามาที่วัดอัมพวันทุกอาทิตย์ ยที่ต้องการฟังธรรมคำสอนของหลวงพ่อบางครั้ง ได้มีโอกาสสอบถามความสงสัยบางประการยังมีความอยากรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติกรรมฐานเพราะตลอดเวลา ๑ ปีที่นั่งฟังธรรมและปัญหาผู้ที่มีทุกข์มีปัญหามาพบ มาขอความช่วยเหลือ "หลวงพ่อ" จะพูดทุกครั้งว่าให้ทุกคนมานั่งกรรมฐาน ที่วัดอื่น ๆ ที่เคยพบจะรอนันต์ทำการสะเดาะเคราะห์ ต่อชะตาหรืออะไรต่อมิอะไร ต้องเสียเงินทำบุญทำให้ข้าพเจ้ายิ่งสงสัยมากขึ้น การนั่งกรรมฐานจะช่วยแก้ไขได้อย่างไร เก็บความสงสัยความอยากรู้ไว้

จนเดือนตุลาคม ๒๕๑๖ ได้มาทดลองนั่งกรรมฐานพร้อมด้วยดร.สวัสดิ์ อุดมโภชน นายเชียร รัตธรรมกุล ที่ใช้คำว่าทดลองเพราะความอยากรู้อยากลองว่าจะเกิดผลอย่างไรมีประโยชน์อย่างไร ปรากฏว่าไม่รู้ผลอะไรเนื่องจากมีเวลาปฏิบัติเพียง ๓ วันรู้แต่วิธีเดินจงกรม วิธีนั่งกรรมฐานเท่านั้น จึงตั้งใจไว้ว่าเมื่อถึงวันเกิดทำบุญถวายภัตตาหารพระ อุทิศส่วนกุศลให้กับบิดามารดาแล้ว จะอยู่กรรมฐานต่อไปเลยจะปฏิบัติตามคำแนะนำอย่างจริงจัง จนกว่าจะรู้หรือเห็นประโยชน์จากการปฏิบัติกรรมฐานจึงจะกลับ

*ผอ.ไชยสิทธิ์ ไกรคุณาลัย ผู้จัดการ โรงเรียนสหวิทย์โรงเรียนสหวิทย์พัฒนชยการ อำเภอเมือง จังหวัดสุพรรณบุรี

๖ ธันวาคม ๒๕๖๖ เป็นวันที่อายุครบ ๕๒ ปี มาทำบุญคล้ายวันเกิด ถวายภัตตาหารพระ เข้าอยู่ปฏิบัติกรรมฐาน ทั้ง ๆ ที่เป็นช่วงที่งานมาก ทั้งงานที่โรงเรียน งานสังคมที่โรงเรียนมงคลสมรส ๔ คน หมอนัดผ่าตัดมะเร็งมารดา จึงขอเลื่อนการผ่าตัด งานต่างๆ ขอให้ผู้อื่นไปแทน ต้องใจแข็ง มิฉะนั้นจะไม่มีโอกาสและเสียความตั้งใจภาระหน้าที่ ที่กล่าวเป็นความกังวลมาก มีผลอย่างมากต่อการปฏิบัติกรรมฐาน เมื่อตั้งใจและตัดสินใจแน่วแน่แล้ว สวดมนต์ไหว้พระ หลังกัรบศีล ๘ รับกรรมฐานจากหลวงพ่ोजรรณู เข้านอนประมาณ ๒๒.๐๐ น. เตรียมปฏิบัติกรรมฐานเข้ามีด

เริ่มปฏิบัติกรรมฐานตั้งแต่เวลา ๐๓.๐๐ น. เริ่มด้วยเดินจงกรมครึ่งชั่วโมง นั่งกรรมฐานครึ่งชั่วโมง ตั้งแต่เริ่มได้ไม่กี่นาทีอาการปวดมึนศีรษะ คลื่นไส้จะอาเจียน เหงื่อออกมาก ทั้งที่เป็นช่วงอากาศเย็นมาก ปรับอารมณ์ไม่ให้เครียดไม่ให้กังวลจน ๑๕.๐๐ น. ทนไม่ไหวต้องอาบน้ำ ตั้งใจใหม่ทั้ง ๆ ที่ ๑๒ ชั่วโมงมีอาการท้อแท้หลายครั้ง ที่สุดตั้งใจเป็นใจเป็นกัน ควบคุมตัวเอง อารมณ์ต่าง ๆ ของตนเอง เพราะแยกปฏิบัติอยู่ที่ห้องพักคนเดียว จนเวลา ๑๖.๓๐ น. ควบคุมอารมณ์ได้ อาการต่าง ๆ หายไป สบายขึ้นมาก จับอาการพอง-ยุบ ของท้องได้ เวลา ๑๘.๐๐ น. ออกจากกรรมฐานไปส่งอารมณ์กรรมฐานกับ "แม่ใหญ่" (อุบาสิกาสุ่มทองยิ่ง) แม่ใหญ่ ให้เดินจงกรม ๑ ชั่วโมง เดิน ๒ ระยะเวลา และนั่งกรรมฐาน ๑ ชั่วโมง จนวันที่ ๖ ธันวาคม แม่ใหญ่ให้เดินจงกรม ๓ ระยะเวลา เป็นเวลา ๑ ชั่วโมงครึ่งนั่งกรรมฐานหนึ่ง ๑ ชั่วโมงครึ่ง รวมเวลาปฏิบัติกรรมฐานรอบละ ๓ ชั่วโมง

การปฏิบัติกรรมฐานช่วงนี้ ข้าพเจ้าได้รู้รสชาติการนั่งกรรมฐานให้ผ่านเวทนา" จริง ๆ เป็นอาการที่เจ็บปวดที่รุนแรงมาก เมื่อนั่งได้ ๑ ชั่วโมงต้องทนเจ็บปวดรอบละครึ่งชั่วโมง ๕ รอบแรก ข้าพเจ้าทนไม่ไหว นั่งกรรมฐานไม่ครบเวลา โดยขาดไปรอบละ ๕ นาทีบ้าง ๑๐ นาทีบ้าง ตอนเย็นส่งอารมณ์กรรมฐานกับ แม่ใหญ่ ได้รับคำแนะนำให้อดทนนั่งให้ครบหรือเกินเวลาอย่างน้อย ๕ นาที ได้กลับมาปฏิบัติตามที่พอจะพิสูจน์ว่าเมื่อนั่งครบเวลาแล้ว อาการเจ็บปวดที่รุนแรงที่ตนนั้น จะหายไปอย่างปลิดทิ้ง ต้องอดทนต่อการเจ็บปวดมากแต่แล้วได้พบว่า จริง เมื่อครบเวลาแล้วอาการเจ็บปวดที่ตนนั้น หายไปจริง ข้าพเจ้า เริ่มเชื่อ เริ่มศรัทธาต่อการนั่งกรรมฐานข้าพเจ้าได้นั่งปฏิบัติกรรมฐานทนต่ออาการเจ็บปวดครบเวลาถึง ๓ รอบ แล้วรอบต่อ ๆ ไปจนถึงวันที่ ๑๔ อาการเจ็บปวดที่ตนหายไป เมื่อไม่มีอาการเจ็บปวดหรือได้ผ่านเวทนาแล้ว เรามีความสงบ มีสติอารมณ์ตามกิริยาอาการเคลื่อนไหวของเราได้ดีมาก การผิดพลาดเพอเรอหมดไป

จากการที่สติตามอารมณ์ต่าง ๆ การเคลื่อนไหวได้รู้สึกมีความสุข มีความสุขที่บรรยายไม่ถูก มีประโยชน์มาก ทำให้เราคิดเราปฏิบัติงานได้ดีเสมือนเวลากลางคืนดึก ๆ ความสงบทำให้เราได้ยินเสียงไกล

ๆ ฉะนั้นเมื่อเราสงบมีสติ ทำให้เราคิดได้สติได้ โสฬสพเจ้ายอมรับว่าได้ประโยชน์จากการนั่งปฏิบัติกรรมฐาน ทำให้มีสติในการควบคุมอารมณ์อากัปกริยา ข้าพเจ้าตั้งใจปฏิบัติต่อเนื่องและได้กำหนดวัน ทุกเดือน ๓ วัน ที่จะมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ทั้งที่ปฏิบัติที่บ้านทุกวันพระจะมาปฏิบัติที่วัดปฏิบัติได้เต็มที่ ดีกว่าที่บ้าน ไม่มีเรื่องงานเรื่องคนมาขอพบ

วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๖ คุณดวงดา ตุงคะมณี พิธีกรรายการผู้หญิงอยากรู้ ได้มาถ่ายทำรายการ เรื่อง "การนั่งกรรมฐานแก้กฎแห่งกรรมได้หรือไม่" ข้าพเจ้าได้ไปพบผู้บริหารโรงเรียนสังกัดกรมสามัญใน จังหวัดสุพรรณบุรีทุกโรงเรียนบางโรงเรียนในจังหวัดกาญจนบุรี อ่างทอง และพระนครศรีอยุธยา รวม ๔๒ โรงเรียน เพื่อเยี่ยมสวัสดิ์ปีใหม่ พร้อมทั้งเชิญให้ชมรายการเพื่อจะได้มีความรู้ ความเข้าใจในการนั่งปฏิบัติ กรรมฐาน จะได้แนะนำนักเรียนได้ต่อไป

ข้าพเจ้าได้กล่าวไว้ ในรายการผู้หญิงอยากรู้ ว่าการนั่งปฏิบัติกรรมฐาน เป็นการฝึกให้มีสติรู้ อากัปกริยา เช่นการขับรถยนต์อย่างมีสติ และแล้วเหตุการณ์ก็ได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้าเองเป็นการพิสูจน์คุณค่า เป็นเหตุการณ์ที่ต้องจดจำไปตลอดชีวิต จึงต้องบันทึกให้ท่านทั้งหลายได้ทราบ

วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๖ เวลา ๐๘.๓๐ น. ข้าพเจ้าได้ออกเดินทางจากโรงเรียนสหวิทยพัฒนา ด้วยรถยนต์ส่วนตัวพร้อมด้วยครูอีก ๒ คน นางสาวนฤมล พันธุ์สะอึง นั่งข้างหน้าคู่กับข้าพเจ้าซึ่งเป็นผู้ขับ เอง นางสาวไอรพร ชานนท์ นั่งข้างหลังด้านซ้าย เดินทางไปโรงเรียนลาดบัวหลวง ไพโรจน์วิทยา อำเภอ ลาดบัวหลวง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ไปตามถนนสุพรรณบุรี ตัดถึงชั้น กรุงเทพมหานคร เมื่อเดินทางไปได้ประมาณ ๔๑ กม. 57 ถึงสามแยกเข้าวัด ไร่โรงวัวได้จอดถามทางไปโรงเรียนลาดบัวหลวงไพโรจน์วิทยากับเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรที่ปฏิบัติหน้าที่ อยู่ที่ป้อมใกล้สามแยก เมื่อได้ทราบแล้วได้ขับรถยนต์กลับ เพราะ เคยเป็นทางแยกเข้าโรงเรียน

ขณะที่ขับผ่านทางแยกเข้าวัด ไร่โรงวัว ด้วยความเร็วประมาณ ๓๐ - ๔๐ กิโลเมตรต่อชั่วโมง ขณะที่ รถคันทางแยก มีรถประจำทางปรับอากาศ จอดรับส่งผู้โดยสาร อยู่ฝั่งตรงข้ามของถนน และมีรถบรรทุกเล็ก จอดรอต่อท้ายรถโดยสารปรับอากาศอีก ๑ คัน

ทันใดนั้น มีรถบรรทุกสิบล้อ บรรทุกข้าวสารมาเต็มคัน วิ่งลงสะพานมาด้วยความเร็ว เพื่อจะเข้า กรุงเทพฯ ไม่ชะลอความเร็ว หักแซงรถที่จอดอยู่ด้วยความเร็วและหักแซงอย่างกระชั้นชิดมาก ทำให้รถเสีย การทรงตัว วิ่งออกมาเต็มถนนด้านที่ข้าพเจ้าขับสวนทางมา ซึ่งข้าพเจ้าขับมาจากป้อมตำรวจผ่านทางแยกมา บนไหล่ถนนอยู่แล้ว รถบรรทุกเกิดเสียการทรงตัว จะพุ่งเข้ามาประสานงานกับรถที่ข้าพเจ้าขับมา มี ระยะทาง ๓ - ๔ เมตร เป็นอย่างมาก เพราะข้าพเจ้าเห็นหน้ารถบรรทุกเต็มหน้า

ข้าพเจ้าตัดสินใจหักหลบรถบรรทุกลงจากถนน ซึ่งตรงบริเวณนี้มีศาลาพักคนเดินทาง มี รถจักรยานยนต์รับจ้างจอดอยู่ประมาณ ๑๐ คัน รถบรรทุกเล็กอีก ๑ คัน บังทางอยู่ เป็นการบังคับให้ข้าพเจ้า ไม่สามารถจะขับรถวิ่งไปข้างหน้าได้ แต่ขณะนี้ ข้าพเจ้าไม่ตกใจเพราะมีสติจากการฝึกกรรมฐาน ทำให้

เห็นช่องว่างระหว่างรถจักรยานยนต์กับรถบรรทุกเล็ก ประมาณ ๒ – ๓ เมตร เลยตัดสินใจขับหนีเข้าไปทางช่องนั้น

ส่วนรถบรรทุกข้าวสารได้หักหลบไปทางซ้าย ทำให้พ้นการประสานงา แต่ข้าพเจ้าดีใจได้เพียงวินาทีเดียว เพราะรถบรรทุกข้าวสารหักหลบอย่างกระชั้นชิดในครั้งที่ ๒ นั้นทำให้รถเอียงเสียการทรงตัว ตัวถังรถเอียงมากจนล้อด้านซ้ายยกลอยขึ้นสามารถมองเห็นได้อย่างชัดเจน **รถบรรทุกข้าวสารกำลังจะล้มทับ** หางน็อตที่ยึดตัวถังได้เกี่ยวกระแทกรถข้าพเจ้าตรงขอบประตูหน้าและหลังด้านขวา ต่ำกว่าหลังคา ลงมา ๑ คืบ หรือระดับศรีษะคนนั่งในรถ พื้นตัวถังถูกระแทกครูดเป็นแนวยาว

ในช่วงที่รถทั้งสองคันกระแทกกัน ข้าพเจ้าเร่งเครื่องหนีเข้าช่องว่างที่กล่าวไว้ข้างต้น และมองจากกระจกส่องหลัง เห็นรถบรรทุกได้หักมาทางขวาอีกครั้ง เป็นครั้งที่ ๓ ทำให้รถที่กำลังจะล้มทับกลับทรงตัวตั้งได้ รถของข้าพเจ้าจึงพ้นจากการถูกทับด้วยรถบรรทุกข้าวสาร

ท่านทั้งหลาย เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นคิดว่า ใช้เวลาไม่เกิน ๒ วินาที **การที่เรามีสติไม่ตกใจ สามารถแก้ไขสถานการณ์ภายในเวลาเป็นวินาที** ทำให้ชีวิตข้าพเจ้า ๒ ปี ๒๕ วัน รอดตาย ปลอดภัย ไม่มีบาดเจ็บ ฟกช้ำ ทุรนทุราย โดยสารรถไปด้วยก็ปลอดภัย ไม่มีบาดเจ็บ ฟกช้ำ คนขับรถจักรยานยนต์และประชาชนที่อยู่บริเวณนั้นก็ไม่มีใครต้องบาดเจ็บ

ฉะนั้น เหตุการณ์ที่ผ่านมา ข้าพเจ้ารอดพ้นมาได้เพราะ **สติ** ในการควบคุมอารมณ์กลัว และตกใจได้ ประชาชนบริเวณนั้นหลายคน แม้แต่ตำรวจ ตัวแทนบริษัทประกันชีวิต ต่างพากันถามว่า **ข้าพเจ้ามีพระอะไร** ข้าพเจ้าได้ชี้ไปที่รูปหลวงพ่ोजรัญ ที่ติดไว้ที่กระจกหน้ารถ เพราะผมไม่ได้สวมสร้อยหรือคล้องพระแต่ประการใด

ท่านทั้งหลาย จากที่กระผม ได้เรียนท่านมาตั้งแต่ต้น ถึงการนั่งวิปัสสนากรรมฐาน มาถึงตรงนี้ ทุกท่านคงเข้าใจ ที่ผมบอกทุกคนที่มาถามผม โดยการชี้ไปที่รูปหลวงพ่ोजรัญ และบอกกล่าวหลวงพ่ोजรัญเป็น **ผู้ช่วยชีวิตกระผม** นั้น หลวงพ่อท่านได้ช่วยผมจริง ๆ ครับ **ท่านช่วยสอนการมีสติให้ข้าพเจ้า ๑ ปี** จากการที่กระผม **พึงธรรมและนั่งวิปัสสนากรรมฐานทำให้ผมมีสติ** หลวงพ่อท่านเคยกล่าวกับกระผมว่า **“พระช่วยไม่ได้ ได้แต่บอกทางให้”** นั้น เป็นจริงทุกอย่างเลยครับ หลวงพ่อเป็นผู้บอกทางให้ผมจริงๆ

ท่านทั้งหลาย การรอดตายที่ ๓ คน ไม่บาดเจ็บแม้แต่น้อยนิดเสมือนตายแล้วเกิดมาใหม่ เป็นผลจากการที่เรามีสติในการควบคุมอารมณ์ตกใจ – ความกลัว ทำให้มีสติตัดสินใจ จนทำให้เราและคนใกล้เคียงที่ร่วมเหตุการณ์ทุกคนปลอดภัยเป็นผลจากการได้ **นั่งเจริญวิปัสสนากรรมฐาน** จริงๆ

นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังแปลกใจตัวเอง ที่ข้าพเจ้าไม่ได้โกรธโมโหคนขับรถบรรทุกข้าวสารเลย เพราะข้าพเจ้าเห็นเหตุการณ์การหักหลบ และการหักพวงมาลัย กลับทำให้รถทรงตัวได้ ไม่ทับรถข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้ว่า คนขับรถบรรทุกได้พยายามแก้ไขสถานการณ์ ทำให้ข้าพเจ้ารอดตายและปลอดภัย ถึงแม้เขาจะผิดที่ขับเร็วและไม่ชะลอความเร็ว หรือจอดเมื่อมีรถข้างหน้าจอดอยู่ ข้าพเจ้าไม่โกรธ และไม่แจ้งความกับทางหลวง ข้าพเจ้าให้อภัย อโหสิกรรมขดเชยกับความดีที่เขาพยายามแก้ไขสถานการณ์

เมื่อเกิดอุบัติเหตุ คนขับรถบรรทุกข้ามารได้รับโทรศัพท์แจ้งเจ้าของ และบริษัทประกัน รถบรรทุก
ข้ามสารทะเบียน สพ. ๘๐ – ๘๖๒๑ คนขับชื่อ นายพงษ์ หมูแยม บ้านเลขที่ ๕๕๗ / ๑ หมู่ ๑ ตำบลหนองปรือ
อำเภอปอพลอย จังหวัดกาญจนบุรี เป็นลูกจ้าง นายสุชาติ จันทร์สุวรรณ เจ้าของรถบรรทุกและเจ้าของโรงสี
จันทร์สุวรรณ จังหวัดสุพรรณบุรี

หลายท่านคงสงสัยว่า ขณะนั้น เครื่องรถของข้าพเจ้าทำไมไม่ดับ และยังขับหนีภัยได้ ข้าพเจ้าขอเรียน
ว่า วันนั้น ข้าพเจ้าขับรถเป็นชั่วโมง เกียร์อัตโนมัติ ความแข็งตัวถังรถของข้าพเจ้า ความคล่องตัวของ
พวงมาลัยหักเลี้ยวมุมแคบ เกียร์อัตโนมัติ สมรรถภาพที่ดีของรถทั้ง ๓ อย่างผสมกับสติคนขับ ทำให้รอด
ปลอดภัย

จากประสบการณ์ครั้งนี้ ข้าพเจ้าและครูอีก ๒ คน รอดตายได้เพราะพระคุณของหลวงพ่อพระราช
สุทธิญาณมงคล และอุบาสิกา สุ่ม ทองยิ่ง (แม่ใหญ่) ที่ได้เมตตา ข้าพเจ้า สอนธรรมสำหรับใช้ใน
ชีวิตประจำวัน และสอนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานทำให้ข้าพเจ้ามีสติในการควบคุมอารมณ์ ติดตามการ
เคลื่อนไหวของอากัปกิริยาได้พอสมควร

ก่อนเกิดเหตุการณ์ที่แทบเอาชีวิตไม่รอดเพียงไม่ถึง ๒๐ วัน ข้าพเจ้ายอมรับว่าการนั่งปฏิบัติ
วิปัสสนากรรมฐานช่วยให้มีสติ เมื่อมีสติความประมาทก็ไม่มี ความสูญเสียไม่มี มีแต่ความสำเร็จ ความ
สะดวก ความสงบ ความปลอดภัย

ฉะนั้นไม่ว่าชนชาติใด ศาสนาใด ฐานะความเป็นอยู่และความรู้ระดับใด จงพยายามปฏิบัติให้
ถูกต้องตามแนวทางของครูอาจารย์ ที่สอนการปฏิบัติกรรมฐานท่านแนะนำ และปฏิบัติอย่างจริงจัง จะได้ผล
มีสติอย่างแน่นอน แต่ถ้าท่านคิดจะให้เห็นนรกสวรรค์แล้วละก็ท่านคิดผิด ขอให้ท่านมีสติท่านจะได้ทุกอย่าง

และสุดท้ายขอเรียนว่า หลวงพ่อจารย์ท่านได้พูดไว้ถูกต้องที่สุดแล้วว่า **“พระช่วยไม่ได้ได้แต่บอก
ทางให้”** ดังนั้นขอให้ท่านเลิกรอปาฏิหาริย์จากสิ่งที่เรา เคารพนับถือ แต่ขอให้เรานำคำสั่งสอนของครูบา
อาจารย์มาปฏิบัติให้เห็นจริงด้วยตนเอง ช่วยเหลือตนเอง ปฏิบัติตัวให้ดี ละความชั่วเสีย และมีสติอยู่เสมอ จะ
ดีกว่ารอภินิหาร

บันทึกฉบับนี้ ข้าพเจ้าได้บันทึกเสร็จเมื่อเวลา ๒๓.๓๐ น. ของวันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๖๖
เป็นเรื่องจริงของข้าพเจ้า ที่เริ่มจากความไม่เชื่อ จนกลายมาเป็นการยอมรับความจริงที่ได้พบด้วยตนเอง
คงจะไม่เชื่อเช่นนั้น คงยึดมั่น และนำไปแนะนำครู นักเรียน เท่าที่มีโอกาสให้ปฏิบัติตัวอยู่ในธรรมให้สวด
มนต์เป็นกิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ อิทธิกรรมก่อนแม่เมตตา ตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อและตามพุทธพจน์
ที่ว่า **“คนแล เป็นที่พึ่งแห่งตน และหนทางนั้นมีอยู่เราเป็นผู้ชี้แต่การเดินทาง เป็นหน้าที่ของเธอ”**

หากมีข้อความใดไม่เหมาะสม ข้าพเจ้าต้องขออภัย เพราะบันทึกหลังจากเหตุการณ์รอดตายได้ไม่ถึง
๑๒ ชั่วโมง บันทึกตามความรู้สึกถึงภาพรถบรรทุก จะชน จะทับ ยังอยู่ในความรู้สึกตลอดเวลา ไม่รู้นาน
เท่าไรหลังจะหาย ข้อความใดที่ท่านคิดว่าเป็นการโอ้อวด ขอได้รับทราบ ว่า ข้าพเจ้ามิได้มีเจตนาเช่นนั้นเลย
บุคคลที่กล่าวถึง เป็นเพียงการยืนยันประกอบการบันทึก หากไม่สมควรในสิ่งใด ข้าพเจ้ากราบขออภัยด้วย
ขอขอบพระคุณอย่างสูง

เรื่อง รอดตายจากไส้ติ่งแตก

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

๒๐ เมษายน ๒๕๓๗

เรื่องนี้เป็นเรื่องกฎแห่งกรรมของอาตมาที่เป็นเหตุให้อาตมาต้องมีเวรกรรม และต้องรับใช้หนี้กรรมถึงสองครั้งสองคราอาตมาจำได้ว่าเมื่ออาตมายังเป็นเด็กนักเรียนชั้นมัธยมสองอยู่นี้ พอดีไปเห็นเขาตองโก่กัน อาตมาก็อยากลองตองคอบ้าง เลยไปเอาโก่ที่บ้านมาผ่าท้อง ดึงเอาไส้ของมันมาผูกแล้วจับยัดเข้าไปอย่างเดิม เสร็จแล้วก็เย็บท้องมันปรากฏว่าโก่ที่บ้านไส้เน่าตายไปหมดเลย๑๕ ตัวแล้วยังไปตองบ้านอื่นอีก ตายหมด เพราะไม่ได้เรียนมาก่อน แต่ไปจำเขามา ทำให้อาตมาเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๑ ต้องไส้เน่าปวดท้องจนถึงกับจะเสียชีวิตไปในโบสถ์เมื่อครั้งนั้นแล้ว

แต่ผลกรรมที่อาตมาได้สร้างไว้กับการตองโก่ในครั้งนั้น มันยังไม่หมดมันยังคิดตามผลงานของมันมาซ้ำเติมอาตมาอีกในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ อาตมาไปส่ง พันตำรวจโทชน อินทนา เพื่อไปรับตำแหน่งหน้าที่ ที่จังหวัดนครศรีธรรมราชเลยเป็นเหตุให้ไส้ติ่งแตกบนรถไฟ ที่อาตมาต้องไปส่งท่านพันโทชน อินทนา ก็เพราะความเป็นห่วง คิดว่าเขาต้องเกิดเรื่องเดือดร้อนแน่ หากอาตมาไม่ไปส่ง เพราะว่า ที่อำเภอชะอวดในสมัยนั้น มีคอมมิวนิสต์อยู่มากที่เขาต้องการย้ายท่านไปก็เพื่อให้ไปปราบพวกคอมมิวนิสต์ซึ่งมีตำรวจคอยเป็นพวกอยู่ด้วยดี

ไปถึงก็จะให้ท่านเซ็นรับหน้าที่ อาตมาก็ต้องห้ามไว้ไม่ให้เซ็นชื่อรับมอบปิ่นในวันนั้น เลยใช้ให้คุณนายไปเชิญพวกผู้หญิงภรรยาตำรวจมาทำความรู้จักกับอาตมาก่อนไม่ต้องพาพวกผู้ชายมา

เหล่าพวกผู้หญิงเมื่อรวมกลุ่มกันได้ก็เอาเชียวคุยกันใหญ่ว่าสามีฉันเก่งอย่างนี้ น้อย่างนี้ คุยกันสลับเลย ไม่รู้ว่าอาตมาจะสาวหาเหตุ ตกลงพวกผู้หญิงเมียตำรวจ ก็บอกเรื่องจริงออกมาหมดเลย นี่โยมจำไว้นะ ใครที่เป็นตำรวจ หากมีเรื่องลับอย่าไปบอกให้เมียฟังนะ เดียวได้ออกตลาดบอกออกหมดเลย ว่าสามีฉันจะไปจับเสือที่นั่นจะไปปราบเสือชื่อนั้นชื่อนี้ ระวังนะ

เมื่ออาตมารู้เรื่องราวต่าง ๆ ก็เตือนท่านไม่ให้รับมอบหมายงานชิ้นนี้ เพราะท่านเป็นคนซื่อสัตย์ดี จะโดนพวกนี้ เล่นงานเอาเลยท่านก็ไม่ยอมเซ็นรับและทำการตรวจสอบว่าปิ่นอยู่ที่ไหน ให้ไปนำมาจนครบจำนวนก่อน เพราะของเหล่านี้ เป็นปิ่นหลวงทั้งนั้น เลยได้ปิ่นลับคืนมาหมด ท่านเลยเซ็นรับได้ ที่อาตมาต้องไปส่ง เพราะรู้ว่า จะเกิดเรื่องอย่างนี้

อาตมาก็รู้ตัวว่าไส้ติ่งต้องแตกแน่ ๆ คงจะไม่ได้กลับมาวัด คงจะเสียชีวิตอยู่บนรถไฟเสียแล้ว แต่ก็ได้รับปากไว้แล้วว่าจะไปส่ง อาตมาก็เลยต้องไปคิดว่า หากจะต้องไปตายบนรถไฟก็ไม่เป็นไร เพื่อชดใช้หนี้กรรมที่ทำไว้จะได้อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวรต่อไป

อาตมาก็ขึ้นรถไฟไปส่งเขาก็เกิดปวดท้องรุนแรงมาก อาตมาปวดมากในตอนนั้น หลังอเลย มันปวดที่สุด ปวดตรงบริเวณท้องน้อย ไม่ใช่ปวดข้างบนนะ ให้อ้ได้ตั้งนะจำไว้มันอีกเสบมากเอามือจับไม่ได้เลย ท้องมันเขียวหมดเลย ก็เอายาบริบูลย์บาล์มทาเข้าไปก็ไม่ได้ผล มันร้อนไปหมด สักครู่หนึ่งอาตมาก็อาเจียนออกมา เลือดกลบปาก อาเจียนออกมาเป็นเลือดเต็มกระ โถนเลย โยมเฉลาเขาก็ช่วยเอาไปเท ให้เลือดที่ออกมาอีกกลิ่นเหม็น เป็นเพราะไส้ติ่งมันแตกอยู่ในท้องแล้ว

เสร็จแล้วอาตมา ก็ถ่ายออกมาเป็นน้ำ เลือด น้ำหนืด ออกมาทางทวารหนัก ทวารเบา ก็ได้โยมเฉลา กับจ่านายสิบคนเป็นผู้ช่วยดูแลและคอยทำความสะอาดให้ที่ห้องนี้ ะ

คนที่อยู่บนรถไฟเขาก็มาดู เขาก็บอกว่า "อาการของหลวงพ่อกษานัดนี้ ตามธรรมดาไม่รอด คงต้องเสียชีวิต" เขาก็บอกอย่างนี้ นะเพราะตามธรรมดาคนที่ไส้ติ่งแตกมีไหมที่ไม่ตาย

โยมเฉลาภรรยาท่านพันตำรวจโทชนเห็นอาตมาเป็นอย่างนี้ ก็ร้องไห้ใหญ่เลย ทำให้คนที่อยู่โบกี้เดียวกับอาตมาพลอยร้องไห้ไปด้วย พวกเขาคิดว่าอาตมาตายเสียแล้ว เพราะลงเอานี้ว่ามีดวงตุ้มที่มูกแล้วเห็นอาตมาไม่มีลมหายใจ

อาตมาก็คล้ายว่าสลบไปเป็นเวลาสามชั่วโมง เมื่อสลบไปแล้ว ก็ไปเจอผู้คนมากมาย แสดงว่าเราไม่ได้อยู่คนเดียวบนรถไฟ อาตมาเลยเดินไปคุยที่นั่น คุยที่นี้ก็เหมือนเราเดินไปเฉย ๆ

มันไม่เหมือนกับว่าเป็นความตายมันคล้ายสลบไปเฉย ๆ คล้าย ๆ หลับแล้วฝันไปพอตื่นขึ้นมาอีกทีก็เห็นโยมเฉลา กำลังร้องไห้ อาตมาก็ไม่รู้ว่าเป็นเวลาเท่าไร ก็ชั่วโมงแล้ว รู้แต่ว่าที่เดินออกไปเที่ยวนั้นเป็นเวลานาน ไปเจอเพื่อนที่ตายไปแล้วก็ไปคุยกับเขา เขาก็ถามอาตมาว่า "พระเดชพระคุณครับ ท่านมาที่นี่ได้อย่างไร" อาตมาก็ตอบเขาไปว่า "ก็จำได้ว่า กำลังเดินทางจะไปส่งผู้บังคับกองเขา ก็พอดีเกิดมาปวดท้อง มันแน่นไปหมด เลยสลบหมดความรู้สึกไป" มีอีกคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า "มันคงเป็นเวรกรรมมาตามสนองหลวงพ่อกษานัดครับ" อาตมาถึงนึกขึ้นได้ว่าคงจะจริง เพราะตอนเป็นเด็กเคยไปตอนไก่เสียจนมันไส้เน่าปวดท้องทรมาณจนมันตาย ก็นึกสงสารมันว่าเราไม่ควรไปทำมันเลยปีนเวรเป็นกรรมให้เราต้องมาชดใช้หนี้ บัดนี้แล้ว

พออาตมาฟื้นขึ้นมา อาการปวดท้องก็ไม่มีแล้ว มันไม่รู้สึกปวด ลืมตาขึ้นมาเห็นโยมเฉลา กำลังร้องไห้ ก็ถามเขาไปว่า "อ้าว เป็นอะไรไป ทำไมมานั่งร้องไห้ โยมเฉลาที่ยังร้องไห้ใหญ่ พวกกันไม่รู้เรื่องเลย

ก็ขอเล่าผ่านไปยังกระทั่งอาตมาไปถึงที่สถานีชะอวด ตอนลงจากรถไฟ หลังแข็งไปหมดเลย จ่านายสิบก็เลยช่วยเข้ามาประคอง เขาก็เอาแคร่มารับ อาตมาก็ถามเขาว่า "จากนี้ไปไกลไหม" เขาก็บอกว่า "ข้ามรางรถไฟไปเดี๋ยวกี่ถึง" อาตมาเลยเดิน ไปไป ราว ๆ ห้าร้อยเมตรถึงได้ถึงบ้านพักท่านผู้บังคับกอง

พอถึงบ้านแล้วท่านก็ไปตามหมอที่อนามัยอำเภอเป็นหมอผู้หญิงเข้ามาตรวจดูอาการหลวงพ่อบุ เป็นแพทย์หญิง พอเข้ามาตรวจดูอาการของหลวงพ่อเสร็จ ก็รีบโทรศัพท์กลับไปทักอนามัยอำเภอบอกว่าต้องรีบส่งหลวงพ่อเข้าโรงพยาบาลด่วน อาตมาก็รู้ว่าเขาจะเอาไปส่งโรงพยาบาล ก็ปฏิเสธเขาว่า "ไม่ไป หลวงพ่อไม่ไป" เพราะรู้ตัวเองแล้วว่าสลบไปแล้ว และฟื้นขึ้นมาแล้ว จะเอาไปส่งโรงพยาบาลทำไม

เขาก็จะเอาอาตมาไปส่งโรงพยาบาลให้ได้ ต้องรีบผ่าตัดด่วน มิฉะนั้นอาจเป็นอันตรายถึงเสียชีวิต เพราะเลือดมันตกในแล้วอาตมาจึงอธิษฐานจิตว่าถ้าหากถึงที่ตายก็ขอให้ตาย แต่จะขออดทนจนถึงที่สุด ลักพักปรากฏว่าอาตมาอาเจียนออกมาอีก มีน้ำ เลือด น้ำเหลืองออกมาทั้งทางปากทางจมูกก็น้ำก็เดินไปเข้าห้องนี้ อาตมาถ่ายออกมาทางทวารหนักทวารเบาเป็นเลือดเลขพอน้ำ เลือด น้ำเหลืองออกมาหมดมันถึงได้ค่อยยังชั่ว

อาตมาก็ยืนยันว่าจะไม่ยอมไปอย่างเดียว ตายให้ตาย จนในที่สุดหมอก็ใจใจ เลยตัดลิ้นใจให้น้ำเกลือที่บ้าน ให้เสียหลายกระปุก แล้วฉีดยาเข้าที่เส้นบัวขาวที่สะโพกข้างซ้ายไปหมดเลย

ระหว่างที่ให้น้ำเกลือก็ใช้ให้คุณนายไปตามพวกเมียตำรวจมาอยู่คุยเป็นเพื่อนหน่อย ถึงได้รู้เรื่องอะไรดี ๆ ไรละ โคนหลวงพ่อลงถามบอกหมดเลย หลวงพ่อถึงได้รู้ความลับว่าเป็นหายไปหลายกระบอกจึงเตือนผู้บังคับกองไม่ให้เซ็นรับเรื่องป็น

จากนั้นวันต่อมาอาตมาก็เดินทางไปเยี่ยม พันตำรวจโท ชัยยา นิยมคำ ผู้บังคับกองสถานีตำรวจจังหวัดนครศรีธรรมราชซึ่งอาตมาคุ้นเคยกับท่านสมัยเป็นผู้บังคับกองอยู่สถานีตำรวจภูธร อำเภอพรหมบุรี จากนั้นก็พาคณะไปนมัสการและเวียนเทียนที่พระบรมธาตุเสร็จแล้ว ก็ได้เดินทางกลับไปส่งท่านผู้บังคับกองที่ชะอวด แล้วถึงเดินทางกลับวัด

บันทึกเหตุการณ์

พันตำรวจโท ชน อินทนา

๑๐ เมษายน พ.ศ.๒๕๖๓

เมื่อกระผมรู้จักหลวงพ่อก

กระผมพันตำรวจโท ชน อินทนา อดีตผู้บังคับกองสถานีตำรวจภูธร อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ผมเริ่มรู้จักท่านพระคชพระคุณหลวงพ่อก เป็นครั้งแรกเมื่อได้ย้ายเข้ามารับราชการ ที่อำเภอพรหมบุรีนี้ โดยการแนะนำของเพื่อน คือ คุณอิทธิพล ศิริพานิช ซึ่งเป็นสรรพสามิต อำเภอพรหมบุรี อยู่ในสมัยนั้น กระผมเริ่มเข้าวัดอัมพวัน เมื่อประมาณเดือน .ค. พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งในสมัยนั้นยังไม่มีถนน จึงสั่งอาศัยการนั่งเรือหางยาวมาขึ้นที่ท่าน้ำหน้าวัด พอขึ้นมาถึงก็เห็นหลวงพ่อกท่านั่งอยู่ในกุฏิท่าน กระผมจึงตรงเข้าไปกราบนมัสการท่าน และแนะนำตัวเอง พร้อมกับฝากตัวเป็นลูกศิษย์ท่าน จากนั้นมากระผมก็มักจะแวะเวียนเข้ามาทำบุญและฟังธรรมจากท่านเสมอ ซึ่งหลวงพ่อกี้มีความเมตตากรุณาต่อผมมากเช่นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ กระผมได้จัดกฐินไปทอดที่วัดเขาแก้ว อำเภอท่ามะแซ่ จังหวัดชุมพร หลวงพ่อกี้มีเมตตาพาคณะพระภิกษุและคณะญาติโยมไปร่วมทอดกฐินสามัคคีรถบัส และรถเล็กๆ ตามไปอีกหลายคัน รวมคนที่ร่วมรื้อย การไปทอดกฐินในครั้งนั้น ได้เกิดเหตุการณ์ประหลาดในความรอบรู้หรือจะเรียกว่าญาณวิถีของท่านอาจารย์ก็ได้ คือคุณเฉลาภรรยากระผมท้องแก่ จะคลอดลูกคนที่แปด คุณเฉลาเขาเป็นคนเดินแจกซองกฐินให้เพื่อนๆ เขาจึงอยากไปมาก แต่กลัวจะไปไม่ได้ เพราะจะครบกำหนดคลอดในเดือนนั้นแล้ว เขาจึงเข้าไปถามหลวงพ่อก เพราะกลัวว่าไปแล้วลำบาก เพราะสมัยนั้นอำเภอท่ามะแซ่ยังไม่มีโรงพยาบาล ก็เลยมาเรียนถามหลวงพ่อกว่าไปได้หรือไม่ ซึ่งหลวงพ่อกท่านก็บอกว่า “ไปได้ แต่ไปแล้วให้รีบกลับ” คุณเฉลาก็เชื่อหลวงพ่อกเลยตัดสินใจไป

ขบวนกฐินได้ออกเดินทางเมื่อเวลา ๐๑.๐๐ น. ของคืนวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๑๑ ก็ถึงท่ามะแซ่ในเวลาสามทุ่มของวันนั้น เดินทางถึงหนึ่งวันเต็ม พอเช้าวันต่อมาก็ทำการทอดกฐิน เสร็จพิธีก็พาคณะไปเที่ยวชมสถานที่ต่างๆ ในขณะที่กำลังเดินชมสะพานที่ทอดออกไป เพื่อให้เรือประมงเข้าเทียบ ซึ่งยาวกว่าหนึ่งกิโลเมตร หลวงพ่อกี้หันมาบอกกับภรรยาของกระผมว่า “ให้รีบกลับพุงนี้เจ็บตัว” ผมก็เชื่อท่านเลยรีบพากันขึ้นรถกลับในวันนั้น และมาถึงรังสิตเช้าวัน ๑๖ ตุลาคม คุณเฉลาก็เกิดเจ็บท้อง เลยต้องรีบเปลี่ยนรถให้นั่งรถเล็ก และรีบวิ่ง ผ่านวังน้อย ผ่านหนองแค ผ่านพุทธรบาท ผ่านลพบุรี ตลอดทาง ผมก็ถามคุณเฉลาตลอดว่าไปไหวไหม คุณเฉลาก็บอกว่าไปได้ จนถึงบางงา เขาก็บอกว่าไม่ไหวแล้ว จึงนำเขาไปส่งโรงพยาบาลสิงห์บุรี โดยให้ตำรวจหญิง สมปอง วิพันธุ์เงินเป็นผู้นำไปเพราะกระผมต้องเข้าไปลงชื่อ และเซ็นรายงานราชการส่งจังหวัดที่อำเภอ พรหมบุรี เลยคิดว่ารอให้เลิกงานก่อนค่อยไปเยี่ยมภรรยา และคิดว่าคงไม่มีปัญหาในการคลอด เพราะครั้งนี้เป็นการคลอดลูกคนที่แปดแล้ว การคลอดคงจะง่าย ๆ สบาย ๆ

ปรากฏว่าเขาต้องปวดท้องตั้งแต่ถึงโรงพยาบาลสี่โมงกว่า ไปจนเย็นก็ยังคลอดไม่ได้ เมื่อคลอดไม่ได้หมอกี้ตัดสินใจจะผ่าออก แต่กระผมยังไม่ได้ไปเซ็นชื่ออนุญาต หมอเลยไม่กล้าผ่า คุณสมปองต้องวิ่งวิทยุไปบอกผมให้รีบมา พอผมมาก็ปรากฏว่าคลอดเรียบร้อยแล้ว เป็นการคลอดที่ต้องเจ็บตัวทนปวดทั้งวัน

เหมือนที่หลวงพ่อบอกไว้ ในที่สุดก็คลอดออกมาได้เองเป็นลูกผู้หญิง เป็นลูกคนสุดท้ายของกระผม และผมได้ตั้งชื่อให้กับเขาว่า“กฐิน” เพราะคลอดตอนไปทอดกฐินพอดี

ต่อมาในเดือนมกราคม ปี พ.ศ. ๒๕๑๒ กระผมต้องย้ายไปเป็นผู้บังคับกอง สถานีตำรวจที่อำเภอชะอวด จังหวัดนครศรีธรรมราช กระผมจึงได้ไปกราบลาท่าน หลวงพ่อบอกกับกระผมว่า จะไปส่งกระผมจนถึงบ้านพัก ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

หลวงพ่อดีดตั้งแตก

ในวันเดินทาง หลวงพ่อบอกเดินทางโดยรถยนต์ จากอำเภอรามบุรี ไปยังสถานีรถด่วน หรือสถานีรถไฟกรุงเทพฯ พอท่านได้ขึ้นไปนั่งบนรถไฟ ขบวนรถยังไม่ทันได้เคลื่อนออกจากสถานี หลวงพ่อก็อาพาธเกิดปวดท้องบริเวณไส้ติ่ง ซึ่งก่อนออกจากวัด ท่านก็มีท่าทางไม่ดีอยู่ก่อนแล้ว แต่ท่านก็ขอเดินทางไปส่งกระผมให้ถึงบ้านพักให้จนได้ ท่านไม่ยอมแสดงอาการทรมานทรมาย หรือร้องโอดครวญ ต่อความเจ็บปวดแต่ประการใดเลย ท่านมีความอดทนอดกลั้นสูงมาก แต่ก็บอกกับกระผมว่า“อาตมาไม่ค่อยสบาย” และเมื่อขึ้นรถไฟแล้วท่านก็บอกกับกระผมอีกว่าท่านมีอาการปวดท้อง ผมจึงให้จ่านายสิบคนหนึ่ง ซึ่งจ่านายสิบตำรวจบำรุง บุรีภักดี ซึ่งจ่านายสิบคนนี้ก็มีความเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่การงาน ภายหลังได้เลื่อนยศเป็นถึงนายพันตำรวจโท ให้คอยดูแลหลวงพ่ เพราะกระผมอยู่คนละ โบกี้ กับท่าน เพราะใช้บัญชีพลไปซื้อตั๋ว จึงต้องแล้วแต่เจ้าหน้าที่เขาจัดให้ใครนั่งตรงไหน

หลวงพ่อบอกท่านอยู่ที่รถนอนเอก (บ.น.อ.) ผมก็อยู่รถนอนเอกแต่คนละโบกี้ จึงมอบหมายให้จ่านายสิบเป็นผู้คอยดูแลหลวงพ่ อยู่ตลอดเวลาพร้อมกับคุณเฉลา อินทนา ภรรยาของกระผม ซึ่งคอยดูแล และพยาบาลหลวงพ่ ในตอนที่ท่านอาเจียนออกมาเป็นน้ำ เลือดคน น้ำหนอง เขาก็คอยเทกระโถนให้ ซึ่งตลอดทางเขาคอยดูแลหลวงพ่ จนไม่ได้พักผ่อนตลอดทั้งคืน

จนเมื่อรถไฟถึงอำเภอชะอวดแล้ว หลวงพ่อบอกกับพวกของกระผมว่าท่านดีดตั้งแตกแล้ว

ความอดทนต่อเวทนาของหลวงพ่

จากบ่ายี่โมงเย็นที่คณะของผมเดินทางออกจากกรุงเทพฯ ก็ได้มาถึงสถานีทุ่งสง เป็นเวลารุ่งเช้าของวันใหม่ และถึงอำเภอชะอวดในเวลาแปดโมงเช้า เมื่อท่านได้บอกกับคณะของพวกกระผมว่าไส้ติ่งท่านแตกแล้ว พวกเราต่างตกใจ แต่หลวงพ่อก็สามารถควบคุมความรู้สึกของท่านได้ และพาพวกของกระผมเดินทางไปยังบ้านพัก ซึ่งห่างจากสถานีรถไฟเป็นระยะทางประมาณห้าร้อยเมตรและเมื่อถึงบ้าน ท่านก็ประกอบพิธีขึ้นบ้านให้ และพาขึ้นบ้านพัก โดยไม่แสดงอาการเจ็บปวดทรมานทรมายให้พวกของกระผมต้องเป็นกังวลใจเลย และในคืนนั้น ท่านก็ได้จำวัดที่บ้านพักของกระผม

เช้าวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อก็พาผมและคณะเดินทางไปจังหวัดนครศรีธรรมราชเพื่อไปเยี่ยมพันตำรวจโท ชัยยา นิยมคำ ในภายหลังได้เลื่อนยศเป็น พลตำรวจตรี ซึ่งเป็นเพื่อนของกระผม และเป็นอดีตผู้บังคับกอง สถานีตำรวจอำเภอรามบุรี ก่อนกระผม และเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ จนกระทั่งพวกเราทานอาหาร

เที่ยงกันเสร็จ จึงเดินทางไปนมัสการปูชนียสถานอันศักดิ์สิทธิ์ ของจังหวัดนครศรีธรรมราช คือ พระบรมธาตุ วัชรธาตุ ซึ่งเป็นการณ์นมัสการเป็นครั้งแรก ซึ่งแม้ในตอนเช้า ก่อนที่ท่านจะเดินทางท่านก็ยังมีอาการปวดอยู่ แต่ท่านก็มุ่งมั่นที่จะ ไปนมัสการ พระบรมธาตุ พวกกระผมจะพาไปโรงพยาบาลท่านก็ปฏิเสธ และท่านก็ขอพาพวกเรา มาตัวเมืองนครศรีธรรมราช ซึ่งห่างกันร้อยกว่ากิโลเมตร เมื่อท่านได้ไปนมัสการพระบรมธาตุและพาคณะเวียนเทียนเรียบร้อยแล้ว ในเวลาเย็น ท่านจึงเดินทางกลับมาส่งผมที่อำเภอชะอวด และถึงเดินทางต่อ จากอำเภอชะอวดกลับสู่กรุงเทพมหานคร

ความประทับใจของกระผม

กระผมประทับใจและอัศจรรย์ใจหลวงพ่อบ่อยเป็นอย่างมาก ที่ท่านสามารถควบคุมเวทนาความเจ็บปวดของท่าน ได้ เพราะตามธรรมดาหากคน ไล่ตั้งแต่วัย นมคงจะต้องเสียชีวิตไปแล้ว แต่หลวงพ่อบอกท่านสามารถอดทนต่อเวทนาอันแรงกล้าเป็นเวลาสามวันสามคืน นับจากกรุงเทพฯ มาถึงเข้าที่ชะอวด เป็นเวลาคืนหนึ่งแล้ว และอยู่ที่ชะอวดหนึ่งวันและพักจำวัดที่นั่น ตอนเช้าถึงได้เดินทางไปจังหวัดนครศรีธรรมราช ขึ้นไปนมัสการพระบรมธาตุและเวียนเทียน เสร็จแล้วท่านยังมีเมตตา เดินทางมาส่งผมที่บ้านพักอำเภอชะอวดอีกครั้ง แล้วถึงได้เดินทางกลับกรุงเทพฯ

ต่อมากะผมถึง ได้ทราบว่า เมื่อท่านเดินทางถึงกรุงเทพฯ แล้ว ท่านได้เข้าโรงพยาบาล และตลอดเวลาในการเดินทางท่านมีความอดทนอย่างมาก อาหารการกินท่านก็ฉันน้อยมากเพราะท่านป่วย กระผมจึงประทับใจ ในความเก่ง ความอดทนที่ท่านสามารถสู้กับอาการเจ็บป่วยได้อย่างน่าอัศจรรย์

ความน่าอัศจรรย์ของหลวงพ่อบ่อย

จากประสบการณ์ที่กระผม ได้พบในเรื่องของบุญบารมีของท่านนั้น ผมขอถ่ายทอดเพื่อเป็นประโยชน์สืบไป ดังนี้

คือในระหว่างที่ผมรับราชการอยู่ที่อำเภอชะอวดนั้น มีคนคนหนึ่ง ผมเรียกท่านว่าเฒ่าแก่ลิ้ม เป็นเจ้าของโรงเลื่อยจักร และได้ดำเนินการสร้างโรงน้ำแข็งขึ้นมาโรงหนึ่ง เฒ่าแก่ลิ้มได้รู้จักกับหลวงพ่อบ่อย ตอนที่ท่านได้มีเมตตาไปส่งกระผม และเกิดเลื่อมใสในหลวงพ่อบ่อยอย่างมาก เลขอรุณีให้กระผมนิมนต์หลวงพ่อบ่อย มาทำพิธีเปิดป้ายเจิมป้ายให้ด้วย กระผมจึงส่งจดหมายมานิมนต์หลวงพ่อบ่อย ท่านก็ตกลงที่จะไป

ในวันนั้นท่านก็เล่าให้ผมฟังว่า ท่านได้ออกเดินทางจากอำเภอพรหมบุรีมาสถานีรถไฟหัวลำโพงนั้น ความจริงเวลาที่รถไฟจะออกไปแล้ว เกือบจะมาตามที่นิมนต์ไม่ได้แล้ว แต่ท่านกลับมาได้ เพราะรถไฟขบวนที่ท่านจะขึ้นมานั้น หัวรถจักรเกิดเสียอย่างกระทันหัน ช่างเครื่องช่างซ่อมต่างช่วยกันดูแลแต่หาสาเหตุเสียไม่พบ จนกระทั่งเวลาที่รถไฟจะออกจากสถานีไปประมาณยี่สิบนาทีหลวงพ่อบ่อยจึงมาถึง และเมื่อหลวงพ่อบ่อยขึ้นสู่รถไฟแล้ว ปรากฏว่าหัวรถจักรเกิดใช้ได้ตามปกติ

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับวาจาของท่าน ซึ่งท่านอาจารย์มักพูดอะไร มักเป็นไปอย่างที่ท่านพูด และเรื่องที่เกิดกับตัวของผมเองมีอยู่ว่า ในระหว่างที่กระผมรับราชการอยู่ที่อำเภอพรหมบุรี ซึ่งต้องขึ้นกับ

กองบังคับการตำรวจที่จังหวัดอยุธยา และพอดีที่ลูกน้องของกระผมต้องเดินทางไปราชการที่กองบังคับการที่อยุธยา พอกลับมาลูกน้องก็มากระซิบบอกผมว่ากระผมกำลังจะมีเรื่องซึ่งเป็นเรื่องครั้งที่ปฏิบัติราชการอยู่ที่จังหวัดชุมพร และกำลังจะถูกตั้งกรรมการสอบสวนเพื่อพิจารณาโทษ พอกระผมพอทราบข่าวจากลูกน้องอย่างนั้นก็ใจไม่ดี จะนึกก็นึกไม่ออกว่าเป็นเรื่องอะไร ถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับไม่สบายใจอย่างมากเลย นึกถึงหลวงพ่อกับผมมาหาท่านและบอกเรื่องราวที่ผมกำลังจะเดือดร้อน ท่านอาจารย์ ท่านมองหน้าผมสั๊กพัก ท่านก็บอกกับกระผมว่าไม่มีอะไรนี่ ไม่มีเรื่องอะไรหรอก ผมได้ยืนยันท่านว่าอย่างนั้นก็สบายใจ

และมันก็เป็นจริงตามที่ท่านอาจารย์กล่าว เพราะว่าสองสามวันต่อมา คำสั่งที่จะตั้งคณะกรรมการสอบสวนกระผมก็มาถึงจังหวัดสิงห์บุรี และส่งมาถึงผมที่อำเภอพรหมบุรี ซึ่งปรากฏว่าเรื่องที่เขาคณะตั้งกรรมการสอบสวนผม เป็นเรื่องของการทำงานการสอบสวนหายในเรื่องของอาวุธปืน โดยกล่าวหาว่าที่ผมจับอาวุธปืนเถื่อนจากชาวบ้านมา และไม่ยอมมอบสำนวนให้กับเจ้าหน้าที่ที่มารับหน้าที่ต่อจากผม เพราะสำนวนมันหายไป และปืนของกลางก็หายด้วย ซึ่งเป็นเรื่องที่ร้ายแรงมาก ถึงกับถูกให้ออกจากราชการ ถ้าหากสอบสวนแล้วเป็นความจริง

พอกระผมเห็นหนังสือคำสั่งตั้งกรรมการสอบสวนแล้ว กระผมก็สบายใจ เพราะผมมีหลักฐานเป็นหนังสือ ซึ่งระบุไว้ว่ากระผมได้มอบสำนวนฉบับนี้ และปืนกระบอกนี้ แก่นายตำรวจที่มารับหน้าที่ต่อจากผมเรียบร้อยแล้ว เป็นหลักฐานที่ผมเก็บไว้เป็นสำเนาชุดหนึ่ง ผมเลยสบายใจได้ พอเขาเรียกตัวผมไปสอบสวน ผมก็แสดงหลักฐานว่าสำนวนและปืนนั้นมีคนเซ็นรับไปจากกระผมแล้ว เลยถูกระงับ ไม่ต้องตั้งกรรมการสอบสวนต่อไป ทำให้ผมมาระลึกถึงคำที่ท่านอาจารย์ได้บอกกับกระผมว่า**“ไม่มีอะไรหรอก ไม่ต้องวิตกทุกข์ร้อนอะไร”**

อีกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวาทที่ท่านได้กล่าวออกมาแล้วเป็นจริงตามวาทนั้น ซึ่งเป็นความประทับใจในความรอบรู้ของหลวงพ่อกับมีอยู่ว่า เมื่อกระผมยังรับราชการ อยู่ที่อำเภอพรหมบุรีอยู่นั้น กระผมมีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ พันตำรวจโท สุรพล อินตา เป็นรองผู้กำกับอยู่ที่จังหวัดสิงห์บุรีอยู่ในสมัยนั้นและพอดีเกิดมีคำสั่งย้ายให้นายตำรวจ เพื่อนผมคนนี้ ไปเป็นผู้กำกับอยู่ที่จังหวัดระยอง ซึ่งเป็นจังหวัดใหญ่ ผมเลยแนะนำให้เพื่อนผมไปหาหลวงพ่อก่อนที่จะย้ายไป คุณสุรพลก็ขอให้กระผมพามาหาหลวงพ่อ ซึ่งเมื่อผมแนะนำตัวและพาเพื่อนผมเข้ามัสการท่านแล้ว จึงเรียนถามท่านเรื่องกำหนดการที่จะเดินทางไประยอง หลวงพ่อท่านได้เมตตากำหนดให้ แต่ในเวลาที่กำหนดให้ นั้นเป็นเวลาที่จะขึ้นชด เพื่อนผมบอกกับท่านว่าคงจะไปในเวลา นั้นไม่ได้เพราะเตรียมตัวไม่ทัน หลวงพ่อท่านจึงเตือนเพื่อนผมทันทีว่า ต้องรีบไปนะ เพราะถ้าไม่รีบไปตามเวลาที่บอกก็จะไม่ได้ไปเป็นผู้กำกับ ที่จังหวัดระยองเลย และถ้าไป ก็คงอยู่ได้ไม่นาน อย่างมากแค่ปีเดียว เพราะจะมีคนมาแย่ง รองสุรพลเชื้อหลวงพ่อ จึงเดินทางตามที่หลวงพ่อกำหนดให้

เมื่อรองสุรพลเดินทางไปจังหวัดระยองแล้ว ท่านได้รับการเลื่อนยศเป็น พันตำรวจเอก และเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้กำกับ วาทที่หลวงพ่อกับได้กล่าวแก่รองสุรพล ก็ได้แสดงผลอย่างน่าอัศจรรย์เพราะเมื่อเดินทางไปถึงแล้วปรากฏว่า ทางกรมตำรวจได้แต่งตั้งนายตำรวจอีกผู้หนึ่งให้มารับตำแหน่งผู้กำกับ เช่นเดียวกับคุณสุรพลมาในเวลาใกล้เคียงกัน และมีปัญหาในเรื่องของบ้านพัก แต่รองสุรพลรีบเดินทางตามคำแนะนำของ

หลวงพ่อก็มาถึงก่อนเข้าบ้านก่อน และได้อาศัยอยู่ที่บ้านพักนั้น พร้อมทั้งรับตำแหน่งผู้กำกับไป ซึ่งไป
ช้ากว่านี้ คงไม่ได้เป็นผู้กำกับตามที่หลวงพ่อก็คงกล่าวไว้แน่นอน และแม้จะได้รับตำแหน่ง ก็อยู่ได้ปีเดียวตาม
คำของหลวงพ่อก็เพราะในปีถัดมา นายตำรวจคนที่ทางกรมตำรวจ เคยแต่งตั้งซ้อนคราวนั้น ก็ได้ย้ายมาเป็นผู้
กำกับที่จังหวัดระยองแทน ส่วนท่านต้องย้ายไปเป็นผู้กำกับที่จังหวัดอ่างทองแทน

ผลที่ได้รับจากการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

ปัจจุบันกระผมยังซาบซึ้งในความเมตตา ที่หลวงพ่อบริจาคให้กับกระผมและครอบครัว กระผมมี
โอกาสได้เข้ามารับการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ที่วัดอัมพวัน และได้รู้ซึ่งถึงประโยชน์อันมากมายของการ
ปฏิบัติ ได้รู้ว่ากรรมฐานทำให้ปัญญาสามารถฟื้นความทรงจำของกระผมให้ดีขึ้นอย่างมาก ในครั้งแรกที่
กระผมได้บันทึกเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งระยะเวลาที่ได้ผ่านมานานถึง ๒๘ ปีแล้ว กระผมไม่สามารถระลึก
เหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมามีในอดีตได้เท่าไรนัก แม้ชื่อคน ชื่อสถานที่ วันเวลาที่เกิดเหตุการณ์ กระผมก็ยังนึกไม่
ออก

จนกระทั่งเมื่อกระผมได้เข้ามาอยู่ ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัด ระหว่างวันที่ ๖ - ๑๑ เมษายน
๒๕๓๗ ที่ผ่านมานี้ ผลจากการที่กระผมตั้งใจฝึกปฏิบัติ ทำให้สามารถระลึกเหตุการณ์ในอดีตได้อย่างแม่นยำ
จดจำได้กระทั่ง วัน เดือน ปี ที่เกิดเหตุการณ์สำคัญๆ นั้น จำกระทั่งชื่อ นามสกุล และสถานที่ต่างๆ ได้
ในขณะที่กำลังอยู่ในระหว่างการปฏิบัติกรรมฐานนั่นเอง และความคิดการอ่านของกระผมดีขึ้นมาก สามารถ
คิดอะไรออกได้ด้วยดี ซึ่งเป็นผลมาจากการชี้แนะของสติที่กระผมได้ฝึกปฏิบัติมา สมดังคำสั่งสอนที่หลวงพ่อก
กล่าวไว้ว่า “วิปัสสนากรรมฐานทำให้ผู้ที่ปฏิบัติมีปัญญา และระลึกชาติ หรือเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วในอดีต
ได้”

คำบอกเล่าขณะหลวงพ่อบำเพ็ญ

เฉลา อินทนา

ดิฉัน นางเฉลา อินทนา ภรรยาของ พันตำรวจโท ชน อินทนา ได้เข้ามารู้จักหลวงพ่อดี ตั้งแต่ปี.พ. ๒๕๐๘ โดยสามีดิฉันแนะนำ และพาเข้ากราบนมัสการท่าน จากนั้นดิฉันมักจะไปทำบุญและช่วยเหลือกิจการงานของวัดสมเ้าเสมอ จนกระทั่งในเวลาต่อมา สามีของดิฉันต้องย้ายไปเป็นผู้บังคับกองสถานี ตำรวจภูธร ที่อำเภอ หนอง จังหัดนครศรีธรรมราช ดิฉันและสามีจึงได้ไปกราบลาท่าน หลวงพ่อบำเพ็ญ ฟัง แล้วหันมาพูดกับดิฉันว่า“หลวงพ่อดีจะไปส่ง จะส่งให้ถึงบ้านพักที่ อำเภอหนอง เล๕ ดิฉันห้ามท่านว่า “หลวงพ่อดีไม่ต้องไปส่งหรอกคะ จะไปส่งได้อย่างไร ก็ตอนนี้หลวงพ่อดีป่วยอยู่ จะไปไหนหรือคะ ในตอนนี้ท่านกำลังป่วยอยู่ และได้หนีออกมาจากโรงพยาบาลที่กรุงเทพฯ สาเหตุเพราะหมอจะทำการผ่าตัดท่าน แต่ท่านไม่ยอมให้ผ่าตัด ท่านจึงหนีกลับมาอยู่วัด ท่านก็ยืนยันคำพูดเดิมอีกว่าหลวงพ่อดีไปแล้วจะไปส่ง ก็ต้องไปให้ได้ว่าต้องเป็นวาจาขะโยม” ดิฉันเห็นสภาพท่านในตอนนั้น ทั้งๆ ที่ท่านกำลังอาพาธอยู่ที่ อุดสาหกรรมเมตตาไปส่งดิฉันและสามี ดิฉันต้องนำเอาไปหลบเพราะสงสารท่าน และซาบซึ้งในความเมตตาของท่าน ซึ่งต่อมากายหลังดิฉันถึงได้ทราบเหตุ ที่หลวงพ่อดียืนยันจะไปส่งให้ได้ ก็เพราะว่าท่านต้องการไปช่วย สามีดิฉัน ไม่ให้มีปัญหาจากการที่เข้าไปรับงานต่อจากนายตำรวจคนก่อน ในเรื่องของอาวุธปืนที่เกิดสูญหายไป ท่านก็ช่วยเหลือ และแนะนำจนการส่งรับหน้าที่เรียบร้อย มิฉะนั้นหากท่าน ไม่มาส่ง ปัญหาการเข้าไปรับหน้าที่ของสามีดิฉัน คงจะต้องเกิดขึ้นแน่

ในวันเดินทางหลวงพ่อดีก็ให้พวกดิฉันเดินทางไปก่อน ส่วนท่านเดินทางตามมาทีหลัง พวกดิฉันเดินทางไปถึง นรดิไฟเสรีเจริญร้อย ก็รอหลวงพ่อดี จนกระทั่งถึงเวลาที่รถไฟต้องออกจากสถานี ก็ยังไม่เห็นหลวงพ่อดี รู้สึกใจไม่ดี คิดว่าหลวงพ่อดีจะไปส่งไม่ได้เสียแล้ว จนกระทั่งเดินทางไปลิบนาที่รถไฟก็ยังไม่ออก เพราะเกิดปัญหาติดขัดบางอย่าง จนสักครู่หลวงพ่อดีก็เดินทางมาถึงและขึ้นรถไฟเจริญร้อย ขบวนรถไฟถึงได้เคลื่อนออกจากสถานีหัวลำโพง ทำให้พวกดิฉันดีใจมาก และคิดว่ารถไฟขบวนนี้

เมื่อขบวนรถไฟออกเดินทางแล้ว ดิฉันนำน้ำ ๓ ขวดและน้ำ ปานะ เข้าไปถวายท่านที่โบกี้ของท่าน ซึ่งเป็นรถนอนชั้นหนึ่ง เมื่อท่านฉันเข้าไป ท่านก็อาเจียนออกมา ดิฉันตกใจมาก สงสารท่านมากที่ต้องมาลำบากและทนความเจ็บป่วย เพื่อมาส่งครอบครัวดิฉัน

หลังจากที่ท่านอาเจียนออกมาแล้ว ดิฉันนำน้ำ ๓ ขวดมาให้ท่านดื่ม ท่านก็อาเจียนออกมาอีก ท่านฉันอะไรไม่ได้เลย

สักครู่ท่านก็บอกกับดิฉันว่า ท่านเจ็บที่ท้อง แล้วท่านเปลี่ยนอิริยาบถ ขึ้นมานั่งบนม้านั่ง ๓ ขบวนไป บางครั้งก็มีอาการบิดตัว บางครั้งท่านก็กัดฟันกรอด กรอด คงเพราะท่านคงจะเจ็บมาก แต่พ่อดีอดทนมาก ไม่ร้องครวญครางเลย พอท่านนั่งไปสักครู่จนค่อยยังชั่วท่านก็ลืมหายใจมา ดิฉันจึงนำน้ำ ๓ ขวดไปถวายท่านท่านก็อาเจียนออกมาอีก และมีอาการปวดอีก ท่านก็นั่งบนม้านั่งต่อไปอีก ท่านอาพาธไปตลอดทางนอนไม่ได้เลย

พอรถไฟถึงจังหวัดสุราษฎร์ฯ ท่านก็มีอาการรุนแรงมากขึ้นท่านอาเจียนออกมาเป็นน้ำ เลือดคน น้ำ หนองมีกลิ่นเหม็นขาวออกมา เลือดและน้ำ หนองออกมากลบบปากท่านเต็มไปหมด ดิฉันกับนายสิบตำรวจก็

ช่วยกันทำความสะอาดท่าน ท่านก็หันมากล่าวกับดิฉันว่า ‘โยม อาตมาคงต้องเอาชีวิตมาทิ้งที่บนรถไฟแล้ว
กรรมมัง’

ดิฉันก็ร้องไห้แล้วพูดกับท่านว่า ‘หลวงพ่อกับท่านทำไมพูดอย่างนั้น อย่าพูดอย่างนั้นเลยนะคะ ขอให้หลวง
พ่อกับหาอายุมันขวัญยืนเถิด ดิฉันบนบานขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ ให้มาช่วยหลวงพ่อกับสงสารท่านมากรู้ว่าท่าน
จะไล่แตกแล้ว เพราะอาเจียนออกมาเป็นน้ำ เลือด น้ำหนองอย่างนั้น

จากนั้นหลวงพ่อกับยังไม่หายอาพาธ และมีอาการรุนแรงมากขึ้นๆ ตอนนั้นท่านคงจะปวดมาก เพราะ
ท่านนั่งตัวสั้น กัดฟันกรอด กรอด เสียงดังจนท่านทนไม่ไหว ท่านก็ล้มลง ล้มไปในท่าที่นั้งกรรมฐานอยู่
อย่างนั้น ล้มไปนั่งเลยเป็นเวลาสี่สองถึงตีสาม รถไฟได้เลขจังหวัดสุราษฎร์ไปแล้ว

ดิฉันก็ได้แต่ร้องไห้สะอึกสะอื้น เพราะไม่รู้จะทำอย่างไร เลยไปตามสามิติดิฉันมาช่วย สามิติดิฉันก็
ลองเอานิ้วมือเข้าไปอังคูดุที่จมูก ก็ปรากฏว่าท่านไม่มีลมหายใจ ดิฉันก็ลองอังคูดุ ก็ไม่รู้สึกรู้ว่ามีลมหายใจแล้ว
ท่านก็เขียวไปหมดเลย ดิฉันก็เข้าใจว่าท่านคงจะเสียชีวิตไปแล้ว ก็ได้แต่ร้องไห้เสียใจ สามิติดิฉันบอกท่าน
คงไม่เป็นไรหรอก คงกำลังนั่งกรรมฐาน ให้ท่านพักผ่อนไปเถอะ

ดิฉันเลยเฝ้าดูท่านไม่ยอมนอนเลยวันนั้น ไม่เชื่อสามิติดิฉัน เพราะอังคูดุแล้วหลวงพ่อกับไม่มีลมหายใจ
เลย หมกลมหายใจไปประมาณ ๓ ชั่วโมง จนกระทั่งรถไฟจะถึงสถานีชะอวด ตอนนั้นจะเข้าแล้ว ดิฉันก็ลอง
เอานิ้วอังคูดุลมหายใจท่านใหม่ ก็ปรากฏว่าหลวงพ่อกับกลับค่อๆ มีลมหายใจขึ้นมา ทั้งๆ ที่กำลังนอนอยู่ในท่า
เดิม คือท่าที่ท่านนั่งสมาธิ ก็แปลกใจและดีใจขึ้นมา แล้วท่านก็ลุกมาได้

พอรถไฟถึงสถานีชะอวด ปรากฏว่ามีคนมารับพวกเราอีกมาก สามิติดิฉันรีบบอกกับคนทางนั้นว่า
ต้องให้นี้ แกคือท่าน จะพาทำไปสุศาลา ธิเบตมาให้ท่านนั่งไป แต่ท่านไม่ยอมไปและไม่ยอมนั่งแคร่
พวกเราเลยต้องพาท่านเดินไปที่บ้านพัก ท่านก็ต้องทนทรมานต่ออาการเจ็บป่วยของท่านจนกระทั่งกลับ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นบนรถไฟในวันนั้น ดิฉันไม่เคยลืม ยังจำถึงคำพูดที่ท่านได้กล่าวไว้ว่า ‘โยม อาตมา
คงต้องเอาชีวิตมาทิ้งไว้บนรถไฟแล้วกรรมมัง’ อยู่เสมอ ยังคงนึกเสียใจที่ทำให้ท่านต้องทนทุกข์ทรมาน เพื่อ
ไปส่งครอบครัวของดิฉันเสมอ

กรรมฐานสอนง่าย แต่มันยากตรงที่ท่านไม่ได้กำหนด ไม่ได้เอาสติมาควบคุมจิตใจเลย

เรื่อง ตาเคลิ้ม

โดย พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

เรื่องของตาเคลิ้มนี้เป็นเรื่องจากประสบการณ์ที่อาตมา ได้รับรู้มาเป็นเวลานานแล้ว ประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ซึ่งในสมัยนั้นอาตมาเพิ่งเริ่มที่จะสร้างพระอุโบสถหลังใหม่ อาตมาเห็นว่าเรื่องของตาเคลิ้มเป็นอุทาหรณ์เตือนใจพุทธศาสนิกชนเป็นอย่างดี จึงขอนำมาเล่าในวันนี้

ตาเคลิ้มมีบ้านอยู่ที่ฝั่งธนบุรีใกล้ริมฝั่งคลองจึงต้องอาศัยใช้เรือเป็นพาหนะสัญจรไปมา ตาเคลิ้มมีภรรยาชื่อยายวาด มีนิสัยชอบทำบุญ ทำทานและช่วยเหลือกิจการงานของวัดอย่างสม่ำเสมอ ผิดกับตาเคลิ้มซึ่งแม้จะเป็นคนร่ำรวยมากก็ตาม แต่เรื่องของการทำบุญนั้น กลับไปชอบเล่นและมักจะคอยขัดขวางยายวาดในเรื่องการทำบุญอยู่เสมอแม้แต่การอนุโมทนาสาธุการ แยกก็ไม่ยอมทำแต่ประการใดเลยการทำบุญที่แก่เคยทำก็มีแค่การร่วมสร้างสังกะสีสำหรับมุงหลังคาศาลาของวัดที่อยู่ใกล้ๆ บ้านแก จำนวนหนึ่งแผ่นเท่านั้น เพราะมักทายกัวคนนั้น ได้มาละยั้งละยั้ง ไ้แก่เคลิ้มช่วยทำบุญ ตาเคลิ้มจึงต้องจำใจทำในบางครั้งที่ตาเคลิ้มยอมไปวัดก็เพราะจะไปเล่นหมากรุกกับพระที่วัดส่วนลูกหลานของแก ตาเคลิ้มก็ไม่ยอมให้เรียนหนังสือ เพราะถือว่ามิทรัพย์สมบัติมากที่จะให้ลูกหลานไว้ใช้

อยู่มาวันหนึ่งเป็นวันพระยายวาดก็จัดแจงเตรียมข้าวปลาอาหาร ขนมมมเนย สำหรับจะถวายพระในวัดที่อยู่ทางเหนือของบ้านแต่เกิดรู้สึกไม่ค่อยสบาย เลยขอร้องตาเคลิ้มให้ช่วยนำภัตตาหารไปถวายพระแทน

ตาเคลิ้มจึงพายเรือไปทำบุญที่วัดคนเดียวเมื่อได้นำของไปถวายพระเสร็จแล้ว จึงได้พายเรือกลับบ้านพอดีในระหว่างทางที่กำลังพายเรือกลับบ้านอยู่นี้ ตาเคลิ้มก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งบ้านอยู่ก่อนจะถึงบ้านตาเคลิ้มกำลังจะขึ้นเรือที่มาหยุดจอดรับที่หน้าบ้าน โดยมีผู้ชายสองคนนั่งอยู่ที่หัวเรือคนหนึ่งและท้ายเรืออีกคนหนึ่งเป็นคนมารับ ตาเคลิ้มจึงหยุดทักทายผู้หญิงคนนั้นว่าอ้าว นั่นแกจะไปไหนนะผู้หญิงคนนั้นก็ตอบตาเคลิ้มว่า "เค้ากำลังจะเอาฉันไปส่งแกจะไปกับฉันด้วยไหมละตาเคลิ้มในขณะนั้นก็รู้สึกตัวว่าคล้ายเคลิ้ม ๆ ไปเลยรีบปากว่าจะตามไปส่ง จึงพายเรือตามหลังไป

ผู้หญิงคนนั้นความจริงได้ตายไปแล้วแต่ตาเคลิ้มไม่ได้นึกอะไร คิดแต่เพียงจะพายเรือตามไปส่งเขาเท่านั้นละนั่นเมื่อถึงบ้านเลยไม่ได้แวะ พายผ่านบ้านไปส่วนยายวาดอยู่บนเรือเห็นตาเคลิ้มพายเรือตามผู้หญิงที่ตายไปแล้วคนนั้นไป ก็ตะโกนร้องเรียกให้ตาเคลิ้มให้หยุด แต่เรือทั้งสองลำก็พายผ่านบ้านไปจนกระทั่งเรือไปถึงคู้้งนี้ ยายวาดก็เห็นเรือล่มหายวับไปกับตา

ส่วนตาเคลิ้มกำลังพายเรือข้ามลำน้ำตามหลังไป ก็ไม่ได้ยินเสียงยาววาคเรียกแต่อย่างไร รู้แต่ว่าพวยพายเรือผ่านบ้านแกไป ก็รู้สึกสว่างแวบ พวยแสงสว่างแวบหายปรากฏว่าเรือได้ถอยฝั่งเข้าที่เมือง ๆ หนึ่งคล้ายว่าจะเป็นเมืองลับแล ก็อยู่ใกล้ ๆ บ้านแกนั้นแหละตาเคลิ้มเลยลงไปชมดูเมืองนั้น

ตาเคลิ้มก็ไปเจอหลวงตาองค์หนึ่ง หลวงตาที่ตายไปก่อนตาเคลิ้ม หลวงตาองค์นี้ ตาเคลิ้มเคยไปนั่งเล่นหมากรุกกับแกที่วัดบ่อย ๆ ในสมัยที่หลวงตายังมีชีวิตอยู่ตาเคลิ้มเห็นท่านไปนั่งเล่นหมากรุกอยู่กลางแดด เลยเข้าไปหา พอหลวงตาเห็นตาเคลิ้มก็ทักขึ้นว่า "อ้าว เคลิ้ม ข้ามมาอยู่นี่ตั้งนานแล้วไม่มีมาเล่นเลยหมากรุกดีเลย"

หลวงตาเลยมีตาเคลิ้มเป็นเพื่อนเล่นหมากรุกหากโยมไปเจอพระองค์ไหนนั่งเล่นหมากรุก ก็ช่วยไปบอกกับท่านนะ ว่าไม่เชื่อเป็นถามหลวงพ่อวัดอัมพวัน มันเป็นบาปและไม่ต้องทำอะไรเลยการเล่นหมากรุกไม่ใช่หน้าที่ของพระภิกษุในพระพุทธศาสนา มันจะเป็นบาปเป็นกรรม

ในโอกาสต่อมาตาเคลิ้มก็เล่าว่าเสร็จแล้วก็มีคนมาพาตาเคลิ้มไป พาไปดูหมดเลยหลาย ๆ แห่ง ไปดูบางบ้านทะเลาะกันเอาสาตตีกัน เอาอะไรต่อมิอะไรตีกัน ตาเคลิ้มก็ไปเห็นหมด แล้วเขาก็บอกว่าเป็นทะเลาะบ้านอันธพาลบ้านนรกทะเลาะกันไม่พัก แล้วเขาก็เล่าว่า "นี่ตาเคลิ้มเอ๊ย บ้านแกวนี่ มันไม่ยอมเอาลูกเรียนหนังสือ มันถึงได้เป็นอย่างนี้" ตาเคลิ้มก็นึกเสียใจ ดูไปเหมือนกันทั้งแถวเลยแม้แต่ทะเลาะวิวาท ต่ำกันทุกวัน นี่แหละบ้านอัปมงคล พอไปดูบ้านอีกแถวหนึ่ง เจอบ้านสวยหมดทุกคน เข้าบ้านไหนพูดเพราะหมดทุกบ้านต้อนรับพาทีดีเหลือเกิน ลูกก็หิ้วกระเป๋าไปโรงเรียน พอเดินต่อไปได้อีกสักหน่อยเจอมหาวิทยาลัยแล้วคนนำเขาก็บอกว่าเป็นตาเคลิ้ม แกวนี่เขาอยู่ดีกินดีเพราะเขาให้ลูกเรียนหนังสือ ตาเคลิ้มก็นึกเสียใจ เพราะว่าไม่ได้ให้ลูกเรียนหนังสือเลย เพราะนึกว่าทรัพย์สมบัติเรามีมาก เลยคนที่นำไปก็บอกว่า "แม่แกจะมีสมบัติมากมีเงินที่ร้อยล้านก็ไม่เกิดประโยชน์ คุณมีเงินสิมันตีกันเห็นไหมเพราะมันไม่ได้เรียนหนังสือ และดูสิหมู่บ้านนี้มีมหาวิทยาลัยสวยงามมีคนเรียนหนังสือ เขาก็ไม่ทะเลาะวิวาทกัน เป็นผู้ดีเต็มขั้น เขาพูดเพราะกันทั้งบ้านมีลูกมีหลานก็พูดกันเพราะ ๆ ทั้งนั้น

ตาเคลิ้มก็นึกเสียใจว่า "เรามีลูกตั้งเก้าคน ไม่เคยให้ลูกเรียนหนังสือแม้แต่คนเดียว มีทรัพย์สมบัติไปให้ เขาก็คงฉลาดหมด" แกก็นึกในใจ แล้วแกก็เดินดูมหาวิทยาลัย ดูแพทยศาสตร์ ดูโรงพยาบาลเยอะเยอะ แล้วคนที่นำไปก็อธิบายอีกว่า "นี่ตาเคลิ้ม พวกเขาเหล่านี้ ได้สร้างโรงพยาบาลของเขาไว้ละ ที่เขามาอยู่กันนี้แล้วตาเคลิ้มก็ไปเห็นคนแก่ที่รู้จักกันเป็นส่วนมาก

พอเดินต่อมาก็เห็นศาลา ตาเคลิ้มก็เกิดหิวข้าวจ้ง หิวข้าวที่สุดก็เลยไปเจอคนรู้จัก เขาก็บอกว่า "อ้าว เชิญ ตาเคลิ้มมาอย่างไรละนี่ มา มาทานข้าวกัน" ตาเคลิ้มก็เข้าไปเพราะหิวมาก น้ำลายไหลเลยก็ตรงไปนั่งเก้าอี้ที่โต๊ะของเขากับข้าวบริบูรณ์เลยด้วยความหิวก็เลยเอาช้อนรีบตักขึ้นมากิน เสร็จแล้วก็ต้องรีบยกชาม

เพราะร้อนจึงเลยเอ๊ะ จับกับข้าวคูก็ไม่ร้อน แต่พอใส่ปากกลับกินไม่ได้เลย กินไม่ได้ทั้งหมด ก็เลยต้องขอลา
เขาไป แล้วมองดูเขากิน เขาก็กินกันได้ไม่เห็นเป็นไร ตาเคลิ้มก็นึก โอ้เนี่ยเราไม่ได้ทำบุญเลขพอเดินไปอีกก็มี
โตะกับข้าว ก็จำได้ว่านี่กับข้าวบ้านเราซึ่งมนั่ยยาววดเคยเอาไปทำบุญ ขนมหะโก้ ขนมหะเป็ยกปุ่น ขนมหะปลา
กิมไข่เต่า ยาววดเขาชอบทำก็เข้าไปกินแต่กินไม่ได้เลย แล้วมีคนเขาก็บอกว่า "นี่มันขนมของยาววด แก
ทำบุญมากินไปเถอะ" ตาเคลิ้มก็ตักกินอีกแต่ก็กินไม่ได้เลย ปากพองหมดเลย มันร้อน แล้วก็อีกคนหนึ่งก็
บอกว่า "นี่ของของเมียแก ตอนเมียแกทำบุญ แกเคยสาธุบ้างหรือเปล่า" แกก็ตอบว่า "ผมเป็นคนห้ามเลย
เอาไปให้พระฉันทำไมเลยกินไม่ได้" ตาเคลิ้มแค้นใจมาก

กลับมาอีกก็ไปเจอเสื้อชูไว้ พวกเขาก็นั่งกันเรียบร้อย ก็เรียกตาเคลิ้มให้หนึ่ง บอกนั่งลงไปชื่อนี้เสื้อแก
แกก็จำได้ว่าเป็นเสื้อของยายเขา พอแกนั่งลงไปก็นั่งไม่ได้ นั่งลงไปตุ้ดร้อนเลยนี่โยมจำไว้เมียสร้างมา
ผ้าไม่ได้ เพราะผ้าไม่ได้อุโมงหนา ตาเคลิ้มก็นึกแค้นใจว่า "หนอยที่ยาววดมาสร้างก็สวดจ้เรานี่นา แล้ว
ทำไมเราไม่ได้นะ" หัวหน้าที่นั่งก็เลยย้อนถามว่ามันสวดจ้ของแกอย่างไร เขาก็คำาษาของเขา" ตาเคลิ้มก็
ตอบว่า "เอ๊ะ ก็ผ้าเมียนอนอยู่ด้วยกัน ทำไมไม่ได้ด้วยกันหรือ" เขาก็ตอบว่า "ไม่ได้หรือของใครของมัน"

ขอให้โยมจำไว้นะของใครของมันนะไม่ใช่ว่าผ้าทำแล้วเมียได้หรือเมียทำแล้วผ้าได้ยกตัวอย่าง
โยมเป็นภรรยาทำกรรมฐานอยู่เจ็ดวัน ได้สติสัมปชัญญะได้บุญกุศลมากแล้วก็อุทิศให้ผ้า แต่ผ้าไม่ได้ทำ
กรรมฐานมันก็ไม่ได้มันต้องมาทำเสียด้วยกัน

แล้วแกก็มาเล่นหมากรุกต่อ เล่นไปเล่นมาแดดเผาหลังลอกเลยแดดแรงอะไรอย่างนี้ หลวงตาก็เลย
บอกว่า "นี่ตาเคลิ้ม ที่นี้ผิดกับวัดที่บ้านเรานะแดดที่นี้มันแรงเผาหลังลอกหมด" พออีกสักครู่ฝนตกแล้ว ฝน
ตกลงมาเหมือนเข็ม ทิ่มแทงที่ตัว ก็เลยต้องรีบวิ่งแต่หลวงตาก็ไม่ได้วิ่ง เพราะไม่ได้สร้างอะไรไว้ ก็ต้องนั่ง
โดนเข็มทิ่มแทง จับหมากรุกค้าง ตาเคลิ้มอยู่ไม่ได้ก็วิ่งเข้าศาลาหลังใหญ่แต่ตาเคลิ้มเข้าไม่ได้เสียอีกแล้ว
ได้ก็อยู่ไม่ได้ เลยต้องมาหลบอยู่ตรงชายคา ซึ่งมีสังกะสีอยู่แผ่นเดียวแล้วแกก็เล่าต่อไปว่า ฝนที่นั่นก็แปลก
ตกแล้วยังขอนมาข้างใต้ได้สาครมาโดนเอาหลังผมแยะเลย มันทิ่มจนเป็นตุ่ม ๆ หมดเลย

กล่าวถึงทางบ้านของตาเคลิ้มเป็นระยะเวลาเจ็ดวัน ยาววดก็ไปหาหมอคูที่กรุงเทพฯ ก็ดูว่าตาเคลิ้ม
ตาย ตายที่ได้บ้านเพราะเรือล่ม ยาววดก็เอาคนช่วยกันเอาแหลนไปตักมันก็ไม่มื่อล่องไปถามบ้านเหนือบ้าน
ใต้ ก็ไม่มีใครเจอเลย นี่ก็แสดงว่าไอ้เมืองนี้ใกล้บ้านตาเคลิ้มแน่ ๆ สรุปว่าไปหาหมอคูก็บอกว่าตายหมดก็เลย
ปรึกษาลูกหลานว่า พรุ่งนี้ ทำบุญเจ็ดวันให้ตาเคลิ้ม แม้จะไม่ได้ศพก็ช่างมื่อละ

พอถึงเวลาเจ็ดวันเจ้าหน้าที่ที่พาตาเคลิ้มไปก็บอกว่า"ตาเคลิ้ม เจ้ากลับบ้านได้แล้วทุกอย่างก็
เห็นหมดแล้ว" แล้วให้มาที่หอประชุมใหญ่ และถามว่า "เป็นอย่างไรตาเคลิ้ม" แกก็ตอบว่า "เอาหละ ต่อไปนี้
ผมจะไปสร้างวัด ไม่อยากไปเข้าหุ้กับใครเขาแล้ว เพราะมันลำบากมาก ได้ไปอยู่แค่สังกะสีแผ่นเดียว

ต่อไปผมจะไปสร้างมันทั้งหลังเลย เขาก็ถามว่า "จริงหรือเปล่าตาเคลิ้ม ถ้าแกไม่ทำตามไม่ไปสร้าง บ้านแกจะต้องไฟไหม้ นะ เพราะเสียดังจะ ลูกเต้าก็จะซัดเซพเนจร ทรัพย์สินสมบัติก็จะหมด เอาหละ ตาเคลิ้มแล้ว กลับไปสร้างนะ" แกตอบ "ครับ ผมจะสร้างครับ เพราะเงินผมเยอะ และต่อไปผมจะให้หลาน ๆ ของผมเรียนหนังสือ"

ในที่สุดเขาก็ส่งกลับ โดยให้ตาเคลิ้มนั่งเรือแล้วหลับตา ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันทางบ้าน เป็นเวลาตีสี่ กำลังจะทำกับข้าวเพื่อทำบุญเจ็ดวันตาเคลิ้ม คนคุมเขาสั่งเอา ตาเคลิ้มหลับตา จะรีบไปส่ง" พอตาเคลิ้มหลับตาก็ได้ยินเสียงเพ็ชว แก็กหงายท้องเรือก็พุ่งเข้าไปที่ได้ดูบ้านตาเคลิ้มเลย พอแกหงายท้อง แก็กก็ลุกไม่ขึ้นเป็นอัมพาตส่วนยายวาคก็กำลังจะเอาน้ำไปเทก็ได้ดูคนเห็นเข้าก็ตะโกนเรียก "ไอ้หนูไปดูซิ นั่นพ่อมึงหรือไครนะ เลยเอาไฟมาดูก็ร้อง "อ้าว พ่อมาแล้ว" เลยก็หามขึ้นมามบนเรือน ส่วนเรือก็ยังอยู่ใต้ดูน

ยายวาคก็ถามว่า "อ้าย ไปไหนมาละนี่" ตาเคลิ้มก็อ้าปากจะตอบ แต่พูดไม่ได้ ไม่มีเสียง ได้แต่ทำปากพะงาบ พะงาบ แล้วก็พลิกตัวไม่ได้ด้วย เกือบจะตายนี่ตัวก็ลอกหมดเลยเพราะไป โคนแคดเมืองนั้น มา แล้วข้างกันก็เป็นรูโหว่หมดเลย เพราะไป โคนฝนมา

พอค่อยยังชั่วพอที่จะลุกนั่งได้และพูดได้ ก็เลยเล่าให้ยายวาคและคนบ้านเหนือบ้านใต้ฟัง พระก็วิจารณ์กันว่า ไปนรกมาบ้างไปเมืองลับแลมาบ้าง มันเป็นเรื่องแปลกที่ว่าไปส่งยายผู้หญิงคนนั้น นมและยายคนนั้น ก็อยู่ที่เมืองนั้น แล้วตอนพายเรือไปส่งก็พายตามเขาไปนั่นแหละ พอไปถึงใต้บ้านเท่านั้น ก็แวบเลยหายไปหมดเลย กลายเป็นเมือง ๆ หนึ่งเลย ดังนั้น ขอสรุปว่านรสวรรค์นั้นอยู่รวมกันแน่นอนที่สุดแต่มีคนละภพไม่สามารถมองเห็น

จากนั้นตาเคลิ้มก็จะเริ่มสร้างวัดก็ไปปรึกษายายวาคว่า "เอาหละ ข้าก็ไปเห็นมาหมดแล้วนะ ข้าเสียใจเหลือเกิน ข้าอยากจะทำสร้างวัด" ยายวาคก็ตกลง เลยไปเรียกลูก ๆ มาตกลงกัน ก็ได้ความว่าคงจะใช้เงินสักสิบล้าน สิบล้าน ก็คงสร้างวัดย่อม ๆ ได้ก็เลยไม่นิมนต์พระในกรุงเทพฯ มา ก็มาขอเงินห้าหมื่นว่าจะไปหาที่ให้ แล้วก็หายไปเลยหลายองค์ จนชาวบ้านเขาถือว่าแกอยากจะทำสร้างวัด

จนในที่สุดเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจ ตาเคลิ้มแกก็ฝันไปว่า มาเจอพระรูปร่างลักษณะอย่างนั้น ๆ พอที่จะช่วยได้ อยู่ที่จังหวัดสิงห์บุรี เลยเสกเตภาพแล้วให้ลูกชายมาหาบอกว่า เป็นพระที่เจริญวิปัสสนา ลูกชายก็เที่ยวมา มาเจออาตมาที่วัดแจ้ง จังหวัดสิงห์บุรีอาตมากำลังฉันข้าวก็สังเกตเห็นว่า เฮ้ ไครนะมาดูเราจึงก็ชักจะฉันข้าวไม่ลงแล้ว จ้องตามายังอาตมาจ้อง องค์อื่นมีก็ไม่ดูจนกระทั่งอาตมาฉันข้าวเสร็จก็ลงไป ก็ยังตามมาอีก แล้วถามว่า หลวงพ่ออยู่วัดไหนครับ ผมขอตามไปด้วย แล้วก็ลงเรือตามมาก็สังเกตเห็นในวัดซึ่งตอนนั้น เข้มไม่มีอะไรเลย พอมาตรวจดูก็มาบอกว่า "ใช่แล้วครับ หลวงพ่อนี้เองที่ไปเข้าฝันพ่อผม" อาตมาก็ปฏิเสธ แต่เขาก็ยืนยันและนิมนต์อาตมาไปที่บ้าน แล้วลูกชายก็นั่งเล่าเหตุการณ์ให้ฟังโดยตลอดตั้งแต่ต้นจน

จบ อาตมาก็นึกอยากจะสืบสาวเรื่องราวความเป็นจริง ไม่ได้นี่ก็อยากได้เงินเขาหรือ ก็เลยรับปากว่าจะไปให้

พอถึงวันเขาเอารถมารับวันนี้ฝนตกแต่เช้า โดยเขาก็มีมรดกเงินเพลเสียด้วย แต่พอดูเวลาเป็นเวลาสี่โมงเช้าแล้วก็คิดว่าคงจะไปฉันทเพลที่ไซโยนี่ เพราะเขาเอารถแท็กซี่มารับ คนขับก็อายุราวหกสิบกว่าแล้ว แล้วรถนี้มีสภาพแย่มากข้างรถก็บุบ อาตมาที่นั่งท้ายและรู้สึกวงก็เคลิ้ม ๆ ไป รถวิ่งมาก็เสีย วิ่งต่อไปสักพักก็เสียอีก สรุปพอรถถึงกรุงเทพฯ อาตมาไม่ได้ดูนาฬิกา ก็ลงจากรถก็ไปลงเรือต่อ แต่ไม่รู้ที่ไหน เรือก็วิ่งเข้าไปในคลอง สุดทางก็ขึ้นรถต่อไปอีก แล้วเดินผ่านสวนไปจนถึงบ้านตาเคลิ้มพอไปถึงก็เห็นคนมารอกันอยู่เยอะเลย จะมาดูพระที่ไปเข้าฝันตาเคลิ้ม อาตมาก็ขึ้นไปนั่งพักที่ข้างบนบ้านก็ได้ยินเสียงดังเป๊ง เป๊ง ก็เอะใจก็มองดูนาฬิกาเป็นเวลาเพลพอดี จากวัดสี่โมงเช้าห้าโมงเช้าถึงที่นั่นพอดี มันก็เป็นเรื่องแปลก เลยฉันทขาไม่ลงโยมก็เอากับข้าวมักกันแยะ แต่ฉันไม่ลงมันตื้นตันเลยหยิบนาฬิกาในยามดู ก็คิดว่ามันไม่น่าเป็นไปได้ แต่มันก็แปลกที่คนขับรถมีกลิ่นตัวเหม็นสาบเหมือนปีศาจอะดูนมาก

แล้วแม่वाद ก็มากุยกับอาตมา ถามว่า"พระคุณเจ้าออกจากวัดสี่โมงเช้าคะ ก็ตอบไปว่า"สี่โมง" ยายवादมองแล้วบอกว่า"ในเวลาชั่วโมงเดียวมาถึงได้อย่างไร" ตาเคลิ้มกำลังนอนก็ลุกนั่งได้เลขแล้วพูดออกมาว่า"จริงแล้วสี่โมงมาถึงห้าโมงก็ถูกแล้ว" แล้วตาเคลิ้มก็เริ่มเล่าเหตุการณ์ทั้งหมด แล้วยังชี้ให้ดูเรือ เป็นเรือกำปั่น

สรุปตาเคลิ้มก็หันมากุยกับอาตมาแล้วถามว่า"หลวงพ่อบรรจงได้ไหมเรื่องการสร้างวัด ผมจะมอบเงินให้สิบห้าล้านในวันนี้ อาตมาก็ตอบกลับไปว่า"เป็นโบสถ์หลังเดียวได้ไหมเพราะที่วัดอัมพวันกำลังจะสร้างโบสถ์" ตาเคลิ้มก็ตอบ"ไม่ได้หรือครับ ผมจะสร้างทั้งหมดผมฝันไปว่าพระรูปร่างอย่างท่านนี้ จะช่วยผมสร้างวัดได้ผมเอาบ้านเหนือบ้านใต้มาเป็นพยานและจะมอบใบจากธนาคารให้ และจะให้หลวงพ่อบรรจงรับรอง และรับรองที่จะสร้างวัดให้เพราะเจ็ดที่เข้าหูนกับใครเหมือนสังกะสีแผ่นเดียวที่ทำให้ผมต้องเป็นอย่างนี้" อาตมาก็รับปากไม่ได้ ก็เลยผลัดบอกว่า"จันวันหน้าค่อยพบกันใหม่เลยลากลับเป็นเวลาตอนเย็น ก็นั่งรถมีคนหนุ่ม ๆ ขับรถคันใหม่ ๆ ไป ขับไปได้สักหน่อยรถเกิดเสียขึ้นมาอีกแล้ว ครูชายตาเคลิ้มก็เลยไปเรียกรถคันใหม่ไปจอดแท็กซี่คันเดิมที่มีตาแก่ขับเข้าอีกแล้ว ตาแก่บอก"ไปด้วยกัน" ก็เลยต้องไปกับแกแต่ก็กลับมาถึงวัดไม่มีดี ทั้งที่ออกมาที่เย็นแล้ว

แล้วต่อมา อาตมาก็ไปเยี่ยมแกอีกครั้งก็บอกให้แกเฉลี่ยสร้างโรงพยาบาล สร้างอะไรอย่างอื่นเฉลี่ยกันไปแต่สำหรับอาตมาอยากสร้างถนนหนทางมากกว่า แต่แกก็บอกว่า"ไม่ได้เพราะว่าได้ตั้งสัจจะมา หากผมไม่ได้สร้างไฟจะไหม้บ้าน"

จนผลสุดท้ายอาตมาก็ไม่รับ เพราะรู้แล้วว่าเรื่องมันต้องเป็นอย่างนี้ ในที่สุดตาเคลิ้มก็ไม่สบายใจให้ถูกมาที่วัด แต่อาตมาก็ตกลงไม่ได้ ส่วนยายवादก็กลัวตาเคลิ้มตกนรก ก็ร้อนใจ ก็เฉลี่ยทำบุญไปที่ละเล็ก ๆ

แต่ก็สร้างวัดไม่สำเร็จ ตาเคลิ้มก็ตาย ตายก็เอาศพตั้งไว้ที่บ้าน ยายवादก็ตกลี้อเอาเงินออกมาแจกกัน ไปให้ลูกหลานซื้อที่ซื้อทางก็ผลาญกันไปหมดเลยไม่สำเร็จตามเป้าหมาย ส่วนที่เหลือก็เอาไปสร้างโบสถ์ทางบางไทร จังหวัดอยุธยา แต่ก็ไม่มีทมาจนเกินไป

ในที่สุดยายवादก็ตาย ทั้งที่ศพตาเคลิ้มยังตั้งอยู่ที่บ้าน พอยายवादตายได้สองวันไฟก็ไหม้บ้านหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือเลย เหลือแต่เรือลำที่ตาเคลิ้มนั่งไปลำเดียวทรัพย์สินสมบัติที่ให้ลูกหลานก็ผลกลาญไปตามสัจจะที่ได้ให้ไว้ลูกหลานที่ไม่ได้เรียนหนังสือก็กินเหล้าเมายา ชัดเซพเนจร จนไปเข้ากับแก๊งบางกแขวกเรื่อยมา

อันนี้ก็ขอให้โยมทราบไว้ว่าไม่ใช่มบาลมาจดหระอก ไอ้ที่จคมันคือจิตเป็นผู้จคอารมณ์ทุกกระเบียดนิ้วไม่ขาดเลย บาปบุญคุณโทษ จดบันทึกเข้าไว้หมด พอเราตายลงวิญญาณออกจากร่างไปมันก็ดีแผ่ขยายออกมาเป็นการชดใช้กรรมไป หากเราทำดีก็ไปสวรรค์ ทำชั่วก็ลงนรกไป

เมื่อรู้ว่าจะตาย

พรสมบัติ ปัทมากรโกมล

สามีดิฉันชื่อนายอานวย ปัทมากรโกมล ได้ป่วยเป็นโรคไตวาย กว่าจะทราบก็อยู่ระยะสุดท้ายแล้ว ดิฉันพาไปรักษาหลายแห่งที่คิดว่าจะช่วยได้

เขาได้มีโอกาสไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวันเป็นครั้งแรกเมื่อวันที่มีนาคม ๒๕๓๖ ปฏิบัติอยู่จนครบ ๗ วัน พอกลับมาถึงบ้านก็เล่าให้ดิฉันฟังว่าธรรมะฝึนมาก ๆ ยากที่คนจะทำได้

ครั้งที่สองเขาได้ไปปฏิบัติอีกเมื่อวันที่ เมษายน จนถึงวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๓๖ สามีก็บอกดิฉันว่า "เธอทำไม่ได้หรอก" ดิฉันเองก็คิดอีกว่าจะลองดู ถ้าฉันนั่งได้จะว่าอย่างไร

สามีดิฉันก็ส่งดิฉันไปปฏิบัติได้ครบ ๗ วันในวันที่ ๒๑ พฤษภาคม ๒๕๓๖ เกิดอานิสงส์ปรากฏดังต่อไปนี้
๑. ลูกชายที่ได้ออกจากบ้านไปนานถึง ๑๑ ปี ก็ได้กลับมาบ้าน มาขอโทษพ่อก่อนที่พ่อจะเสียชีวิตทำ
อโหสิกรรม ของหลวงพ่อดีดีลึทธิ มาก
๒. พี่ ๆ น้อง ๆ ที่เข้าใจผิดกันได้กลับมาคืนดีกันหมด ทั้ง ที่เขาไม่เคยสนใจต่อพี่ชายเลยในขณะที่ป่วย

สามีของดิฉันเคารพและนับถือหลวงพ่อกันมากจะไปที่ไหนพบใครก็จะเล่าแต่เรื่องหลวงพ่
ธรรมะของหลวงพ่มีแต่ของจริง วัดของหลวงพ่สะอาดสวยงามอาหารการกิน ที่พี่กาศัย ไม่มีวัดไหนทำได้
อย่างหลวงพ่ บอกพี่น้องชาวบุรีรัมย์ให้ไปคู่วัดอัมพวันของหลวงพ่เจริญ

ต่อมาอาการป่วยของสามีดิฉันทรุดหนักลงเขาบอกว่า "ฉันอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว ถ้าฉันตายให้ตั้ง
ศพสวด ๓ วันแล้วเผาเลยเผาแล้วให้นำกระดูกไปลอยน้ำที่วัดอัมพวันก่อนตายลูก ๆ อยู่กันพร้อมหน้าสามี
ดิฉันได้กำหนดจิตเอง หายใจยาว ๒ ครั้ง แล้วก็หมดลมหายใจไปโดยอาการสงบ ใบหน้าอัมดิฉันได้เขียน
หนังสือใส่ปากของผู้ตายว่า จิ เจริญ จบชีวิตเมื่อวันที่ ๑๑ กรกฎาคม ๒๕๓๗

ดิฉันและลูก ๆ จัดการศพตามความประสงค์ของผู้ตายทุกประการ เมื่อทำบุญครบ ๒๐๐ วัน ที่วัด
กลาง จ.บุรีรัมย์ ได้นิมนต์หลวงพ่เจริญไปเทศน์

ดิฉันปลาบปลื้มใจมากที่สุดที่หลวงพ่ได้ให้ความเมตตากรุณาแก่ครอบครัวของดิฉัน บั้นปลายชีวิต
ของดิฉันคงได้มีโอกาสมารับใช้ตอบแทนบุญคุณของหลวงพ่และทุกคน ณ วัดอัมพวันแห่งนี้

พรสมบัติ ปัทมากรโกมล

๘ มกราคม ๒๕๓๗ ๔/๒๓ - ๒๔ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.บุรีรัมย์ ๓๑๐๐๐

บารมีหลวงพ่ พระราชสุทธานวมงคลแห่งวัดอัมพวัน

นางกอบกุล ทองไชย

ดิฉัน นางกอบกุล ทองไชย เป็นผู้ที่เคยมีนิสัยโมโหร้าย โหดเหี้ยม ไม่กลัวบาปเบ็ดไก่อ่เลยไว้ เชื่อดอกเป็นอาหารหน้าตาเฉย สุนัขที่เข้าไปรบกวณเบ็ดไก่อ่ในเล็ยังเปรี้ยวอย่างเดียวไม่สะทกสะท้าน ใคร ๆ อย่างได้คิดครั้งแรก เพราะในชีวิตไม่เคยยอมใครเด็ดขาด เรียกว่า "กั๊ดไม่ปล่อย"

ข่าวการตายแล้วพื้นของพันเฮาเสนาะ จินตรัตน์ แล้วมาเล่าเรื่องราวของบาปบุญ ได้ทำให้ดิฉันหยุด คิด รู้สึกกลัวบาป แต่ยังไม่พบแนวทางไปสู่ความสว่าง วันที่ ๕ - ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ สำนักงาน คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (สพช.) จัดอบรมการปฏิบัติธรรมสำหรับผู้บริหารของโรงเรียน ประถมศึกษา สามีและดิฉันมีโอกาสได้รับการคัดเลือกให้เข้ารับการอบรมพร้อมกัน

เราสองคนจึงได้มุ่งหน้าไปยังวัดอัมพวัน ซึ่งแน่นอนที่สุดจะต้องว่าวุ่นจะห้วงบ้าน ห้วงลูก ในการอบรมครั้งนั้น มีคุณแม่สิริ กรินชัย และคณะเป็นวิทยากร หลักสูตรการอบรมมีการเดินจงกรมและนั่งสมาธิ ดิฉันงุนงงมากเมื่อหน่าย เห็นเป็นเรื่องไร้สาระ งมงาย มองไม่เห็นแนวทางที่จะพ้นทุกข์ได้เลย แต่แล้วในตอนเย็นของวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕ ดิฉันได้รู้รสพระธรรม ซึ่งเรียกว่า เป็นครั้งแรกในชีวิตเลย ที่เดียว หลวงพ่อได้เมตตาเทศน์ ให้ผู้เข้ารับการอบรมเป็นเวลาเกือบ ๓ ชั่วโมง การเทศน์หลวงพ่อยู่ในท่า ส้ารวมไม่ขยับเขยื้อนเปลี่ยนท่าแต่ประการใดทุกคนเงิบกริบ ราวกับถูกสะกดจิต จะมีก็เสียงหัวเราะชอบใจ สลับสับเปลี่ยนเป็นครั้งคราวธรรมะของหลวงพ่่อลือกซึ้งและกินใจมาก ดิฉันน้ำตาาร่วง จิตสำนึกบอกว่าได้ พบพระแล้ว

เรื่องของความศรัทธาห้ามกันไม่ได้ปิดภาคเรียน ลูกชายคนเดียวของดิฉันก็ได้เข้าบวชในโครงการ บวชเนรมิตฤดูร้อนของวัดอัมพวันร่วมกับยุวพุทธิกสมาคมฯ หลวงพี่พิเชษฐให้ความอนุเคราะห์อย่างดี ครอบครัวยของเราศรัทธาและไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอยู่เป็นเนืองนิตย์ ที่ขาดไม่ได้คือ วันที่ ๑๕ สิงหาคมของทุกปี ด้วยความศรัทธาและแน่วแนในทางปฏิบัติของพระเดชพระคุณหลวงพ่พระราชสุทธานวมงคล คราวใดเมื่อเกิดเหตุเภทภัย ก็ได้รับการขจัดปัดเป่าจากร้ายกลายเป็นดีหรือลดความรุนแรงลงบ้าง คำแนะนำของหลวงพ่คือให้สวดมนต์ชัยมงคลคาถา หรือ บทพาหุงมหากา แล้วสวดพระพุทธคุณทำอายุ บวก ๑ เสร็จแล้วกรวดน้ำ แผ่เมตตา และสวดคาถาขนะมาร เดินจงกรม และ นั่งกรรมฐานอย่างละ ๑ ชั่วโมง ปฏิบัติทุกวัน ปรากฏว่า ได้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ ขึ้นกับดิฉันซึ่งจะขอนำมากล่าวในบางส่วน ดังนี้

๑. ดิฉันมีปัญหาเกี่ยวกับมดลูกมาเป็นเวลานานแล้ว ประจำเดือนมาผิดปกติ ตรวจรักษาที่ โรงพยาบาลโยธธ แพทย์บอกว่าเป็นมดลูกโตออก ต้องรักษาโดยการผ่าตัด ดิฉันไปรับการรักษาที่

โรงพยาบาลราชวิถี มีอยู่ครั้งหนึ่งที่หมอต๋องขุมคดลูกสด ๆ โดยไม่ใช่ยาชาหรือยาสลบเลย ดิฉันระลึกถึง หลวงพ่อและกำหนดพองหนอ ยุบหนอ เกิดความรู้ศึกษาไปทั้งตัว ปัจจุบันนี้ ปกติดีทุกอย่าง

๒. แคล้วคลาดจากอุบัติเหตุ เมื่อคราวที่ไปรับลูกชาย ซึ่งบวชครบกำหนดสึกที่วัดอัมพวัน ดิฉันทำหน้าที่ขับรถเวลาขณะนั้นประมาณ ๐๑.๐๐ น. สามีนอนพักที่ท้ายรถ ในความรู้สึกของดิฉันคล้ายกับเป็นเสียงเฮลิคอปเตอร์จะลงที่รถ ก็บอกกับเพื่อนที่ไปด้วยว่า ฮ จะลง เพื่อนก็บอกว่าเป็นลักษณะของคลื่นถนน (เพื่อนที่ไปด้วยคือ อาจารย์สุวารี จิตตยโสธร) เสียงทุบรถด้านหลังบอกว่ายางระเบิด เมื่อดูสภาพล้อระเบิด ทุกคนก็งง รอดราวปาฏิหาริย์

เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๓๖ ก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้นอีก ที่สี่แยกในเมืองยโสธร สามิพร้อมกับดิฉันได้ขับรถไปกำลังจะผ่านสี่แยกดังกล่าว ก็มีนางสาว युภา ปิยะมาตย์ขับรถมอเตอร์ไซด์ซ้อนมา กับเพื่อนด้วยความเร็วสูง ประจวบเหมาะับรถของดิฉันไหลออกไป แฉกใจกลัว หักหลบ รดลุ่มอย่างแรง พอดีกับรถสิบล้อสวนมา ตัวนางสาว युภาปิยะมาตย์ ตกอยู่ใต้ท้องรถสิบล้อ ส่วนเพื่อนของเธออยู่ตรงล้อพอดี ดิฉันเห็นภาพคนยืนคูดอยู่เต็มถนน หลังจากนั้นก็ลงไปเล่นน้ำนิ่งอยู่ในรถทำอะไรไม่ถูกเพราะมันใจว่าสามิเป็นคนขับรถชนคนแล้ว ได้สติเมื่อได้ยินเสียงผู้ชายคนหนึ่งตะโกนว่าอย่าถอย ดิฉันก็ตะโกนว่า"อย่าถอย" ตอนนั้นรถสิบล้อกำลังจะถอยเพื่อให้เก็บศพเด็กสาว ๒ คนแน่นิ่ง ทุกคนที่เห็นเหตุการณ์นี้ก็ไม่รอดแน่ทั้งสองคนเลย ดิฉันเป็นคนแรกที่วิ่งไปช่วยเมื่อได้สติ และนำส่งโรงพยาบาลยโสธรรวมแพทย์ได้รับความอนุเคราะห์เป็นอย่างดีจากนายแพทย์สุทธิชัย จันทรอารักษ์ ผู้จัดการของโรงพยาบาล เด็ก ๒ คนนั้นไม่มีบาดแผลใด ๆ เพียงแต่หัวโน ดิฉันติดสติ๊กเกอร์รูปหลวงพ่อก่อนหน้ารถต้องเป็นปาฏิหาริย์หลวงพ่อก็คงออกจากรถดิฉัน แล้วตามคุ้มครองเด็กสาว ๒ คนนั้นอย่างแน่นอน

๓. ดิฉันมีความทุกข์ใจมากและได้เขียนจดหมายถึงหลวงพ่อก่อนเพื่อขอพึ่งเมตตาบารมีของพระเดชพระคุณท่าน และหลวงพ่อก็ได้เมตตาตอบจดหมาย ดิฉันซึ่งในเมตตาบารมีที่หลวงพ่อกำลังให้แก่ครอบครัวเรา ต่อมาในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๓๕ ก็เกิดปาฏิหาริย์ขึ้นที่ห้องพระของดิฉัน เวลา ๐๒.๐๐ น. ดิฉันลืมตาตื่นขึ้นมองเพดานบ้านเห็นแสงสว่างที่เพดาน สามิหลับอยู่ปรากฏว่าที่ห้องพระ เทียนจุดสว่างอยู่ ๒ เล่ม ต้องเป็นปาฏิหาริย์หลวงพ่อย่างแน่นอน เพราะก่อนนอนและหลังสวดมนต์แล้วพวกเราดับเรียบร้อยแล้ว

๔. เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๓๕ ดิฉันได้ย้ายมาดำรงตำแหน่งครูใหญ่โรงเรียนบ้านหนองหอย สปอ.เมือง ยโสธร โรงเรียนตั้งอยู่ฝั่งแม่น้ำชี ในฤดูฝนน้ำหลากน้ำท่วมองเดินทางโดยทางเรือ ลำบากและเสียงต่ออันตรายจากเรือลุ่มอย่างยิ่งดิฉันสวดมนต์ภาวนาขอให้พ้นทุกข์และขอให้หลวงพ่คุ้มครองด้วยเถิด ปาฏิหาริย์เกิดขึ้นอีกแล้วอย่างไม่มีคาดคิด อาจารย์สำออง สามาอาพัฒนครูใหญ่โรงเรียนบ้านหนองแฝก สปอ.เมืองยโสธร ซึ่งเป็นโรงเรียนที่ติดชายฝั่งแม่น้ำโขงทุกอง และที่บ้านหนองแฝกคือที่ตั้งครอบครัวท่าน ท่านมาที่บ้านดิฉันและขอย้ายสับเปลี่ยนกันดิฉันไม่ขัดศรัทธาและได้บอกกับท่านว่าท่านมี

บุญคุณมากที่เมตตาให้มาอยู่ในที่สะดวกสบาย และบอกกับท่านว่าไม่ได้ยึดถือยึดมั่นเมื่อมีความต้องการที่มาอยู่ที่โรงเรียนบ้านหนองแฝก ก็ขอให้บอกยินดีจะสับเปลี่ยนให้ เมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๖ ดิฉันก็มาดำรงตำแหน่งครูใหญ่โรงเรียนบ้านหนองแฝกซึ่งก็ได้รับความร่วมมือด้วยดีจากคณะครูทุกคน รวมทั้งผู้ปกครอง ทั้งยังมีผู้มีจิตศรัทธาบริจาคผู้เขียน พัดลม สร้างถนนหนทางให้อีกมากมายที่ขาดไม่ได้คือการบริจาคอาหารกลางวันสำหรับเด็กนักเรียนซึ่งเด็ก ๆ ก็น่ารักรู้จักการแผ่เมตตาให้แก่ผู้บริจาคและผู้บริการทุกท่าน หลวงพ่อพร้าสอนเสมอว่า"จิตเป็นกุศล จิตสบาย อุดมการณ์เกิดขึ้นเมื่อสติครบ ครอบครองเงินได้เงิน นึกทองทองไหลมา" หลวงพ่อเมตตาบอกคาถาเงินงอกไว้ว่า"วิระทะโย วิระโคนายัง"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงพระราชนิพนธ์คุณมงคล คือผู้ส่องทางสว่าง ธรรมะที่หลวงพ่อได้เมตตา สอนยังก้อง และชี้ใจตลอดเวลา

"ไม่เคยทุกข์หรือจะรู้สุข"

"ไม่เคยจนหรือจะรู้รวย"

"ไม่เคยขี้วหรือจะรู้ดี"

"อย่าประมาท"

หลวงพ่อบอกว่า อย่าประมาท เพราะในสังคมปัจจุบันมันวิกฤตมาก ผู้มีสติปัญญาต้องรู้จักการวิเคราะห์ด้วยสติปัญญา ไม่ต้องพึ่งหมอดู ไม่ต้องไปสะเดาะเคราะห์ ต้องแก้กรรมด้วยตนเอง ผู้ปฏิบัติจะดูตัวเองออกบอกตัวเองได้ ใช้ตัวเองเป็น ช่วยตนเองให้ได้ ๘๐% อีก ๒๐% หลวงพ่อช่วยได้

ชีวิตในปัจจุบันของดิฉัน ได้รับการขัดเกลาบ้างแล้ว ไม่ถือเขาถือเรา จะให้ความเมตตาแก่เพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ เชื้อกฐนแห่งกรรม กลัวบาปบุญคุณโทษ ไม่ยึดมั่นถือมั่นอะไรจะเกิดก็เกิด จะให้ภัยจะไม่ก่อกรรมสร้างเวรกับใคร ๆ อีกต่อไป จะใช้หนี้กรรมที่เคยสร้างเวรให้หมด ๆ ไป จะขอยึดพระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงพระราชนิพนธ์คุณมงคล แห่งวัดอัมพวันเป็นที่พึ่งตลอดไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

ขออำนาจบารมีของพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายที่มีอยู่ จงช่วยอภิบาลปกปักรักษาคุ้มครอง พระเดชพระคุณหลวงพ่อดวงพระราชนิพนธ์คุณมงคล แห่งวัดอัมพวัน จงมีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนนานตราบนานแสนนานด้วยเทอญ

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากการสวดมนต์

บทพระพุทธรูป

ศิริอาภา เจติกานนท์

ดิฉันชื่อ ศิริอาภา เจติกานนท์ เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่โรงเรียนวัดประยูรธรรมาราม จ.ปทุมธานี ครอบครัวของดิฉันได้เคยมากราบหลวงพ่อกันทุกคนแล้วสำหรับดิฉันและสามีนั้นเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๓ ครั้ง การมาครั้งแรกดิฉันยังไม่รู้จักวัดอัมพวันมาก่อน ไม่มีใครแนะนำดิฉันมาแต่ดิฉันมาได้ เพราะแรงอธิษฐานจิต ต่อพระสยามเทวาธิราช โดยขอให้ท่านจงชี้ทางสายบุญที่ถูกต้องให้ดิฉันด้วย เพราะทุกวันนี้วิธีปฏิบัติมีหลายทางไม่ว่าทางใดที่ถูกต้องและเหมาะสมกับตัวดิฉันที่สุด

จนอยู่มาวันหนึ่งดิฉันได้พบหนังสือกฎแห่งกรรมธรรมปฏิบัติ เล่ม ๔ ของหลวงพ่อบุญมา โตะตะ ในห้องสมุดของโรงเรียน ดิฉันจึงได้หยิบติดมือมาอ่านที่บ้านดิฉันรู้สึกประทับใจในคำสั่งสอนของหลวงพ่อบ่อยมาก ทำให้อยากจะไปกราบหลวงพ่อและไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ดิฉันจึงเล่าเรื่องต่างๆ ที่อ่านในหนังสือให้สามีของดิฉันฟัง และชวนให้ไปปฏิบัติกรรมฐานด้วยกันสามีของดิฉันก็ทักท้วงว่าอย่าใจร้อนต้องไปถามคนที่เขาเคยไปมาก่อนว่าดีจริงหรือไม่ และว่าคอยตรงไหนเราก็ไม่รู้จัก ดิฉันจึงต้องไปเปิดหนังสืออ่านรายชื่อผู้เขียนและได้ของ คุณพีทศนีย์ ตะกูลพั้ว ซึ่งมีที่อยู่ใกล้ดิฉันที่สุด

ดิฉันและสามีใช้ความพยายามตามหาบ้านของคุณพีทศนีย์จนพบ ได้พูดคุยกับพี่เขาถึงจุดประสงค์ของดิฉันที่มีต่อวัดอัมพวันและหลวงพ่อบุญมาที่คุณพีทก็ได้ให้ความกระจ่างในทุกเรื่อง และเมื่อโรงเรียนดิฉันปิดภาคเรียน สามีดิฉันก็ลาพักร้อน เราทั้งสองคนจึงได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันด้วยกัน

ก้าวแรกที่เหยียบย่างเข้ามาในวัดอัมพวันก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากแม่ใหญ่ คุณป้าแจ้ว แม่ชีสมคิด และมีแม่ชีชูจ้อ เป็นผู้สอนกรรมฐานให้ ดิฉันและสามีรู้สึกที่เราทั้งสองคนโชคดีมากที่การมาปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกของเรา ยังไม่มีผู้คนมากมายเหมือนทุกวันนี้ ในรุ่นดิฉันมีผู้มาใหม่เพียงสามคนเท่านั้น จึงทำให้แม่ชีชูจ้อได้ดูแลและสอนอย่างใกล้ชิดดิฉันและสามีตั้งใจฝึกปฏิบัติตามคำสอนของแม่ชีชูจ้อทุกอย่าง เมื่อไม่เข้าใจหรือสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติก็จะถามแม่ชีซึ่งก็จะได้รับคำอธิบายและแนะนำสิ่งที่ถูกต้องให้ โดยไม่เคยแสดงอาการเบื่อหน่าย หรือรำคาญใจให้เราเห็นเลย

ปัจจุบันนี้ ครอบครัวของดิฉันมีความสุขมากเราไม่เคยทะเลาะกันเลย ซึ่งต่างกับเมื่อก่อนนี้ มากสมาชิกในครอบครัวของดิฉันสวดพระพุทธรูปกันทุกคน เรื่องที่ดิฉันเล่ามาทั้งหมดนี้จึงเป็นเครื่องตัดสินได้ว่า พระสยามเทวาธิราชช่วยดูแลใจให้ดิฉันเลือกทางเดินสายบุญที่ถูกต้องแล้ว

*** ศิริอาภา เจติกานนท์ อาจารย์ ๒ ระดับ ๕ ร.ร.วัดประยูรธรรมาราม**

คงจะเป็นอันสงส์ของการสวดพระพุทธรูป คุณฉันท์ได้รับข่าวอย่างกระทันหันว่าให้ไปประกวดเล่านิทานคุณธรรมระดับจังหวัดแทนเพื่อนของคุณฉันท์ซึ่งป่วยหนักต้องเข้าโรงพยาบาลไม่สามารถไปเล่าเองได้ โดยให้เวลาเตรียมตัวสี่วัน

เรื่องที่จะเล่าในการประกวดมีสองเรื่อง เรื่องแรกเป็นเรื่องที่จำหรือนำมาจากผู้อื่นเล่าต่อกันมาเรื่องที่สองเป็นเรื่องที่ต้องแต่งขึ้นเองห้ามลอกเลียนแบบใครซึ่งเรื่องนี้ดิฉันหนักใจมาก เพราะไม่เคยแต่งนิทานมาก่อน เวลาในการคิดเขียนเรื่องก็น้อยมากสำหรับคนที่อ่อนประสบการณ์อย่างดิฉัน

แต่ดิฉันก็ไม่ท้อถอยในตอนเย็นหลังจากทำธุระต่าง ๆ เรียบร้อยแล้ว ดิฉันก็เข้าห้องพระสวดมนต์ดังเช่นที่เคยปฏิบัติมาทุกวันเริ่มจากสวดพระพุทธรูป ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา จบแล้ว ย้อนกลับมาสวดพระพุทธรูปเกินอายุบวชหนึ่งจบ แล้วนั่งเจริญกรรมฐานต่อ พอใจสงบมีสมาธิดี ปัญญาเกิด คิดขึ้นได้ด้วยตนเองว่า ควรจะแต่งนิทานเรื่องอะไร เค้าโครงเรื่องควรดำเนินไปอย่างไร และควรจบลงด้วยวิธีใด

เมื่อออกจากกรรมฐานแล้ว ดิฉันรีบจับปากกาเขียนเรื่องได้เลย ดิฉันเพิ่งจะรู้ด้วยตัวเองว่า สวดมนต์บ่อย ๆ เข้า มีสติขึ้นมา ปัญญาเกิด เป็นอย่างนี้เองเคยอ่านแต่ในหนังสือที่หลวงพ่อบอกเขียนก็ยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่ตอนนี้ได้กับตัวเองชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เลยล่ะ

นิทานที่ดิฉันแต่งขึ้นมีชื่อเรื่องว่า"นิทานของแม่นก" ให้คุณธรรมในหัวข้อความเมตตาคุณา เป็นเรื่องของแม่นกที่สอนลูกให้ปฏิบัติแต่ความดีมีเมตตาเอื้อเฟื้อเพื่อนกันด้วยกัน เหมือนดังในนิทานที่แม่นกเล่าให้ลูกนกฟัง การดำเนินเรื่องเป็นลักษณะนิทานซ้อนนิทาน

เมื่อดิฉันเรียบเรียงเสร็จ ก็ฝึกการพูดหน้ากระจกเล็กน้อย และวันต่อมาดิฉันก็ไปแข่งขันกับเพื่อนครูในจังหวัดเดียวกันเพื่อคัดเลือกผู้ชนะเลิศสามคน เป็นตัวแทนระดับจังหวัดไปประกวดต่อระดับประเทศซึ่งดิฉันก็เป็นหนึ่งในสามของผู้ชนะเลิศระดับจังหวัด และต้องเตรียมตัวอัดเทปเสียงการเล่านิทานของผู้ชนะเลิศระดับจังหวัดทั้งหมดสามคน ส่งไปคัดเลือกระดับประเทศต่อที่ สปข

สำหรับการอัดเทปเสียงของคุณฉันท์นั้น มีปัญหาเพราะดิฉันเสียงเบา และรีบเกินไปต้องฝึกพูดอยู่หลายวัน ก็ยังไม่ดีพอดิฉันจึงตั้งจิตอธิษฐานขอขมาของหลวงพ่อบอก ช่วยให้คุณฉันท์อัดเทปได้ประสบความสำเร็จด้วย และวันต่อมาดิฉันก็บันทึกเทปได้เรียบร้อยส่งเทปไปที่ สปข.ทั้งสามคน

อีกหนึ่งเดือนต่อมา จึงมีการประกาศผลการคัดเลือกเทปนิทานของครูจำนวน ๒๑๐ คน คัดเหลือเพียง ๕๐ คน ซึ่งที่จังหวัดปทุมธานีมีดิฉันได้รับเลือกเพียงคนเดียว

เมื่อถึงการประกวดรอบสุดท้ายเป็นการจัดอันดับผู้เข้าประกวดที่ ๕๐ คน ว่าใครจะได้รับรางวัลประเภทใด โดยตัดสินที่เนื้อเรื่อง น้ำเสียง และท่าทาง โดยแบ่งรางวัลเป็น ๒ ประเภท คือ ๑. รางวัลยอดเยี่ยม ๒. รางวัลดีเด่น ๓. รางวัลสร้างสรรค์ ผู้เข้าประกวดที่ ๕๐ คน จะได้รับรางวัลโดยเป็นรางวัลยอดเยี่ยม ๑๐ คน รางวัลดีเด่น ๑๐ คน และรางวัลสร้างสรรค์ ๓๐ คน ผู้เข้าประกวดจะต้องไปเล่าต่อหน้าคณะกรรมการและผู้ร่วมฟังประมาณ ๕๐๐ คน

ดิฉันเองรู้สึกตื่นเต้นมาก แต่พยายามควบคุมอารมณ์โดยการทำสมาธิ กำหนดพองหนอ ยุบหนอ ที่ท้อง หายใจยาว ๆ ก่อนที่จะออกไปพูดสักครึ่งชั่วโมงซึ่งก็ช่วยได้มาก ทำให้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น และผลการประกวดรอบสุดท้ายนี้ก็คือ ดิฉันได้รับรางวัลผู้เล่านิทานคุณธรรมดีเด่น รับโล่พร้อมเงินสด ๔,๐๐๐ บาท

ถึงแม้ว่าดิฉันจะไม่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยมแต่ดิฉันก็มีความรู้สึกภูมิใจที่ได้ก้าวมาถึงจุดนี้ โดยเฉพาะคนที่ด้อยประสบการณ์และไม่มีความสามารถอย่างดิฉัน กลับได้รับรางวัลในครั้งนี้ คงเป็นเพราะงานจากการสวดบทพระพุทธคุณ และบารมีของหลวงพ่อย่างแน่นอน

สุดท้ายนี้ขอบารมีของพระสยามเทวาธิราชและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงดุ่มครองหลวงพ่เพื่อให้ปราศจากภัยอันตรายให้มีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนนาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้กับพุทธบริษัทโดยทั่วหน้ากัน

สวดพระพุทธคุณช่วยให้ได้ของคืน

ดวงกมล จันทร์รางศู

ดิฉันได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับการสวดมนต์ บทสวดมนต์ถวายเป็นพระ (พาหุง มหาคาฯ) ดังนี้คือ เมื่อประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ดิฉันบังเอิญทำล้อกเกิดหยกล้อมเพชร ซึ่งติดอยู่กับเข็มกลัดเพชรหายไป และจำได้ว่าหลังจากที่ดิฉันได้ใช้ครั้งสุดท้ายเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ได้ใส่ไว้ในช่องพลาสติก เมื่อจะนำมาใช้อีกครั้งก็หาไม่พบ นึกไม่ออกว่าได้อะไรไปเก็บไว้ที่ไหน

ดิฉันพยายามค้นหาในที่ ๆ เคยเก็บไว้และที่ ๆ ควรจะอยู่จนอ่อนใจ เพราะหาเท่าใดก็ไม่พบ จนเกิดความร้อนรนร้อนใจ จนกระทั่งปลายเดือนพฤษภาคม ดิฉันได้ย้ายไปอยู่บ้านใหม่ได้พยายามค้นหาตามกล่องที่เก็บอัญมณีทั้งหมดที่มีอยู่อีกครั้งก็ยังหาไม่พบด้วยความเสียใจและอยากได้ของคืน จึงได้ไปหาหมอดูคาถาพิชัยซึ่งทำนายแม่นยำมากเคยทำให้ดิฉันได้ลากเป็นเงินแสนมาแล้ว หมอดูเขาบอกว่ามีคนเอาไปแล้ว.. โดยระบุว่าลูกชายและเพื่อนเอาไปโดยไม่ตั้งใจ หากแต่ว่าของมันวางอยู่ในที่ล่อตาล่อใจเลยเอาไปขายและพากันไปเที่ยวจนเงินที่ได้มาหมดแล้ว

ดิฉันมาคิดทบทวนดูว่า มันจะเป็นไปได้อย่างไร มันจะเป็นไปได้หรือ ก็ลูกเราเลี้ยงมากับมือไม่เคยมีประวัติเป็นอย่างนี้ มาก่อน จากการอบรมเลี้ยงดูมาด้วยดี ท่ามกลางความรักและเอาใจใส่จากญาติพี่น้อง เขาจะกล้าทำชั่วหรือจริงจริงอยู่ว่าเป็นบางครั้งก็เคยทะเลาะวิวาทกัน ลูกเคยพูดว่า"คอยดูนะ จะทำให้แม่เจ็บที่สุด" หรือว่าอารมณ์ชั่ววูบของวัยรุ่นบวกกับความรักเพื่อจะทำให้เป็นไปดังที่หมอดูทำนาย

ความเสียใจของที่หายไปนี้มีอยู่มากเพราะเป็นอัญมณีประจำราศีที่เกิดก็เรื่องหนึ่ง บวกกับความเสียใจที่ว่า ลูกเราจะมีพฤติกรรมไม่ดีติดตัวต่อไปในภายหน้าก็อีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งสาเหตุประการหลังนี้ทำให้เป็นทุกข์มากที่สุด ความขุ่นข้องหมองใจสร้างความหวาดระแวงสงสัยมาให้ดิฉันตลอดเวลาที่ของหายไป

จนกระทั่งปลายปี ๒๕๓๖ ดิฉันได้มีโอกาสไปกราบพระหลวงน้ำ ที่เป็นญาติทางคุณน้าสะใภ้ ซึ่งพวกธนาคารที่ดิฉันรู้จักเชื่อถือและศรัทธามากเวลาทำเงินขาดหายไปจะต้องไปกราบขอคำพยากรณ์จากหลวงน้ำเสมอ และได้ของคืนทุกครั้งไป ดิฉันได้รับคำทำนายจากท่านว่าคนผิดเอาของไปแล้วไม่ได้คืนหรอก..." ดิฉันก็สบายใจไปปะละหนึ่งว่าไม่ใช่ลูกเราเอาไปแต่ก็ยังไปพานสงสัยเด็กที่มาช่วยซักผ้า ทั้ง ๆ ที่เคยใช้สอยกันมาหลายปี เขาก็ซื่อสัตย์ดี เมื่อพบเงินที่ลืมไว้ในกระเป๋าเสื้อหรือกางเกงที่ไว้ก็นำมาคืนทุกครั้งไม่ว่าจะมากหรือน้อย

แต่ทว่าตราบดีที่ยังไม่ได้ของคืนจิตใจของดิฉันก็หม่นหมองทุกครั้งทีนี้มาถึง วันหนึ่งได้มีโอกาสมากราบนมัสการหลวงพ่อ ดิฉันนึกขึ้นมาได้ถึงเรื่องของหาย จึงกราบเรียนถามและปรารภเรื่องลูกชายหลวง

พ่อได้เมตตาแนะนำว่า"โยมหมอ อย่าไปคิดอย่างนั้น เป็นบาปเปล่า ๆ สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาฯ เข้า... เผลอ ๆ ได้คืนเอง"

ดิฉันก็น้อมรับและปฏิบัติตามเรื่อยมาด้วยศรัทธาและเชื่อมั่นซึ่งจำไม่ได้ว่ากี่เดือน รู้แต่ว่าทำไมมันนานเหลือเกินซักท้อแท้(อันที่จริงก็ยังไม่ถึง๖ เดือน แต่ดิฉันเป็นคนใจร้อนและไม่ค่อยอดทน) เลยเลิกสวดมนต์ จำได้ว่าเลิกตั้งแต่วันที่๒๕๖๖ เป็นต้นมา

อยู่มาวันหนึ่งเมื่อต้นปี๒๕๖๗ ดิฉันจะไปงานแต่งของเพื่อน จึงเข้าไปหาเครื่องประดับให้เข้ากับชุดเสื้อผ้าพอเปิดกล่องแหวนเปล่า ๆ อันเก่า(เพราะได้นำเอาแหวนทั้งหมดที่มีอยู่ไปรวมไว้ในกล่องใหญ่พอเปิดกล่องออกมา ดิฉันก็ได้พบล็อกเกตห้อยอยู่กับเข็มกลัดเพชรใสสูงพลาคติซึ่งอยู่ในฝากล่องรูปโค้งมนรับกับของพลาคติไว้อีกที ดิฉัน.. ดีใจจนมือสั่นความรู้สึกในตอนนั้นมันปลอดภัยไปจริงใจมาก

คิดๆ ลูกก็เห็นเป็นเรื่องแปลก เพราะตลอดระยะเวลา ๒ ปีที่ผ่านมา ดิฉันจะเฝ้าค้นหาทุกครั้งทีนี้ก็ขึ้นได้ กล่องเปล่าเหล่านี้ก็เคยเปิดดูแล้วตั้งหลายครั้ง ทำไม หนอจึงได้คลาดสายตาไปได้

จากเหตุการณ์นี้ ทำให้ซาบซึ้งถึงคำโบราณว่า"ใช้ของหายสะพายบาป" มันเป็นอย่างนี้เอง ใจของคนเราไปคิดรุ่มรอมตามหมอดู หลงเสียดอกเสียดใจ ระวางสงสัยอยู่ตั้งนาน

บางครั้งยังคิดน้อยใจว่าหลวงพ่อก็ไม่เมตตาดิฉันเลย มีทุกข์หนัก ญาติที่รักก็ไม่ได้คำตอบสักที ดิฉันคงมีบาปมากจนหลวงพ่อโปรดไม่ได้ บางทีก็คิดว่าหลวงพ่อกงจะต้องการให้ดิฉันปฏิบัติเอง รู้เอง จะได้ไม่มากวนใจ วันหนึ่ง ๆ มีแต่สารพันปัญหา มีแต่ทุกข์เดือดร้อนทั้งนี้ ต่างก็พุกพาปัญหามาทับถมที่หลวงพ่อบ่อยเป็นร้อยเป็นพัน จนกายสังขารหลวงพ่อก็รับไม่ไหวอาหารอยู่บ่อย ๆ

ซึ่งอันที่จริงแล้ว ดิฉันเองเป็นผู้ไม่ระวังรักษาใจของตัวเองเลยเที่ยวไปโทษ โน่นโทษนี้แต่สายหาทุกข์หาบาปเสียจริง ๆ ทำให้รู้ว่าสติยังอ่อนอยู่มากไม่สามารถจะควบคุมใจให้อยู่ในทิศทางที่ถูกที่ควรได้ทันเวลาในขณะที่ใจคิด(คือไม่ได้กำหนดให้ทันปัจจุบันนั่นเอง)ต่อไปจะต้อง"คิดหนอ - รู้หนอ" ให้ทันจะได้ไม่ไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน๕๐๐ชาติเพราะอำนาจโมหะ

นี่เพียงแค่มโนกรรมอย่างเดียวที่คิดล่วงเกินต่อพระสุปฏิปันโน ทำให้เห็นว่าคำสอนของพระพุทธองค์ ช่างละเอียดลึกซึ้งถึงกรรมทั้ง๗ ตั้งแต่ กายกรรม วาจากรรม (ซึ่งเป็นกรรมหยาบ) ไปจนถึง มโนกรรม (กรรมอันละเอียด)

จากเหตุการณ์นี้ ดิฉันต้องกราบขอโทษกรรมต่อหลวงพ่อก็ได้คิดล่วงเกินต่อน้อยคนน้อยใจมา ณ โอกาสนี้ด้วย และดิฉันขอให้สัจย์ปฏิญาณว่า"จะเร่งมือเจริญสติให้ทันปัจจุบันและจะเพียรสวดพุทธคุณ

พาหุยมหาการุณ ต่อไปอย่างไม่หยุดอีก จนกว่าชีวิตจะหาไม่ และดิฉันขอกราบพระคุณในเมตตาจิต ที่หลวงพ่อบริจาคให้กับศิษย์ทุกคนอย่างเสมอภาคตลอดมา

คนเข้าถึงธรรมหายจากโรคได้

พระราชสุทธินิยมมงคล

๘ พฤษภาคม ๓๖

วันนี้จะเล่าอันสงฆ์แห่งความมีศรัทธาตั้งใจแน่วแน่ในการสวดมนต์เจริญกุศลภาวนา ทำให้หายจากโรคได้ ท่านทั้งหลายจำไว้อย่างหนึ่งว่า ถ้าคนเข้าถึงธรรมเมื่อใด จะหายจากโรคแน่ ๆ

เมื่อวานได้รับจดหมายจากหนองคายฉบับหนึ่งว่า ถ้าคนเข้าถึงธรรมเมื่อใด จะหายจากโรคแน่ ๆ เขานั่งกรรมฐาน สวดมนต์ช่วยตัวเอง ไม่ต้องให้คนอื่นช่วย ไม่ต้องให้พระช่วยวิรคหัวใจนี้ทำอะไรก็เหนื่อย หากคิดอะไรขึ้นมალะก็ตาย หรือถ้าโกรธก็ตายเลย

เขาสวดมนต์เจริญกุศลภาวนาอยู่ ๕ เดือน ขณะนี้โรคหายไป ๕๐% แล้ว ยังเหลืออีก ๑๐% จึงจะเป็นปกติ หมอบอกหายได้อย่างไร มีแต่จะตายเท่านั้น

การสวดมนต์นั้นสวดเพื่ออะไร สวดเพื่อต้องการให้มีสติ ช่วยตัวเองได้

คนที่มาที่นี้มีแต่มาให้พระช่วย ไม่ช่วยตัวเองเลย ไม่สนใจปฏิบัติกรรมฐาน มากันเพื่อจะปฏิบัติแปลกเหมือนแบบพ่อค้าแม่ค้า ไม่ได้ผลสักราย

โยมกุศลนี้ตั้งใจจริงโรคหายไปเลยเขาขอหนังสือสวดมนต์มหาเมตตาใหญ่ วันนี้ส่งไปให้เขาแล้ว ต้องช่วยตัวเองต้องพึ่งตัวเอง ต้องสอนตัวเอง

ที่จังหวัดอุทัยธานีมีคนหนึ่งเป็นโรคมะเร็ง หมอบอกว่า ถ้าผ่าแล้วจะอยู่ได้ ๓ ปี ถ้าไม่ผ่าต้องตายปีนี้ จะเอาอย่างไรก็เลือกเอา จงตัดจิตใจเสีย

ลูกคนนั้นก็คิดว่าคนเราช่างไร้ก็ตาย หมอก็ต้องตาย ฟูย่าตายตายทั้งนี้ก็เลยบอกว่า เอาละ ผมยังไม่ผ่า หนีมาปฏิบัติกรรมฐานได้ ๗ วัน ก็กลับไปหาหมอ หมอตรวจแล้วมะเร็งหายไปเลยนี่ต้องช่วยตัวเอง อย่างนี้ซิ มากันที่นี้ร้อยละ ๕๐ มาให้พระช่วยให้แม่เมตตาทั้งนั้นแต่ตัวเองไม่ช่วยตนเองเลย หนังสือมหาเมตตาใหญ่นี้มีมานานแล้ว ไม่มีคนสนใจเป็นบทสวดมนต์ของเทวดาที่ต้นพิบูล มาสอนแม่ชีก้อนทอง ปานเนร ให้สวดมนต์ที่ศาลาหลังเก่า

แม่ชีอ่านหนังสือไม่ออก ตายอายุ ๕๐ กว่าปี มาอาศัยอยู่ พ.ศ. ๒๕๐๐ สมัยนั้นยังไม่มีสำนักชี

เทวดามาชวนสวดมนต์ตอน ๒๔ นาฬิกา เทวดาถูกสาปจากสรวงสวรรค์ เพราะผิดประเวณีนางฟ้า นางสวรรค์ ได้รับโทษ ๑๐๐ ปี

หลวงสมานวณกิจ อธิบดียกรรมปาโม้ม่าดูบอกว่า ต้นนี้ อายุพันกว่าปี ต้นลูกยังอยู่ข้างโบสถ์ เมื่อศก กำหนด ๑๐๐ ปี เวลา ๐๘.๔๕ นาฬิกา ต้นพิศุท โคนทันทีไม่ต้องมีลมเลย หมดอายุเทวดา

อาตมาได้ตำราจากเทวดาไว้เยอะพระเจ้าเข้าไว้ ให้แม่ชีถามว่าเทวดาชวนสวดมนต์ทุกบ้านไหม ได้คำตอบว่า "ไม่ทุกบ้านหรือบ้านไหนตั้ง โต๊ะหมู่บูชาพระเจ้าไว้สะอาด ปลูกข้าวได้ละเจ้าของบ้านสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน เทวดาจะลงบ้านนี้เลย ถ้าบ้านไหนเอาเด็กไปนอนห้องพระห้องพระสกปรก เทวดาจะไม่เข้าบ้านนี้"

ขอฝากไว้ด้วย ถ้าไม่เชื่อไม่ต้องเอาไป บางแห่งห้องพระสกปรกเหลือเกินะวังนะทำใจสกปรก สัตว์นรกมาเกิดบ้านนั้น เถียงพ่อเถียงแม่คำไม่ตกปากฟ้องร้องกัน วุ่นวายเป็นกฏแห่งกรรม

บ้านไหนทำใจสะอาด นักปราชญ์มาเกิดคนบริวารดีก็เข้ามาประเสริฐในบ้านนั้น ท่านทั้งหลายจงไปตีความ ไม่ใช่พูดให้ท่านเชื่อ ไม่ใช่พูดให้ท่านมีความรู้ แต่อาตมาพูดให้ท่านไปคิดกันบ้างมีความคิดกันบ้างไหม

บางคนไม่มีความคิดเลยนะ จะเอาบุญตะพึด บุญอะไรก็ไม่รู้ ยังไม่รู้ว่าบุญคืออะไร แล้วท่านจะได้อะไรหรือ

เทวดาบอกว่า บ้านใครมีพระพุทธรูปไม่ต้องไปปลูกเสกท่านหรือ เราหมั่น สวดมนต์ไหว้พระ เทพจะสิงในองค์พระ อาตมาได้ตำราเลย

หลวงพ่อโสธรที่แปดริ้วมีเทวดารักษาถึง ๑๖ พระองค์ จึงได้เงินทองมากมายเป็นพันล้านแต่วัดหลวงพ่อพุทธรชินราช วัดพระนอนจักรสีห์ วัดไชโย วัดบ้านแหลม วัดไร่ขิง มีเพียง ๕ องค์เท่านั้นที่สิงสถิตอยู่ในองค์พระ ไม่ใช่ทองเหลืองศักดิ์สิทธิ์ นงทพเขารักษาองค์พระ

อาตมาถามว่า "คนละมีเทวดารักษาไหม" เขาบอกว่า "มีทุกคน" ถ้าคนไหนจิตใจดีเทวดาบังจิตรักษา ถ้าจิตใจเลว เทวดาพาลรักษาบ้านนั้นถึงกันไม่พัก ยุให้ร่ำดำให้ร่ำไปเลย ถ้าญาติโยมกลับมาสวดมนต์ไหว้พระเสมอเทวดาบังจิตก็จะมาอาศัยอยู่จะสร้างความคิดดีในการทำงานของท่าน จะสร้างความคิดดีสู่สถานการณ เป็นคน

โยมกุศลทำไว้เยอะ มีทั้งพืชไร่ และสัตว์เลี้ยง มีสัตว์มากากันก็เบียดเบียนลักข้าวของ และมีโรคภัยไข้เจ็บ เขาบอกว่าตั้งแต่สวดมนต์ เจริญกุศลภาวนาทุกวันตลอดมา โรคหัวใจรั้วผมหายแล้ว ๕๐%

คนเคยเบียดเบียนจะทำร้ายผมกลับมาเป็นมิตรหมด สัตว์ร้ายที่เคยมากวนพิชไรไม่มีกวนเลย เขาบอกมา
อย่างนี้

อาตมาก็ขออนุโมทนากับเขาเพราะเขาเป็น โรคร้ายและหายไปได้อย่างน่าอัศจรรย์ มันหายขึ้น เกิด
ขนลุกชูขึ้นมาเกิดปิติยินดี เลยบอกให้หมอทราบว่าได้สวดมนต์เจริญกุศลภาวนาคณาร้ายที่เคยมาลักของที่
บ้านเขาก็เลิกเลย ไม่มาลักอีกต่อไปจนบัดนี้ นี่อันวิเศษ

ขอฝากให้ไปคิดนะ ไม่ใช่ฝากให้ไปทำ คิดได้ก็ทำ คิดไม่ได้อย่าไปทำให้มันเสียเวลา เพราะโยมไม่มี
ศรัทธาอย่าทำ ไม่มีจิตเป็นกุศลอย่าทำนะ ไม่ได้ผลอย่างแน่นอน

เวลาแผ่เมตตาจะโยมนะ ถ้าเรานั่งกรรมฐานและแผ่เมตตาให้ศัตรูมาเป็นมิตร ให้ชีวิตเราสดชื่น
ต่อไป จะมีประโยชน์เหลือเกิน เป็นเรื่องสด ๆ ร้อน ๆ ที่เกิดขึ้น มีอะไรแปลก ๆ

ไม่มีอะไรดีเท่า พาทุงมหาภา คนไม่สวดกันเอง สวดต้องการให้มีสติสวดต้องการให้รำลึก
เหตุการณ์ในชีวิตได้ สวดแล้วโรคภัยไข้เจ็บหาย ถ้าจะเป็นจะต้องตาย จะได้ไม่ต้องทรมาน จะได้ว่าเขาเอา
วอช่อฟ้ามารับเราไปสวรรค์

เราจะได้รับเดินทางไป ลูกเต่าจะได้ไม่กังวลกับพ่อแม่ที่ล้มหายตายไป เรื่องที่ถูกต้องเป็นอย่างนั้น
ถ้าญาติโยมเข้าใจก็ได้ผลสมภาตปรารถนาทุกประการด้วยอันนี้มีความหมายให้ญาติโยมได้เข้าใจด้วย

วันนี้ไปทำบุญร้อยวันที่กรุงเทพเขาคันเคยกับอาตมา มา ๓๐ กว่าปีแล้ว ไม่เคยนั่งกรรมฐานเลย
ชวนก็ไม่เอาตอนนี้ต้องบังคับแล้ว เพราะรู้เขาหมดอายุแล้ว จะต้องตายแน่ ๆ

เขาเป็นโรคปวดหลังทรมานเหลือเกินปวดเวลาบ่าย ๓ โมงเย็น ไปจนถึงเที่ยงคืน เขาถามว่าเป็น
เพราะอะไร หลวงพ่อทราบไหม? อาตมาก็บอกให้มานั่งกรรมฐานเอาเอง ลูกก็มีอสังขนิหิก ๆ เลย

คุณสุกฤษ ชนสัมพันธ์กุล เป็นคนจีนไม่เคยนั่งกรรมฐาน ไม่เคยช่วยตัวเอง อาตมาต้องโทรไปเรียก
ให้มา ต้องการจะช่วยเขาโดยด่วน เพราะลูกสาวเขาจะแต่งงาน เขาจะตายเสียก่อน

ประเพณีจีน ถ้าพ่อแม่ตาย ต้องหยุดการแต่งงาน ๑ ปี ปัญหาก็คือถ้าเขาตาย ลูกจะไม่ได้แต่งงาน ๑ ปี
อาจจะเกิดแปรผันไปแต่งงานกับคนอื่นได้

ผลสุดท้ายเขาก็มาอยู่ปฏิบัติหายสบาย เดินได้ พอถึงเวลาแผ่เมตตาเสียปวดหลังก็หายไป ปรากฏ
นิมิตออกมาว่าตีแมวหลังหัก แฉมเลี้ยงนกพิราบอีกตัวละ ๔-๕ แสน เอาไว้สำหรับแข่งขันกัน ไปซื้อมาจาก
ไต้หวัน

ตอนจะตายนี่บอกให้เลิก เอาไปปล่อยให้หมด ปล่อยมันก็ตาย ต้องไปให้คนที่เขาเลี้ยงไว้จัดการ
ต่อไป นกแข่งราคามันแพงเขาไม่ฆ่ากันหรือ ปล่อยตายเอง เขาก็จัดการ

นี่แหละนี่กรรมการฐานรู้กฎแห่งกรรมได้ว่าตีแมวหลังห้า หัก ตีตอนบ่าย๗ โมง หมอตรวจแล้วบอกไม่มี
อะไร ตรวจหลายโรงพยาบาล แล้วมันปวดได้อย่างไร นี่โรครกรรมจำไว้ หมอตรวจไม่พบโรคหรือ

หมอตรวจไม่พบโรคแล้วรักษาไม่ได้ หมอเขาบอกหัวใจก็ดี เลือดลมก็ดี ความดันก็ดีด้วย ไม่มีอะไร
ทำไมถึงปวดได้ได้แต่ตีต่อกันปวดไว้เท่านั้นเองพอถึง ๓ โมงเย็นก็ต้องฉีดยา ตีแมวตอนนั้น ตัวเองก็เลยมา
ปวดตอนนั้น ชัดเจนแล้ว

แมวหลังห้าแล้วก็ไปสั้นกว่าจะตาย เลยตีมาถึงถูก ลูกมือสั้นเลย เขียนหนังสือก็ไม่ค่อยได้แล้ว

เลยบอกให้ลูกมานั่งกรรมการฐาน แม่เมตตา จะยังเวลาให้อยู่ได้ เขาก็เลยมีกรรมการฐาน

กลับไปบ้านแต่งงานลูกสาวเสร็จเรียบร้อย ก็เดินได้ อารมณ์ดี ใจสบายเพราะได้กรรมการฐานไป ได้
สติ ได้หนทางไป ยังคิดว่าได้ไม่ได้หนทางเลย

เหลืออีก ๓ วัน เขาต้องตายแน่เพราะขอเวลาไว้ ๑๕ วันเท่านั้น ต่ออายุมาได้ ๕ วัน อยู่ต่อไม่ได้
แล้วเขาได้จัดการแบ่งสมบัติให้ลูกไปประกอบอาชีพการงาน จัดการเสร็จแล้วเขาก็ลาตายมันแน่นหน้าอก

และได้แม่เมตตาให้แมว แล้วเอาไปโรงพยาบาล ไม่ต้องมีเวทนาเลยพอถึงเวทนาจึงขอลาหลับสนิท
ไปเลย เขามารับขึ้นวอข้อฟ้าไป นี่ดีมาก

ตายอย่างนี้ดีกว่าไปตายโอยอายที่โรงพยาบาลเอาสายออกซิเจนใส่จมูกให้ยุ่งไป นี่เขาไม่ต้อง

ท่านทั้งหลายโปรดพิจารณาอย่าประมาทในชีวิตของท่าน อย่าคิดว่าไม่ตายนะ ต้องตายแน่สาวก็ตาย
ได้ เด็กก็ตายได้ บางคนไม่ทันร้อง ตายในห้องก็มากมายถ้าไม่คิดหรือคิดไม่ได้ก็ตายใจโถมเถอะ ไม่ว่ากัน
หรือ

คนเรามีเวรมีกรรมด้วยกันทั้งนั้น ไม่ทราบว่าจะแก้ไขได้แค่ไหน ไม่มีอะไรดีเท่าการเจริญกรรมฐาน
ดีที่สุด ทำให้ลูกคิดได้แม่เมตตาไปอย่างวุ่นวายเลย คนที่วุ่นวายคือคนขาดสตินะ คนไม่มีสติสัมปชัญญะทำ
อะไรไม่ได้ผล ทำอะไรไม่สำเร็จ มันอยู่ตรงนี้

คนที่ทำกรรมฐานได้ง่าย ๆ จะมีแม่เมตตาและมีแต่ความขยัน ไม่จี๋เกียจ อยู่บ้านท่านอย่าขี้ คุก
ปั้นวัวปั้นควายขยันตลอดไป นี่กรรมฐาน

การเจริญกรรมฐานสามารถแผ่เมตตาช่วยคนอื่นได้ เขาส่งข่าวมาจากกรุงปารีส ฝรั่งเศส
นายแพทย์ประสงค์ อายุมากแล้ว ภรรยาฝันว่าเทวดาจะเอาตัวไป เทวดาบอกให้มานั่งกรรมฐานที่วัดอัมพวัน
เขาต้องนั่งเครื่องบินมาจากกรุงปารีสมาขออยู่ ๑๕ วัน ต้นเดือนกรกฎาคมมาทั้งสามีภรรยาและลูก เขายัง
อุตส่าห์เสียค่าเครื่องบินมานั่งกรรมฐานวันนี้จะยังไม่เล่า ให้เขามาเล่าเอง

เวลาเดินจงกรมทำให้ได้เวลา มีเวทนา กำหนดควทนาก่อน ปวดตรงไหนให้กำหนดตรงนั้น บางคน
ปวดศีรษะมา ๗ - ๘ ปีแล้ว มานั่งกรรมฐานก็ไม่ได้กำหนดที่ปวดเลย ใช้ไม่ได้

อริยสัจ ๔ มีทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ก็แก้ที่ทุกข์ก่อน มันทุกข์ที่ปวดศีรษะ เราก็นึกมโนภาพ
หลับตาเอาสติตั้งไว้ที่ศีรษะ กำหนดว่า ปวดหนอ ปวดหนอ ตายให้ตาย เดี่ยวมันจะระเบิดขึ้นไป เกิดขึ้น
ตั้งอยู่ดับไป หายปวดศีรษะเลย

พอหายแล้วมันจะบอกว่าทำกรรมอะไรไว้ เดียวนิมิตจะบอกออกมา เมื่อตอนเป็นเด็ก ทุบหัวปลา
ทั้งนั้น ทุบหัวปลาขายด้วยซิ แต่ไม่ถึงกับเป็นโรคประสาท เพียงแต่ปวดศีรษะไม่พัก ทำให้เสียงาน เวลาเจ็บ
ใช้ไม่สบาย ทำให้เสียงาน

อโรคยา ปรมา ลาภา คนไหนไม่มีโรค คนนั้นมีลาภ ถ้าสามวันดีสี่วันไข้ ต้องเข้าโรงพยาบาล โยมจะ
ไปหาเงินได้หรืออย่างนี้ มีความหมายมาก

เขาโงะเรานะดีแล้ว ดีกว่าเราไปโงะเขา

จดหมายของนายกุศล นามแก้ว

บ้านเลขที่ ๑๐๓ ต.พระพุทธรบาท

อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

๕ พฤษภาคม ๒๕๓๖

กราบท่านมั้สการ หลวงพ่อที่เคารพสูงสุด

กระผมชื่อนาย กุศล นามแก้ว เป็นเจ้าของไร่ลูกปู้ย ไร่ของกระผมอยู่ห่างจากวัดหินหมากเป้ง ประมาณ ๒ กิโลเมตร กระผมป่วยมีโรคประจำตัว หมอตรวจและบอกกับผมว่าเป็นโรคหัวใจรั่วและหัวใจโต ทำอะไรเหนื่อยก็เหนื่อย กระผมยังไม่มีโอกาสได้มากราบหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน ได้รู้แต่จักหลวงพ่อทางวิทยุกระจายเสียงและโทรทัศน์ มีความสนใจที่จะได้ฟังเทศธรรมะและอ่านหนังสือ กฎแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ ของหลวงพ่อและอยากได้รูปของหลวงพ่อด้วย

ลุงเจริญ หินหุ้มเพชร ได้ให้ความเมตตาส่งสิ่งของดังกล่าวไปให้กระผม ได้รับเมื่อ วันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๖ เป็นเวลา ๘ เดือนแล้ว

กระผมมีความเชื่อมั่นในธรรมะที่หลวงพ่อได้อบรมสั่งสอนมากที่สุด ไม่มีอะไรมาเทียบได้เลย ตั้งแต่กระผมได้รับเทปนั้น กระผมได้เปิดฟังทุกวัน และปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อในเทปนั้นทุกประการ รู้สึกว่ามีความพอใจเป็นอันมาก มีความปีติ และคิดถึงหลวงพ่อยู่เสมอทุกเวลาที่ปิดฟัง

ทุกเช้าและค่ำ กระผมจะปฏิบัติธรรมเป็นประจำทุกวัน จะกราบรูปหลวงพ่อก่อน แล้วกล่าวปฏิญาณตนต่อหลวงพ่อ เสร็จแล้วจึงเริ่มบูชาพระรัตนตรัย พระพุทธร พระธรรม และพระสงฆ์ ไหว้พ่อแม่ ครูอาจารย์ เสร็จแล้วจึงได้ปฏิบัติต่อไป ทำอย่างนั้นทุกวันไม่ได้ขาด

กระผมจึงขอชี้แจงรายละเอียด มาให้หลวงพ่อที่เคารพสูงสุดของกระผมทราบ ถ้ากระผมมิได้รับเทศธรรมะของหลวงพ่อ กระผมคงตายไปแล้ว กระผมจึงขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่อเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขณะนี้อาการป่วยของกระผมหายได้ ๕๐% เหลือเพียง ๑๐% ก็จะหายเป็นปกติ หมอที่ตรวจกระผมประหลาดใจมาก...ว่า โรคหายไปได้อย่างไร กระผมได้บอกหมอว่า ได้สวมนต์และปฏิบัติธรรมทุกวัน

ผลที่เกิดจากการปฏิบัติตามคำสั่งสอนของหลวงพ่อนั้น ได้เกิดขึ้นกับกรรมหลายอย่างดังต่อไปนี้

๑. กรรมได้ฝันเห็นคนที่เกลียดเขามาก เนื่องจากกรรมได้แผ่เมตตาให้เขาได้รับความสุข ตามที่หลวงพ่อสอน

๒. งูที่มารบกวนสัตว์ที่อยู่ในสวนของกรรมนั้น ไม่มาให้เห็นอีกเลย แต่ก่อนตอนที่ยังไม่ปฏิบัติธรรมนั้น เห็นทุกวัน

๓. นิ้วที่อยู่ในร่างกายของกรรมออกมา ๒ ก้อน โดยไม่เจ็บ ไม่ปวดเลย

๔. เวลากรรมขอโหสิกรรมแก่เจ้ากรรมนายเวรแล้ว ที่หัวใจของกรรมลมวิ้งพรูดออกไปลอยหายใจได้คล่องสบายตั้งแต่นั้นมา

๕. สัตว์มีปีกทั้งหลาย มีเหยี่ยวและกาเป็นต้น ที่มารบกวนสัตว์เลี้ยงของกรรมนั้น ไม่มีมาอีกเลย

๖. กรรมฝันว่าลูกต๋มนี้ ร้อนไว้ให้กินยา พ่อกินข้าวแล้วไม่ได้กินยา ลูกนำน้ำ ร้อนมาให้พ่อกินยาด้วย และมีคนหนึ่งมาบอกกรรมว่า ไม่ต้องกินยาให้งดไว้ก่อน คนนี้ uly กรรมรู้จัก แต่เขาอยู่ไกลได้แต่เห็นหน้า

กรรมอยากได้ หนังสือมหาเมตตาใหญ่ จะนำมาไหว้สวดเป็นประจำ กรรมหาที่ไหนไม่ได้เลย จึงได้แต่ภาวนาดังนี้

* เมตตาเย ภิกขเว...หน้า ๓๑ ในหนังสือมนต์พิธี และสวด

* พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากาต่อด้วย

* ปัญจะมาระ ชินนาโถ ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง...

* อรหัง พุทธโธ อิติปิ โส ภควา นะมามิหัง

* อุ มะ พัด พา ยะ อุ พัด อะ หัง

* เมตตัญจะสัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง

* เมตตาคุณณัง อะระหังเมตตา

กระผมสวดทั้งหมดนี้ครบอายุก่อนเข้านอนทุกวันเป็นประจำ กระผมขอทสวดมหาเมตตาใหญ่ด้วย
ถ้าหลวงพ่อดีใจโปรดให้ความอนุเคราะห์แก่กระผมด้วย

กระผมขอเพิ่มเติมอีกนิดหนึ่งว่า วันไหนที่กระผมได้ดูโทรทัศน์ รายการแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง
เป็นรายการของหลวงพ่อดีใจมาก กระผมจะได้ปฏิบัติตามเจ้าของที่เห็นด้วยตัวเอง กระผมชอบลีลา
การเทศน์ของหลวงพ่อดีใจมาก และเข้าใจข้อความดี

สุดท้ายนี้ กระผมขออาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัยช่วยคุ้มครอง อภิบาลรักษาหลวงพ่อดีใจให้มีแต่
ความสุข ความเจริญ ปราศจากภัยอันตรายทั้งปวง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน มีอายุยืน ได้สั่งสอนลูกหลาน
ให้ปฏิบัติธรรมตามคำสั่งสอน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามความประสงค์ของหลวงพ่อดีใจ
เทอญ

ขอแสดงความเคารพอย่างสูงสุด

กุศล นามแก้ว

ชีวิตคือการเดินทาง

ปรุง พวงนัคตา *

ถ้าหากจะพูดว่า ชีวิตคือการเดินทางก็คงจะไม่ผิด เพราะทุกคนที่เกิดมาล้วนต้องเดินทางด้วยกัน
ทั้งนั้น

การเดินทางหรือการเดินทาง ในความหมายตรงๆ ย่อมได้แก่ระยะทาง เดินทางมากก็ได้ระยะทางมาก
เดินทางน้อยก็ได้ระยะทางน้อย

แต่การเดินทางของชีวิตหรือที่เรียกว่าชีวิตคือการเดินทางนั้น อาจจะได้ระยะทางก็ได้ หรือไม่ได้
ระยะทางก็ได้ แต่ที่ต่างได้แน่ๆ คือ ได้อายุมากขึ้น

ถ้าเชื่อว่าชีวิตคือการเดินทางทุกคนย่อมต้องการการเดินทางที่ยาวนานที่สุด นั่นคือ ต้องการให้ได้
อายุมากที่สุด ต้องการให้อายุยืนยาวที่สุด

ทั้งๆ ที่การมีอายุ มีทั้งทุกข์ มีทั้งสุขมนุษย์ทุกคนต้องการความสุข ต้องการสิ่งดี ๆ แต่ก็ดูเหมือนจะ
ไม่มีมนุษย์ไหนเลยในโลกนี้ ที่ได้สมความปรารถนา ทุกคนพบความทุกข์ได้สิ่งที่ไม่ดี มีสิ่งที่ไม่อยากได้
ด้วยกันทั้งนั้น มากบ้าง น้อยบ้าง ต่าง กันไป

ถ้าจะเปรียบชีวิตเป็นเช่นการเดินทาง ก็คงไม่ต่างไปจากการเดินทางไปในความยากลำบากเสี่ยง
อันตราย และแม้กระทั่งการต้องเดินทางไปในความมืดที่ไม่มีใครรู้จุดหมายปลายทาง

ใครจะมีความเห็นอย่างไรคงไม่ต่างกันแต่ผู้เขียนมีความเห็นว่าคนที่นับถือพุทธศาสนาถือว่าเป็นคน
โชคดี เพราะนอกจากจะมีพระธรรมคำ สั่งสอนของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นหลักสำคัญในการ
ดำรงชีวิตแล้วยังมีพระสงฆ์คอยให้แสงสว่างในยามที่ชีวิตกำลังเดินทางอยู่ในความมืดละให้กำลังใจใน
ยามชีวิตกำลังอ่อนแรง ท้อแท้ ต่อการเดินทาง

ครั้งหนึ่งผู้เขียนมีความทุกข์อันเนื่องมาจากการทำ งาน เพราะต้องผจญกับคนที่เหมือนกับมาอี๊ด
สุดซ่าห์ดังสติ พลิกตำราที่ศึกษาเล่าเรียนมาแล้วว่าวิทยุทนต์ที่ปรมาจารย์ว่าเยี่ยม ๆ ออกมาใช้ แต่จะใช้ยังไง
ก็ปราบไม่ได้สักที จนเกือบจะยอมแพ้ไปแล้วถ้าเปรียบกับการเดินทางก็คงไม่ต่างไปจากการเดินทางไป
ในถ้ำมืดที่เต็มไปด้วยหิน โสโครกและสัตว์ร้ายนานาพันธุ์นั้นเทียว

แต่ชะรอยบุญเก่าคงยังพอมีอยู่บ้างจึงทำให้นึกถึงหลวงพ่อบุญเป็นที่เคารพ และเลื่อมใสศรัทธามาช้านาน
จึงเดินทางมากกราบนมัสการ เล่าเหตุการณ์ให้หลวงพ่อฟัง และขอให้ช่วย

* ปรง พวงนัศดา รองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการ การประถมศึกษาแห่งชาติ

แสงสว่างที่หลวงพ่อกำลังให้ในครั้งนั้น ก็ให้แม่เมตตาต่อพญามารทั้งหลาย ตั้งความปรารถนาให้เรามีความสุขความเจริญอย่ามีเวรมีกรรมต่อกันเลยต่างคนต่างทำหน้าที่ของตนไปเถิด

พอได้แสงสว่างเช่นนั้น ก็ทำให้คนเดินทางที่กำลังสิ้นหวัง กลับเพียบพร้อมด้วยพลังกำลังอีกครั้งหนึ่ง และสามารถเดินทางต่อไปได้อย่างดี

หลวงพ่อบอกผู้เขียน คือ พระราชสุทธินวมงคล

และขอยืนยันว่า ไม่เฉพาะแต่ผู้เขียนเท่านั้น เมื่อเวลามีปัญหาหรือมีความทุกข์แล้วไปหาหลวงพ่อกับใคร ๆ ก็หาหลวงพ่อก่อนเพื่อให้ท่านชี้ทางสว่างให้

หลวงพ่อบอกไม่เคยมุ่งร้าย ไม่เคยแสดงความเหน็ดเหนื่อย มีแต่ความเมตตากรุณาให้ทุกคนตลอดเวลา แสงสว่างที่หลวงพ่อกำลังให้ เป็นแสงสว่างที่มาจากธรรมชาติของพระพุทธศาสนา หลวงพ่อบอกปรับแสงนั้นให้สว่างพอเหมาะพอดีกับคนแต่ละคน ทุกคนจึงได้ประโยชน์จากแสงสว่างที่ให้อย่างเต็มที่

และไม่เพียงแต่เท่านั้น ความจริงที่อยู่เหนือความจริงก็ยังมีอยู่โดยไม่มีคำจำเป็นต้องพิสูจน์กันแต่อย่างใด

หลายคน หลายครั้ง มีความทุกข์มีความในใจ ตั้งใจจะไปขอให้หลวงพ่อก่อน ช่วยเพียงไปถึงหลวงพ่อก่อน ยังไม่ทันได้เอ่ยถ้อยคำใดออกมา หลวงพ่อก็ก็นำสิ่งที่ยากได้นั้น แล้วนำออกมาเป็นคำสอน คำแนะนำ และกำลังใจ

เหตุดังกล่าวยังคงเป็นเพียงส่วนน้อยนิดแห่งเมตตาบารมีของหลวงพ่อก่อนนั้น ไม่มีใครสามารถพรรณนามตตาบารมีของท่านที่มีต่อผู้คนทุกคนให้ครบถ้วนได้

ทุกชีวิตกำลังเดินทาง ทุกชีวิตกำลังต้องการแสงสว่างเพื่อนำทางและทุกชีวิตก็กำลังเสาะแสวงแสงสว่างกันอยู่

ส่วนใครจะพบไม่พบ ใครจะได้แสงสว่างมากแสงสว่างน้อย คงเป็นเรื่องเฉพาะตัว

สำหรับผู้เขียน หลวงพ่อกับเมตตาให้แสงสว่างมานานแล้ว ขณะนี้ก็ให้อยู่และจะขอแสงสว่างจากหลวงพ่อนำทางชีวิตตลอดไป

วิพากกรรมของข้าพเจ้า

วรรณ สุติวิจิตร*

เมื่อตอนเด็ก ๆ ข้าพเจ้าได้สังสรรค์ไว้มาก เมื่อถึงเวลากรรมส่งผลข้าพเจ้าก็ได้รับวิพากกรรมหลายครั้ง ได้รับทุกขเวทนาอย่างแสนสาหัส กล่าวคืออันไหนกับข้าวมิปูทะเล ข้าพเจ้าจะเจตนาทำอย่างตั้งใจ และทำอยู่เสมอโดยใช้มีดโต้กะเลียงลงบนตัวปูทะเลที่ยังมีชีวิตอยู่ เพื่อสับปูออกเป็นสองส่วนให้เท่ากัน เมื่อปูถูกมีดโต้ก็จะกระตุกกระดิกเล็กน้อยเนื่องจากก้ามและขาทั้งแปดถูกแม่ก้ามมัดด้วยเชือกอย่างเหนียวแน่น ถ้าขณะนั้นเพียงแต่ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อปูสักนิด ข้าพเจ้าก็คงจะรู้ซึ่งถึงความเจ็บปวด ความทรมานของปู แต่ข้าพเจ้ากลับไปสนใจและภาคภูมิใจกับความสำเร็จที่ข้าพเจ้าสับปูเป็น ๒ ส่วนเท่า ๆ กันมากกว่า ต่อจากนั้นข้าพเจ้าก็จะสับก้ามปูก่อนเพื่อป้องกันการถูกหนีบ สับขาปูส่วนปลายทิ้ง แล้วถือเนื้อปูออกเป็นชิ้น ๆ สำหรับทำกับข้าว

เวลาผ่านไปร่วมสิบปี กรรมก็มาปรากฏให้เห็น ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าไปคุมสอบเข้ามหาวิทยาลัยข้าพเจ้ากำลังก้มตัวลงเพื่อเดินลอดเขาคี มีอาจารย์ชายท่านหนึ่งเดินลอดเข้าไปก่อนไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้าเดินลอดตามมาจึงดึงบานประตูเหล็กที่บานลงไขง่หวางที่ข้าพเจ้ากำลังก้มตัวลอดอยู่พอดีบานประตูเหล็กของตึกได้ทำหน้าที่เหมือนกบฏิติน สับลงบนแผ่นหลังของข้าพเจ้าลักษณะเดียวกับที่ข้าพเจ้าใช้มีดโต้สับลงบนตัวปู

ต่อมาเกิดอาการปวด ชา ตั้งแต่ต้นคอแล้วแผ่ซ่านไปถึงปลายนิ้วมือ แผ่นหลัง สะโพกทรมานเหมือนถูกปลายเข็มจามวนนับหมื่นนับแสนเล่มมาทิ่มแทงทุกอณูในร่างกายต้องรักษาตัวกว่า ๒ เดือน รับประทานยา ทายา กายภาพบำบัด ใส่ปลอกคอเมื่อข้าพเจ้าหายก็เริ่มสนใจปฏิบัติธรรม ข้าพเจ้าตอบตัวเองว่า นั่นเป็นเพียงอุบัติเหตุ ยังไม่ปักใจเชื่อว่าเป็นกฎแห่งกรรมแต่ข้าพเจ้านั่งสมาธิแผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรอยู่เสมอ

ต่อมาอีก ๖-๗ ปี ปูยังไม่ยอมอโหสิวันหนึ่งข้าพเจ้านั่งอยู่ตรงเบาะหลังของรถยนต์ ขณะที่รถจอดติดสัญญาณไฟแดง มีรถกระบะคันหนึ่งวิ่งมาชนกะแทกท้ายรถคันที่ข้าพเจ้านั่งอย่างแรงเสียงดังสนั่นและรถคันที่ข้าพเจ้านั่งก็ไปกระแทกชนท้ายคันข้างหน้าต่อ ทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมากทั้งยุบ ทั้งหน้ารถและท้ายรถยุบเข้าหากัน อีกฟุตกว่ารถก็ยุบมาถึงตัวข้าพเจ้าขณะที่เกิดเหตุ ข้าพเจ้าตั้งสติได้ เอามือจับเบาะยึดเอาไว้ไม่ให้หน้าอกถูกอัดกระแทกข้าพเจ้ารู้ตัวทุกขณะจิตที่เกิดขึ้นอวัยวะส่วนคอถูกเขย่าไปตามแรงกระแทกราวกับจงใจให้คอหักลงเดี๋ยวนั้น ข้าพเจ้ารับประทานยา ทายา นั่งสมาธิอยู่ ๒-๓ วัน ก็หายเป็นปกติข้าพเจ้าก็ตอบตัวเองเหมือนเดิมว่า นั่นเป็นเพราะอุบัติเหตุ

ต่อมาอีกสองปี เมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๖๖ ข้าพเจ้านั่งแท็กซี่ไปขึ้นรถของพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เพื่อไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน รถแท็กซี่ขับไปช้า ฤกษ์เมล์คันหลังเบรคแตกมาชนท้ายไม่รุนแรงนัก ข้าพเจ้าคิดว่า

***วรรณ สุทธิวิจิตร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ร.ร.สาธิต แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์บางเขน**

ตัวเองไม่เป็นไรจึงเดินทางต่อไปวัดอัมพวันและในคืนนั้นเอง อาการปวด ทวารเณคของข้าพเจ้าก็เริ่มขึ้นอีก แม้กระทั่งกลืนอาหารก็กลืนได้อย่างยากเย็นรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้ไปหาพี่สมประสงค์ ซึ่งมีเมตตาจิตช่วยทนายให้ ๒-๓ ครั้ง อาการทุเลาลงได้

ในวันที่ ๔-๕ ของการปฏิบัติข้าพเจ้ากระวนกระวายใจคิดลงเลใจจะกลับไปรักษาตัวที่กรุงเทพฯ จิตใจว่าน่าจะจำเป็นต้องไปเดินรอบกุฏิของหลวงพ่อบรรดาหลายรอบ แต่ไม่มีโอกาสได้พบท่านข้าพเจ้าไปยืนอ่านป้ายนิเทศหน้ากุฏิที่จัดเนื้อหาเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมของหลวงพ่อกับบนศาลา สุนัข แมว ข้าพเจ้าอ่านอย่างพิถีพิถันเพราะ แม้ว่าจะเคยอ่านมาหลายครั้งแล้วก็ตามแต่ครั้งนี่ข้าพเจ้ายืนอ่านทุกตัวอักษรอย่างช้า ๆ และยอมรับโดยไม่มีข้อโต้เถียงปักใจเชื่อเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า **นี่เป็นกฎแห่งกรรมที่ข้าพเจ้าต้องยอมรับ**

ข้าพเจ้าเดินนำดาอาบแก้มกลับไปศาลาเหมือนเดิม ตั้งใจเดินจงกรมตั้งใจนั่งสมาธิอย่างเต็มที่ ตั้งใจแน่วแน่อธิษฐานจิตขอให้โรคภัยที่วัดอัมพวันข้าพเจ้าจะขอปฏิบัติเพื่อถวายเป็นพุทธบูชา ตายเป็นตายข้าพเจ้านึกถึงคำสวดบทหนึ่งที่ว่า แม้ร่างกายจะเจ็บปวด ทนทุกข์ทรมานอย่างไรจิตใจไม่ได้เจ็บป่วยทุกข์ทรมานไปด้วย ข้าพเจ้านั่งกำหนด พอสพอ-ยุบหนอไป รู้สึกว่าความปวดทั้งหลายเริ่มจะมีอาการหนักยิ่งขึ้นและเพิ่มอาการปวดเข้า ปวดขามากขึ้นเป็นทวีคูณจนต้องเม้มปาก ข่มความปวดข้าพเจ้าปวดมากจนเลิกสนใจ เพราะมุ่งแต่กำหนดปวดหนอ อดทนหนอ ข้าพเจ้ากลับมาดูใจตัวเองข้าพเจ้ารู้สึกว่าใจขณะนั้นสงบเฉย ไม่ได้ทรมานทรมานในขณะที่ร่างกายปวดจนรู้สึกจะทนไม่ไหวอยู่แล้วข้าพเจ้านั่งแยกอุปนามด้วยอาการที่สงบ มองเห็นใจตัวเองที่เฉยรู้สึกว่าร่างกายที่ปวดอยู่ก็ปวดไป ข้าพเจ้ากำหนดพองยุบไปเรื่อย ๆ

จนกระทั่งหมดเวลาเมื่อข้าพเจ้าลืมตาขึ้น อาการปวดทั้งหลายหายไปราวกับปาฏิหาริย์เหลืออาการที่ร้อนวูบวาบเหมือนทนายมองไปทั้งตัว

เย็นวันนั้นข้าพเจ้าไปกราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ทุกแห่งในวัดอัมพวันไปไหว้เทพกาหลงเป็นครั้งแรก ทั้ง ๆ ที่เคยมาที่วัดนี้หลายครั้งและขอวิงวอนภาวนาให้เทพกาหลงช่วยรักษาโรคให้หายขาดด้วย ในวันรุ่งขึ้นขณะที่ข้าพเจ้านั่งกำหนดพอสพอ-ยุบหนอนั้นข้าพเจ้าได้ให้คำสัตย์กับตัวเองว่า ข้าพเจ้าหายเป็นปกติแล้วจะกลับไปพิมพ์หนังสือธรรมะแจกเป็นวิทยาทาน ๑,๐๐๐ เล่ม เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร การนั่งสมาธิครั้งนี้ข้าพเจ้ามีอาการแสนอื่นไปทั้งตัว

ขณะที่นั่งกำหนดพองยุบ ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนว่าผมทั้งศีรษะเปียกเหมือนมีน้ำมาจากโลมจนเปียก ข้าพเจ้ามีสติรู้เท่าทันปัจจุบันทุกอย่าง ไม่ได้มีอุปาทานหรือคิดนึกไปเฝ้าข้าพเจ้ารู้สึกว่าผมบนศีรษะเริ่มตั้งขึ้นเองรวมเป็นกระจุก ๆ เป็นหย่อม ๆ ทั้งศีรษะข้าพเจ้าเพิ่งจะนึกออกว่าเหมือนขนของกระต่ายเวลาถูกน้ำร้อนลวก ข้าพเจ้าอยากจะทำเราออกมาดัง ๆ ในกฎแห่งกรรมที่ปรากฏชัดเจนอย่างนี้เพราะข้าพเจ้าเคยมีส่วนร่วมในการฆ่ากระต่ายด้วย โดยการยกกาน้ำร้อนเตรียมไว้ให้เขท่อมข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนมีมือ ๒ มือมารวบผมตรงท้ายทอยออกเป็น ๒ กระจุกซ้ายขวา แล้วกระจุกผมทั้ง ๒ ข้างถูกกระตุกขึ้นอย่างเบา ๆ นุ่มนวลเป็นจังหวะ ๒-๓ ครั้งเหมือนกับมีศูนย์รวมประสาทอยู่ข้างหูนั้นถูกกระตุกชี้ภาพภาลลงมาช่วยรักษาโรคให้ข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าภาวนาขออย่าเพิ่งหมดเวลาแล้วสัญญาณเดอนก็ตั้งขึ้น ข้าพเจ้าดีใจมากเชื่อมั่นว่าข้าพเจ้าหายจากโรคแน่นอน

วันต่อมามีบรรดาผู้ใหญ่ที่มาปฏิบัติธรรมทักว่า "ได้ส่งกระจกดูหน้าบ้างหรือเปล่า?" ไม่อยากจะเชื่อก็ต้องเชื่อเพราะข้าพเจ้าได้เปลี่ยนจากใบหน้าที่ซีด...อมทุกข์...หมองเศร้า...กลับกลายเป็นสีหน้าที่สดชื่น มีสีเลือดมากขึ้น ผิดไปจากเดิมราวกับคนละคนในเวลาไม่กี่วัน

ในคืนสุดท้ายก่อนกลับข้าพเจ้าตั้งใจนั่งสมาธิตรงที่นอนอีกครั้งหนึ่งนั้นเดินทางกลับรู้สึกสบายเป็นปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ต่อมาข้าพเจ้าได้เขียนและจัดพิมพ์หนังสือเรื่อง **สอนลูกศิษย์นั่งสมาธิขั้นพื้นฐาน** พิมพ์แจกเป็นวิทยาทานตามที่ได้ตั้งใจไว้

แต่กรรมของข้าพเจ้ายังไม่หมดในวันที่ข้าพเจ้านัดไปรับหนังสือ ทำของข้าพเจ้าเกิดไปถูกอะไร โดยไม่รู้ตัวเลือดไหลออกมาเป็นลิ่มแดงสด กองอยู่บนพื้นเหมือนเลือดไก่ข้าพเจ้าเพิ่งนึกออกอีกครั้งว่าข้าพเจ้ามีส่วนเป็นผู้ช่วยในการฆ่าไก่เมื่อตอนเป็นเด็กด้วย

วิปัสสนาแก้โรคปวดกระดูก

ณัฐธมา(กิ่งทอง) ศิริมงคล

ข้าพเจ้ามีโรคประจำตัว คือ งอเข่า งอข่ามาก และโรคปวดข้อ ปวดกระดูก เป็นอยู่เป็นประจำ มันทรมานพอกลุ้มใจได้เหมือนกันพานึกไปว่า นี่ขนาดอายุยังสาว ๆ ปวดกระดูกขนาดนี้ ถ้าอายุมากกว่านี้ เห็นจะเดินไม่ไหวแน่

มีผู้เมตตาให้ไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าก็เชื่อ เพราะเคยได้อ่านหนังสือ กฏแห่งกรรม ธรรมปฏิบัติ ของวัดอัมพวันสิงห์บุรี มาหลายเล่มแล้ว มานึก ๆ ดู เราเป็นโรคปวดกระดูก ขนาดนี้ งอขาอกงอเข่าลำบาก ถ้าไปนั่งสมาธิ แอมอดข้าวมือเย็นอีกด้วย จะปวดกระดูกขนาดไหนก็ลอง กันดูสักตั้ง ตายเป็นตาย อยู่เป็นอยู่ จึงเดินทางไปวัดอัมพวันกับเพื่อน ๆ ผลปรากฏว่า **นั่งสมาธิวิปัสสนา กรรมฐาน ด้วยสติปัฏฐาน ๔** ข้าพเจ้ากลับหายป่วยโรคกระดูกเด็ดขาด ทุกคนเมื่ออยู่กรรมฐานครบ กลับมา ที่เห็นชัด ๆ คือ ใบหน้าผ่องใส มีน้ำ มีนวล ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้กินข้าวเย็น เพราะถือศีล แต่กลับไม่หิว

เกิดอานิสงส์ ปีดีอ้อมอกอ้อมใจ มีกำลังใจทำงาน จึงไปชักชวนมารดา **คุณแม่มาตี ศิริมงคล** และญาติพี่น้องพากันมาอยู่กรรมฐานที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีซึ่งเกิดคุณแม่พอใจมาก ญาติพี่น้องทุกคนก็ยืนยัน หลังปฏิบัติกรรมฐานว่าจะต้องย้อนกลับมาวัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรีอีก

การบริหารกาย การบริหารจัดการของข้าพเจ้า

กนก สุรคุปต์*

ข้าพเจ้าได้รับคำขอเรื่องจากพันเอก(พิเศษ) ทองคำ ศรีโยธิน นายกกิตติมศักดิ์ของยูวพุทธิกสมาคม แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ให้เล่าเรื่อง การบริหารกาย และการบริหารจัดการของข้าพเจ้าในชีวิตประจำวัน

ปัจจุบันข้าพเจ้ามีอายุ ๗๕ ปี ข้าพเจ้าไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๒ เป็นศิษย์ท่าน เจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชฆราวาส (โชค ญาณสิริ) อดีตพระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์

ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมครั้งละ ๑ เดือน ถือศีล ๘ ด้วย เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ไปปฏิบัติที่วัดปริณายก ท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชฆราวาส ได้กรุณาไปสอบอารมณ์ให้ทุกวันข้าพเจ้าเกิดสภาวะมาก ปวดแสบปวดร้อน ไม่สามารถจะเดินจงกรมได้ พยายามอดทน แสบหนอ จนในที่สุดโรคจิตสีดวงทวารหาย ไปเรียบร้อยจนถึงปัจจุบันนี้(ข้าพเจ้าได้พยายามรักษาตัวก่อนหน้านั้น กับแพทย์แผนปัจจุบัน ผู้มีชื่อเสียงถึง ๒ คน หายไปแล้วก็กลับเป็นอีก)

ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนี้ คนส่วนใหญ่ขาดความพากเพียรอดทน พอมีเวทนาเจ็บปวดก็เลิกเสีย จึงเปรียบเสมือนเราเลี้ยงโรคนั้นไว้ ถ้าตั้งใจอดทนจริง ๆ โรคต่าง ๆ จะหายได้อย่างน่าอัศจรรย์ ดังที่ข้าพเจ้าประสบมาแล้ว ทั้งโรคจิตสีดวงทวารและหอบหืด ปัจจุบันนี้ไม่เป็นอีกเลย

หลังจากข้าพเจ้าได้รับผลการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแล้วข้าพเจ้าได้เปิดบ้านของข้าพเจ้าเป็นสถานที่สอนวิปัสสนากรรมฐาน โดยอาราธนาท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชฆราวาส (โชค ญาณสิริ) เป็นพระอาจารย์สอนเป็นเวลา ๒๒ ปี หลังจากท่านมรณภาพแล้ว ข้าพเจ้ายังคงเปิดสอนได้อาราธนาพระมหาบุญชิต ญาณสัโร คณะ ๕ วัดมหาธาตุฯ สอนแทนทุกเดือน ๆ ละ ๑ ครั้ง จนถึงปัจจุบัน

ข้าพเจ้าชอบที่จะทำบุญอยู่เสมอ มีญาติมิตรสหายร่วมบริจาค ทำบุญกับข้าพเจ้าเป็นจำนวนมาก เช่น

- การทำบุญอุปัถม์ภัตตาหาร ค่าน้ำ ค่าไฟ แก้ววัดมหาธาตุ คณะ ๕ กรุงเทพฯ วัดบุญศรีมุนีภรณ์ ถนนรามอินทรา วัดพุทธประทีป ประเทศอังกฤษ วัดไทยกรุงวอชิงตันดีซี(อุปัถม์ทำบุญรายเดือน ๆ ละ ๑๕๐ - ๕๐๐ บาท)

- การสร้างสาธารณประโยชน์ เช่น ห้องน้ำ ห้องสุขา

- การปล่อยโคกระบือ และปลาประจำปี

ฯลฯ

หลังจากท่านเจ้าคุณอาจารย์พระธรรมธีรราชมหาวิทยาลัย มรณภาพแล้วข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๑ - ๗ ของพระราชสุทธานมมงคล วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เนื้อหาสาระของหนังสือจงใจให้คนสนใจปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเกิดความเกรงกลัวบาป ได้อ่านตัวอย่างจริงของผู้ที่ปฏิบัติธรรมแก้ปัญหาชีวิต แก้กรรมได้ด้วยความเมตตาชี้แนะของหลวงพ่อพระราชสุทธานมมงคล ฯลฯ

ข้าพเจ้าเริ่มซื้อหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติ จากยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ แจกลูกหลาน แจกญาติมิตร มีความปีติยินดี เมื่อเห็นเขาเกิดความศรัทธาท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานมมงคลพากันไปปฏิบัติธรรมไปวัดอัมพวัน พากันร่วมทำบุญบำรุงวัดอัมพวัน เป็นรายเดือนเดือน ๑๕๐-๕๐๐ บาท ข้าพเจ้ารู้สึกสบายใจที่มีโอกาสนำลูกหลาน ญาติมิตร มาถวายปัจจัยบำรุงวัดอัมพวันทุกเดือนได้สัมผัสความเมตตาของหลวงพ่อและประทับใจความสะอาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของวัดอัมพวัน นับเป็นสิริมงคลแก่ชีวิต

กิจวัตรประจำวัน

ข้าพเจ้าตื่นนอนเวลา ๐๔.๐๐ น. แล้วนั่งสมาธิ ๓๐ นาที แผ่เมตตา แล้วเขียนจดหมาย เขียนใบอนุโมทนาบัตรตอบผู้ที่ส่งเงินอุปัฏฐากทำบุญรายเดือนให้แก่วัดต่าง ๆ

เวลา ๐๕.๓๐ น. ข้าพเจ้าขับรถออกไปว่ายน้ำที่สปอร์ตคลับ ใช้เวลาว่ายน้ำ ๕๐ นาที ๒๐ เทีย = ๑,๐๐๐ เมตร

ขณะที่ว่ายน้ำ ข้าพเจ้ากำหนดซ้าย ๑ ขวา ๑ หายใจหนอ ไปตลอด ทำให้ไม่เหนื่อยเลย

ข้าพเจ้าว่ายน้ำ มาประมาณ ๑๓ ปี สถิติการว่ายน้ำ ที่สปอร์ตคลับจนถึงปัจจุบัน ๓,๒๖๑,๔๐๐ เมตร เมื่อสถิติการว่ายน้ำ ครบ ๓ ล้าน ได้โล่สวยงามมาก เคยได้รับเหรียญรางวัล เหรียญ และเสื้อหลายตัวมีการแข่งขันว่ายน้ำ แต่ข้าพเจ้าไม่มีคู่แข่งเนื่องจากสตรีสูงอายุไม่นิยมว่ายน้ำ เช่นข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าว่ายน้ำ ทุกวันตลอดปียกเว้นระหว่างเดินทางไปต่างประเทศหรือป่วย (ปกติไม่เจ็บป่วย) ข้าพเจ้ารู้สึกคล่องแคล่ว กระปรี้ กระเปร่า แข็งแรง

หลังจากรับประทานอาหารเช้าเสร็จแล้วข้าพเจ้าก็สวดพระพุทธานุ อิติปิโส ภควา เท่าอายุ ๗๕ และเพิ่มอีก ๑ จบ แล้วต่อด้วยสวดพาหุงมหากา (รุมิโก) ตามแนวทางคำสอนของท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานม

มงคล วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ตอนเย็น ๒๘.๐๐ น. ข้าพเจ้าเดินจงกรม ๓๐ นาที นั่ง ๓๐ นาที แล้วแผ่เมตตา เวลานอนก็ภาวนาพองหนอ -ยุบหนอไปจนหลับ

ข้าพเจ้ามีความสุขสบายดีมาก

พระคุณของเจ้าประคุณหลวงพ่

เรณู สีนุญเรื่อง

อันเนื่องมาจากการสูญเสีย ร.ต.ประจักษ์ สีนุญเรื่อง สามีผู้เป็นสุดที่รักและทุก ๆ สิ่งของชีวิตดิฉัน และลูก

ในตอนใกล้ค่ำของวันอาทิตย์ที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๓๔ มีอุบัติเหตุบนถนนสายของค์รัักษ์ - นครนายก ณ จุดที่มีการซ่อมแซมผิวถนนที่ชำรุด ร.ต.ประจักษ์ สีนุญเรื่อง ได้ขับรถไปส่งลูกชายกลับเข้า โรงเรียนนายร้อย จปร. เพราะมีของหลายอย่างที่คองนำไปใช้ที่โรงเรียน โดยมีดิฉันร่วมทางไปด้วยตามปกติ สามคน พ่อ แม่ ลูก คุยเล่นกันตลอดทางอย่างมีความสุข

อุบัติเหตุเกิดขึ้นอย่างกะทันหันโดยไม่มีคู่กรณีบนถนน รถกระแทกลงบนถนน ที่ถูกขูดลึกต่างระดับประมาณ ๒ ฟุต ขวางระเบิด รถพลิกคว่ำตกลงในคูน้ำ ผู้ขับขี่เสียชีวิตทันที ดิฉันและลูกชายบาดเจ็บถูกนำส่งโรงพยาบาล

ผู้ได้รับฟังข่าวนี้ ในตอนแรกจะไม่เชื่อตนเองเพราะผู้คุ้นเคยทุกคนต่างรู้ว่า คุณประจักษ์เป็นคนรอบคอบ ระวังระวังในการขับขี่และปฏิบัติตามกฎจราจรอย่างเคร่งครัดแม้ในฐานะนักบินพลเรือนก็เป็นคนละเอียดลออ แม่นยำ ในระเบียบปฏิบัติทางการบินแต่ต้องมาเสียชีวิตเพราะความสะเพร้ามง่าย ของคนที่ขาดความรับผิดชอบต่อสวัสดิภาพของผู้ใช้รถใช้ถนนเนื่องจาก ไม่มีป้ายหรือสัญญาณใดๆ บ่งบอกว่ามีการซ่อมผิวถนนในช่วงทางที่กำลังซ่อม ก่อนถึงทางเลี้ยวไปยัง โรงเรียนนายร้อย จปร. แต่อย่างไร

ดิฉันผู้เป็นภรรยาพร้อมลูกหญิง ๒ ลูกชาย ๑ และครอบครัว ต้องประสบกับความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงยากจะบรรยายได้ครบถ้วน ในช่วงแรกก็ได้แต่ฟูมฟายน้ำตา พรีำพรรณนาถึงความดีงามของสามีไม่เป็นอันกินอันนอนสุดจะหักห้ามใจได้

คุณประจักษ์ อดีตรองประธานกรรมการ บริษัทชาร์ปเพนนคร จำกัด เป็นคนละเอียดรอบคอบในการทำงานทั้งด้านธุรกิจ ด้านสังคมและความสนใจส่วนตัวเช่นการบิน และเป็นผู้ที่เผชิญปัญหาด้วยความนุ่มนวล มีเหตุผล มีเมตตา มีคุณธรรมประจำใจ เป็นบุคคลที่ควรแก่การกล่าวขวัญถึงความดี และเป็นที่ยอมรับอย่างจริงใจ

ในด้านครอบครัวคุณประจักษ์เป็นผู้ที่เปี่ยมด้วยความกตัญญูสัมมาคารวะต่อผู้ใหญ่ ยึดมั่นในความถูกต้อง ใจดี อารมณ์เย็นและเป็นผู้ให้ตลอดเวลา เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรให้ลูกหลานบริวารได้พึ่งพิงเป็นที่อบอุ่นโดยส่วนตัวแล้ว ตั้งแต่วันที่เกิดเหตุ หัวใจของดิฉันไม่ได้อยู่ที่ตัวเองคงอยู่ที่คุณประจักษ์ตลอดเวลา

ในช่วงเวลาของความทุกข์ใจแสนสาหัสนั้น ดิฉันได้รับการชักนำจากญาติทางธรรม ซึ่งนับถือกัน เป็นพี่น้องมานานคือ คุณพัชรี คุณแคล้ว ศิษย์ของหลวงพ่ोजรัญ (พระภิกษุวิสุทธิคุณในขณะนั้น) ได้พากัน ไปเยี่ยมดิฉันและลูกชายที่โรงพยาบาลสมิติเวชหลายครั้ง เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้ว ได้นำหนังสือกฎแห่ง กรรม ที่หลวงพ่ोजรัญบันทึกพิมพ์เป็นเล่ม แจกในงานฉลองสัญญาบัตรและพัศยศ"พระภิกษุวิสุทธิคุณ" ในวันเสาร์ที่ ๒๘ มกราคม ๒๕๑๒ มาผ่อนคลายความทุกข์ ดิฉันอ่านไม่จบเล่มต้องการไปกราบหลวงพ่ोजรัญ โดยด่วน เพราะหมดกำลังกายกำลังใจ ต้องการที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยว คุณพัชรีและคุณแคล้วได้พาดิฉันไปตามที่ใจปรารถนา

วันนั้นดิฉันแต่งชุดสีดำนั่งทอดกรอบรูปสามีร้องไห้ร่ำพบบหลวงพ่ोजรัญใจจดจ่อเช่นเดียวกับผู้มีจิตศรัทธาทั่ว ๆ ไปเป็นจำนวนมากดิฉันได้กราบหลวงพ่ोजรัญพร้อมกับคุณประจักษ์ในภาพถ่าย เมื่อเงยหน้าขึ้น หลวงพ่ोजรัญมองด้วยความเมตตาอยู่สักครู่ ก็ขอภาพถ่ายคุณประจักษ์ไปเพ่งพิจารณาคุณพ่ोजรัญทันทูว่า "ไม่ต้องเสียใจ ท่านผู้นี้จากไปดีเทวดาอาราธนามารับไปทันทีที่เกิดเหตุ ไปจุติเป็นเทพ และติดตามโยมไปทุกหนทุกแห่ง เพียงแต่อยู่กับคนละภพละชาติ" และกล่าวถึงคุณประจักษ์เหมือนที่ดิฉันได้พรรณนามาแล้วข้างต้น โดยที่ หลวงพ่ोजรัญไม่เคยรู้จักดิฉันและสามีมาก่อนเลย

บทสรุปที่ยืนยันได้ตรงกับความเป็นจริง ตามเหตุการณ์ที่เกิดอุบัติเหตุ หลวงพ่ोजรัญกล่าวว่า "คุณประจักษ์เสียชีวิตทันทีก่อนรถตกลงไปในน้ำ" ตรงกับแพทย์ได้ผ่าตัดทำการพิสูจน์ศพแล้วบันทึกไว้ใบบันทึกเหตุคือหัวใจวายก่อนรถตกลงไปในน้ำ" ไม่มีการบาดเจ็บเสียชีวิตเนื้อฟกช้ำ แต่อย่างไรเหมือนคนนอนหลับ นับได้ว่าเป็นผู้มีบุญ สร้างบุญสร้างกุศลไว้มาก บุญสิ้นบุญเหลือโยมไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น ไม่ได้อยู่ตรงที่เกิดเหตุไปจุติเป็นเทพแล้ว ไม่ต้องคอยบุญจากญาติโยม แต่ถ้าทำแล้วสบายใจก็ทำบุญให้เขาต่อไปจะได้เพิ่มพูนบุญให้สูงยิ่ง ๆ ขึ้น ดิฉันนั่งฟังหลวงพ่ोजรัญพูดถึงคุณประจักษ์ด้วยความตั้งใจ น้ำตาแห่งหายไป พร้อมกับการฟังธรรมจากหลวงพ่ोजรัญหลวงพ่ोजรัญ

หลวงพ่ोजรัญเป็นพระปฏิบัติที่มีเมตตาสูง สั่งสอนให้ดิฉันเห็นว่าการต้องพลัดพรากจากคนที่รักเป็นธรรมดาโลก ให้ใช้สติและปัญญาแก้ปัญหาชีวิต ก่อนกราบลาหลวงพ่ोजรัญในวันนั้น ดิฉันกราบนิมนต์ หลวงพ่ोजรัญไปโปรดดิฉันและลูกหลานบริวารที่บ้าน เพื่อเป็นสิริมงคลเป็นที่ยึดเหนี่ยวแก่เราในโอกาสต่อไป หลวงพ่ोजรัญได้เมตตาให้คุณพัชรี คุณแคล้วพามาโปรดดิฉันถึงบ้านตามคำขอระหว่างที่ศพคุณประจักษ์ยังตั้ง สวดพระอภิธรรมทุกคืนวันเสาร์ที่วัดธาตุทองเพื่อรอพระราชทานเพลิงศพหลังจากเสียชีวิตร้อยวันหลวงพ่ोजรัญมาที่บ้านครั้งแรกก่อนไปวัดธาตุทองคุณประจักษ์ไปปรากฏให้เห็นที่บ้านคุณพัชรีคุณแคล้วกราบนิมนต์ หลวงพ่ोजรัญไปที่บ้าน ก่อนจะนำทางไปไม่ให้รอดคิดและไปทันเวลาที่วัดตามกำหนดการหลวงพ่ोजรัญบอกดิฉันว่า รอดไม่คิดจริง ๆ จากรามอินทรา กม.๔ ถึงสุขุมวิทซอย ๘ เพียง ๑๕ นาที เท่านั้น เป็นเรื่องที่แปลกแต่จริง ที่บ้านดิฉัน หลวงพ่ोजรัญชี้ที่ ๆ คุณประจักษ์เคยนอน เกยนั่ง เป็นห้องทำงานส่วนตัว ยามพักผ่อนอิริยาบถได้ ถูกต้อง ท่านพักเพียดเหมือนพูดคุยกับคุณประจักษ์ตลอดเวลา ท่านมาร่วมงานฟังสวดพระอภิธรรมถึงสาม

ครั้งทุกครั้งจากวัดแล้วจะย้อนกลับไปเทศน์ที่บ้านให้ศิษย์และลูกหลานบริวารญาติมิตรได้พบความสว่าง เป็นสุขใจ อบอุ่นใจ มีกำลังใจที่จะอยู่ไปให้ได้เพื่ออนาคตเมื่อถึงกำหนดวันพระราชทานเพลิงศพก่อนหนึ่ง คิน หลวงพ่อได้มาร่วมฟังพระอภิธรรมพร้อมมอบผ้าไตรและเงิน จำนวน ๕,๐๐๐ บาท เพื่อร่วมทำบุญ เพราะตามกำหนดการ หลวงพ่อมาได้จัดงานทอดกฐินที่วัดเพียงเท่านี้ก็เป็นพระคุณเป็นบุญ เป็นกุศลแก่ คุณประจักษ์ ศิษย์และลูก ๆ อย่างสูงยิ่ง

การสูญเสียสามีอันเป็นที่รักยิ่งไปอย่างกะทันหันทำให้ศิษย์บ้บใจให้หายเศร้าโศกได้ยากแต่เมื่อ ได้พบหลวงพ่อก็มีความรู้สึกที่หลวงพ่อก็มีญาณล่วงรู้ถึงความทุกข์ในใจของเราท่านช่วยให้เบาใจ สบายใจขึ้น มาก มีกำลังใจ ตั้งสติได้ แม้จะยังเศร้าใจแต่พอทนกับความทุกข์ได้ดีขึ้น พยายามปฏิบัติตามคำสอนของ หลวงพ่อ ทำให้ใจเข้มแข็งหลวงพ่อบอกว่า คุณประจักษ์เป็นผู้ประกอบกรรมดีเมื่อจากไป ย่อมไปเกิดในภพ ภูมิที่ดีกว่าเดิม สามารถบำเพ็ญบุญยิ่ง ๆ ขึ้นไปไว้วัดฉันมีหน้าที่ต้องเป็นหลักให้ลูกทั้งสามคน นำชีวิตลูกให้ เจริญก้าวหน้าต่อไป

หลวงพ่อก็สั่งสอนลูกสาวทั้งสองโดยเฉพาะกับลูกสาวคนที่สองซึ่งกำลังจะเดินทางไปศึกษาต่อ ระดับปริญญาโทที่สหรัฐอเมริกา ให้มานะพยายามให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งใจไว้ มีคำขวัญว่ายากแต่ไม่ เคย เมื่อเคยแล้วทุกอย่างจะง่าย" หลวงพ่อบอกให้สวดมนต์ไหว้พระ ภาวนาและสัญญาว่าจะส่งพลัง ไป ช่วยเพื่อเป็นกำลังใจ ขณะนี้ได้เรียนจบชั้นปริญญาโท ก็มาประกอบอาชีพในเมืองไทยแล้ว เอาจดหมาย หลวงพ่อใส่กรอบตั้งไว้บูชาที่หอพระ

ส่วนลูกชายคนเดียว นนร.ชโยดม สีนุญเรื่อง หลวงพ่อก็ให้กำลังใจ ให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนสมกับที่ "ป้า" ให้กำลังใจและสนับสนุนเต็มที่มาแต่แรกที่ขอเรียนทางนี้แทนที่จะสืบทอดทางธุรกิจตามบรรพบุรุษ หลวงพ่อก็ให้สูตรของความสำเร็จสั้น ๆ ว่า"อดได้ ทนได้ ซ้ำได้ รอได้ ไล่" ขณะนี้ลูกชายคนที่เรียนอยู่ชั้น ปีที่ ๔ ของโรงเรียนนายร้อย จปร. ใกล้จะสำเร็จการศึกษาตามที่ตั้งใจไว้

หลวงพ่อบอกในการสั่งสอนผู้มีทุกข์ให้เหมาะกับอุปนิสัยของบุคคล เช่นในระยะต้น ๆ หลวงพ่อบอกจะให้ศีลธรรมสั้น ๆ เพื่อบรรเทาทุกข์และเหมาะสมแต่เมื่อมีโอกาสได้เข้ากรรมฐาน หลวงพ่อบอกจะอบรมถึง แก่นของธรรม ให้เจริญสติปัญญา ๔ เป็นการแก้ปัญหาชีวิตตามรอยพระบาทพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

หลวงพ่อบอกมีพระคุณต่อครอบครัวของเรามาก ศิษย์เคยเข้าพักทำกรรมฐานในวัดอัมวันครั้งแรก ๗ วัน ทำเพื่อคุณประจักษ์หลวงพ่อบอกว่าเป็นทางเดียวที่จะส่งบุญกุศลไปถึงคุณประจักษ์โดยตรง จากการ สวดมนต์เจริญภาวนา ภายหลังได้พาลูกสาวคนที่สองน้องสะใภ้กับลูกชายพร้อมญาติมิตรของสามีเข้าวัด หลวงพ่อบอก เพื่อพัฒนาจิตจากการเจริญภาวนา ทุกคนประสบความสุขใจ สุขกาย เมื่อได้ปฏิบัติกรรมฐานได้ฟัง ธรรมจากหลวงพ่อบอก ได้รับความเมตตาจากแม่ใหญ่ และแม่ชีชู่ฮ้อ และได้ยึดคำสอนของหลวงพ่อบอกเป็นแนวทาง ปฏิบัติในชีวิต

ยังได้พบได้ใกล้ชิดหลวงพ่อยิ่งทวีคุณความศรัทธา ความผูกพันฉันพี่น้องของ
ทุก ๆ คน แต่เป็นเจ้าคุณพ่อในดวงจิตของดิฉันและลูก ๆ ตลอดจนกว่าชีวิตจะหาไม่

เรณู ธีบุญเรือง (๒๑ กรกฎาคม ๒๕๓๗)

วันทำบุญครบรอบ ๓ ปี คุณประจักษ์ถึงแก่กรรม

หมายเหตุ

คุณยายแม่ชีจันทร์ ขนนกยูง (วัชรธรรมกาย) ศิษย์เอกหลวงพ่อสด วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ บอกกับดิฉัน
เมื่อ คุณประจักษ์เสียชีวิตครบ ๗ วัน ว่าสถิตอยู่ชั้นดาวดึงส์ ต่อมาภายหลัง เมื่อวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๓๖
หลวงพ่อบอกดิฉันว่าคุณประจักษ์อยู่ชั้นพรหมแล้วสบายใจได้แล้วว่าท่านที่สนใจเรื่องนี้ได้โปรดติดตาม
ความเป็นไปจากหลวงพ่อ

สวดพระพุทธคุณแก้กรรม
(โรคเบาหวาน)

ยงยุทธ สาธิตานนท์

ตามปกติผมจะเดินทางโดยรถยนต์ส่วนตัวทั้งใกล้และไกลเป็นประจำ มีเป็นบางครั้ง ผมเคยขับรถยนต์ชนสุนัขที่วิ่งตัดหน้า จนได้รับบาดเจ็บขาหักก็หายไปบ้างก็มี

เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๕๖๖ เวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น. ผมได้ขึ้นรถเครื่องให้หลานซ้อนท้ายไปธุระในตลาดอุทัยธานี จากล้งก่อนจะเข้าประตูบ้านลูกสุนัขที่เลี้ยงไว้วิ่งออกไปนอกบ้านและตัดหน้ารถที่ผมกำลังขับชื่อผู้มหายุทธรถเครื่องไม่ทัน ลูกสุนัขตัวนั้นจึงถูกรถทับกลางลำตัวมีมันถูกทับแล้วยังอืดสำหัพพยายามวิ่งเข้าบ้าน แล้วล้มลงซัดฉันซังกอดตรงหน้าผมคล้าย ๆ จะให้ผมช่วย สายตาของมันแสดงถึงความเจ็บปวดอย่างสาหัสสาครรจ์ มันมองดูผมจนกระทั่งมันตายไปต่อหน้า นับว่าเป็นภาพที่สะเทือนใจไม่น้อยเลย ผมได้รับคำสอนว่า ถ้าเราถนอมชีวิตผู้อื่นก็เสมือนถนอมชีวิตเราเหมือนกันผมไม่ได้เจตนา สุนัขมาตัดหน้ารถเอง

ต่อมาวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๖๖ ผมมีธุระจะต้องนำหนังสือเชิญคณะกรรมการพุทธสมาคมจังหวัดอุทัยธานี มาประชุมประจำเดือนจึงขึ้นรถเครื่องตระเวนไปส่งหนังสือจนครบทุกคนแล้วรีบกลับบ้านเพื่อเตรียมงานการประชุมต่อไป ครั้นรถเครื่องของผมวิ่งมาถึงสี่แยกไฟแดงวัดสังกัสรัตนคีรี มีรถกระบะวิ่งสวนมาอย่างเร็วร้อน หักพวงมาลัยเฉี่ยวขวาอย่างรวดเร็ว เป็นจังหวะที่รถของผมกำลังวิ่งสวนมาจึงเกิดเฉี่ยวชนถูกขาขวาของผมหัก และมีบาดแผลที่ขาอีกหลายแห่ง ผมกระเด็นลงไปกลิ้งอยู่กับถนน แต่ไม่มีส่วนอื่นใดอีกที่ได้รับอันตรายรถเครื่องเสียหายเพียงเล็กน้อย รถกระบะไม่เสียหายอะไรเลย ปรากฏว่าผู้ขับขีรถยนต์เป็นผู้หญิงออกรถยนต์มาใหม่ ๆ คาดว่าชั่วโงมการขังขังยังมีน้อยเพราะก่อนหน้าสักวันหรือสองวันก็ปรากฏว่าขับชนเสาไฟฟ้ามาแล้ว คนขับเขาไม่มีเจตนาที่จะขับชนผมหรอกแต่เป็นเพราะผมขับรถตัวเอง มีผู้นำส่งโรงพยาบาลอุทัยธานี วันนั้นหมอกระดุกไม่อนุญาตให้กลับบ้านอยู่อีก ๑ วัน วันรุ่งขึ้นจึงได้เข้าเผือทงจะเป็นกรรมที่ขับชนสุนัขขาหักกระมัง

ก่อนจะถูกรถชนครั้งนี้เป็นเวลาหลายวันมาแล้วที่ผมไม่มีความสบายใจ ใจคอห่อเหี่ยวและหดหูเห็นทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบตัวเป็นสิ่งที่ไม่น่าดู เห็นผู้คนแปลกหน้าไปหมดเบือสังคม ดูโลกไม่สดชื่นเลยนอนก็ไม่ค่อยจะหลับ ประเด็ยก็ตื่น นอนหลับไม่ถึง ๓๐ นาทีก็ตื่นแล้ว ผมไม่ทราบว่าเป็นอะไร จึงต้องขอพึ่งพระรัตนตรัย เข้าห้องพระ สวดมนต์ ทำสมาธิ อุทิศส่วนกุศลให้เจ้ากรรมนายเวร และแผ่เมตตาทำให้นอนหลับในห้องพระนั้นได้บ้าง เป็นที่กังขาของแม่บ้านเป็นยั้งนัซัก ไช้หาสาเหตุ ผมก็ไม่สามารทจะบอกได้

แต่ก็นับเป็นสิ่งที่แปลกมากอยู่เหมือนกันเมื่อผมถูกรถชนแล้ว ใจรู้สึกปลอดโปร่ง มีกำลังใจดี ออกกับบุตรภรรยาว่าจะอะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด ผมไม่ห่วงอะไรแล้ว แม้จะพิการหรือถึงแก่ชีวิต เพราะมีอายุที่ได้ใช้มาคุ้มทุนแล้ว อายุที่อยู่ในปัจจุบันเป็นส่วนของการกำลังใจขอให้ทุกคนทำใจให้ได้

อนึ่งผมเป็นโรคเบาหวาน ตรวจพบตั้งแต่ปี๒๕๒๕ มีค่าน้ำตาลในโลหิต๒๐๕ มิลลิกรัมต่อดีแอล หมอสั่งให้รับประทานยาเป็นประจำ แต่ก็ไม่ยอมลด เข้าโรงพยาบาลครั้งนี้นอกจากรักษาโรคกระดูกหักแล้ว ยังต้องรักษาโรคเบาหวานอีกด้วย เข้าโรงพยาบาลรักษาแผลเป็นเวลาได้๑ เดือนแล้ว บาดแผลที่ขาก็ไม่หาย และมีที่ท่าว่าจะติดเชื้อ ตรวจโลหิตเบาหวาน ก็ไม่ยอมลดฉายเอกซเรย์ดูกระดูกปรากฏว่าไม่ยอมติดกันเลย จึงสอบถามนายแพทย์ **ชยันตร์ ตันวัฒนกุล** ซึ่งท่านเป็นหมอประจำตัวว่าจะต้องถูกตัดขาหรือไม่ หมอตอบว่ามีทางเป็นไปได้ในระหว่างนี้ อยู่ในเกณฑ์๕๐ หมอจึงทำการผ่าตัดโดยนำเอาเนื้อที่สะโพกไปปะที่ขาที่ ๓ แผล

ในระหว่างพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลครั้งนี้ผมใช้เวลาให้หมดไปด้วยการอ่านหนังสือธรรมะ มีหนังสือของหลวงปู่ที่รวบรวมไว้ หนังสือวิปัสสนากรรมฐานของพระธรรมธีรราชมหามุนี (โชดก ญาณสิทธิ ป.ธ. ๘) วัดมหาธาตุและของท่านอื่น ๆ อีกมาก เมื่อทราบว่ามีโอกาสที่จะถูกตัดขาที่กลายเป็นคนพิการในไม่ช้านี้ ก็ระลึกถึงหลวงปู่ขอให้ท่านช่วยด้วยบังเกิดแรงกล้าใจนำหนังสืออันสังส้องการสวดพุทธคุณของหลวงปู่มาทบทวน และปฏิบัติตามทันที

ตามปกติก่อนนอนผมก็สวดมนต์เป็นนิตยตั้งจิตภาวนาเป็นประจำ อโหสิกรรมทุกวันอยู่แล้ว แต่ตอนนี้เพิ่มการสวดบทพาหุงมหากาถาชินบัญชร และสวดพุทธคุณเท่าอายุเพิ่มเข้าไปอีก ผมอายุ๖๗ ปี สวดพุทธคุณ ๖๘ จบ จิตใจปราศจากการฟุ้งซ่าน

เกิดปรากฏการณ์ที่น่าสนเท่ห์ คือ แผลที่ขา๑ แผลนั้นแผลใหญ่ ๒ แผล เนื้อที่นำมาปะติดนั้นติดกันดี ส่วนแผลเล็กอีกหนึ่งแผลไม่ยอมรับเนื้อใหม่แต่แสดงอาการดีขึ้น รักษาแผลตอนนี้ใช้เวลาอีก๓ เดือน บาดแผลใหญ่น้อยก็หายเมื่อไปฉายเอกซเรย์ดูอีกครั้ง ปรากฏว่ากระดูกยังไม่ยอมติด เพราะบอบช้ำมาสิบบางส่วนหักป่นไป จึงนำเข้าห้องผ่าตัดนำกระดูกเชิงกรานไปต่อกระดูกที่ขาและนำเหล็กไปตามกระดูกไว้ผ่าตัดครั้งนี้มีแผลที่ขา๒๕ เซนติเมตร พอกครบ ๑๐ วัน ก็สามารถตัดไหมออกได้บาดแผลไม่มีปัญหาแต่อย่างใดเลย ผมพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเป็นเวลา ๕๐ วันพอดีก็ออกมาพักฟื้นอยู่กับบ้านอีก๒ เดือน จึงทำการผ่าตัดเอาเนื้ออกออก ปัจจุบันสามารถเดินได้โดยไม่ต้องมีไม้ค้ำ แต่ยังเดินไม่ได้ดีเหมือนเก่าหมอจึงสั่งให้ทำกายภาพบำบัดต่ออีกสักระยะหนึ่ง

ผมรอดพ้นจากการถูกตัดขาที่งพระโรคเบาหวานไปได้นี้ ส่วนหนึ่งเป็นด้วยอำนาจของการสวด
พุทธคุณเท่าอายุบวกหนึ่งและอีกส่วนหนึ่งด้วยการเอาใจใส่ดูแลของนายแพทย์ชยันต์ ตันวัฒนกุล หมอ
โรคกระดูกและเป็นหมอประจำตัวของผมเป็นอย่างดีด้วย

ผมจึงขอขอบพระคุณหลวงพ่อก่อนที่แนะนำเผยแพร่ หลักการสวดพุทธคุณให้ปรากฏแก่มหาชน ขอกราบ
นมัสการมาด้วยความเคารพอย่างสูง ผู้ใดที่มีทุกข์เพราะ โรคภัยเบียดเบียนก็ตีทุกข์เพราะความผิดหวังก็ดี
ทุกข์เพราะประสบกับสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาก็ดีขอให้ลองระลึกถึงหลวงพ่อกับสวดบทพุทธคุณเท่าอายุบวก
หนึ่งเป็นประจำอาจจะได้รับผลอย่างที่ผมได้ปฏิบัติมา

ผมได้รับทุกข์เพราะรถชนครั้งนี่ก็คิดว่าเป็นกรรมที่ทำได้ตามมาให้ผล สมดังที่พระพุทธองค์ดำรัสว่า
เราทำดีก็ตาม ทำชั่วก็ตาม เราจักเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น

กรรมเก่าเป็นของแก้ไม่ได้เพราะแล้วไปแล้ว แต่กรรมที่จะทำใหม่ บุคคลควรละฝ่ายชั่วเสีย ทำแต่
กรรมดี กิเลสนี้ เมื่อคนสำเร็จเป็นพรหมหันธ์แล้วก็หมดเรื่องส่วนเรื่องกรรมนี้ ถึงสิ้นกิเลสเป็นพระ
อรหันต์แล้ว แต่ถ้ายังไม่นิพพานก็ยังคงเสวยผลของกรรมเก่า ต่อเมื่อนิพพานแล้วจึงจบเรื่องกรรมมมุต
โกมุหิ เราเป็นผู้มีกรรมเป็นของ ๆ ตน

นายยงยุทธ สาธิตานนท์

๔๔ ถ.ศรีน้ำจิ้ม ต.อุทัยใหม่

อ. เมือง จ.อุทัยธานี ๖๑๐๐๐

โทร (๐๕๖) ๕๑๑๓๖๒

คนเก่าเล่าให้ฟัง

พลตรี วสันต์ พานิช

เรื่องที่ ๑ เสริมพลังพัฒนาวัดอัมพวัน

ในเดือนกันยายน ๒๕๐๗ ข้าพเจ้าได้รับคำสั่งจากกองทัพบกให้ย้ายไปรับราชการในตำแหน่งหัวหน้าแผนก ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปรายงานตัวยังหน่วยใหม่ตามระเบียบภายใน๗ วัน เรียบร้อยแล้วก็เริ่มปฏิบัติหน้าที่เพียงระยะเวลาไม่กี่วัน เพราะจะต้องเดินทางไปศึกษา และดูงานในต่างประเทศในเดือนตุลาคม ๒๕๐๗ และเมื่อจบการศึกษาเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๐๘ ข้าพเจ้าจึงเดินทางกลับมาปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งดังกล่าว อย่างเต็มที่ เพราะถือว่ามีโอกาสพัฒนาเหล่าฯ เป็นครั้งที่สอง ข้าพเจ้าได้อุทิศตนเสียสละทั้งกายและใจ เพื่องานพัฒนาศูนย์ในขอบเขตตามหน้าที่ ตลอดจนโครงการพิเศษต่างๆ จนสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

วันหนึ่งในปี๒๕๐๘ ข้าพเจ้ามีเวลาว่าง เพื่อเป็นการคลายเครียดต่องาน ข้าพเจ้าได้ถือโอกาสไปชมตลาดพระเครื่องซึ่งวางแผงให้เช่าอยู่บริเวณ โรงมหรสพโรงกลัศกาลพระกาฬ เมื่อเดินชมพระตามแผงที่วางอยู่ ก็ได้รู้จักกับชายคนหนึ่ง ซึ่งเดินดูพระเหมือนกัน เขาชื่อ ละเอียด ขุนทอง เป็นคนจังหวัดสิงห์บุรี คุณละเอียดได้บอกว่า...มีบ้านอยู่ใกล้วัดชาลอน* มีเจ้าของบ้านอยู่แพหน้าวัด อดีตเคยเป็นสมภารเก่า มีพระมากมายหลายอย่าง ถ้าท่านสนใจก็จะพาไป...ข้าพเจ้าสนใจเรื่องนี้อยู่แล้ว เลยตกลง และนัดหมายกันจนเรียบร้อยเป็นอย่างดี

เมื่อเสร็จธุระกิจแล้ว ข้าพเจ้าจึงเดินทางกลับที่พัก และในคืนนั้นเองข้าพเจ้าได้ฝันไปว่า ได้เดินทางไปวัดๆ หนึ่ง และได้ชมพระพุทธรูปที่ประทับเรียงรายรอบโบสถ์ และมีเสาเหลี่ยมค้ำเชิงชายอยู่ด้วย ข้าพเจ้าสนใจพระองค์หนึ่งสีเหลืองอร่ามตา จึงจ้องดูพระพักตร์ของท่านอย่างไม่กระพริบเลย เมื่อข้าพเจ้าเดินเข้าไปใกล้ จะผ่านองค์พระไปด้านข้างเท่านั้นพระพักตร์ขององค์พระได้เปลี่ยนเป็น ใบหน้าตาแป๊ะ มีหนวดเครายาว แล้วกวักมือพูดว่า “ว่างๆ ให้มาเยี่ยมกันบ้างนะ” ข้าพเจ้าตกใจตื่นและรู้สึกดีใจ ว่าคงได้พระศักดิ์สิทธิ์ไว้บูชา แต่ใจหนึ่ง ก็คิดว่าคงจะไม่เป็นความจริง เราคิดมากเกิดจิตประวัติ หือธาตุเสียดก็เป็นอย่างนี้

เมื่อถึงวันเสาร์ตามที่ได้นัดไว้ ข้าพเจ้าได้ขับรถจี๊ปไปรอพบคุณละเอียดที่ มหรสพโรงมหรสพเมื่อได้พบกันแล้ว คุณละเอียดได้เอ่ยขึ้นว่า“วันนี้ผมพาท่านไปที่บ้านเรือนแพไม่ได้เสียแล้ว เพราะเมื่อคืนเขาปล้นเอาพระกัน และเขาหาว่าผมเป็นสายให้พวกปล้น มันเป็นเรื่องจริงๆ หากผมไปคงตายแน่ๆ” ข้าพเจ้าได้ฟังคุณละเอียดเล่าให้ฟังเช่นนี้ จึงเกิดความผิดหวัง เพราะตั้งใจแล้วว่าจะไปดูพระที่บ้านนั้น คราวนี้ก็ไม่ได้พระดีตามที่ผมแต่वनนี้จิตใจมันร้อนรุ่มร้อนชอบกล จะไม่ยอมกลับบ้านค่าย ต้องมุ่งหน้าเดินต่อไปที่ไหนก็ได้ จึงตัดใจเกลี้ยกล่อม

คุณละเอียดว่า “เอาเถอะ ผมเห็นใจ แต่ขอเรื่องให้คุณช่วยพาไปหาอาจารย์ของคุณที่ว่าเก่งๆ วัดไหนก็ได้ เพราะได้ตั้งใจไว้แล้ว”

***ปัจจุบันคือ วัดพรหมเทพาวาส อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี**

คุณละเอียด นิ่งอยู่ชั่วครู่แล้วพูดว่า “มีอยู่องค์หนึ่งอยู่วัดอัมพวัน ไปทางปากบาง ถังจะไปผมจะนำทางให้” ข้าพเจ้าก็ตกลงทันที และได้ซื้อใบชาไปถวายท่าน ข้าพเจ้าขับรถพร้อมด้วยคุณละเอียด เดินทางตามถนนสาย ลพบุรี – ปากบาง และเข้าวัดอัมพวัน มองดูบริเวณวัดยังเป็นป่า มีเถาวัลย์พันรั้วไม้เลื้อยเป็นธรรมชาติ สงบ เงียบสงัดดี กลางคืนไม่ค่อยมีคน น่ากลัวมาก

พวกเราถึงวัดประมาณ ๑๑.๓๐ น. เมื่อลงจากรถก็เดินเข้าไปในกุฏิของหลวงพ่อ ข้าพเจ้ามองเข้าไปในบริเวณชั้นล่าง เห็นพระสงฆ์กำลังฉันภัตตาหารเพล เจ้าภาพกำลังประเคนอาหาร ข้าพเจ้ากระซิบถามคุณละเอียดว่า องค์ไหนเป็นสมภารวัดนี้ คุณละเอียดก็ชี้ให้ข้าพเจ้ามองไปที่หลวงพ่อก็สังหรณ์ใจว่า เคยได้พบที่ไหนมาก่อน แต่ก็นึกไม่ออก ข้าพเจ้าพิจารณามองดูรอบๆ บริเวณภายในกุฏิแล้วเปรียบเทียบกับความฝันเมื่อคืนที่ผ่านมา รู้สึกมีสภาพที่ละม้ายคล้ายคลึงกันมาก พิจารณาตู้กระจกที่เหลี่ยม สร้างล้อมเสากุฏิไว้ ๒ เสา ภายในใส่ถ้วยน้ำ ร้อนน้ำ ชาขอใช้ในวัด มองลึกเข้าไปเห็นพระพุทธรูปหน้าปรก ก็นึกในใจเข้าทำนองว่า เมื่อพระจากวัดอื่นกราบลาท่านเจ้าอาวาสไปแล้ว ท่านได้เข้ามานั่งสนทนากับข้าพเจ้า ท่านกล่าวทักข้าพเจ้าว่า ชื่ออะไร ยอะไร พบกันที่ไหน แล้วจากกันไปเข้าศึกษาในโรงเรียนเสนาธิการ จากนั้นไม่ได้พบกันอีกเลย ข้าพเจ้าฟังแล้วก็ยังงง ตั้งตัวไม่ติด พอได้สติก็นึกได้ว่ามันเป็นความจริงตามที่ท่านกล่าวทุกประการ จึงมีปัญหาเกิดขึ้นในใจว่า ท่านจำได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าเองลืมเรื่องที่ผ่านมาไปนานแล้ว

ข้าพเจ้าจึงได้เล่าความฝันให้ท่านฟังโดยตลอด และซึ่งใจที่ได้มาพบหลวงพ่อก็เคยมีสัมพันธ์อันดีในอดีต (๒๔๕๘) และได้เยี่ยมเยียนท่านโดยบังเอิญ ซึ่งเป็นไปตามที่องค์เทพได้สั่งไว้ในฝัน

พระคุณเจ้าได้พูดเรื่องต่างๆ ปัญหาการพัฒนาวัดที่ได้ทำมา ความไม่สะดวก ยังขาดปัจจัยและคนที่สนใจ ชาวบ้านข้างวัดก็ยังไม่สามารถช่วยตนเองได้ ต้องอาศัยจากชาวบ้านต่างถิ่น การพัฒนาจึงค่อยเป็นค่อยไป

ข้าพเจ้าได้ฟังปัญหาของท่าน จึงพิจารณาตัวรับใช้ท่าน ซึ่งถ้าหลวงพ่อต้องการสิ่งใดสามารถบอกได้ ข้าพเจ้าได้นำพรรคพวกมาช่วยกันพัฒนาวัด ให้มีความรุ่งเรืองเท่าที่จะทำได้

ข้าพเจ้าได้ขับรถแวะเวียนมากราบนมัสการท่าน เพื่อปรึกษาหรือในเรื่อง กิจการงานของวัด ของทางราชการ และเรื่องส่วนตัวอยู่เป็นประจำ

ในระหว่างที่ข้าพเจ้ารับราชการอยู่ที่ศูนย์การทหารปืนใหญ่ ได้ร่วมเป็นกรรมการของวัด ซึ่งมีหลวงพ่อกเป็นประธาน ซึ่งงานที่ได้ดำเนินการไปแล้วมี

๑. ให้เจ้าหน้าที่ของศูนย์การทหารปืนใหญ่ มาทำรังจัดสอบเขตพื้นที่ที่ ๕ ทิศ ให้แน่นอน พร้อมทั้งกันรั้ว และพูนดินโดยรอบ

๒. กำหนดจุดที่ตั้งโบสถ์ ศาลา กุฏิ เรือนครัว อาคารที่พักอาศัย เมรุ ถนน ภายในภายนอก โรงเรียน ฯลฯ

๓. บูรณะปฏิสังขรณ์ที่พัก สาธารณูปโภค

๔. ปักเสาติดตั้งเดินสายไฟ(คุณสมบัติ วัฒนสินธุ์ เป็นเจ้าภาพ)

๕. คิดตั้งประปา วางท่อไปสู่อาคารต่างๆ

๖. ทอดกฐินสามัคคี เมื่อ ๒ - ๓ พฤศจิกายน ๒๕๑๑

๗. จัดงานฉลองสมณศักดิ์เป็นพระครูสัญญาบัตรพระครูภาวนาวิสุทธิ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๑๑

๘. จัดงานวางศิลาฤกษ์โบสถ์ เมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๑๒

๙. ช่วยเหลืองานสังคม และกิจกรรมต่างๆ

ในเดือน มกราคม ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าได้ย้ายกลับมารับราชการ ในกรมส่งกำลังบำรุงทหารกองบัญชาการทหารสูงสุด ทำให้การไปนมัสการพระคุณเจ้าก็ค่อยๆ ห่างออกไปตามลำดับ แต่ก็ยังรำลึกนึกถึงพระคุณท่านอยู่เสมอ

กาลเวลาผ่านไปข้าพเจ้าได้มีโอกาสเดินทางไปหาท่าน เมื่อได้มา ได้รู้ ได้เห็น ความเจริญ และถาวรวัตถุ แปลกๆ ใหม่ๆ ซึ่งได้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและมากมาย นับว่าพระคุณเจ้ามีบารมีสูงส่ง เป็นศูนย์รวมพลังของเจ้าศรัทธาที่หลังไหลมาทุกสารทิศ เพื่อมาสนับสนุนส่งเสริมพระพุทธศาสนา และพัฒนาจิตของบุคคลทุกระดับชั้นให้สูงขึ้น เป็นไปตามเจตนาที่ท่านได้อธิษฐานจิตหลังจากอุบัติเหตุ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑) ไว้ว่า“จะใช้หนี้โลกมนุษย์ ด้วยการเผยแพร่พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า จะไม่ขอสร้างวัตถุต่อไปอีกแล้ว”

ข้าพเจ้าปลื้มใจและซาบซึ้งใจที่ท่านทั้งหลายได้ร่วมเสริมพลังพัฒนาวัดอัมพวัน และร่วมสร้างกุศลกับพระคุณเจ้าอย่างมาก ผลบุญกุศลที่ข้าพเจ้าได้สั่งสมมาของแต่ละท่าน จงส่งเสริมให้ทุกท่านจงประสบความสำเร็จตามทีปรารถนาเทอญ...

เรื่อง เหนินฟ้าใช้กรรม

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมเดินทางไปกับคณะตรวจเยี่ยมหน่วยโดยมี รองเสธ.ทหาร (๗) พล.อ.อ. วีระ ไทยกกล้า เป็นหัวหน้าคณะเดินทางจุดมุ่งหมายเพื่อเยี่ยมหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่จังหวัดน่าน(นพค.๒๒) และชุดแพทย์เคลื่อนที่ทหารบก ซึ่งกำลังปฏิบัติงานรักษาพยาบาลประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบของหน่วยพัฒนาการเคลื่อนที่จังหวัดเพชรบูรณ์(นพค.๒๖) คณะของเรา (๗ คน) ได้ออกเดินทางจากกรุงเทพฯ วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๖ ระหว่างเดินทางได้แวะวัดอัมพวัน เพื่อขอพรท่านพระครูภาวนาวิสุทธิ จะได้เดินทมิ้งชกดิพลอดภัยทุกคนเห็นด้วยจึงให้พลขับเลี้ยวรถเข้าวัดดังกล่าว มองดูเวลาประมาณ ๘.๕๕ นาฬิกา และพวกเราก็ได้พบท่านตามที่ตั้งใจไว้ ได้เล่าจุดมุ่งหมายในการเดินทางและขอพรจากพระคุณเจ้าเพื่อจะได้เป็นสิริมงคลเดินทางปลอดภัยหลวงพ่อบ้านอัมและมอบพระเครื่องเนื้อผงขนาดเขื่อง ๆ ใหญ่กว่าถักไม้ขีดไฟเล็กน้อยภายในมีรูปปางประสูติ ตรัสรู้ และปรินิพพาน สวยงามมาก ท่านสั่งให้ติดตัวไว้ได้พรมนี้ พระพุทธมนต์และให้พรเดินทาง โชคดีจึงปลอดภัยท่านมิได้พูดเป็นเลขนัยแต่อย่างใดเลย เมื่อได้เวลาพวกเรากราบลาท่านเพื่อเดินทางต่อไปยังจังหวัดน่าน

ระหว่างปฏิบัติงานอยู่ที่น่านวันหนึ่งข้าพเจ้าและคณะได้เดินทางโดยเฮลิคอปเตอร์บินลัดเลาะไปตามแนวถนนสายนายาว-บ่อเกลือใต้ เป็นเส้นทางบินที่เคยปฏิบัติภารกิจส่งกำลังบำรุงให้หน่วยทหารที่ตั้งอยู่ตามฐานยอดคอยต่าง ๆ อยู่เป็นประจำ เมื่อ ส บินได้ระดับได้ระยะสูงประมาณ ๕,๐๐๐ ฟุต มาได้ไม่นานนักทหารที่นั่งอยู่ใกล้กับข้าพเจ้า ได้ยินเสียงคล้าย ๆ พลุแตก มีอะไรมาโดน ส ทำให้มีอากาศสั้นสะเทือนเจ้าหน้าที่ ส. ได้มองลงเบื้องล่างเห็นกลุ่มควันปืนและเสียงปืนที่ยิงขึ้นมาเป็นชุด ๆ จึงตะโกนบอกนักบินว่า "ฮ. ถูกยิง" "ฮ. ถูกยิง" จุดที่ถูกข่มยิงคือ บริเวณบ้านหลักกลาย ประมาณ กมที่ ๓๓ นักบินมีสติจึงรีบดึงคันบังคับเพิ่มระยะความสูงและตีวงเลี้ยวกลับเพื่อจะไปลงสนามที่ศูนย์อพยพนายาว ในระหว่างถูกยิง พวกเราเป็นเป้าเคลื่อนที่อยู่นั้น เราหมดหนทางสู้ เพราะไม่มีอาวุธอะไรติดตัวหรือติดเครื่อง ส. เลขก็ได้แต่นึกภาวนาถึงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อทั้งหลาย เจ้าป่าเจ้าเขาเจ้าที่เจ้าทาง ช่วยคุ้มครองป้องกันให้พวกเราทั้งหมดตลอดจน ส. ที่นั่งอยู่นี้ จึงปลอดภัยเถิด พวกเราไม่ชอบจะอยู่เป็นเจ้าพ่อในแถวถิ่นนี้ เมื่อ ส. เล่นลงและพื้นแล้วพวกเราโล่งอกโล่งใจไปตาม ๆ กัน นักบินได้ตรวจ ส. จนที่ วล ปรากฏว่าตอนท้ายลำตัวถูกกระสุนเจาะทะลุ ๒ รู เขี่ยคลวดสลิงบังคับเลี้ยวอีกนัดหนึ่งถูกเหล็กแกนหางทะลุ ไม่สามารถจะบินต่อไปได้ เป็นอันว่าหมดโอกาสไปเยี่ยมเจ้าหน้าที่ฐานพัฒนาการย่อยที่ ๒ ตามความตั้งใจไว้ได้และในวันรุ่งขึ้นก็ได้ข่าวจากชาวบ้านหลักกลาย(กม.๓๓) ว่า ผกค. ได้ปืนขึ้นต้นไม้สูงใช้อาวุธปืนอาร์ก้ายิง ส. ที่บินผ่านมาพอดีและเข้าใจว่า ส. ได้ตกคนที่โดยสารมาเสียชีวิตหมดแล้ว

นักบินได้นำ ส มาส่งพวกเราที่ฐานบินและได้ขึ้นรถโมโตบัสคู่ชีพไปซื้อเครื่องสังฆทานนำไปถวายเจ้าอาวาสวัดสภารศ เป็นการอุทิศให้เจ้ากรรมนายเวรครั้งนี้เป็นวัดเก่า รongเสขหาร (๓) ได้เคยมาสร้างโบสถ์เอาไว้คราวมาสร้างสนามบินที่จังหวัดน่านในตอนเค้าได้ร่วมรับประทานอาหารกับเจ้าหน้าที่พวกเรามีอารมณ์แจ่มใสเหมือนกับว่าได้ต่ออายุให้ยืนยาวต่อไปอีก

วันที่๑๑ มกราคม ๒๕๒๖ ข้าพเจ้าและคณะเดินทางกลับกรุงเทพฯ และพร้อมใจกันแวะวัดอัมพวันถึงวัดเวลาประมาณ๑๗ นาฬิกา พวกเราลงจากรถและรีบเข้าไปหาท่าน กัมลงกราบและเล่าเรื่องเหตุการณ์สยของขวัณที่จังหวัดน่านให้ฟังพระคุณเจ้าได้พูดว่า“อาตมาารู้แล้ว พวกท่านได้ชาติใช้กรรมแล้ว” ถ้าบอกก่อนไป ท่านกลัวอาจจะไม่ได้ใช้กรรมจะไม่มีผลงาน อาตมาคิดว่าไว้ว่าท่านจะต้องกลับมาที่นี่อีก จึงได้เตรียมของให้สวดพระธรรมจักร เพื่อรับขวัณ ไว้พร้อมแล้ว ขอเชิญท่านเข้าโบสถ์เดี๋ยวนี้ อยู่ข้างจะดี

พวกเราจึงเข้าไปฟังสวดพระธรรมจักรในโบสถ์ ซึ่งเสร็จประมาณ๒๐ นาฬิกา และร่วมทำบุญเพื่ออุทิศส่วนกุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวรอีกครั้งหนึ่ง นอกจาก โบสถ์ท่านยังเลี้ยงอาหารอีกจึงนับว่าพระคุณเจ้าได้โปรดเมตตากรุณาต่อพวกเราเป็นอย่างมาก ไม่มีวันจะลืมเลือนไปได้เลย สมควรแก่เวลาก็กราบลาพระคุณเจ้าเดินทางกลับสู่กรุงเทพฯ ของเราต่อไป

เรื่องที่ ๓ เปิดประตูสู่ภพสว่าง

ท่านผู้อ่านคงทราบแล้วว่า การที่จะพัฒนาวัดอัมพวันให้สำเร็จได้ด้วยความรวดเร็ว นั้น จำต้องอาศัยการประชาสัมพันธ์ที่ดี โดยอาศัยสื่อต่างๆ ได้แก่การพบปะ พูดจา กัน ปรับทุกข์ ผูกมิตร

สื่อทางวิทยุโทรทัศน์ และการเผยแพร่ในสิ่งพิมพ์ต่างๆ ไปสู่สายตาประชาชน ในสมัยนั้น มีคุณท.เลียงพิบูลย์ เป็นนักประพันธ์ นักเขียนที่มีชื่อเสียงดีเด่นในทางประพันธ์ร้อยกรอง เรื่องกฐนแห่งกรรม “การทำได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว” ซึ่งมีผู้ให้ความนิยมสนใจเป็นจำนวนมาก ข้าพเจ้าก็เป็นผู้หนึ่งที่นิยมอ่านเรื่องนี้ ท่านได้บรรยายเรื่องที่เกิดขึ้นให้เห็นเหตุผลความเป็นจริง โดยอาศัยหลักกรรมมาประกอบเรื่อง จนทำให้เกิดมโนภาพ มีคติพจน์สอนใจเป็นที่น่าเลื่อมใส

สิ่งนี้เอง ทำให้ข้าพเจ้าเกิดจินตนาการที่จะนำเรื่องราวต่างๆ ในวัดอัมพวันเข้าสู่วงการงานเขียนของคุณ ท.เลียงพิบูลย์

อาจจะเป็นบุญกุศลที่มาร่วมญาติร่วมบุญกุศลกันมาในกาลก่อน จึงมีเหตุบังนาคาลเชื่อมโยงประสานกับคุณ ท.เลียงพิบูลย์ โดยบังเอิญ ดังจะเล่าให้ท่านผู้อ่าน ได้รับรู้ไว้ดังนี้

ในวันหนึ่ง ข้าพเจ้าพิจารณาใคร่ครวญถึงเรื่องที่จะนำมาพิมพ์ควรจะเป็นเรื่องที่มีสาระสำคัญที่เป็นคติเตือนใจ รัฐบาลบุญคุณ โทษ ผดุงส่งเสริมศีลธรรม ผลสุดท้ายตกใจเลือกเรื่องชะตากรรม เรื่องนอกฝัน และเรื่องเหตุเมื่อหลบฝน ซึ่งทั้งสามเรื่องอยู่ในชุดกฎแห่งกรรมของคุณ ทเลียงพิบูลย์ เพื่อนำเรื่องดังกล่าวมาพิมพ์ลงในหนังสือแจกในงานพระราชทานเพลิงศพ หลวงสุรการวินิต(ม.ล.อุทัย อิศรางกูร) ๒๘ มีนาคม ๒๕๐๕

เมื่อได้ข้าพเจ้าได้มีจดหมายและได้รับอนุญาตจากคุณ ทเลียงพิบูลย์ ให้จัดพิมพ์ตามความประสงค์ ข้าพเจ้ารู้สึกปลาบปลื้มใจ ซึ่งใจในไม่ตรีศของท่านที่ได้โปรดเมตตาในครั้งนี้ ทั้งที่ข้าพเจ้าไม่เคยพบหน้าท่านเลย ถือว่าบุญคุณนี้ใหญ่หลวงนัก ไม่มีวันลืมเลือน เสมือนมีสิ่งคลใจ เตือนใจอยู่เสมอว่า จะต้องหาโอกาสตอบแทนท่านให้ได้

เมื่อข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้เดินทางไปเยี่ยมหลวงพ่ोजรัญ ที่วัดอัมพวัน ได้ฉันปรึกษาท่านถึงเรื่องคุณ ท.เลียงพิบูลย์ เป็นเจ้าของเรื่องกฎแห่งกรรม ที่นับว่าเป็นประโยชน์ต่อสังคมเป็นอันมาก เมื่อพระคุณเจ้าได้ทราบจุดประสงค์และความต้องการของข้าพเจ้าแล้ว หลวงพ่ोजรัญ ท่านได้กรุณาเล่าเรื่องบุคคลต่างๆ เมื่อครั้งมีชีวิตและตายไปแล้วต้องชดใช้กรรมอย่างไร มีอยู่หลายเรื่องจำต้องทยอยบันทึกอยู่หลายเดือน เพราะหลวงพ่อมีกิจนิมนต์ภายนอกมาก ไม่ค่อยมีเวลาว่าง เมื่อข้าพเจ้าบันทึกเสร็จก็ต้องตรวจทานอีกครั้งหนึ่ง แต่จึงรวบรวมเรื่องที่บันทึกไว้ส่งทางไปรษณีย์ ให้คุณ ทเลียงพิบูลย์ การบันทึกแต่ละเรื่องระบุ ชื่อ ตำบล ที่อยู่ เรื่องที่เกิด หลักฐานอ้างอิง ความเป็นจริงอย่างเปิดเผย คุณ ทเลียงพิบูลย์ พิจารณาคัดเลือกไว้สองเรื่อง ท่านได้พิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมให้เหมาะสม แล้วจัดพิมพ์เข้าไปในกฎแห่งกรรม คือเรื่องที่ ๕๕ ความฝันของลุงย้อย และเรื่องที่ ๑๐๔ อดีตชาติ จึงนับได้ว่าข้าพเจ้าได้ชดใช้หนี้ ทางใจ คลายกังวลหมดสิ้นแล้ว แต่ยังคงยอเวลาหาโอกาสพบท่านให้จงได้ เพื่อเป็นการคารวะขอบคุณในความกรุณาปราณีของท่าน

เรื่องทั้งสองดังกล่าวข้างต้นนั้น ได้มีผู้จัดการวิทยุบางแห่งนำไปเล่าออกอากาศเผยแพร่ ดังนี้

- คุณ ท.เลียงพิบูลย์ ได้จัดพิมพ์เป็นรูปเล่ม แจกเป็น ๘.๓.๕. ๒๕๑๓ - ๒๕๑๔
- คุณมณี รุ่งเรืองธรรม พิมพ์ถวายท่านอาจารย์พระครูภาวนาวิสุทธิ ปี๒๕๑๒
- บริษัท "ชนชาติและญาติมิตร" พิมพ์เผยแพร่กฎแห่งกรรม ในปี ๒๕๑๔ จึงทำให้บุคคลทั่วไปได้รู้จักวัดอัมพวันมากยิ่งขึ้น

ในปี ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้รู้จักคุณ ทเลียงพิบูลย์ ได้การะขอบพระคุณท่านที่เมตตากรุณาช่วยเหลือ ในการอนุญาตให้พิมพ์หนังสือในครั้งนั้น และได้เล่าประวัติผลงานของหลวงพ่ोजรัญ หากท่านมีโอกาสผ่านไปทาง จ.สิงห์บุรี อย่าลืมแวะวัดอัมพวัน เป็นวัดพัฒนาตัวอย่าง มีต้นไม้ร่มรื่นนานาชนิด อยู่ติด

ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา เป็นวัดเก่าสมัยกรุงศรีอยุธยา คุณ ท.เลียงพิบูลย์ รับฟังและยอมรับ มีความยินดีที่จะหาโอกาสไปเยี่ยม ซึ่งตามปกติท่านและคณะจะเดินทางไปสอบข้อเท็จจริงของเรื่องทีเขียนอยู่เสมอ ท่านให้ข้อคิดว่าก่อนจะลงมือเขียนเรื่องใดลงไปนั้นต้องมีหลักพิจารณา คือ

๑. เป็นเรื่องแปลกไม่ซ้ำกับเรื่องที่เขียนไว้แล้ว
๒. เป็นเรื่องจริง มีหลักฐานอ้างอิงได้
๓. ต้องไปตรวจสอบข้อเท็จจริงพร้อมด้วยกรรมการ (ที่มีชีวิตอยู่ มีคุณประสิทธิ์ การุณยวณิช คุณประวัติ โชติกำจร ฯลฯ)
๔. ไม่เป็นเรื่องสะเทือนขวัญต่อส่วนรวม หรือกระทบกระเทือนต่อบุคคล หรือความมั่นคง

ท่านพูดนิบๆ ซ้ำๆ เต็มไปด้วยเหตุผล โบราณย์ยิ่งเยี่ยมแจ่มใส ไม่ถือตัว ปล่อยอารมณ์ตามสบาย ไม่เคร่งเครียด ชอบฟังผู้มาบรรยายแล้วนำมาพิจารณาเทียบกับหลักธรรม ในงานเลี้ยงพบปะสังสรรค์แต่ละครั้ง มีการเปลี่ยนสถานที่ไม่ซ้ำกัน และครั้งสุดท้าย ณ ห้องหรรษานาวิ ราชาวีสโมสร(เป็นการถาวร)

ในการเลี้ยงกำหนดไว้วันพุธกลางคืน บางครั้งเลขานุการฯพ.อ.พิเศษ เยื้อง คชภักดี) จะเชิญสมาชิกหรือผู้ประสงค์ด้วยตนเองมาเล่าเรื่องต่างๆ ให้สมาชิกได้ฟังเพื่อระดับสติปัญญา ให้หูตาสว่างทันโลก เช่น **ดร. กลุ่ม วัชรโบล** ได้มาพูดเรื่องวิญญานของน้องชาย (นายกล้า วัชรโบล) ได้ตายไป ๒ ปี ได้มาร่วมถ่ายรูปรูปกับญาติพี่น้องในการทำบุญของบิดา มารดา ในพระอุโบสถวัดมหาธาตุ นอกนั้นได้นำรูปวิญญานแม่ลูกอายุต่างกันปรากฏอยู่หน้าพระประธานในกรุงเก่า(อยุธยา) ภาพของวิญญานที่ถูกฆ่าเป็นภาพลอยเด่นบริเวณที่ถูกฆ่า นอกจากนั้นก็มีภาพกายทิพย์ของหลวงปู่แหวนลอยเด่นอยู่บนกลุ่มควันเหนือหีบศพที่เมรุวัดหนึ่งใน จ.ลำปาง(ขณะที่หลวงปู่ยังมีชีวิตอยู่เพื่อเป็นการแสดงให้เจ้าภาพเห็นว่าหลวงปู่ ได้มาตามทีญาติไปนิมนต์ท่านไว้ และยังเชิญผู้หญิงที่ประสงค์วิญญานอาฆาตตนเอง มาเล่าให้ฟัง (เรื่องที่ ๑๐ วิญญานที่รอกอย) ในคราวไปทอดกฐินที่วัดหนึ่งในจังหวัดสุพรรณบุรี เป็นเรื่องน่าตื่นเต้ ฝ่ายเจ้าทุกข์ได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ทุกวัน จนวิญญานเห็นใจและอธิษฐานกรรมไม่จองเวรต่อกัน และยังมีเรื่องอีกมากที่นำมาเล่าในที่พบปะสังสรรค์

ในปีต่อมา ข้าพเจ้าได้อ่านเรื่องที่ ๑๐๖ นี้แหละผลกรรม จึงได้รู้ว่า คุณ ท.เลียงพิบูลย์กับคณะได้มาเข้าพบหลวงพ่อก่อนแล้ว เพราะมีตอนหนึ่งได้บันทึกว่าเมื่อวันที่ ๑๕ พฤษภาคม เป็นวันวิสาขบูชาในปี ๒๕๑๓ คุณ ท.เลียงพิบูลย์ ได้เดินทางแต่เข้าไปจังหวัดสิงห์บุรี โดยผ่านทางจังหวัดลพบุรี ตั้งใจไปนมัสการท่านอาจารย์พระครูภาวนาวิสุทธิ วัดอัมพวัน เราไปยังไม่ถึง ๑๐๐ น. เราได้พบปะท่าน และได้รับการต้อนรับอันดียิ่ง ได้พบกับหลายท่านที่มาประชุมเลี้ยงเพลพระที่วัด เมื่อได้นมัสการท่านอาจารย์พระครูภาวนาวิสุทธิ และได้สนทนาอยู่พอสมควรแล้ว ก็ตั้งใจกราบนมัสการลาท่านกลับ เพราะเพื่อนๆ ตั้งใจจะแวะไปนมัสการหลวงพ่อกว๊าน วัดพิบูลทอง และจะเลยไปคูบริเวณค่ายบางระจัน ซึ่งเป็นที่วีรบุรุษไทย ได้แสดงฝีมือการสู้รบ

กับข้าศึกอย่างกล้าหาญ พลีชีพเพื่อชาติศาสนาในอดีต เป็นวีรกรรมอันเล้าลือตลอดมาจนถึงปัจจุบัน แต่ท่านอาจารย์ยังไม่ยอมให้กลับ ทำให้รู้สึกที่ท่านได้ให้ความเมตตากรุณาด้วยความหวังดีต่อเรา ท่านได้ทราบว่าเราจะไปเพราะ พ.อ.วสันต์ พานิช ได้แจ้งมาก่อนแล้ว ก็ปรากฏว่าทางวัดได้จัดโต๊ะอาหารไว้สำหรับพวกเรา และพวกที่มาชุมนุมในวัด ซึ่งวันนั้นมี คุณ สมเจตน์ วัฒนสินธุ ไปจากกรุงเทพฯ เป็นเจ้าพนักงานทำบุญเลี้ยงพระ และได้จัดอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์ไว้สำหรับเลี้ยงผู้ไปวัดอย่างทั่วถึง

ข้าพเจ้าสนใจงานไม่ให้ค้างค้ำ จึงนำรายงานราชการมาทำต่อที่บ้าน ทำให้ใช้สมองมากเกินไป สมองบูรีจัด คัมพอสสมควร สังขารเริ่มแปรปรวน ในต้นเดือนมีนาคม ๒๕๑๖ ข้าพเจ้าได้ล้มป่วยลง ด้วยโรคเส้นเลือดหัวใจตีบตัน

พระคุณเจ้าได้เข้าไปเยี่ยมที่โรงพยาบาล ได้ช่วยแม่เมตตาจนรอดพ้นจากขีดอันตราย แต่ร่างกายไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร ทำให้การไปมาหาสู่พระคุณเจ้าต้องสะดุดหยุดลงชั่วคราว เมื่อหายไปแล้วเดินทางไปเยี่ยมหลวงพ่อกับประสพอุบัติเหตุเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ที่ รพ.สิงหนบุรี เกือบทุกอาทิตย์ อาการของท่านดีขึ้นตามลำดับจนกระทั่งหายดีเป็นปกติ ทางโรงพยาบาลให้หลวงพ่อกลับมาพักผ่อนที่วัด เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๒๑ ระหว่างพักฟื้นจิตท่านรำลึกอยู่เสมอว่า **จะต้องใช้หนี้โลกมนุษย์** เมื่อท่านกลับมาวัดแล้ว จึงตั้งมณดินรอบวัด และเริ่มสร้างหอประชุมไว้อบรมเผยแผ่พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า แต่ยังไม่เพียงพอเนื่องจากมีข้าราชการทหาร พลเรือน ครูบาอาจารย์ นิสิต นักศึกษา ญาติโยม ได้เข้ามาปฏิบัติมากขึ้นทุกปีจึงต้องสร้างศาลาใหญ่ (สุธรรมภาวนา) ซึ่งสามารถบรรจุคนได้ ๑,๐๐๐ คน สร้างเสร็จเมื่อปี ๒๕๓๕ ท่านหลวงพ่อก็ยืนยันกับญาติโยมโดยตั้งปณิธานไว้ว่า **จะใช้หนี้โยมจนชีวิตจะหาไม่** จึงพาลูกหลาน พี่ป้า นำอาตมาเข้ากรรมฐาน อาตมาจะได้มีโอกาสใช้หนี้โยมด้วยการสอนกรรมฐาน เอาความดีให้โยม เป็นการใช้หนี้ค่าข้าวสุก ค่าน้ำประปา ไม่ใช่กินของโยมเปล่าๆ” ทั่วๆที่หลวงพ่อกำลังอยู่เสมอแต่ญาติโยมก็ไม่ค่อยจะมากัน รอแล้วรอเล่าเฝ้าแต่รอ ผัดวันประกันพรุ่ง เป็นที่น่าเสียดายเหลือเกิน ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ หลวงพ่อบอกท่านได้เสียสละ ทุ่มเทกายใจสายตัวแทบขาดก็เพื่อให้ญาติโยมได้พ้นทุกข์ จึงประสพสุขทุกที่ทุกวัน

ต่อมาในปี ๒๕๒๕ หลวงพ่อก่อนุญาตเบื่องบน ขอสละสังขาร แต่หลวงพ่อบอกในป่าได้มานิมนต์ให้อุบาลิกา สุ่ม ทองยิ่ง (แม่ใหญ่) จัดการนิมนต์ให้ หลวงพ่อกิจอยู่ อยู่โปรดสัตว์ต่อไปอีก ในรุ่งเช้าอุบาลิกา สุ่ม ทองยิ่ง จัดพานเครื่องสักการะ ประกอบด้วย สบง ดอกบัว รูปเทียนแพ มีพระภิกษุสามเณร แม่ชี อุบาลิกา อุบาลิกา พาฉันเดิน ไปยังกุฏิหลวงพ่อก่อน เพื่อนิมนต์ขอให้อยู่โปรดสัตว์ต่อไป และได้กระทำพิธีนี้เป็นประจำทุกปีมิได้ขาด หลวงพ่อบอกท่านก็ยินดีรับและกล่าวว่า **ให้อยู่ก็อยู่**

คุณ ท.เลียงพิบูลย์ เป็นบุคคลที่มีคุณงามความดี ในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ได้ทุ่มเททั้งกายและใจในการเขียนหนังสือกุณแห่งกรรมออกเผยแผ่สู่สายตาประชาชน ทำให้เขาเหล่านั้น ได้รับรู้ผลของกรรมดีกรรมชั่ว ว่าเป็นอย่างไร มีผลตอบแทนอย่างไรท่านมีส่วนช่วยเหลือวัดอัมพวัน ทางด้านการประชาสัมพันธ์เป็น

อย่างมาก ท่านช่วยเปิดประตูสวรรค์วัดอัมพวัน ให้กว้างทั้ง ๔ ทิศ ให้สาธุชนทุกสารทิศ ได้มา ได้รู้ ได้เห็น ได้เข้าไปปฏิบัติธรรม โดยมีท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคลเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ พร้อมด้วยวิทยากรที่ชำนาญการอบรมสั่งสอนตามขั้นตอนของการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อให้ญาติโยมได้ประสบแต่สิ่งที่ดีงาม เข้าสู่เส้นทางแห่งพระนิพพาน จากประตูวัดอัมพวันที่เปิดรับตลอด๒๔ ชั่วโมง มีสัปบายะพร้อมรับรองท่านตลอดเวลา ขอท่านทั้งหลายเอ๋ย จงอย่าปล่อยเวลาผ่านไปโดยไร้ค่าเกิดมาเป็นมนุษย์นั้นก็แสนยาก ต้องแย่งกันเกิด แล้วจะกลับไปสู่ภพมืดอีกหรือ หรือจะไปสู่ภพสว่างดีไหม

กรรมลิขิต	เพราะจิต	ของสัตว์สร้าง
จิตแตกต่าง	ดีทราม	ตามกระแส
ตัวของตัวเอง	สร้างกรรม	ทำไว้แล
จึงควรแท้	ที่จะตั้ง	ระวังเอย

พลตรี วสันต์ พานิช (๒๓ ธ.ค.)

Four Weeks as a monk

by Richard Guard

“ Namo tassa bhagavato, arahato, samma sambuddhasa”

...On the airplane from Osaka, I feverishly repeated the words of the ceremony, over and over, trying to fix them in my mind. In two days I would be ordained, in another country, in a language I didn't know, and would have to learn, not on these words. But also the customs and behavior expected of a Thai monk. Nervous? I had no time to feel nervous.

In another part of my mind, there was a sense of determination, mingled with apprehension. Could I make good use of this time? For over a year, I had planned to come to Thailand, taking a long vacation from my job in Japan, and live as a monk for four weeks. But for much longer than that, I had felt how wonderful it would be to spend a long period practicing Vipassana meditation. Now was my chance! A chance to look within, to let the waves of thought and emotion subside, so that a deeper awareness could emerge more clearly.

All night I murmured, “Namo tassa bhagavato...” and the rest of the ceremonial phrases, until by the time the plan landed in Bangkok, the Pali words were more or less fixed in my mind. Now the cheerfully busy atmosphere of Bangkok enfolded me, and within a few minutes of passing through customs, my good friends greeted me happily. It felt great to be back in Thailand, a year after my first visit to the **“Land of smiles”**

We sped north from Bangkok the next morning in a pickup truck. On the way, my friend told me how a monk should behave. “Speak little, eat little, sleep little and meditate a lot” This, she said, was the motto of the abbot of Wat Amphavan, Phra Rajsuddhinanamangala who would be my kind host for the next month.

After we arrived, and paid our respects at the abbot's lodging (he was not there, as he was very busy), the secretary, **Ven. Narin**, made sure that my lodging was all right, and told me that I could ask him for anything I needed. It was reassuring to know that there was someone there who spoke English, since whenever I have been to Wat Amphavan, there have been teachers who could speak English fluently. On my first visit to Wat Amphavan, **Mae - Chi Soo Ngoh Sae Eng** had give me instruction in Vipassana, as well as helping me get oriented in the monastery, Soo Ngoh is a Singapore nun who is becoming more and more famous as a meditation teacher there. During this year's visit, she was fully occupied with teaching over thousand people who came to meditate during a long school vacation. However, I was not left without a guide, for it happened that a seniors monk, **Ven Maha Booncho**, was staying at Wat Amphavan just at they time. He not only spoke excellent English, but wae also a scholar, and well - versed in Vipassana meditation. The day before my ordination, he explained the meanings of the Pali words I was to recite, which made my entry into monkhood much more meaningful for me.

For two days I rested, letting the stress of Japanese life dissolve in the peaceful ambience of the monastery. My lodging was a little house in a grove of trees surrounded by a wall. This Compound contained housing for about eighty monk, each in his own house, as the Buddha ordained that each monk should have solitude, to pursue the monk's goal of serenity and awareness. Buddha Shakyamuni taught, "That which accords with my teaching is that which is conducive to solitude, and conducive to dispassion."

On the day of the ceremony, many people came to assist me, and guided me through every step of the unfamiliar rituals, from having my head shaved to offering a grand lunch to the assembled monks. With them looking after me, there was nothing to worry about, Except for one thing : after eating some very spicy chili peppers, my stomach rebelled, and I thought it might be difficult to endure a two or trere hour ceremony with

my digestion out of order. But one friend instantly saw my condition, and offered some medicine that pacified my stomach, and not a moment too soon. The ceremony began fifteen minutes later.

As before, friends guided me carefully throughout the ordination ceremony, and, although I had memorized the words, someone was always ready to prompt me when I hesitated, so everything went very smoothly, accompanied by numerous camera flashes. Later, both the abbot and my friend me photographic records of the ceremony. Fortunately, I guess I hadn't looked as nervous as I had felt.

After the ceremony, I went straight back to my little house. There was ample space for sitting and walking meditation, two of the three postures used for developing mindfulness and concentration in Vipassana. I was to practice both of these in alternation during the next four weeks, but the third, lying meditation, was beyond my power. Generally, as soon as I lay down, my mind shut off like a light. Sitting down in meditation posture is so easy, and at first we might think it's like doing nothing! But really meditating seems to me to be the hardest thing in the world to do well. The Buddha taught that the mind is liked a monkey. It is so hard to control; yet only when we can, and have found the secret of peace and clarity, will we finally enjoy real happiness.

Throughout the stay at Wat Amphavan, the injunctions to speak and eat little were not difficult to follow. After all, since I don't speak Thai, there were few opportunities, or rather temptations, to waste time in idle conversation. However, some of monks spoke English well enough to communicate their thoughts and feelings. They told me about their deep appreciation for the Buddhadhamma, and how they were trying to transform their lives into something wonderful by their meditation and daily conduct. These conversations, as much as anything else I encountered at the monastery, helped me to strive harder in my practice. I still feel grateful to them for sharing their feelings of devotion.

As for eating, well, the food was certainly delicious and abundant, but after a few mornings of big breakfasts followed by waves of sleepiness of the meditation mat, I started eating less at mealtimes. **A monk eats, not for enjoyment, not to improve his appearance, but to sustain life and support his training.** So I tried to follow that principle

The third and fourth parts of the motto, sleeping little and meditation a lot, were harder to apply. The first night after arriving, I slept for almost nine hours. The hectic schedule of working life in Japan had left me chronically exhausted, relying on coffee to get away with five hours of sleep a night and demanding days of classes and meeting. But after being in the serenity of the compound for a few days, I settled into a pattern of sleeping for six hours a night, and taking an hour's nap in the afternoon. I knew that some other monks slept much less than that, but when I tried to do that, my meditation sessions the next day turned into trips to dreamland. I just couldn't maintain alertness. So I compromised, and tried to sleep the minimum that allowed me to be alert during sitting.

And although I took every opportunity to meditate, knowing that four weeks was really such a short time, it was constant struggle for most of my stay. Yet it was a welcome struggle : I knew from the beginning that it would be difficult. The "monkey mind" is reluctant to focus, to let go of the wandering thoughts, of all its fears and fancies. **This deep rooted laziness is the reason why the Buddha had to spend so many lifetimes developing his compassion and wisdom, to arrive at the ultimate goal.** Again and again, I applied the method of mindfulness and concentration. Someday, I told myself, I'll get it right!

Outside the windows of my house, about twenty different species of birds made a wondrous music with their singing. Eerie and lovely to hear at the same time, a very complex interweaving of their different calls. Whistles, clicks and chirps, percussive sounds and melodies all mingled together. But

never mind that! I told myself, and returned to watching the rising and falling of my abdomen.

Inevitably, the time passed quickly. My Canadian friends who had done Vipassana meditation for weeks or months had told me that, no longer how long one stays in retreat, it always seems like a short time. It seemed that the first three weeks were spent, embarrassingly enough, in just reducing the babble of my thoughts and feelings, allowing a little quietness to develop. It was really only in the last week that my concentration started to become stronger. And then the day to leave arrived!

My new friends at Wat Amphavan said goodbye. The abbot gave me a ralisman for good luck - or, more importantly, the help me remember this experience - and two books of photos of my time at the monastery. As I was leaving, I resolved to keep up my daily practice. In the end, everything a person possesses means nothing, really, even whatever knowledge or skills one might have won't help past this life. But whatever loving-kindness understanding can be of benefit to countless other people. And whatever happens after we die, if we live this life helping others to find peace and happiness, we are achieving something beyond the "monkey mind". We can fulfill the promise of this human life.

๔ อาทิตยจากการเป็นสมณเพศ

ริชาร์ด การ์ด

“นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส”

บนเครื่องบินจากโอซาก้า ข้าพเจ้าพยายามท่องจำขานนาคในพิธีบวชกลับไปกลับมา อย่างเอาเป็นเอาตาย ข้าพเจ้าพยายามจดจำมันไว้ในใจของข้าพเจ้า ภายใน๒ วัน ข้าพเจ้าก็จะเข้าสู่พิธีอุปสมบทในอีกประเทศหนึ่ง ซึ่งใช้ภาษาที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน และต้องเรียนรู้ ไม่เฉพาะคำเหล่านี้ แต่รวมไปถึงประเพณีและแบบแผนการประพฤติปฏิบัติที่ประเทศไทยจะต้องทำ“ประหม่าหรือ” ข้าพเจ้าไม่มีเวลาที่จะรู้สึกประหม่า

ในส่วนหนึ่งของจิตใจข้าพเจ้า มีความรู้สึกมุ่งมั่นปนเปกกับความกลัวเกิดขึ้น ข้าพเจ้าถามตัวเองว่า จะสามารถใช้เวลาต่อไปนี้ให้เป็นประโยชน์ได้หรือไม่ กว่าปีมาแล้วที่ข้าพเจ้าได้วางแผนที่จะเดินทางมาประเทศไทย โดยการลาพักรื้อนจากงานที่ข้าพเจ้าทำในประเทศญี่ปุ่น เพื่อใช้ชีวิตอย่างพระภิกษุเป็นเวลา๕ อาทิตย แต่ถ้ามีเวลามากกว่านั้น ข้าพเจ้าจะรู้สึกพิเศษที่ได้ใช้เวลาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน นี่เป็นโอกาสของข้าพเจ้าที่จะดู ศึกษาตัวเอง และให้คลื่นแห่งความคิดและความรู้สึกถูกกดลงเพื่อให้เกิดสติเกิดขึ้นมาในจิตใจอย่างใสสะอาด

ข้าพเจ้าพิมพ์ “นโม ตสฺส ภควโต อรหโต สมฺมา สมฺพุทฺธสฺส” และที่เหลือในพิธีทั้งคืนจนกระทั่งถึงเวลาที่เครื่องบินลงที่กรุงเทพฯ คำบาลีได้ถูกฝังในจิตใจของข้าพเจ้าไม่มากนักน้อย ขณะนี้บรรยากาศอันน่านุญอยู่เพียงของกรุงเทพฯ ได้ทับถมบนข้าพเจ้า และภายใน๒ – ๓ นาทีที่ใช้ผ่านเจ้าหน้าที่ศุลกากร ข้าพเจ้าได้พบการต้อนรับจากเพื่อนของข้าพเจ้า มันรู้สึกตื่นเต้น ที่ได้กลับสู่ประเทศไทยอีกครั้ง หลังจากมาเยือนสยามเมืองยิ้มครั้งแรกเมื่อปีที่แล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น เราเดินทางขึ้นเหนือโดยทางรถไฟอัท ระหว่างทางเพื่อนของข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าถึงวิธีการประพฤติตนเองของพระ คือ “กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก” เธอบอกกับข้าพเจ้าว่านี่คือคติจากเจ้าอาวาสแห่งวัดอัมพวัน พระราชสุทธินุญมมงคล ผู้ซึ่งจะเป็นเจ้าภาพ ให้การต้อนรับขับสู้ผม ในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

หลังจากเรามาถึงและแสดงความเคารพที่กุฏิหลวงพ่ (ขณะนั้นหลวงพ่ไม่อยู่ โดยปกติท่านจะมีงานยุ่งมาก) พระผู้ช่วยเหลือ หลวงพ่ คือ พระนรินทร ได้ต้อนรับพาข้าพเจ้าไปยังที่พักและบอกข้าพเจ้าว่า หากข้าพเจ้าต้องการสิ่งใดให้บอกกับท่านได้ มันเป็นการยืนยันว่า อย่างน้อยที่วัดก็มีผู้พูดภาษาอังกฤษได้ เพราะว่า ความรู้ภาษาไทยของข้าพเจ้ามีเพียงคำว่า “สวัสดี” “ขอบคุณ” และ “อร่อย” เท่านั้นจริงๆ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าได้ไปวัดอัมพวัน จะมีอาจารย์ที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่ว ซึ่งครั้งแรกนี้ **นมัชุงอ แซ่เอ็ง** ได้สอนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานรวมทั้งช่วยข้าพเจ้าปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเป็นอยู่ในวัด

จื่อเป็นแม่ชีชาวสิงคโปร์ ผู้ซึ่งกำลังกลายเป็นอาจารย์สอนวิปัสสนากรรมฐานที่มีชื่อเสียงขึ้นเรื่อยๆ ในระหว่างการเยือนวัดในปีนี้ เธอต้องรับหน้าที่สอนวิปัสสนาให้แก่ผู้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดในช่วงระหว่างปิดเทอม ถึงอย่างไรก็ตามข้าพเจ้าไม่ได้รู้สึกปราศจากผู้แนะนำเพราะในช่วงนั้น มีพระเถระรูปหนึ่ง คือพระ **ดร.มหาบุญชู** กำลังจำพรรษาอยู่ที่วัดอัมพวัน ท่านไม่ได้เพียงแต่พูดภาษาอังกฤษได้อย่างชำนาญ แต่ยังเป็น ผู้ทรงคุณวุฒิ และเป็นผู้ที่มีความรู้ด้านวิปัสสนากรรมฐานอย่างยิ่ง วันหนึ่งก่อนที่จะถึงพิธีอุปสมบทท่าน ได้อธิบายความหมายของคำบาลีที่ข้าพเจ้าจะต้องท่อง ทำให้การเข้าเป็นพระภิกษุของข้าพเจ้ามีความหมาย มากยิ่งขึ้น

เป็นเวลา ๒ วันที่ข้าพเจ้าพักผ่อน ปล่อยให้ความเคร่งเครียดวุ่นวายของวิถีชีวิตแบบญี่ปุ่น ละลายหายไปในความสงบสุขของวัด ที่พักของข้าพเจ้าเป็นกุฏิหลังเล็กๆ ในหมู่บ้านไม้ล้อมรอบด้วยกำแพง ในบริเวณนี้มีที่พักสำหรับพระได้ถึง ๘๐ รูป แต่ละรูปอาศัยอยู่ในกุฏิส่วนตัว ซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของนักบวชใน ศาสนาพุทธ ที่จะต้องแสวงหาความวิเวก เพื่อบรรลุซึ่งความมีสติสัมปชัญญะและความสงบสุขแห่งพระ ธรรม พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนว่า “การประพฤติที่ตรงตามคำสอนของเรา คือการประพฤติเพื่อเป็น ไปเพื่อ ความสงบวิเวก และเพื่อความเป็นอุเบกขา”

ในวันบวช หลายคนแนะนำและสอนข้าพเจ้า ในทุกขั้นตอนของพิธีบวช ที่ข้าพเจ้าไม่คุ้นเคย เริ่ม ตั้งแต่การ โคนผม ถวายภัตตาหารเพลแด่พระภิกษุ ทำให้ข้าพเจ้าไม่ต้องกังวลเป็นห่วง นอกจากสิ่งเดียวคือ หลังจากที่ได้รับประทานอาหารที่มีรสจืด ท้องของข้าพเจ้าก็เริ่มปั่นป่วน และทำให้ข้าพเจ้าคิดว่ามันเป็นกาฬ ที่จะอดทนต่อการเข้าสู่พิธีบวชที่ใช้เวลา ๒ ถึง ๓ ชั่วโมงได้ ในขณะที่ระบบย่อยอาหารของข้าพเจ้ามีปัญหา แต่เพื่อนของข้าพเจ้าผู้หนึ่งได้ให้ยาแก่ข้าพเจ้า ซึ่งช่วยให้ท้องของข้าพเจ้าสงบลงได้ และอีกประมาณ ๑๕ นาทีถัดมาพิธีบวชก็เริ่มขึ้น

เหมือนอย่างเคย พระพี่เลี้ยงได้แนะนำข้าพเจ้าตลอดพิธีบวช และถึงแม้ว่าข้าพเจ้าจะได้ท่องจำบท ขานนาจนขึ้นใจแล้วก็ตาม แต่ก็ยังต้องมีพระบางรูปช่วยย้ำเตือนข้าพเจ้าเมื่อถึงเวลาที่ข้าพเจ้า ไม่มีใจ ทุก สิ่งทุกอย่างก็ดำเนินไปด้วยดีผสมผสานไปกับเสียงเพลงของกลองถ่ายรูปในพิธีบวช หลังจากนั้น หลวงพ่อ และพระอาวุโสได้มอบรูปถ่ายของงานพิธีให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าคิดว่าตัวเอง คงไม่ดูตื่นตระหนกบนรูปถ่าย เท่ากับความรู้สึกที่ข้าพเจ้าได้รับในระหว่างพิธีบวชนั้น

หลังจากพิธีบวช ข้าพเจ้าได้ตรงกลับไปยังกุฏิ กุฏิของข้าพเจ้ามีพื้นที่เหลือเพื่อที่จะใช้ในการเดิน จงกรมและนั่งกรรมฐาน ซึ่งเป็นวิธีการที่ข้าพเจ้าจะต้องใช้ในการฝึกสติปัญญา ๔ ในช่วงเวลา ๔ อาทิตย์ ข้างหน้านี้ แต่ในทำปฏิกิริยาของการที่ใช้กายนอนนั้น ข้าพเจ้าคิดว่ามันเกินพลังความสามารถที่ข้าพเจ้ามีอยู่ เพราะว่าโดยทั่วไปแล้ว ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าล้มตัวลงนอน ความรู้สึกนึกคิดของข้าพเจ้าก็จะดับลงด้วยความ รวดเร็วราวกับการดับของแสงไฟ การนั่งสมาธิเป็นท่าของการปฏิบัติที่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าง่าย และคนส่วนใหญ่

มักจะคิดว่า มันเหมือนกับกรนึ่ง โดยไม่ได้ทำอะไรเลย แต่จริงๆแล้วมันเป็นสิ่งหนึ่งในโลกที่ยากที่สุดที่จะทำให้ดีได้ พระพุทธเจ้าทรงสอนว่า“จิตของเรานั้นเปรียบกับลิง มันเป็นสิ่งที่ยากที่จะควบคุมให้หยุดนิ่ง แต่เมื่อเราสามารถทำได้ เราก็จะพบกับเคล็ดลับแห่งความสงบและความสว่างไสวแห่งจิต และเมื่อมันแหละ เราก็จะนึกถึงซึ่งความสุขอันแท้จริง”

ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่ที่วัดอัมพวัน คำสั่งสอนที่ให้ผู้ปฏิบัติ“พูดน้อย กินน้อย” นั้นไม่เป็นการยากที่จะทำตาม เพราะเมื่อข้าพเจ้าไม่สามารถพูดไทยได้ โอกาสที่ข้าพเจ้าจะได้สนทนากับพระรูปอื่นก็มีน้อย และความอยากที่จะคุยกับพระรูปอื่นก็น้อยลงด้วย ถึงอย่างไรก็ตาม พระบางรูปที่วัดอัมพวันสามารถที่จะพูดภาษาอังกฤษได้ดีพอที่จะอธิบายถึงความคิดและความรู้สึกของพวกท่าน เกี่ยวกับความศรัทธาและนับถือที่พวกท่านมีต่อพระของพระพุทธเจ้า และการที่พวกท่าน ได้พยายามที่จะใช้ธรรมะเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกท่านให้ดีขึ้น และเจริญขึ้น โดยการมุ่งมั่น ปฏิบัติกรรมฐาน ตลอดจนถึงวัตรของพระภิกษุ การสนทนาเหล่านี้ได้เป็นส่วนหนึ่งที่จะช่วยข้าพเจ้า มีพลังในการที่จะฝึกปฏิบัติกรรมฐาน ด้วยความเพียรและความมุ่งมั่นยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายังมีความรู้สึกเป็นหนี้ และสำนึกในบุญคุณที่พวกท่าน ได้แบ่งความรู้สึกแห่งศรัทธาและเลื่อมใส ของพวกท่านให้แก่ข้าพเจ้า

ในเรื่องของการรับประทานอาหาร อาหารที่มีรสชาติอร่อยถูกปาก และมีเหลือเฟือที่จะรับประทานหมด แต่หลังจาก ๒ – ๓ วัน ของการฉันอาหารมื้อใหญ่ในเวลาเช้า (บิณฑบาต) ข้าพเจ้าก็รู้สึกเพลียและง่วงนอน ในเวลานั้นปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้าจึงเริ่มฉันอาหารน้อยลง เพราะว่าพระภิกษุฉันอาหารไม่ใช่เพื่อสนุกเพลิดเพลิน หรือเพื่อบำรุงกิเลสตัณหา แต่เพื่อบำรุงร่างกายให้แข็งแรงเพื่อที่จะช่วยในการปฏิบัติธรรม ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพยายามกระทำตามคำสั่งสอนข้อนี้

ในส่วนที่ ๓ และ ๔ ของคำสั่งสอน คือ การนอนน้อย ปฏิบัติและทำความเพียรให้มากขึ้น เป็นสิ่งยากที่จะปฏิบัติตาม ในคืนแรกที่ข้าพเจ้ามาถึงนั้น ข้าพเจ้าได้นอนหลับพักผ่อนเป็นเวลาถึงเกือบ ๕ ชั่วโมง เพราะชีวิตที่ต้องแก่งแย่งในการทำงานที่ญี่ปุ่น ได้ทำให้ข้าพเจ้าหมดแรงและอ่อนเพลียซึ่งข้าพเจ้าได้อาศัยเครื่องดื่ม เช่นกาแฟ เพื่อให้ข้าพเจ้านอนเพียงวันละ ๕ ชั่วโมง ในวันที่ต้องมีการอบรมและประชุม แต่หลังจากอยู่ในความสงบของสถานที่ ที่วัดอัมพวัน เป็นเวลา ๒- ๓ วัน ข้าพเจ้าก็เริ่มสามารถปรับตัวให้เข้ากับแบบแผน ของการนอนเพียงวันละ ๖ ชั่วโมง โดยใช้การนอนตอนกลางคืน ๕ ชั่วโมง และนอนกลางวันอีก ๑ ชั่วโมง ข้าพเจ้ามีความรู้สึกว่าพระภิกษุบางรูปใช้เวลาอนน้อยกว่านั้น แต่เมื่อข้าพเจ้าพยายามทำตาม แต่ผลการปฏิบัติของข้าพเจ้ากลายเป็นการนอนหลับ ข้าพเจ้าไม่สามารถรักษา การตื่นตัวและสติในการปฏิบัติได้ ดังนั้นข้าพเจ้าจึงถือทางสายกลาง โดยพยายามที่จะนอนหลับ โดยใช้เวลาน้อยที่สุดที่จะไม่ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเคลิบเคลิ้มหรืองีบหลับในเวลาปฏิบัติ

และถึงแม้ว่า ข้าพเจ้าจะพยายามใช้เวลาในทุกโอกาสที่มีอยู่ในการปฏิบัติ โดยรู้ว่าเวลา อาทิตย์ ที่มีอยู่นั้นเป็นเวลาที่สั้นมาก แต่มันเป็นการที่ต้องต่อสู้ และใช้ความเพียรเป็นอย่างมาก ที่จะรักษาการปฏิบัติให้สม่ำเสมอ และมากที่สุด ตลอดเวลาที่ข้าพเจ้าอยู่ที่วัด ถึงอย่างไรมันก็เป็น การต่อสู้ที่ข้าพเจ้ายินดีที่จะรับ ข้าพเจ้ารู้ตั้งแต่ต้นแล้วว่ามันเป็นสิ่งที่ยากยิ่งที่เปรียบเสมือนลิง ไม่ค่อยยอมที่จะหยุดนิ่ง ที่จะปลดปล่อย ความกลัวและตัณหาของมัน ความเกียจคร้านที่ฝังรากลึก อันนี้เป็นเหตุผลที่ทำให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าต้องใช้เวลา เป็นเวลาหลายพบหลายชาติเพื่อที่จะสร้างความเป็นอุเบกขาและปัญญา ที่จะทำให้ถึง จุดมุ่งหมายสูงสุดคือพระนิพพาน ครั้งแล้วครั้งเล่า ที่ข้าพเจ้าใช้วิธีการปฏิบัติของสติ และสมาธิ ข้าพเจ้าบอก กับตัวเองว่า สักวันหนึ่งเราจะต้องสำเร็จให้ได้

นอกหน้าต่างกฏของข้าพเจ้า จะมีเสียงนกขับขานหลายชนิด ซึ่งบางครั้งมีทั้งความไพเราะ และ เจ็บใจในเวลาเดียวกัน มันเป็นการยากที่จะรับเสียงต่างๆ เช่น เสียงนกร้อง เสียงเปิดปิดประตู เสียงจิ้งหรีด ร้อง เสียงตอกกระทบ และเสียงต่างๆ ประสานกัน ไม่เป็นไร ข้าพเจ้าบอกกับตัวเอง และหันกลับมาสนใจ การขึ้นลงของหน้าท้องพองหนอ ยุบหนอ ของข้าพเจ้าต่อไป

เวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว เพื่อนชาวแคนาดาที่มาปฏิบัติกรรมฐานเป็นเวลาหลายอาทิตย์หรือเป็น หลายเดือน ได้บอกข้าพเจ้าว่า การอยู่สันโดษไม่ว่าจะปีเนืวนานเท่าใด ก็เหมือนกับเป็นเวลาระยะที่สั้น ซึ่ง ดูเหมือนว่าในช่วงระยะ ๓ อาทิตย์แรกของข้าพเจ้า เป็นการนำอายุมากที่ต้องพยายาม ลดความฟุ้งซ่าน จาก ความรู้สึกนึกคิดต่างๆ เพื่อที่จะเสริมสร้างความสุขเล็กๆ น้อยๆ ให้เกิดขึ้นในช่วงระยะสัปดาห์สุดท้าย การ ควบคุมสติเริ่มทำงานเข้มแข็งขึ้น และแล้ววันเวลาที่ต้องจากไปก็มาถึง

“ลาก่อน” เพื่อนใหม่ที่วัดอัมพวันของฉันทกล่าว หลวงพ่อได้มอบพระแก่ข้าพเจ้า เพื่อระลึกถึงความมี โโชคมีชัย และยิ่งไปกว่านั้นก็เพื่อใช้ระลึกถึงประสบการณ์การบวชเป็นพระภิกษุในครั้งนี้ พร้อมกับอัลบั้มรูป ถ่ายของการอุปสมบทถึง ๒ เล่ม ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังจะจากวัดอัมพวันไป ข้าพเจ้าตัดสินใจจะตั้งหน้าตั้งตา ปฏิบัติกรรมฐานต่อไปในชีวิตประจำวัน เพราะในที่สุดแห่งชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่างที่มนุษย์ครอบครองอยู่ก็จะ ไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย ไม่ว่าจะเป็นความรู้ความชำนาญก็ไม่สามารถช่วยชีวิตจากการตายได้ แต่อย่างไรก็ตาม การมีความรัก ความกรุณาปราณี ความเข้าใจซึ่งกันและกัน ก็สามารถเป็นประโยชน์ต่อการอยู่ร่วมกัน โดย ส่วนรวมให้มีความสุขได้ และอะไรจะเกิดหลังการตายของเรา ถ้าเราประพฤติปฏิบัติในชีวิตนี้ โดยการ ช่วยเหลือผู้อื่นให้ประสบความสงบสุข เราก็จะได้ผลดี พ้นบางสิ่งบางอย่างนอกเหนือจาก“จิตของลิง” คือเรา สามารถบรรลุถึงคุณสมบัติของการกำเนิดเป็นชีวิต“มนุษย์”

พระปิยวุฒิ อดิสรโย แปล
ปิยพันธุ์ อินทสุวรรณ เรียบเรียง

หลวงพ่ोजรัญ ผู้มีพระคุณต่อลูก

พ.อ.สรรเพชญ พานิช

หลวงพ่ोजรัญเป็นผู้ที่มีความเมตตากรุณาช่วยเหลือข้าพเจ้าตลอดมาเปรียบเสมือนเป็นบิดาคคนที่สองของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้ามักจะเดินทางมาเยี่ยมหลวงพ่อย่างน้อยเดือนละ ๓ ครั้งตลอด

ในระหว่างข้าพเจ้ากำลังศึกษาชั้นมัธยม คุณพ่อของข้าพเจ้า (พล.ต.วสันต์ พานิช) ได้พาคุณแม่ ข้าพเจ้าและน้องอีก ๒ คน ไปเยี่ยมหลวงพ่ोजรัญ เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ท่านได้อบรมแนะนำสั่งสอนในการปฏิบัติตนให้เป็นลูกที่ดีตัวเราในฐานะเป็นลูกควรปฏิบัติตามคำสั่งสอน เป็นลูกที่ดีได้แก่ชื่อฟังคุณพ่อคุณแม่ ขยันเรียน สวดมนต์ไหว้พระเป็นประจำถ้าหากจะให้เรียนดีเรียนเก่ง จะต้องทำสมาธิประมาณ ๑๕ นาที หลังสวดมนต์ทุกวันจะทำให้มีความจดจำดี หลังจากนั้นไม่นานคุณแม่พาข้าพเจ้าและน้อง ไปหาหลวงพ่อ ขอขึ้นกรรมฐาน แล้วข้าพเจ้าก็นำมาปฏิบัติเรื่อยมา ขยันคูหนังสือทำการบ้าน ทำให้ผลการเรียนได้คะแนนดีขึ้นกว่าเดิม เมื่อจบการศึกษามัธยมปีที่ ๖ ข้าพเจ้ามีความใฝ่ฝันอยากจะเป็นทหารอย่างคุณแม่จึงได้ไปกวดวิชาเพื่อเตรียมสอบเข้าเป็นนักเรียนเตรียมทหารในปี ๒๕๑๒ ปรากฏว่าผลการสอบข้อเขียนไม่ผ่าน ข้าพเจ้าเสียใจมากแต่ก็มีกำลังใจจะสมัครเข้าสอบแก้ตัวใหม่อีกครั้ง เมื่อมีเวลาพ่อก็ได้นำข้าพเจ้าพร้อมด้วยน้องไปเยี่ยมและปรึกษาหลวงพ่อ เพื่อหาแนวทาง ปฏิบัติที่ถูกต้อง จะได้มีโอกาสเป็นนักเรียนเตรียมทหารหลวงพ่อก็แนะนำหนทางปฏิบัติให้สวดมนต์แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวรและปฏิบัติกรรมฐานประมาณ ๑๕ นาที หลังสวดมนต์ทุกครั้งและกวดวิชาซ้ำ อีกพร้อมทั้งหลวงพ่อก็แผ่เมตตาช่วยอีกทางหนึ่งด้วย

ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกแนะนำอย่างเคร่งครัดเมื่อถึงเวลาสอบคัดเลือก เดือนเมษายน ๒๕๑๓ ข้าพเจ้าก็สมัครเข้าสอบและปรากฏว่าสอบได้ตามที่ตั้งใจไว้ทุกประการข้าพเจ้าได้เป็นนักเรียนเตรียมทหาร รุ่นที่ ๑๓

ข้าพเจ้าได้เข้ารายงานตัวเข้าโรงเรียนเตรียมทหาร เรียนอยู่ ๒ ปี เมื่อจบจากโรงเรียนเตรียมทหารแล้วก็ได้เลื่อนชั้นเข้าเรียนในโรงเรียนนายร้อย จปรปีที่ ๑ และเรียนอีก ๕ ปี เมื่อจบการศึกษาออกมารับราชการในเหล่าสรรพาวุธ ข้าพเจ้าได้เดินทางไปรับราชการยังหน่วยกองสรรพาวุธเบา พล ๕ เมื่อได้เข้าไปรายงานตัวกับผู้บังคับบัญชาเรียบร้อยแล้ว ท่านได้มอบหมายให้ทำงานด้านการส่งกำลังบำรุงประมาณ ๖ เดือน ที่จังหวัดนครศรีธรรมราช

ครั้งหนึ่งข้าพเจ้าได้ไปราชการที่จังหวัดสงขลาโดยรถจี๊ปในวันศุกร์จะเดินทางกลับมายังหน่วยที่จังหวัดนครศรีธรรมราชในวันอาทิตย์ตั้งแต่เช้ามืดปรากฏว่ารถจี๊ปที่ข้าพเจ้านั่งไปเกิดอุบัติเหตุพลิกคว่ำลงข้างทางเนื่องจากรถโดยสารสุราษฎร์-บ้านดอน คันหนึ่งวิ่งเข้าชนท้ายโดยไม่ทราบสาเหตุและต้องการจะเก็บข้าพเจ้าและคนขับรถให้ตายทันทีโดยรถโดยสารคันดังกล่าววิ่งแซงขึ้นไปข้างหน้ารถจี๊ปและใช้ข้างรถ

โดยสารชนรถจี๊ปอีกครั้งให้พลิกคว่ำในเวลาสั้นข้าพเจ้ามีสติตลอดเวลาได้นึกถึงหลวงพ่ोजรัญขอให้ท่านช่วย และสั่งการให้คนขับรถติดอยู่กับรถ โดยจับพวงมาลัยรถให้แน่น อย่าให้หลุดออกมาจากรถขณะที่รถพลิกคว่ำคนขับรถได้ปฏิบัติตามที่ตั้งไว้ จึงไม่ได้รับอันตรายและรอดชีวิตส่วนตัวของข้าพเจ้ารู้สึกในขณะที่รถจะพลิกคว่ำว่าจะต้องหลุดออกจากนอกรถไปแล้วเนื่องจากเกิดแรงเหวี่ยงจากรถ ข้าพเจ้าจึงใช้หลักการนักโคตรัม คือ การเก็บคอ งอเข้าเท่าขีด ทำให้ตัวของข้าพเจ้ากลมเหมือนลูกฟุตบอลสลัดจากรถจี๊ปแล้วจะไต่กลิ้งไปบนพื้นดินได้อย่างปลอดภัย แต่ปรากฏว่าเมื่อเวลาที่ข้าพเจ้าหลุดออกไปจากรถจี๊ปกลายเป็นลอยออกจากรถ ไปอยู่ห่างจากตัวรถจี๊ปเป็นระยะทางไม่น้อยกว่า ๑๐ เมตร ซึ่งปลอดภัย หากรถจี๊ปพลิกคว่ำก็ไม่สามารถทับร่างของข้าพเจ้าได้จึงเป็นสิ่งที่น่าอัศจรรย์ เพราะบริเวณที่ข้าพเจ้านอนอยู่ที่พื้นดินนั้นเต็มไปด้วยต้นไม้อายุอยู่หนาแน่นห่างกันประมาณ ๑ เมตร ซึ่งตามข้อเท็จจริงแล้วน่าจะได้รับการอันตรายเกิดจากแรงเหวี่ยงของรถจี๊ป ทำให้ข้าพเจ้าไปชนกับต้นไม้ริมทางได้หลังจากที่ข้าพเจ้านอนสิ้นสติอยู่บริเวณนั้น ก็มีชาวบ้าน และมือนามัยจังหวัดนครศรีธรรมราชท่านหนึ่งเดินทางผ่านมาโดยรถยนต์อี้อัพ และพบเห็นเหตุการณ์ที่ข้าพเจ้าประสบ ได้ช่วยเหลือ และได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟัง หลังจากที่ช่วยให้ข้าพเจ้าพ้นจากการสิ้นสติ และถามข้าพเจ้าว่าจะไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลไหน ข้าพเจ้าก็ตอบอนามัยจังหวัดว่าขอรับการรักษาที่โรงพยาบาลค่ายวิชราช เหตุการณ์นี้ หลวงพ่ोजรัญเคยบอกไว้ก่อนล่วงหน้าเมื่อครั้งที่ข้าพเจ้าไปกราบลาหลวงพ่ोजรัญ ที่วัดอัมพวันก่อนเดินทางไปรับราชการที่จังหวัดนครศรีธรรมราชว่าจะเกิดอุบัติเหตุ และสั่งให้ระวังตัว

แต่ท่านว่าไม่เป็นไร จะมีโอมงขามมาช่วยชีวิต ทุกอย่างปลอดภัยนับว่าเหตุการณ์นี้ได้เป็นจริงตามที่ท่านหลวงพ่ोजรัญกล่าวไว้ทุกประการและนับว่าท่านได้ช่วยเหลือข้าพเจ้าเป็นครั้งที่สอง

ประมาณเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๒๑ ข้าพเจ้าได้ย้ายเข้ารับราชการที่กรุงเทพฯ ที่กรมสรรพาวุธทหารบก (กองสรรพาวุธกลางที่ ๓) ปฏิบัติงานมาถึง พ.ศ. ๒๕๒๔ ประมาณเดือนเมษายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ได้เดินทางไปเยี่ยมหลวงพ่ोजรัญ หลวงพ่ोजรัญได้แนะนำให้ข้าพเจ้าบวชประมาณกลางเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๒๔ ขณะที่ข้าพเจ้าบวชเป็นพระอยู่ในช่วงเวลาหลังเพลก็เดินลงมาจากศาลากลับจากฉันฯ ปรากฏว่าบุญกุศลของข้าพเจ้าที่บำเพ็ญในระหว่างบวชมีอนิสงส์ส่งให้คุณพ่อได้รับความก้าวหน้าในชีวิตราชการได้รับพระราชทานยศเป็นพลตรี

หลวงพ่ोजรัญให้ความเมตตา ต่อข้าพเจ้าเสมอทั้งในเรื่องการงานและเรื่องส่วนตัว จนข้าพเจ้าได้เลื่อนยศสูงขึ้นตามลำดับและท่านยังให้พรทุกครั้ง ที่ไปกราบหลวงพ่ोजรัญนับว่าหลวงพ่ोजรัญเป็นบิดาคคนที่สองที่ส่องทางชีวิตให้ลูกก้าวเดินพ้นอุปสรรคลูกขอเทิดบูชาไว้เหนือเกล้า ไม่มีวันลืมเดือนเลย

สุดท้ายนี้ เนื่องจากในโอกาสที่เป็นวันมงคลคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ोजรัญ ในวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๗ เวียนมาบรรจบครบรอบอีกครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อำนวยพระแก้วมรกต และ

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายโปรดคลำบันดาลให้หลวงพ่ोजรัญจงมีอายุยืนนานเพื่ออยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้แก่
ข้าพเจ้าและลูกศิษย์ที่เคารพรักตลอดไป

มี วรรณะ ผุดผ่องนวลโย ไส้สะอาด คุจดวงแก้ว

มี สุขะ ในโลกุตตรธรรม

มี พละ พลังจิตคุ้มครองภัย

คิดหวังสิ่งใด จงสำเร็จทุกประการเทอญ

รอดตายจากไฟฟ้าแรงสูง

เกรียง สุพันธ์

ก่อนที่จะกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ของเรื่องนี้ ข้าพเจ้าขอเรียนชี้แจงเพื่อโปรดทราบว่ามีไฟฟ้าแรงสูงที่เกิดเรื่องคือ ไฟฟ้าแรงสูงที่พาดเสาใหญ่ ผ่านทุ่ง ผ่านอำเภอนั้นไปอำเภอนั้นไปตามหมู่บ้านชุมชนต่าง ๆ เป็นสายเปลือยขนาดใหญ่ (ไม่หุ้มฉนวน) ชาวบ้านบริเวณเกิดเหตุบอกว่าสายไฟนี้ ถ้ามีวัตถุผ่านเข้าไปใกล้ระยะสักประมาณ ๑ เมตร มีแรงดูดคล้ายกับแม่เหล็ก จะดูดเข้าติดง่าย ๆ เมื่อก่อน ๆ บริเวณนี้มีคนนานาชาติชุกชุมมาก นกตัวใดมาเกาะสายไฟ จะถูกกระแสไฟดูดตกมาตายทุกตัว

วันเกิดเหตุ

วันนี้คือวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๓๗ เวลาประมาณ ๑๔.๐๐ น.เศษ ข้าพเจ้ากำลังใช้ขวานไม้รวกยาวเกือบ ๑๐ เมตร สอยลูกไม้สัก (เมล็ดไม้สัก) อยู่ ๆ เกิดมีอาการถูกนัยน์ตาสว่าง โชติช่วงเป็นแสงไฟนีออน กายสั่นเข่าแรงขาไปหมดทั้งตัว คล้ายแรงเครื่องยนต์เกี่ยวร่าง ความรู้สึกไม่มีเสียงจะเรียก จะร้อง โอคโอย ไม่มี ความมีชีวิตเป็นศูนย์ ไม่อาจรู้ว่าตนเองเป็นอะไรแล้วกายที่แข็งที่อดังท่อนไม้ล้มพาดพื้นดินเสียงดังดัง กระแทกพื้นแรงมาก ศีรษะกระแทกพื้นแล้วก็กลับกระแทกศีรษะ อีกครั้งนอนซกกายคืนดังปลาช่อนถูกทุบหัวบนแผงลอย พอฟื้นขึ้นจิตแวมคิดถึง หลวงปู่' ลี กุสฺสธโร หลวงตามหาบัว ญาณมุนี หลวงพ่อเจ้าคุณพระราชสุทฺธิญาณมงคล ข้าพเจ้าร้องไห้คนเดียว น้ำตาหลังพราก คิดว่าหากลูกไม่ตาย มีแรงพอที่จะไปได้ วันไหนลูกจะไปกราบเท้าหลวงพ่อเจ้าคุณบิณฑกัแรกก่อน แล้วค่อยไปกราบหลวงปู่' ลีกับหลวงตามหาบัว เมื่อจิตตั้งมั่นดีแล้วจึงลุกขึ้นนั่งกับพื้นผิวกายสั่น มือเท้าสั่นสงสัยตนเองว่าทำไมเป็นเช่นนี้ พยายามลุกยืนก็ล้ม

ทันใดนั้นลูกสาวข้าพเจ้า คือ น.ส.นันทวรรณ กับ น.ส.วรรณ และเพื่อน ๆ จากโรงงานทอเส้นใยที่ไปเก็บลูกสัก และ นางวัลลิสรา คลาดแคล้ว น้องข้าพเจ้า ต่างรีบเดินมาที่ข้าพเจ้าเล่าเหตุการณ์ที่แต่ละคนได้เห็นต่าง ๆ กัน

คนที่ ๑ เห็นไฟฟ้าถูกเป็นประกายที่ปลายไม้รวกซึ่งข้าพเจ้าถืออยู่

คนที่ ๒ เห็นประกายไฟฟ้าวิ่งตามลำไม้รวกถูกเป็นประกายที่มือและที่เท้าของข้าพเจ้า

คนที่ ๓ เห็นประกายไฟฟ้าช็อตที่เท้ากับดินเป็นควันขึ้น

คนที่ ๔ เห็นข้าพเจ้ากำลังนอนซกที่พื้นดิน

น.ส.นันทวรรณ วิ่งเข้าหาจะกระซอกข้าพเจ้าให้หลุดจากไม้รวกที่กำลังค้ำอยู่ ไฟฟ้ากำลังดูดติดอยู่แต่เพื่อน ๆ ห้ามไว้ เข้าไปจุดก็คนที่พากันตายหมด จึงปล่อยให้ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างนั้นตามเรื่องที่เกิด รอให้ข้าพเจ้าตายไฟก็จะหยุดไปเอง

เมื่อข้าพเจ้าลุกขึ้นยืนได้ พระภิกษุรูปหนึ่งดูแลงานสร้างเมรุอยู่ใกล้ ๆ เดินเข้ามาที่ข้าพเจ้าด้วยความเป็นห่วง พูดขึ้นว่า“ตั้งแต่สายไฟแรงสูงผ่านตรงนี้คนตายไป ๓ ศพ แล้ว โยมคนที่ ๔ ไม่ตายนับว่าโชคคินนะ”

นายช่างขุนแผน หัวหน้าช่างสร้างเมรุ ร้องตะโกนจากบนอาคารเมรุ...ให้เอาลูกลงไปนอนบนแผ่นสังกะสีเร็วๆ ถ่ายไฟฟ้าข้างออกจากตัวให้หมด ถ้าไม่ถ่ายไฟออกคงต้องตายแน่ ๆ... เอาน้ำ ราดดินให้เปียกไว้ก่อนนะ แล้วเอาแผ่นสังกะสีไปวางบนดินเปียก แล้วราดน้ำ ลงอีกที แล้วรีบนำลูกลงนอนบนแผ่นสังกะสีเร็ว ๆ...

เมื่อข้าพเจ้านอนบนแผ่นสังกะสีครู่หนึ่ง(ประมาณ ๓๐ นาที) อาการสั่นทั้งตัวและเท้าลดลง แต่มือขาข้างซ้าย ยังแฉ่ง ๆ อยู่อันนี้ ราดอีก กดมือนับดินให้แน่นเข้าไว้ สักครู่หนึ่งมือหยุดสั่นหยุดแฉ่งแต่อาการร้อนและปวดเมื่อยทั่วตัวไม่ลดความซาทั้งตัว โดยเฉพาะที่แผ่นหลังซึ่งพาดกับพื้นดินยังชามาดมมีเอา มีดกรีดก็ไม่รู้สึกเจ็บ เข็มแหลมแทง ไม่รู้สึกเจ็บ บาดแผลที่หัวแม่เท้าขวาซึ่งกระแสไฟพุ่งออกจากร่างกาย ทะลุลงสู่ดินก็ซา ไม่รู้สึกเจ็บแม้จะทำการผ่าตัดใดๆ นี้ ในร่างกายไหลออกเป็นเหงื่อเปียกชุ่มคั่งคักนี้ ราดอาบนี้ ปวดร้าวทั้งตัวคล้ายตกต้นไม้สูงกระทบพื้นดิน แต่ระผมไม่พูดให้ทุกคนในที่ที่เกิดเหตุฟังเพราะกลัวตกใจและเป็นห่วงข้าพเจ้ามากเกินไปแล้ววุ่นวายได้แต่พูดเพียงว่า ไม่เป็นไร ไม่เจ็บอะไรเลย ผ่าเท้า หลังเท้า นิ้วเท้าขวาสุกแดง คล้าย ๆ กุ้งสดถูกเผาฝ่ามือขวาสุกแดงทำนองเดียวกัน ปวดเจ็บปวดรื้อนลึก ๆ หนักหน่วงทีเดียว ถูกไฟไหม้ นี้ ร้อนลวกเจ็บปวดรื้อนผิวหนัง แต่ไฟที่จุดเจ็บปวดและร้อนลึกข้างในกายทั่วตัว

นายช่างขุนแผน ลงจากอาคารเมรุ มาเยี่ยมเขียนข้าพเจ้าที่กำลังนอนถ่ายกระแสไฟฟ้าออก ถามข้าพเจ้าว่า.. ลุงมีดีอะไร ไฟฟ้าแรงสูงขนาดนี้ ลุงไม่ตายเท่าที่ผมเคยเห็นใครได้เผาทุกราย... บริเวณนี้ ไฟดูดตายก่อนลุงมาแล้ว ๓ ศพ แต่ลุงไม่ตาย... แปลกใจ... ลุงโชคคินะครับ

ข้าพเจ้าบอกนายช่างขุนแผนว่า... งานที่ผมและครอบครัวมาทำนี้ ทำถวายพระ หลวงปู่ ลีท่านจะสร้างสวนป่าขึ้นใหม่เพราะป่าเดิมชาวบ้านตัดไม้หมดแล้ว ถางเผาไปก็มาก ตั้งใจทำถวายพระด้วยใจตั้งมั่น บริสุทธิ์ บุญกุศลกรรมที่ดีคงช่วยไว้ ยมบาลก็ต่ออายุให้อยู่ได้ ทำบุญอีกต่อไปนานกว่าที่จะให้ตาย วันนี้อย่าเพิ่งตายยังไม่ให้ตาย ผมคิดอย่างนี้ ถูกผิดอย่างไรผมก็ไม่รู้ตั้งใจว่าได้ชื่อว่าความชั่ว ความทุจริตไม่ทำดีกว่า ทำแต่สิ่งดี ๆ ไว้ครับ

นายช่างขุนแผนพูดต่อไปอีกว่า... ผมได้กลิ่นเหม็นไหม้ เหมือนใครอ้อกเหล็กแฉนี้ เอ๊ะ... หันไปดู ลุงกำลังนอนซกงัก ๆ ก็รู้ว่าลุงถูกไฟแรงสูงจุด... เสร็จแล้ว ไฟเป็นหมื่น โวลต์ จะไปเหลือหรือครับ... พอเห็นลุงฟื้นขึ้นมาจึงร้องตะโกนให้เอาลุงไปนอนสังกะสีเร็ว ๆ ถ้าชาก็ตายอยู่ดี ถึงจะฟื้นมาได้ก็ตาม เพราะเลือดแห้ง เลือดในสมองแข็งตัว เซลล์ในตัวมันตายหมด

นางวัลลิสตา กลาดแคล้ว น้องสาวนำข้าพเจ้าส่งยัง โรงพยาบาลเสาให้แพทย์พันบาดแผลและให้ยาแก้ อักเสบแล้วให้กลับบ้านไปพักบ้านนางวัลลิสที่อยู่อีกไกล ๆ ที่ว่าการอำเภอเสาให้

อาการปวดร้อนลึก ๆ ไม่ทุเลา ภรรยาข้าพเจ้าและนางวัลลิสจึงพาไปหาแพทย์ที่โรงพยาบาลศูนย์ รวมแพทย์สระบุรี แพทย์ได้ให้ยาแก้ปวด แล้วอนุญาตให้กลับบ้านได้ จึงกลับไปพักบ้านนางวัลลิสที่เสาให้

น.ส.วรรณกับเพื่อน ๆ ที่โรงงานทอเส้นใย ทุกคนเขาก็เป็นห่วงเรื่องการปวดร้อน ได้จัดหาว่าน หางจรเข้มาให้ จึงได้ว่านดังกล่าวพอกมือ พอกเท้าเอาเชือกมัดไว้กันหูด เป็นอันว่าคืนนี้ อาการปวดร้อน ลดลงเรื่อย ๆ เพราะว่านคุณพิษร้อนได้ดีมาก

วันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๓๗ ข้าพเจ้า นางไพพรรณ น.ส.นันทวรรณ เดินทางจากเสาให้กลับ กรุงเทพฯ แล้วไปรักษาตัวที่ รพ.มิชชั่นนารี ใกล้สนามม้าบางลำ

ปลายเดือนมกราคม ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าพอมีกำลังดีขึ้นเดินทางไปกราบเท้าหลวงพ่อบุญคุณพระราช สุทธิญาณมงคล ตามที่อธิษฐานใจไว้หลังจากที่เห็นสติดังกล่าว หลวงพ่อบอกว่าในตัวข้าพเจ้ายังมีไฟฟ้าค้าง อยู่ไม่หมดอันตราย ๆ ให้เอายานี้ไปกินทำลายมันเสีย ได้รับน้ำมันจากหลวงพ่อ ขวด ข้าพเจ้ากินยานี้ น้ำมัน หลวงพ่อก่อนนอนวันละ ๑ ช้อนควาทุกวัน

ผลการบำบัดรักษาด้วยยาน้ำมันของหลวงพ่อ

ยานี้ กินแล้ว เวลาถ่ายหนักมีสีดำคล้ายน้ำ ล้างถ่าน(ถ่านหุงข้าว) กลิ่นรุนแรงผิดปกติ ข้าพเจ้าไม่ ตกลงใจอะไร คิดว่ายานี้ช่วยทำลายเซลล์ที่ตายในร่างกายเพราะไฟฟ้าจุดให้แปรสภาพจับของเสียออกจาก ร่างกายไม่ให้คั่งค้าง ให้ฟื้นอันตรายตามที่หลวงพ่อพูดไว้ กินยานี้จนหมดขวดก็ถ่ายหนักออกมาสีเหลืองอ่อน ๆ ตามธรรมชาติ ข้าพเจ้ายืนยันได้ว่ายานี้ น้ำมันของหลวงพ่อบำบัดรักษาดีจริง ทั้งนี้เพราะระหว่าง ที่ข้าพเจ้ากินยานี้ น้ำมันหลวงพ่อบำบัดพิษของโรงพยาบาล

เพื่อให้แน่ใจว่ายานี้ น้ำมันได้ผลขนาดไหน เมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๗ ข้าพเจ้าไปให้แพทย์รพ.มิชชั่น ตรวจร่างกายอีกครั้งหนึ่ง เรื่องที่ตรวจคือ เลือด คลื่นหัวใจ ปอดและการทำงานของปอด ความดันโลหิต ไขมันในเส้นเลือด น้ำตาลในเส้นเลือดและเอกซเรย์ ผลการตรวจของแพทย์ คือ ข้าพเจ้าปกติดีทุกอย่าง

ความรู้เรื่องการถ่ายกระแสไฟฟ้าออกจากร่างกาย

วิธีแรก กระทำคั้งที่นายช่างขุนแผนแนะนำแก่ข้าพเจ้าดังกล่าวแล้ว

วิธีที่สอง ขุดดินเป็นหลุมยาวทำนองจะฝังศพเอาคนป่วยฝังในหลุม ให้โผล่แค่คอไว้หายใจ เอาดินกลบร่างไฟฟ้าที่คั้งจะถ่ายลงดินได้รวดเร็วตลอดตัว

ตัวอย่างที่รอดตาย ซึ่งอาจารย์ สุชิน วงษ์สา เล่าให้ฟังว่า ชายคนหนึ่งถูกไฟฟ้าแรงสูงดูด ทุกคนดูแล้วว่าชายคนนั้นตายแล้วประมาณ ๑ ชั่วโมงเศษแต่บังเอิญคนที่มาดูแลเหตุการณ์เคยมีประสบการณ์แนะนำให้เอาคนป่วยฝังคั้งที่กล่าวข้างต้นคอยเฝ้าดูอาการประมาณ ๒ ชั่วโมงเศษ ปรากฏว่าชายคนนั้นฟื้นคืนชีพได้อาจารย์สุชินที่ข้าพเจ้าอ้างถึง บ้านอยู่ที่ตลาดพระพุทธราย อำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี

วิธีที่สาม เอาคนป่วยฝังทราย หรือให้คนป่วยนอนพื้นดินแล้วเอาทรายกลบถมที่ หัว เหลือแค่คอไว้หายใจ คอยเฝ้าดูคนป่วยด้วย คล้ายวิธีที่ ๒

เมื่อคนป่วยฟื้นแล้ว ให้รีบนำไปหาแพทย์แผนปัจจุบันรักษาคนป่วยต่อไป

ครอบครัวของข้าพเจ้าสวดมนต์ตามวิธีของหลวงพ่ोज้าคุณพระราชสุทธิญาณมงคลทุกวันไม่ขาด อานิสงส์นี้เองเป็นประการหนึ่ง และกุศลที่ข้าพเจ้าและครอบครัวตั้งใจกระทำด้วยความบริสุทธิ์ อีกประการหนึ่ง จึงเป็นผลให้ข้าพเจ้าได้รับความช่วยเหลือเกือบทุกเมื่อแม้มีภัยมหันต์ก็ยังมีผู้ช่วยให้พ้นภัยที่รุนแรง ให้เบาบางลง เช่น นายช่างขุนแผน ผู้ให้ความรู้แนะนำช่วยเหลือ และทำให้มีอุปกรณ์ช่วยชีวิตครบครันคือ แผ่นโลหะ ถังกะสี และน้ำ

จึงขอยืนยันว่า การสวดมนต์ตามที่หลวงพ่อนำแนะ เกิดอานิสงส์มากจริง ๆ

ความประทับใจที่ดิฉันมีต่อหลวงพ่อ

กมลนาฏ มาลากุล

ดิฉันได้สนใจฝึกกรรมฐานมาตั้งแต่ปี๒๕๓๒ เนื่องจากอ่านประวัติของหลวงพ่อจรัญ ในหนังสือ กุฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ ซึ่งเป็นหนังสือชุดเผยแพร่ธรรมของมูลนิธิภาวนา - กรศรีทิพา แห่งวัดอัมพวัน สิงห์บุรี จัดพิมพ์ขึ้น และเกิดความศรัทธาอย่างสูงสุดในตัวหลวงพ่อประสบการณ์ในการปฏิบัติธรรมครั้งแรก เป็นเหตุจูงใจให้ดิฉันหาโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันในครั้งต่อ ๆ มาโดยอาศัยไปกับชมรมพุทธศาสตร์ของวิทยาลัยครูที่ดิฉันสอนอยู่บ้างหรือไม่ก็ไปกับชมรมปฏิบัติธรรมของพุทธสมาคม ซึ่งกัลยาณมิตรของดิฉัน อาจารย์ละเอียด วิสุทธิแพทย์เป็นผู้แนะนำ

ในการปฏิบัติธรรมครั้งที่๓ ของดิฉันที่วัดอัมพวันกับพุทธสมาคม ดิฉันประสบอุบัติเหตุหล่นที่หน้ากุฎหลวงพ่อ ขณะที่กำลังเดินแถวผ่านหน้ากุฎไปยังศาลารับประทานอาหารกลางวันบนหน้ากุฎเก่าของหลวงพ่อนั้น ก่อนข้างลื่น ประกอบกับขณะนั้น มีฝนตกพรำ ดิฉันเดินก้าวรุ่มกำลังจะผ่านไปพลันก็เหลือบเห็นเพื่อนผู้ปฏิบัติธรรมเดินกรำฝนอยู่ห่างไปทางด้านหลัง เกิดเมตตาจิตจึงหันหลังจะกลับไปปรับเขามาช่วยด้วยกัน เธอผู้นั้น ปฏิเสธว่าฝนตกพรำๆ ไม่เป็นไร ขณะหันกลับจะก้าวเข้าแถวเดินต่อไปก็รู้สึกเหมือนมีคนมาผลักตรงสะโพกด้านหลัง(ที่จริงไม่มีใคร) และเสียหลักล้มลงมือไปกระแทกกับรั้วที่ตกลงไปในลักษณะใช้ฝ่ามือยันน้ำหนักทับมาที่มือด้านขวาที่ยืนไถ่นกระแทก รู้สึกเห็นแสงสีเขียวเหลืองรอบเต็มไปหมด พอลุกขึ้นได้ เพื่อน ๆ ก็รีบเข้ามาช่วยกันประคองไปที่ศาลาสำหรับรับประทานอาหาร ระหว่างนั้น มัลลทายกได้นำนมมันมนต์ของหลวงพ่อมาให้พร้อมกับจะบีบนวดมือให้ แต่ดิฉันปฏิเสธ เพียงแต่ขอทานมมันมนต์เล็กน้อย สังเกตเห็นหลังมือบวมเป่งเขียวคล้ำ ทันทันทีและมีอาการปวดแปลบมาก แรงกระแทกทำให้ต้องเข้าห้องนี้ ถ่าย เมื่อออกมาเมื่อก็ยิ่งปวด ดิฉันเข้าใจว่าอาจมีอาการร้าย เพราะนี้ มือลงข้างตัวไม่ได้เลย ปวดมาก จึงไม่ให้มีการนวด และใช้ผ้าสไบเฉียงทำเป็นห่วงที่เรียกว่า สลิง(Sling) คล้องไว้ อาจารย์ละเอียดพาดิฉันกลับที่พัก และนำอาหารกลางวันมาให้ดิฉันตั้งใจว่าจะขอหลวงพ่อกลับกรุงเทพฯ เพราะต้องการตรวจดูให้รู้ชัดว่ากระดูกหักหรือร้าว เพราะมือขวาเป็นมือที่ต้องใช้เขียนหนังสือ ดิฉันมีอาชีพเป็นครู มือขวาก็มีความสำคัญมาก ผู้เข้าปฏิบัติธรรมที่พักอยู่ห้องข้าง ๆ แนะนำให้ไปโรงพยาบาลสิงห์บุรี แต่ดิฉันไม่แน่ใจเกรงว่าจะต้องผ่าตัดก่อนเข้าเผื่อถ้าดิฉันต้องผ่าตัดในจังหวัดสิงห์บุรี คงทำความลำบากให้แก่ต้นร่วมทาง ดิฉันมีบ้านเกิดที่กรุงเทพฯ มีมารดาคอยดูแล แล้วดิฉันรู้จักใครบ้างละที่สิงห์บุรี ดังนั้นการผ่าตัดที่กรุงเทพฯ จะสะดวกกว่า

ดิฉันทนนอนปวดอยู่จนบ่าย อาจารย์ละเอียดเข้ามาช่วยเก็บของให้และเตรียมตัวจะไปลาหลวงพ่อ ขณะที่เราเดินไปกุฎหลวงพ่อ ก็เห็นมีรถตู้คันหนึ่งแล่นเข้ามา ดิฉันกะในใจว่าถ้าคนในรถตู้ไม่เต็มอาจขอโดยสารเข้ากรุงเทพฯ ได้

เราไปคอยหลวงพ่อด้านหลัง หลวงพ่อพูดคุยกับแขกที่มากราบผู้คัมนี้ ข้ามมาชวนหลวงพ่อไป
รุมานีเย เพื่อไปรักษาตัว เขายินดีออกค่าใช้จ่ายให้ทั้งหมดแต่หลวงพ่อปฏิเสธ บอกว่าถ้าไปรักษาตัวหรือไป
เที่ยวเฉย ๆ ไม่ไป เพราะหลวงพ่อเป็นห่วงภารกิจที่วัด ดิฉันคิดว่าหลวงพ่อก็คงไปก็ต่อเมื่อการ ไปครั้งนั้นไป
เพื่อเผยแผ่ศาสนาเพื่อเป็นพุทธบูชาเท่านั้น

หลวงพ่อบอกให้ดิฉันกับอาจารย์ละเอียดก็พยักหน้าเรียกให้เข้าไปใกล้ แล้วถามอาการดิฉัน มัก
ทายกทรงกราบเรียนหลวงพ่อแล้วก่อนหน้านี้นี้ ท่านให้คนเอาน้ำมันมนต์มาแล้วสั่งให้คุณสมประสงค์ ที่เป็น
อุบาสิกาคอยช่วยงานทั่ว ๆ ไปที่วัด จับมือดิฉันทาน้ำมันบอกให้ดิฉันหงายมือและให้คุณสมประสงค์จัดรูป
มือของดิฉันตามคำสั่ง แล้วพันผ้าพันอย่างหนา (bandage) ให้ ในระหว่างนั้นดิฉันปวดจนน้ำตาไหล เมื่อ
หลวงพ่อบอกและให้รับประทานยาแก้ปวดพาราเซตามอลไป ๒ เม็ด อาการก็ยังไม่ทุเลาดิฉันสังเกตเห็นท่าน
มีรูปภาพของร่างกายคนที่แสดงกระดูกเส้นเอ็น เส้นเลือด เหมือนกับอุปกรณ์ที่ใช้สอน Anatomy ใส่กรอบ
วางอยู่ ก็วางใจว่า position หรือตำแหน่งของกระดูกและเอ็นที่ข้อมือคงไม่คลาดเคลื่อนมากนัก ท่านบอกว่า
วันพุธจะลวกน้ำ ร้อนให้ การลวกน้ำ ร้อนทำให้สมานกระดูกดิฉันขอบพระคุณท่านและกลับที่พัก ช่วงบ่าย
โมงเย็น อาการทุเลาลงมาก หายปวดแต่ยังมีอาการบวมอยู่ ดิฉันจึงคล้องผ้า sling และไปนั่งกรรมฐาน ท่าน
อนุศาสนาจารย์ที่ควบคุมการฝึกกรรมฐาน ได้ถามอาการ และบอกดิฉันว่า หลวงพ่อเป็นหมอที่วิเศษที่สุด
แล้ว ท่านรักษาให้ใครก็โชคดีแล้ว ดิฉันจึงค่อยคลายความกังวลลงบ้าง แต่ความคิดที่จะกลับกรุงเทพฯ ก็ยังคง
อยู่ แม้ว่าจะไม่มีโอกาสขอโดยสารไปกับรถผู้คัมนี้

ตอนหัวค่ำ พยาบาลที่ทำงานตึกอุบัติเหตุโรงพยาบาลในกรุงเทพฯ เผอิญมาเข้ากรรมฐานด้วยใน
ตอนเย็น จึงช่วยทำที่คามเหมือนเปลือก โดยใช้กระดาษแข็งทาบไว้ทั้ง ๒ ด้านของแขนและพันผ้าพันใหม่
ช่วงเวลากลางคืนผ่านไปโดยไม่มีอาการปวด น่าแปลกมากๆ ทั้ง ๆ ที่มีข้อมือบวมเขียวคล้ำ อยู่อีติหนึ่งถัดมา
อาการปวดก็ไม่ปรากฏ ดิฉันลืมนึกความคิดกลับบ้านและรอการรักษาโดยลวกน้ำ ร้อน ในใจอยากจะพิสูจน์
ข้อเท็จจริงเหมือนกัน

ถัดมาอีกหนึ่งวันหลวงพ่อบอกให้คนมากระซิบบอกอาจารย์ละเอียดให้พาดิฉันไปรักษาได้แล้ว ดิฉัน
เข้าใจว่าหลวงพ่อไม่ต้องการอวดอิทธิปาฏิหาริย์ใด ๆ ที่ท่านมีเพื่อเป็นการเพิ่มศรัทธาบาปมีเรียกคนเข้าวัด
เพราะเมื่อคนได้ยืนยันว่าหลวงพ่อก็คงจะต่อกระดูกโดยการลวกน้ำ ร้อนผู้เข้ากรรมฐานก็คอยจ้องตามดิฉันเพื่อ
จะไปดูด้วย หลวงพ่อต้องการให้คนเข้าถึงแก่นแท้ของพุทธศาสนาโดยการปฏิบัติธรรมมากกว่า

ดิฉันกับอาจารย์ละเอียดขึ้นไปบนกุฏิของท่านที่นั้น คุณหมวยคอยเป็นผู้ช่วยอยู่ เรอนำน้ำร้อนเดือด
พลาในใส่อ่างยกมาวางไว้หน้าหลวงพ่อ ฐูปเทียน เครื่องทำพิธี หลวงพ่อจัดไว้ให้ โดยไม่ต้องให้ดิฉันเสียเงิน
สักบาทเดียว คุณหมวยคอย จับแขนและมือของดิฉันให้ทอดยาว เพื่อที่หลวงพ่อดมมนต์ และตักน้ำเดือดใส่
ปากเป่าพรวดมาที่หลังมือและแขนของดิฉัน

ในตอนแรกก็น้ำส้มผัดผิวหนังรู้สึกร้อนแล้วก็เย็นวาบ หลวงพ่อท่องคาถาและเป่าหลายครั้ง ดิฉันมองดูน้ำเดือดพล่าน แล้วสงสัยว่าหลวงพ่อกำลังทำอะไร อวัยวะภายในปากของคนเราอบบางเกินกว่าที่จะทนน้ำเดือด ๑๐๐ องศาเซลเซียสได้ ถ้าเป็นคนธรรมดาปากคงพองไปแล้ว แต่น้ำที่เป่ามาถูกมือและแขนกลับเย็นไม่เหมือนน้ำร้อนลวกเลย พอจบพิธีท่านให้ฉันหมวย ทาน้ำมันพันผ้า Bandage และให้นำมันมาทาอีกหลายขวด

ในการต่อกระดูกครั้งนี้ ผู้อยากเห็น ไม่มีใครได้เห็น เพราะหลวงพ่อก็ต้องการรอด ท่านบอกว่ากระดูกร้ายแต่ต่อให้แล้ว อาการปวดและบวมหายเร็วมาก ในช่วง ๓ - ๔ วันต่อมาหลังมือที่บวมปูดเขียวคล้ำ ยุบหายไป อาการปวดหายไปด้วยปลิดทิ้ง ดิฉันเพิ่งเข้าใจว่าปลิดทิ้ง ต้องแท้ขามนี้เอง เมื่อออกจากวัดดิฉันกลับเข้ากรุงเทพฯ เพราะกลัวว่าจะย้อนกลับไปพิษณุโลกคุณแม่ดิฉันพาไปตรวจเช็กรีกครั้งที่คลินิกใกล้บ้าน ซึ่งมีหมอประจำเป็นหมอชำนาญโรคกระดูกโดยเฉพาะ

ดิฉันเล่าอาการให้ฉันหมอฟัง คุณหมอมิทำทางจุนเจียว ส่งดิฉันไปด้านหลังเพื่ออ่านน้ำมันมนต์ออกให้หมด สายตาบ่งบอกว่าดิฉันงมงาย เมื่อคุณหมอสั่งให้ดิฉันเคลื่อนไหวมือในท่าต่าง ๆ ดิฉันทำได้โดยไม่มีอาการปวด คุณหมอก็สรุปว่ามีอาการเคล็ดบวม หรือ Sprain เท่านั้น เมื่อดิฉันเดินออกจากห้องตรวจ แลเห็นประกาศนียบัตรและปริญญาบัตรจากประเทศคิดไว้เต็มข้างฝาที่ยังนึกในใจว่า ดิฉันก็มีใช้คนไ้การศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรีในประเทศที่ขึ้นชื่อว่ามีการยอมรับความเจริญมาแล้วเหมือนกับคุณหมอนั้นแหละ ดิฉันสอนภาษาอังกฤษและติดต่อกับผู้คนที่ใช้ภาษานั้น มามากต่อมากแต่อะไรที่ไม่เห็นชัดด้วยตาเนื้อ จะปฏิเสธว่าไม่จริงทั้งหมดคงไม่ได้ สำหรับคนอื่นดิฉันไม่ทราบ แต่สำหรับดิฉัน เดียวนี้ไม่ปฏิเสธสิ่งที่ไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเนื้อหรือเห็นอกภาพอีกต่อไปแล้ว

ปัจจุบันมือข้างขวาของดิฉันก็ยังคงใช้การได้ดีเป็นปกติข้อที่น้ำสังเกตคือ หลังจากแขนถูกน้ำร้อนแห้งที่ห่อหุ้มอยู่ก็กลายเป็นสีคล้ำ ลงและเมื่อถึงเวลามันก็ลอกหลุดมาโดยไม่ทิ้งร่องรอยต่างคำไว้เลยดิฉันถามอาจารย์ที่สอนชีววิทยาที่วิทยาลัย เขาอธิบายให้ฟังว่าธรรมดาหนังที่ถูกความร้อนขนาดจุดเดือด ๑๐๐ องศาเซลเซียส เช่นนั้นมันจะบวมแดงและมีน้ำข้างภายในเหมือนอวัยวะที่ถูกน้ำร้อนลวกโดยทั่ว ๆ ไปและด้วยเหตุผลกลใดก็ตาม ที่มันไม่พอง ไม่บวมแดงมันก็แห้งและเป็นเซลล์ที่ตายแล้ว พร้อมทั้งจะร่วงมาเมื่อถึงเวลา

นี่เป็นความประทับใจที่ดิฉันไม่เคยลืม

หมายเหตุ

หลวงพ่อกันเป็นพระปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ท่านไม่รับรักษาทั่วไป ไม่ใช่ท่านไม่มีเมตตา ก็โรงพยาบาลเป็นสถานที่รักษาโรคทางกายมิใช่หรือ ท่านเล็งเห็นว่า คนเข้าวัดควรแสวงหาธรรมอันบริสุทธิ์ของพระพุทธ

องค์ต่างหาก และที่วัดอัมพวันก็เป็นแหล่งสัปปายะ สำหรับผู้แสวงการปฏิบัติเป็นสถานที่รักษาจิตใจให้บริสุทธิ์
มากกว่า

๑๕ ธันวาคม ๒๕๓๖

อย่าเอากิเลสของคนอื่น มาใส่หัว

รู้ความชั่วคนอื่น แล้วเอามาใส่สมอง จะมุ่นวายตัวเองเปล่าๆ

การได้พบพระเดชพระคุณ
หลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล

บุญเต็ม อินทฤทธิ

พระสมุห์ธีรชาติ ภทฺโท เจ้าอาวาสวัดคงบ้านกร่าง หมู่ ๗ ต.พักทัน อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี ได้จัดงานทำบุญครบรอบ ๕๐ ปี กระผมและภรรยาได้เดินทางไปร่วมงานนี้กับท่านด้วย

ในงานนี้มีการสวดพระพุทธรูปจำลอง ถวายภัตตาหารเพลพระภิกษุสงฆ์ และมีธรรมเทศนา ๑ กัณฑ์ เรื่อง “ทำดีไว้ให้ลูก ทำถูกไว้ให้หลาน” โดยท่านพระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล

เมื่อพระสงฆ์ฉันภัตตาหารเพลเสร็จญาติโยมรับประทานอาหารเสร็จ จึงเริ่มทำพิธีอาราธนาธรรม เพื่อแสดงพระธรรมเทศนา กระผมได้พิจารณาอริยาบถของท่านพระเดชพระคุณหลวงปู่จรัญ (ซึ่งตอนนั้น กระผมยังไม่รู้จักท่าน) ในขณะที่ท่านเดินขึ้นธรรมาสน์เพื่อแสดงธรรม ท่านเดินสง่าผ่าเผย สำรวมเจียบ ใบหน้าของหลวงปู่ยิ้มใส ผิดกับพระสงฆ์ทั่วไปเมื่อท่านเดินขึ้นไปนั่งบนธรรมาสน์เรียบร้อยแล้ว กระผมก็เข้าไปกราบท่านที่หน้าธรรมาสน์ ๑ ครั้ง กราบเรียนท่านว่า "หลวงปู่ครับ กระผมขออนุญาตถ่ายภาพ หลวงปู่ไว้เป็นที่ระลึกในงานนี้ได้ไหมครับ" พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ถามกระผมว่า "โยมมาจากไหน?" กระผมเรียนตอบท่านว่า "กระผมเดินทางมาจากอำเภอชะอำ จังหวัดเพชรบุรีครับพระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ตอบกระผมว่า "ถ้าอย่างนั้นก็เชิญ พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้ขยับกายเล็กน้อยแล้วสำรวมให้กระผมถ่ายภาพที่ได้แบบมานี้"

กระผมได้ยกมือไหว้ ๑ ครั้ง ก่อนถ่ายภาพแล้วถ่ายภาพไปสองภาพ หลังจากถ่ายภาพแล้ว กระผมกราบท่านอีก ๑ ครั้ง จากนั้นก็รับศีลฟังธรรมจนกระทั่งจบ

กระผมและภรรยาต่างซาบซึ้งใจซึ่งกันและกันเพื่อแสดงให้รู้ว่าเราทั้งสองจงใจฟังธรรมโดยเคารพอย่างสมบูรณ์ เพราะพระที่แสดงธรรมองค์นี้มีใช้พระสงฆ์ธรรมดาดำเนินอนซึ่งคุณได้จากอริยาบถของท่าน

การแสดงธรรมเทศนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ในเรื่อง ทำดีไว้ให้ลูก ทำถูกไว้ให้หลาน ท่านได้ใช้ถ้อยคำ สำนวน ให้ฟังง่ายเข้าใจง่าย เพลิดเพลินในการฟัง และติดตามไปอย่างมีเหตุผล เมื่อฟังพระธรรมเทศนาจบแล้ว สามารถถามตัวเองได้เลยว่าการกระทำของตนเองที่ผ่านมาได้ทำดีไว้ให้ลูก ทำถูกไว้ให้หลานหรือไม่ ในส่วนที่ทำดีทำถูกแล้วจะรู้สึกปลื้มใจ และดีใจในการกระทำของตนเองแต่ในส่วนที่ปฏิบัติยังไม่ถูกจะรับฟังคำสั่งสอนของพระเดชพระคุณหลวงปู่ นำไปปรับปรุงตนเองต่อไป

หลังจากที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้แสดงพระธรรมเทศนาจบ ให้พรจบ พระสมุห์ธีรชาติได้เข้าประเคนเครื่องบูชาพระธรรม พระเดชพระคุณหลวงปู่ได้รับประเคนเครื่องบูชาธรรมทั้งหมดแล้วท่านได้

เลือกเก็บไว้เฉพาะดอกไม้ รูปเทียน ส่วนหนึ่งเท่านั้น ส่วนที่เป็นปัจจัยและบริวารต่าง ๆ พระเดชพระคุณ หลวงพ่อได้มอบคืนให้แก่พระสมุห์ธีรชาติทั้งหมด

ส่วนพระสงฆ์ที่เจริญพระพุทธมนต์ก็เช่นกัน ท่านได้รับไปเฉพาะ ดอกไม้ รูปเทียน และผ้าใคร่ส่วน ปัจจัยท่านได้ถวายคือพระสมุห์ธีรชาติทั้งหมด กระผมและภรรยาเห็นภาพตอนนี้แล้วเกิดอาการปลื้มปีติใน พระสงฆ์ที่พบเห็นถึงกับน้ำตาไหลซึ่งภาพเหตุการณ์อย่างนี้ จะหาได้ไม่ถ้ายักแม้แต่ขณะที่กระผมเขียน บันทึกรวมถึงตอนนี้ยังเกิดอาการปลื้มปีติมีน้ำตาไหลออกมาเหมือนเมื่อครั้งนั้น

เมื่อกระผมกลับมาชะอำ ได้นำฟิล์มไปล้างอัดภาพภาพถ่ายในวันนี้ ทั้งหมดได้ ๕ ภาพ มีภาพพระ เดชพระคุณ หลวงพ่อจรัญคมชัดที่สุด และมีสง่าราศี กระผมจึงนำภาพนี้ ไปขยายขนาด ๑๕ นิ้ว อีก ๑ ภาพ นำมาใส่กรอบติดไว้ที่ห้องพระที่บ้าน

ต่อมาอีกประมาณ ๑ เดือนเศษ ภรรยาของพระผมได้มาบอกว่ามีหนังสือออกใหม่ ได้นำรูปพระองค์ ที่ไปถ่ายมาจากวัดคงบ้านกร่างทำเป็นภาพปกหนังสือ กระผมจึงไปซื้อมา ๑ เล่ม อ่านกันทั้งครอบครัวจึงรู้ ว่าพระสงฆ์ที่แสดงธรรมที่วัดคงบ้านกร่างนี้ไม่ใช่พระสงฆ์ธรรมดาทั่วไปอย่างที่คิดไว้ตั้งแต่ต้นจึ่งมีเกิด ศรัทธาต่อท่านอย่างแรงกล้า และได้อธิษฐานพร้อมกับภรรยาว่า หากเป็นบุญของข้าพเจ้าขอให้ได้พบกับ หลวงพ่อโดยเร็วพลันเทอญฯ

หลังจากบุตรชายของกระผมได้เสียชีวิตไปหนึ่งคนจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ กระผมและภรรยา เสียใจเป็นที่สุด ได้เร่งทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้บุตรทุกวัน พระก็ไม่หาย โศกเศร้า หายทุกข์ ได้ทอดผ้าป่า ๑ กอง ที่วัดคงบ้านกร่างก็ยังไม่หายทุกข์ใจ ร่วมทำบุญวางศิลาฤกษ์สร้างพระอุโบสถของวัดหลัสนา ก็ยังไม่ สามารถคลายทุกข์ที่คิดถึงบุตรได้เลย กระผมและภรรยาจึงเดินทางกลับชะอำก่อนรถของกระผมจะออกจาก วัด กระผมได้กล่าววาทว่า กุศลวันนี้ ขอให้ถึงบิดามารดาและผู้มีพระคุณทุกท่าน และขอให้ข้าพเจ้าพ้นทุกข์ หมดทุกข์ ด้วยเทอญ ขอให้พบแสงสว่างแห่งชีวิตด้วยเถิด วันนั้นเป็นวันเสาร์ที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ ในขณะที่รถจะผ่านหน้าวัดอัมพวัน ภรรยาของกระผมได้พูดว่า "พี่ขับรถเข้าวัดก่อนเถอะเพื่อว่าจะได้พบ หลวงพ่อ"

ขณะนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อกำลังสนทนากับผู้เข้าไปกราบท่าน กระผมและภรรยาจึงเข้าไป กราบท่าน พอกราบเสร็จ ท่านได้เมตตาถามว่า "มีธุระอะไรหรือ?" กระผมตอบว่า "กระผมไม่มีธุระอะไร มากหรอกครับ อยากจะกราบเรียนถามว่า ตั้งแต่บุตรชายของกระผมเสียชีวิตไปหนึ่งคน กระผมและภรรยา เสียใจเป็นที่สุด มีทุกข์ ตรอมใจเหลือเกิน ทำบุญมาแล้วพอสมควร เช่น ถวายสังฆทาน ทอดผ้าป่า ร่วมทอด ผ้าพระกฐิน ก็ไม่หายทุกข์ จะทำอย่างไรจึงจะหมดทุกข์ได้ครับ"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำนั่งสงบอยู่พักหนึ่งแล้วพูดเรื่องกรรมและกฎแห่งกรรม เรื่องการสิ้นอายุขัย ท่านได้แนะนำว่า การจะให้หมดทุกข์ พ้นทุกข์ หรือจะพบความสุขได้ จะต้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ท่านถามกระผมว่า เคยปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมาบ้างไหม กระผมตอบว่าไม่เคยครับท่านก็ถามต่อว่า จะเรียนไหม กระผมตอบว่า เรียนครับ พระเดชพระคุณหลวงพ่อนิ่งอยู่นิดหนึ่งแล้วเรียกชายผู้หนึ่งให้ไปเชิญแม่ชีชู่จ้อมาพบ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำสั่งแม่ชีชู่จ้อว่า "ช่วยสอนวิปัสสนากรรมฐานให้สองสามีภรรยาคุณนี่ ในคืนนี้ด้วย"

กระผมและภรรยาได้มาปฏิบัติกรรมฐานตามที่แม่ชีชู่จ้อสอน จนถึงเวลา ๐๖.๐๐ น. และได้ลากลับชะอำ ในเช้าวันนั้น

ตั้งแต่นั้นมากระผมและภรรยาได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอีกหลายครั้ง และยังได้พาคุณแม่ น้องสาว บุตรชาย และหลาน อีกหลายคนได้มาเรียนวิปัสสนากรรมฐานจากวัดอัมพวันไม่ว่าจะเป็นวันที่ ๑๕ ส.ค., ๑๔ ต.ค. หรือวันหยุดสงกรานต์ปีเก่าต้อนรับปีใหม่กระผมและครอบครัวจะมากันทุกครั้ง โดยเฉพาะบุตรชายของกระผม วัย ๒๐ ปี เขาพูดว่าเขาเคารพพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุรูทุกท่านที่สอน และแม่ส้ม ที่ได้เมตตาสอนคาถาให้ท่องบ่นจนสามารถได้เล่าเรียนจบสำเร็จตามความประสงค์ได้ เพราะบารมีคุ้มครองเป็นแน่แท้ ส่วนกระผมและภรรยาตั้งแต่กลับมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นครั้งที่สองที่วัดอัมพวัน ความทุกข์ทั้งหลายที่เคยมีอยู่หายไปโดยสิ้นเชิง ซึ่งเป็นจริงตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำเมตตาแนะนำไว้ในตอนแรกทุกประการ

จากบันทึกฉบับนี้ นอกจากจะบอกถึงที่มาของการที่ได้พบพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำซึ่งสามารถยืนยันได้อีกว่า

กุศลใด ไม่ประเสริฐเท่าการเจริญวิปัสสนากรรมฐาน การจะปลดปล่อยทุกข์ได้ต้องเจริญวิปัสสนากรรมฐาน

การที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อดำเมตตาพรีาสอนทุกท่านที่เข้ามาในวัดอัมพวัน ก็เพื่อให้ทุกท่านได้พ้นจากทุกข์ มีสุข มีปัญญาช่วยตัวเองได้ โดยที่ทุกท่าน

กระผมและครอบครัวระลึกถึงความมีเมตตาธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำ และครูอาจารย์ พร้อมทั้งเจ้าหน้าที่ทุกท่านที่บริการให้กับครอบครัวของกระผมให้ได้รับธรรมและแสงสว่างแห่งชีวิต ได้เจริญรุ่งเรืองสืบมาจนทุกวันนี้

ขออัญเชิญอำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย พร้อมทั้งสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก และในวัดอัมพวัน จงอภิบาลพระเดชพระคุณหลวงพ่อดำพระราชสุทธิญาณมงคล ให้มีพลานามัยสมบูรณ์ มีอายุยืน

ยาวนานสถิตสถาพร อยู่เป็นมิ่งขวัญของชาปราชผู้ไฝ่ธรรมทั้งหลายได้พึ่งเมตตาบารมีของพระเดชพระ
คุณท่านสืบต่อไปชั่วกาลนาน

บุญเต็ม อินทฤทธิ์

ประสบการณ์ชีวิตจริง

ฐานธมฺโม ภิกขุ

ข้าพเจ้าเลือกปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันเพราะ...

๑. ศรัทธาในพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม หรือท่านเจ้าคุณพระราชสุทธานวมงคล นับตั้งแต่ได้อ่านเรื่องมักกะลีผลเมื่อเกือบสิบปีที่ผ่านมา

๒. เคยฝันถึงท่านมาแล้วครั้งหนึ่ง ฝันว่า ในชีวิตจริงไม่เคยได้พบท่านเลยแม้ครั้งเดียว

๓. คืนวันวิสาขบูชาได้ปฏิบัติสมาธิอธิฐานว่า หากออกจากวัดนี้จะเริ่มต้นที่จุดใดก่อน ปรากฏว่าหลับฝันถึงสมเด็จพระปิยมหาราช

จากสาเหตุ ๓ ประการดังกล่าว ข้าพเจ้าจึงเดินทางมาวัดอัมพวัน

เกือบตลอดทาง ข้าพเจ้านึกถึงพระคุณท่าน ขออย่าให้การเดินทางมาครั้งนี้ต้องพบกับคำว่าผิดหวังเลย

ข้าพเจ้าเข้าไปกราบคารวะท่านพร้อมรายงานตัวว่าเป็นใคร มาจากไหน เมื่อรายงานถึงชื่อพระอาจารย์ของข้าพเจ้า พระคุณท่านยิ้มน้อย ๆ แสดงว่ารู้จักเป็นอย่างดี

ขณะนั้นเวลาจำกัดมาก เพราะได้เวลาที่จะทำสัตวมนต์เย็น พระคุณท่านจึงได้ชวนพระทุกรูปขึ้นทำกิจวัตร โดยเฉพาะวันนี้พระคุณท่านให้อโวกาทสั่งสอนเป็นกรณีพิเศษ

อโวกาทวันแรกที่ได้รับฟังก็เริ่มทึ่งมหัศจรรย์ใจข้าพเจ้าอย่างจัง เมื่อพระคุณท่านพูดถึงเรื่องพระปฏิบัติกับการสูบบุหรี่ หากพระเลิกบุหรี่ไม่ได้ จะสอนคนอื่นได้อย่างไร พระคุณท่านพูดได้เด็ดขาดไปเลย

เพราะข้าพเจ้าสูบบุหรี่มาตั้งแต่อายุ ๕ ปี จนปัจจุบันอายุ ๔๒ ปี เรื่องจะเลิกง่าย ๆ นั้น ถ้าไม่เคารพนับถือกันจริง ๆ คงยอมไม่ได้

อีก ๒-๓ วันต่อมา ข้าพเจ้าได้รับฉันทานุมัติให้เป็นผู้นำพานพุ่มดอกไม้ถวายพระคุณหลวงพ่อก่อนศาลาปฏิบัติธรรม

เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย พระคุณท่านได้ให้อโวกาทแก่ทุก ๆ คน ถึงเรื่องการปฏิบัติในแนวสติปัฏฐาน ๔ จากนั้นท่านได้พูดถึงการให้ทานการมีเมตตาต่อกันและกัน เพื่อให้ทุกคนได้รู้จักเสียสละอีกทั้งเป็นการขัดเกลาจิตใจที่มีอยู่ในใจด้วยเป็นเวลาเกือบ ๓ ชั่วโมง จึงปิดการอบรม

ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติสมาธิตามแนวสติปัฏฐาน๕ จนนั่งแทบไม่ได้มันปวดร้าวไปหมดทั้งร่างกาย ส่วนทางด้านจิตใจแล้ว ทุกอย่างดำเนินไปอย่างราบรื่นไม่มีอุปสรรคหรือมารใด ๆ มารบกวนเลย

สิบวันต่อมา คณะสงฆ์ที่เข้ามาปฏิบัติได้ตกลงกันที่จะกราบลาหลวงพ่อบุญจากขณะนั้นภายในวัดอัมพวันได้มีพระภิกษุบวชเข้ามาใหม่อีกเป็นจำนวนหลายรูป กุฎีที่อาศัยไม่เพียงพอต้องแออัดกันอยู่ ซึ่งบางห้องอยู่กันถึง๓ รูปก็มี คณะสงฆ์ที่มาปฏิบัติจึงมีความเข้าใจและเห็นใจ จึงตกลงที่จะกราบลาดังกล่าว หลังจากนั้นทุกรูปก็แยกย้ายกันกลับสำนักเดิมของตน

ประมาณ ๓ หุ่มีเศษ ๆ ข้าพเจ้าเกิดอาการวิตกกังวล ด้วยก่อนหน้านั้นได้โทรศัพท์ถึงอาจารย์จรัส บุญนิม ที่หนองแขม กรุงเทพฯ เรียนให้ทราบถึงการมาปฏิบัติของข้าพเจ้า โดยขอให้ท่านช่วยอนุเคราะห์ค่าพาหนะกลับด้วย เพราะขณะที่โทรฯนี้ หนีบปัจจัยเหลืออยู่ประมาณ ๕๐ บาท ท่านอาจารย์จรัส บุญนิม รับปากว่าจะเดินทางมารับที่วัดอัมพวัน และจะเดินทางไปจังหวัดลำปางด้วย

ความวิตกกังวลว่า ท่านอาจารย์จรัส บุญนิม จะไม่มารับ ถ้าหากเป็นไปเช่นนั้นจริง ๆ ข้าพเจ้าจะเอาเงินที่ไหนเป็นค่ารถ และจุดหมายที่จะเดินทางต่อไปนี้ยังหาความแน่นอนไม่ได้

ขณะกำลังว่าวุ่นใจอยู่นั้น เกิดสำนักอยากลองบุญบารมีของพระคุณหลวงพ่อบุญ โดยการใช่วิธีอธิษฐานจิต ความคิดในขณะนั้น เป็นความคิดที่แฝงด้วยอวิชชา อยากพิสูจน์ว่าพระคุณท่านได้**เจโตปริยญาณ** รู้วาระจิตของผู้อื่นไหม **มีอนาคตังสญาณ** รู้อนาคตไหม

ครั้งตกลงปลงใจแน่นอนเช่นนั้น จึงจุดธูปเทียนกราบคารวะรำลึกถึงพระคุณครูบาอาจารย์ และบุญญาธิการของสมเด็จพระปิยมหาราช รวมทั้งบอกกล่าวถึงเทพมารทั้งหลายว่าอย่าได้ปิดกั้นกระแสจิตของข้าพเจ้า ที่จะขอพึ่งบุญบารมีในพระคุณท่านเลย

จากนั้นส่งจิตน้อมรำลึกไปถึงพระคุณหลวงพ่อบุญ เมื่อได้มีมโนภาพชัดเจนแล้วจึงกล่าวอธิษฐานว่า

"ท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญที่เคารพ ลูกไม่มีเงินค่ารถที่จะเดินทางต่อไป และลูกเองก็ยังไม่แน่ใจว่าจะไปที่ใดดี จึงขออธิษฐาน โดยใช้จี้รูปเป็นเกณฑ์ หากจี้รูปชี้ไปทางเหนือ ลูกจะไปเชียงใหม่หากจี้รูปชี้ลงทางใต้ ลูกจะไปสมุทรปราการ ขอบุญบารมีของพระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญ ช่วยบันดาลให้เป็นไปตามที่จะเห็นสมควรว่าดีเถิด ถ้าพຽนี้ พระเดชพระคุณหลวงพ่อบุญไม่ช่วยกระผม กระผมคงไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ อีกต่อไป"

จากนั้นน้อมจิตกลับมาปักลงที่พองยุบ สลัดความกังวลต่าง ๆ ออกสิ้นเหลือสามัญสำนักเพียงอาการพองยุบ ๆ เท่านั้น

นานจนรู้สึกว่าจะกลืนรูปได้จึงหายไป จึงส่งจิตไปยังกระดางรูป ค่อย ๆ เผยเปลือกตาออกดู เหลือเชื่อ! ช่างปาฏิหาริย์อะไรเช่นนั้น ข้าพเจ้าขนลุก ปิติเกิดขึ้น นวบตามขุมขน

จีรูปที่ ๓๓ ดอกนั้น ไม่ได้หักลงเลยแม้แต่อันเดียว ดอกกลางยังคงตั้งตรงส่วนดอกข้างทั้งสองต่าง เอนปลายชี้ไปทางทิศเหนือ

๓ ทุ่มคืนวันเสาร์ คณะสงฆ์ที่จะลากลับสำนัก ได้มีฉันทานุมติให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ถือพานพุ่มถวาย หลวงพ่อ เหมือนตอนเริ่มปฏิบัติ ตามกำหนดการหลวงพ่อ จะให้โอวาทแก่คณะเราเวลา ๔ ทุ่ม แต่เนื่องจาก ท่านติดการปิดการอบรม และให้โอวาทแก่คณะศิษยานุศิษย์ประมาณ ๓๐๐ คน ที่ศาลาใหญ่ เวลาจึง กลาดเคลื่อนไปถึง ๕ ทุ่ม พระคุณท่านจึงได้เดินทางมาถึง

ขณะนั้นภายในกุฏิหาใช้มีแต่คณะสงฆ์ที่จะลากลับไป ยังมีคณะศิษยานุศิษย์จากที่ต่าง ๆ อีกเป็น จำนวนมากมารอพบท่านอยู่

เรื่องเวลารับแขกของพระคุณท่าน คณะศิษย์ควรกำหนดให้แน่นอน ว่าเวลาใดควรให้ท่านพักผ่อน จริงอยู่พระคุณท่านอาจปฏิเสธ เพราะเห็นแก่เวไนยสัตว์ แต่พวกเราควรคำนึงถึงสุขภาพของพระคุณท่าน บ้าง

เมื่อพระคุณท่านนั่งลงเรียบร้อยทุกคนต่างก็กราบ เสร็จแล้วข้าพเจ้าถือพานพุ่มเข้าถวายสักการะ เมื่อท่านรับแล้ว ข้าพเจ้ากล่าวขึ้นว่า

"ขอกราบคารวะท่านพระเดชพระคุณหลวงพ่อที่เคารพอย่างสูง คณะสงฆ์ที่มานี้ มาเพื่อกราบลาผู้ สำนักของตนเอง จริงอยู่ เวลาที่คณะสงฆ์ชุดนี้ มาปฏิบัติ นั้นเป็นเวลาที่ยาวนานมาก แต่ทุกคนก็ได้รับอานิสงส์ มากบ้างน้อยบ้าง ตามที่บารมีของแต่ละคนแต่ก็มีหลายสิ่งหลายอย่าง ที่พวกเราซาบซึ้งประทับใจ นั่นคือ กฎ ระเบียบ ปฏิภา และจริยวัตรอันน่าเคารพเลื่อมใสของพระเดชพระคุณและก่อนที่คณะกรรมจะกลับนี้ ขอได้โปรดเมตตาประทานโอวาทเพื่อเป็นธัมมานุสติให้คณะสงฆ์ได้นำไปประพฤติปฏิบัติ โดยส่วนตัวของ กรรมแล้วปรารถนาที่จะได้ในสิ่งที่เป็ **อาจารย์อุสสดี** (ของขวัญจากอาจารย์) เพื่อให้พวกกรรมได้กราบ ไหว้รำลึกนึกถึงในพระคุณหลวงพ่อแต่ทั้งนี้ ต้องแล้วแต่พระเดชพระคุณหลวงพ่จะมีเมตตา

ในขณะที่กล่าวนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นรอยยิ้มมุขขึ้น นิด ๆ ที่ริมฝีปากท่านเป็นรอยยิ้มที่บ่งบอกถึง ความเมตตากรุณาอันเปี่ยมล้นในดวงจิต ทำให้ผู้พบเห็นสุขใจอุ่นใจ และเลื่อมใสไม่รู้คลาย

จากนั้นพระคุณท่านได้ให้โอวาทให้รู้ถึงแนวทางปฏิบัติที่สูงขึ้นและยัง่าเป็นพิเศษในคืนนั้น คือการ ให้ท่าน พระคุณท่านได้เล่าเรื่องพระเวสสันดรให้ท่านโดยไม่เลือกที่รักมักที่ชัง และในที่สุดได้ตรัสรู้เป็น พระสัมมาสัมพุทธเจ้า

พอสมควรแก่เวลา พวกเราจึงพร้อมกันกราบลา เพื่อให้คณะอื่นได้เข้าคารวะต่อไป พอกราบครั้งที่ ๓ เสร็จ เงยหน้าขึ้นมองพระคุณท่านเท่านั้น ข้าพเจ้าแทบช็อก และอยากจะทำใจให้ดับดินลงตรงนั้นด้วยความอับอาย...! เจโตปริยญาณ! นี่คือ ! พระอริยสงฆ์

พระคุณท่านยื่นซองปัจจัยให้ข้าพเจ้าเป็นค่ารถ

ขอเตือนผู้ที่มีอกุศลจิต อย่าได้คิดล้อเล่นหรือประมาทในพระอริยสงฆ์ เช่นข้าพเจ้าที่ได้กระทำในครั้งนี้เป็นอันขาด ไม่เช่นนั้น ประตู่แห่งอบายภูมิ จะมีไว้ให้ท่านเดิน

นอกจากปัจจัยค่ารถแล้วพระคุณท่านยังให้พระวิโรจน์แจกรูปภาพขนาดใหญ่ของท่าน ๑ รูป พร้อมพระบรมฉายาลักษณ์ของสมเด็จพระปิยมหาราชอีก ๑ รูป และได้มอบเหรียญของพระคุณท่านเองอีก ๑ เหรียญด้วย

วันต่อมา อาจารย์จรัด บุญฉิม ได้เดินทางมาพบข้าพเจ้าที่วัดอัมพวันตามกำหนด แต่ได้ปฏิเสธที่จะเดินทางไปลำปางด้วยเนื่องจากมีกิจธุระอื่นจะต้องทำที่จังหวัดสุพรรณบุรีและได้ถวายปัจจัยแก่ข้าพเจ้าเป็นจำนวน ๑,๗๐๐ บาท

นี่คืออันสงฆ์ของการปฏิบัติธรรมและผลของการปฏิบัติธรรมจากท่านเจ้าคุณพระราชสุทธินาถมงคล หรือ หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม แห่งวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ในครั้งนั้น นำให้ข้าพเจ้าเลิกบุหรี่ได้โดยเด็ดขาด หลังจากตกเป็นทาสมันถึง ๒๓ ปี

วินาทีแห่งความตาย

ภัทรวดี องค์กร์สกุล

ความเบื้องต้น

ดิฉันเป็นอาจารย์ประจำสถาบันราชภัฏสงขลา (วิทยาลัยครูสงขลา) พักอาศัย ณ บ้านพัก ของข้าราชการภายในบริเวณวิทยาลัยเขตตำบลเขารูปช้างอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา ห่างจากตัวบ้านของดิฉันไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๕-๖ เมตร มีต้นตาลอายุหลายสิบปี ๒ ต้น ถ้าลากเส้นตรงจากต้นตาลต้นแรกมายังตัวบ้านก็จะตรงกับกึ่งกลางบ้านส่วนต้นที่สองจะตรงแนวชายคาบ้าน ความสูงตลอดต้นประมาณ ๑๘-๒๐ เมตร และเนื่องจากต้นตาลนี้อยู่ทางทิศตะวันออกหากถึงฤดูฝนหรือฤดูมรสุมของภาคใต้อันเกิดจากอิทธิพลของลมมรสุมตะวันออกเฉียงเหนือ โอกาสที่ต้นตาลจะล้มมาโดนตัวบ้านมีทางเป็นไปได้มาก ไม่ว่าจะล้มในแนวตรงหรือแนวเฉียง

เมื่อ ๕ ปีที่แล้ว ดิฉันได้ทำบันทึกถึงวิทยาลัยขอความอนุเคราะห์ตัดต้นตาลทั้งสองต้นนี้แต่ผู้ที่เกี่ยวข้องก็ชี้แจงว่า จากประสบการณ์และความรู้ในชีวิตจริงของเขาไม่เคยมีต้นตาลล้ม การเจรจาเรื่องนี้ดำเนินมาเป็นระยะ ๆ ตลอดเวลา ๕ ปี จนอาจสร้างความรำคาญขึ้นบ้างก็ได้ที่ดิฉัน ไม่ละความพยายาม แม้จะเปลี่ยนผู้บริหารชุดใหม่แล้วก็ตาม

ดังนั้นในวันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๖๖ (๓ สัปดาห์ก่อนเกิดเหตุร้าย) จึงมีการคุยกันเรื่องนี้ โดยดิฉันได้รับคำยืนยันว่าถึงต้นตาลจะสูงแค่ไหนและมียอดหนักปานใด ก็จะไม่ล้มเด็ดขาด เพราะมันมีเนื้อไม้ที่เหนียว เมื่อมีลมแรง ๆ มันจะเอนตามและคืนตัวกลับได้เรื่องที่ดิฉันวิตกนี้ จะไม่มีวันเกิดขึ้นก็ได้ผลก็คือดิฉันเลิกคิดกังวลเรื่องนี้ ไปเลยเพราะเชื่อสนิทแต่ทั้งนี้ทางวิทยาลัยไม่ทราบว่าเป็นระหว่าง ๕ ปีที่ผ่านมา ต้นตาลทั้งสองเคยถูกหยอดนม มันก็ขาดตรงยอดของมันจนมันตากซากไประยะหนึ่ง แล้วกลับฟื้นตัวแตกยอดออกผลใหม่อีก ดิฉันเองก็ไม่ทราบว่าต้นตาลทั้งสองจะมีเนื้อไม้เสียไปไม่เหมือนเดิมถึงไม่ได้แจ้งรายละเอียดส่วนนี้เพิ่มเติมให้ทางวิทยาลัยทราบต้นตาลที่เปรียบเสมือนผิคนี่เจริญเติบโตลงตาว่าเป็นต้นตาลปกติทั้งที่ข้างในของมันกลวงตลอดแนวเนื่องจากนี้ มันก็ขาดตั้งแต่วันหนึ่งเมื่อมีลมพายุพัดผ่านมันจึงหักทับบ้านของดิฉัน โดยที่ต่อและรากของมันยังคงอยู่ในดินเปิดเผยสภาพความจริงของลำต้นที่กลวงให้เห็น

เหตุการณ์

คืนวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๖ ล่วงเข้าวันที่ ๑๖ เวลาเกือบสองนาฬิกา ก็เกิดเหตุการณ์วินาทีแห่งความตาย

ในตอนกลางวันของวันที่ ๕ ธันวาคม กรมอุตุฯ ได้ออกคำเตือนเป็นระยะ ๆ ว่า พายุชื่อแมนนี่ จะขึ้นฝั่งที่จังหวัดสงขลา ไปถึงเวลาที่ทุ่มก็มีประกาศยืนยันแน่นอนว่าพายุจะขึ้นฝั่งเวลาประมาณหนึ่งนาฬิกาเป็นต้นไปอาจจะเร็วหรือช้ากว่านี้ได้ ขึ้นอยู่กับตัวแปรต่อการเคลื่อนตัวของพายุที่กลับไปกังวลเกรงว่าน่าจะท่วมวิทยาลัยและบ้านคุณแม่ที่อำเภอหาดใหญ่

ก่อนเข้านอนคืนนั้น ตั้งแต่สามทุ่มเศษดิฉันรู้สึกจิตใจมันแปลก ๆ จะว่าเศร้าหรือหดหู่ก็ไม่ใช่ แต่ทราบว่าจะไม่เบิกบานสดใสเหมือนตอนหัวค่ำ เป็นสภาพจิตใจที่เปลี่ยนไปทันทีซึ่งเรื่องนี้เป็นเรื่องที่น่าสนใจมาก เพราะเมื่อเหตุการณ์ผ่านพ้นไปแล้วพี่สาวของดิฉันได้เตือนดิฉันให้เชื่อมโยงเรื่องนี้เข้ากับศาสนนุกรณฐานของพระเจ้าพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธีญาณมงคล เรื่องการดูจิตเป็นอย่างไร แล้วเกิดเหตุการณ์เช่นไร ได้เงินหรือเสียเงิน ให้ศึกษาสังเกตและจดจำ แล้วเราจะรู้เหตุการณ์ต่อไปได้ ด้วยสภาพจิตใจของเราเองนั่นก็คือหมั่นฝึกฝนแล้วจะเกิดปัญญาแก้ไขปัญหาชีวิตได้ด้วยตัวเองตั้งหลวงพ่อได้ขมวดคำสอนเป็นหลักจำง่าย ๆ ว่า

"อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น เห็นตัวตาย จะคลายทิฐิ จะดำรงชอบ จะกอบปรุกุศล ได้ผลอนันต์"

เมื่อดิฉันรู้สึกเช่นนั้น โดยค้นหาสาเหตุไม่พบ ดิฉันจึงสวดมนต์คาถาพาหุงมหากาฯ และบทพระพุทธรูปคุณเกินอายุ ๑ จบตามปกติ แล้วเข้านอนเวลาประมาณ ๔ ทุ่ม ดิฉันหลับสนิทจนมาสะดุ้งตื่นขึ้นด้วยเสียงที่ดังสนั่น ลูกขึ้นมานั่งทันเห็นส่วนหนึ่งของแผ่นเรียบที่ดิฉันใช้กรุห้องนอนหลดลุ่มลงมาทั้งแผ่นเนื้อแผ่นเรียบนี้ขึ้นไปคือ กระจกฝ้าแผ่นใหญ่ยาวติดหลังคาเพื่อให้ห้องมีแสงสว่างดิฉันสับสนว่าเกิดอะไรขึ้นถึงขนาดทำให้แผ่นเรียบที่ตอกไว้แน่นหนาหลดลุ่มจึงรีบลุกออกจากห้องนอนเพื่อจะไปเปิดประตูหน้าบ้านดูเหตุการณ์ ห้องนอนของดิฉันอยู่ส่วนด้านหน้าของตัวบ้าน เมื่อดิฉันก้าวออกจากห้องนอนเข้าไปในห้องรับแขก ก็ต้องยืนตัวแข็งอยู่ตรงนั้น เพราะภาพที่เห็น เป็นภาพที่ดิฉันไม่ได้คาดคิดมาก่อน ห้องรับแขกส่วนหนึ่งพังฝาบ้านเปิดโล่งด้านนอกมีท่อนไม้สีดำสนิทพาดทะมึนตรงมุมห้อง ขณะเดียวกันลมก็พัดอื้ออึงสายฝนกระหน่ำไม่ลืมหูลืมตาและสาดเข้ามาในบ้านจนชุ่มโชก ไฟฟ้าดับ ทุกอย่างมืดไปหมด

ดิฉันได้แต่พิมพ์ว่า บ้านเราพัง ๆ มันเป็นภาพที่ให้ความรู้สึกรุนแรงเหลือเกิน เพราะเหตุร้ายเกิดขึ้นที่ห้องติดกันกับห้องที่ดิฉันนอนและหลับสนิทไม่ใช่ที่อื่นดังที่คิดในตอนแรกเมื่อรู้สึกตัวตื่นขึ้น ดิฉันละล้าละลัง และชั่วขณะนั้นดิฉันก็ควบคุมสติได้ ทราบว่าจะต้องตะโกนเรียกเพื่อนบ้านเพื่อขอความช่วยเหลือ โดยแจ้งว่าต้นตาลต้นหน้าบ้านหักทับบ้านเมื่อพวกเขาเข้ามาแล้ว ก็ขอให้ดิฉันรีบออกจากบ้าน เพราะนอกจากนี้ฝนร่วนลงในห้องนอนแล้วพวกเขากลัวบ้านจะยุบลงมาเพราะคานบ้านชั้นล่างฉีกหักแต่บ้านยังทรงตัวอยู่ได้เพราะอาศัยแนวกำแพงโรงรถรองรับน้ำหนักต้นตาลหลังบ้านกำลังเอน โอนตามแรงลมอาจจะล้มลงมาอีกต้นก็ได้ดิฉันเปิดประตูโรงรถซึ่งข้างบนคือส่วนห้องรับแขกที่พังมีต้นตาลพาดทับอยู่ประตู

ก็ทำงานได้ลื่นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นกับตัวบ้านเลย ยิ่งไปกว่านั้นฉันถอยรถออกมาได้สะดวกโดยที่ไม่ต้องรบกวนเพื่อนบ้านผู้มีน้ำใจให้ต้องเปียกฝนด้วยการรื้อเศษซากปรักหักพังเฉพาะสิ่งของเหล่านั้นไม่ได้หล่นกระจัดกระจายกลับกองรวมกันอยู่มุมหนึ่งของบริเวณบ้านหน้าโรงรถมีเพียงเสาอากาศทีวีหล่นขวางอยู่ เพียงแค่ยกออก บริเวณทางเข้าออกนั้นก็โล่งสะดวก

เมื่อสว่างเต็มที่สภาพบ้านที่ปรากฏแก่สายตา คือ ต้นตาลหักเหลือแต่ต่อแล้วล้มทับลงตรงเสาหน้าบ้านด้านทิศตะวันออกพอดิบพอดีเสาบ้านจึงรับน้ำหนักเต็มที่ ส่งผลให้คานบ้านด้านบนฉีกแตกส่วนคานบ้านด้านล่างหักและเมื่อเวลาผ่านไป รอยแตกก็ขยายแนวยาวออกไปเรื่อย ๆ ทำให้ประตูโรงรถเริ่มเปิดไม่ออกปิดไม่เข้า ความยาวของต้นตาลพาดไปถึงปลายจั่วหน้าบ้านหลังคาแตกหมด ซึ่งบริเวณนี้ตรงกับห้องรับแขก ฝาห้องรับแขกด้านทิศตะวันออกฉีกหลุดออกไปเป็นแนวแต่ที่ฝาด้านนี้ไม่พังยุบลงมาเพราะแรงรับของเหล็กค้ำคานที่หน้าต่าง ซึ่งฉันเพิ่งคิดได้ไม่ถึงหนึ่งเดือนเพราะฉะนั้นความเหนียวของเนื้อเหล็กยังคงอยู่ในสภาพ ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์ กระนั้นเส้นเหล็กค้ำคานบริเวณที่ติดกับกรอบหน้าต่างด้านล่างยังบิดงอเรื่องคิดเหล็กค้ำคานี่ก็น่าสนใจ ตรงที่ทำไมฉันจึงเพิ่งจะคิดทั้ง ๆ ที่อยู่บ้านนี้ มากันานกว่าสิบปี และเมื่อฉันมีความคิดจะติดเหล็กค้ำคานก็ร้อนรนจะต้องรีบทำเสียให้ได้

เมื่อเรียนถามหลวงพ่อกับเรื่องนี้ ก็ได้รับคำอธิบายว่าเป็นเพราะ สติ บอกให้ทำ หากไม่มีเหล็กค้ำคานใหม่ที่ติดไว้ ความเสียหายคงจะรุนแรงกว่านี้แน่นอน เมื่อฝานบ้านยุบ หน้าต่างยุบหลังคาก็น่าจะยุบลงมาด้วยและเมื่อน้ำหนักที่กดลงมากเกินกว่าที่คานล่างและแนวกำแพงโรงรถจะรับได้บ้านก็พังลงมาทั้งแถบ แน่นอนที่สุดรถยนต์ของฉันซึ่งเพิ่งถอยออกจากอู่มาไม่ถึงปีคงจะยับเยินและอาจรวมถึงชีวิตฉันและทรัพย์สินอื่นด้วยก็เป็นได้

ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่าปลายต้นตาลได้ล้มมาลงมาบนจั่วบ้าน ฉะนั้นยอดคานคือส่วนที่เป็นใบและลูกควรจะฟาดลงมาตรงห้องนอนฉันพอดี การฉีกกลับปรากฏว่า ยอดคานบิดหักกระเด็นผ่านหลังคาห้องนอนลงไปที่เป็นพื้นเป็นแนวเฉียง ๔๕ องศาจากแนวลำคานที่ล้มลง ตกไปกองบริเวณบันไดหน้าบ้านซึ่งทอดอยู่หน้าห้องนอน

การบิดหักของยอดคานมีข้อสงสัยเกิดอยู่ ๒ ประการ คือ หนึ่ง ไม่น่าจะบิดหักด้วยแรงหมุนของพาย แต่จะเกิดจากอะไรเล่า ถ้าเป็นด้วยแรงพายบ้านของฉันน่าจะพังพินาศด้วยเพราะอยู่ในแรงหมุนของพายเดียวกัน ความรุนแรงของพายหมุนทำให้ต้นไม้ล้ม แต่ยอดคานไม่ขาด ตัวอย่างเช่นเหตุการณ์ครั้งพายุก่อเข้าที่จังหวัดชุมพร พื้นที่บริเวณที่ศูนย์กลางพายุผ่านจะเห็นภาพต้นไม้ล้มเป็นแถว ๆ แต่ไม่มีต้นไม้ไหนขาดเลย ทั้ง ๆ ที่ได้รับฤทธิ์เดชของพายุนั้นเต็มที่

ประการที่สอง เมื่อยอดตาลหักจากลำตาลแล้วควรตกลงในแนวตั้งตามแรงดึงดูดของโลก นั่นคือ หล่นลงทับหลังคาห้องนอนและคงจะเป็นบนตัวดิฉันด้วย การตกผ่านหลังคาเบียดจากแนวลำต้นเกิดขึ้นได้อย่างไร

สภาพอื่น ๆ ทั่วไปในบริเวณบ้าน คือเศษกระเบื้องที่แตก เศษไม้ที่ฉีกหักต่างกองรวมกันราวกับ มิโครจิคควาดเป็น ๒ กอง คือกองตรงเสาบ้านที่ต้นตาลพาดอยู่และกองตรงเชิงบันไดที่ยอดตาลหักตกลงมา เนื้อประคูดินบ้านชั้น ๒ ไปจะเป็นกระจกฝ้าจนติดหลังคา กระจกนี้ จะติดตลอดแนวห้องหน้าบ้านทั้งหมด คือห้องรับแขกและห้องนอน

ปรากฏว่ากระจกนี้ไม่แตกเลยเพียงแต่เคลื่อนออกจากกรอบไม้เท่านั้น เพื่อนดิฉันเล่าให้ฟังว่า บ้านของเขายู่ห่างจากสนามซ้อมยิงปืนใหญ่ประมาณ ๓-๔ กม. กระจกที่บ้านเขายังแตกเพราะแรงสะเทือน และเมื่อฝ่ายเทศบาลซึ่งมีผู้ชำนาญการตัดต้นไม้สูงมาดำเนินการตัดต้นตาลอีกต้นที่เหลือก็ยังแสดงความประหลาดใจในเรื่องนี้ จากประสบการณ์ของเขาจะพบว่า เมื่อมีเหตุรุนแรงใด ๆ เกิดขึ้นกับตัวบ้าน สิ่งแรกที่เสียหาย คือกระจกจะแตกเป็นเบื้องบน หากเกิดกรณีกระจกแตกหรือหล่นลงมาเช่นนั้น ดิฉันคงตายอย่างน่าอเนจอนาถ เพราะดิฉันนอนหันศีรษะชิดฝาบ้านด้านที่มีกระจก และกว่าผู้คนจะทราบว่าเกิดอะไรขึ้นนี้คงจะเป็นเวลาที่ออกไปทำงาน เพราะตื่นเกิดเหตุไฟฟ้าดับ พายุฝนก็กระหน่ำไม่ขาดสายคงจะไม่มีใครออกมา หรือได้ยินเสียงเป็นแน่

สิ่งที่น่าประหลาดใจอีกประการ คือ ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บเลย ชาวของที่เป็นทรัพย์สินส่วนตัวไม่เสียหาย แม้แก้วน้ำ สักใบก็ไม่แตก มีเพียงหนังสือจำนวนหนึ่งเท่านั้นที่เปียกฝนยิ่งไปกว่านั้น วิทยาลัยก็บังเอิญมีบ้านพักว่างหนึ่งหลังในวันนั้นพอดีทำให้ดิฉันได้มีที่พักอาศัยชั่วคราวในระหว่างที่วิทยาลัยดำเนินการซ่อมบ้านซึ่งเป็นทรัพย์สินทางราชการนอกจากนี้แล้วช่วงที่ชนของใช้ที่จำเป็นไปยังที่อยู่ใหม่ที่ตกมาตลอดคืนก็หยุดตกพอดี ทำให้ทุกอย่างสะดวกราบรื่นอย่างเหลือเชื่อ

อานิสงส์

ดังคำกล่าวที่ว่า"ปจตุตฺ เวทิตฺ พุ วิทยุหิ" สิ่งอัศจรรย์ที่เกิดขึ้นกับแต่ละคนมิใช่เรื่องที่จะพูดให้คนอื่น ๆ เข้าใจกันได้ทุกคน ต้องเกิดขึ้นกับตนจึงรู้อเอง

ดิฉันได้มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เป็นเวลา ๗ วัน เมื่อปี ๒๕๓๕ ที่นี่เป็นโรงเรียนกรรมฐานแห่งแรกที่สอนให้ดิฉันรู้จักเดินจงกรม นั่งสมาธิ แผ่เมตตาและอื่น ๆ อีกมาก เมื่อกลับไปทำงานช่วงแรก ๆ ดิฉันก็พยายามปฏิบัติต่อก่อนเข้านอนเสมอ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปดิฉันก็พลัดหลงเข้าไปในวังวนชีวิตการทำงานเหมือนที่เคยเป็นมาแล้วมีข้อแก้ตัวให้ตัวเองว่าเหนื่อยเพลีย

ดิฉันเริ่มปฏิบัติได้ไม่สม่ำเสมอ จึงหันมาสวดมนต์ โดยสวดคาถาพาหุงมหากาฯ และบทพระ
พุทธคุณเกินอายุ ๑ จบ แทนการนั่งหลับ ในขณะที่กำลังนั่งสมาธิขณะเดียวกันก็พยายามปฏิบัติตามคำสอนของ
หลวงพ่อกว่า ในขณะที่ทำงานก็ให้ปฏิบัติตามฐานไปด้วย คือ คู้จิตคู้ใจคู้ตัวให้ทั่วพร้อมระวังให้มันและให้
มาก มีสติและสัมปชัญญะ ดิฉันทำได้บ้าง ไม่ได้บ้าง ทัตติเลสบ้าง ไม่ทันบ้าง แต่ทั้งนี้จะมีกำลังใจตลอดเวลา
โดยยึดเอาคำพูดของหลวงพ่อกับว่า “ปฏิบัติธรรม คือ การฝืนใจ ต้องฝืนใจ ต้องพยายาม” ดิฉันก็ต้องเริ่มต้นอยู่
เรื่อย พยายามอยู่เรื่อย

จะเห็นได้ว่า ดิฉันยังไม่เก่งในการปฏิบัติแต่ประการใด ยังเป็นผู้ฝึกหัดอยู่ที่กล่าวเช่นนี้ เพื่อเป็น
กำลังใจให้ผู้ปฏิบัติธรรมที่เริ่มห่อแท้ โปรดอย่าทิ้งแนวทางนี้เสียจะเป็นดังคำหลวงพ่อกับว่า “ของจริงให้ยังไม่เอา” หากเราตั้งใจปฏิบัติอยู่เสมอจะเป็นการสะสมหน่วยกิต เกิดบุญกุศลได้คุ้มครองตัว ลองพิจารณา
เหตุการณ์วินาทีแห่งความตายของดิฉันดูเถิด เหตุการณ์นี้ พิสูจน์ว่า ตัวเราเองเท่านั้นที่จะช่วยตัวเราได้ เหตุ
อัศจรรย์อะไรก็คงไม่เกิดถ้าตัวเราไม่ได้สะสมสร้างบุญกุศลเอาไว้ยามัวไปหลงติดกับอทิธิปาฏิหาริย์อยู่เลย
ขอให้ใช้ประโยชน์จากการอ่านเรื่องนี้ เตือนใจตนให้เร่งหาทุนบุญกุศลด้านภาวนามัย ไว้ใช้เมื่อประสบ
วินาทีแห่งความตายเข้าบ้าง

การเจริญกรรมฐาน ต้องการให้มีปัญญา แก้ไขปัญหา จำตรงนี้อาไว้

**เพราะ... กรรมฐาน เป็นวิชาแก้ปัญหาชีวิต เป็นวิชาแก้ทุกข์ ต้องเรียนรู้อย่าง ซึ่งพระพุทธเจ้า เป็นผู้
ค้นพบ**

วีโก้ บรูเน (Viggo Brune)

พระธีรวัฒน์ ฐานุตโตโร

จากหนังสือกฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติเล่ม ๑ ได้ตีพิมพ์เรื่องโรจิต ซึ่งเป็นประสบการณ์ การปฏิบัติธรรมของพระภิกษุชาวออสเตรีย ที่ได้มาบวช ณ วัดอัมพวัน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นเวลา ๕๒ วัน เป็นการยืนยันผลของการปฏิบัติธรรมในเรื่องการแผ่เมตตาอุทิศส่วนกุศล

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ วีโก้ได้เข้ามาดูงานในประเทศไทย วันที่ ๙ พฤษภาคม ๒๕๓๗ ได้มีโอกาสมากราบนมัสการหลวงพ่อดินแดนเข้ามาในวัดพบกับ พ.ต.ท. ชน อินทนา ซึ่งกำลังจะกลับบ้าน หลังจากปฏิบัติธรรมครบ ๗ วัน ๗ คืน ที่หน้ากุฏิหลวงพ่อดิน

แดนเห็นหน้ากันก็จำกันได้ เนื่องจาก พ.ต.ท. ชน อินทนา เป็นผู้บวชให้ ทั้งสองได้พากันเดินชมบริเวณวัด ผ่านไปทางโบสถ์ ศาลาซึ่งเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทั้งสิ้น เสร็จแล้วกลับมาพบหลวงพ่อดินแดน ซึ่งมีผู้มากราบนมัสการหลวงพ่อดินแดนอยู่จำนวนหนึ่ง เวลา ๑๐.๕๐ น. หลวงพ่อดินแดนได้มีเมตตาปฏิสนธิธรรมและทบทวนความหลังครั้งที่ผ่านมา ในความทรงจำและปลื้มปีติที่มีพยานหลักฐานยืนยันในการปฏิบัติธรรม พร้อมทั้งให้ข้อคิดในเรื่องกฎแห่งกรรมและการปฏิบัติธรรมดังต่อไปนี้

พระราชสุทธานมมงคล : เป็นใจวีโก้ สภาวัดเดี๋ยวนี้ เปลี่ยนไปเยอะไหม

วีโก้ : เปลี่ยนไปเยอะมากเลยครับหลวงพ่อดิน

พระราชสุทธานมมงคล : นี่คนบวชให้ จำได้ไหมนี่

วีโก้ : จำได้ครับ

พ.ต.ท. ชน : ตอนบวช ผมสะพายบาตร

พระราชสุทธานมมงคล : ท่านนายอำเภอเกษ ดิถุภย์ ก็เป็นผู้บวชให้

พ.ต.ท. ชน : ครับ นายอำเภอถือตาลปัตร ผมสะพายบาตรครับ

พระราชสุทธานมมงคล : เมื่อเร็ว ๆ นี้ อาตมาก็ไปยุโรปมาแต่ไม่ได้ไปนอร์เวย์ ไปในกิจการคณะสงฆ์ไม่ได้ไปที่เขวหอก ฝรั่งเศสมาหาพระภิกษุคนไทยมาหาบุญ และคนไทยบางคนก็ปากเป็นบุญใจเป็นบาป ไม่สนใจพระธรรมะจริง สังเกตคนไทยที่มาวัดนี้ ไม่ได้มาหาพระหรือมาหาบุญช่วยเอาดอกไม้ธูปเทียนมาให้พระช่วยทำนั่น แต่ตัวเองไม่ช่วยตัวเอง

มีตัวอย่างที่หนองคาย โยมกุศล นามแก้ว เป็นโรคหัวใจรั่ว หมอบอกไม่มีทางรอด ถ้าโมโหตายเลย แต่หายได้ เพราะมีศรัทธาช่วยตัวเอง เขาสวดมนต์ทำอายุ ตั้งสติไว้เลย สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา

เดี๋ยวนี้คนไทยไม่สนใจในการสวดมนต์ บางทีให้ดูบอกว่าสวดเท่าอายุนะ กลับบอกว่ายาวแต่เวลาไปนั่งคุยกันหรือนั่งโศกกัน ไม่ยาวหรอก สร้างความตึงเครียด สร้างความช้ามาก บวกลบคุณหารมาอย่างไร คอมพิวเตอร์จะตีออกมา

คนที่มาบวชกัน ไม่ใช่มาบวชที่วัดนี้แล้วดีทุกองค์นะ มันก็มาที่บ้านแล้วดีไม่ได้ อยู่ตรงนี้เข้าพูดตรง ๆ สอนตรง ๆ ไม่มีใครชอบ ต้องให้หลอก

มีเรื่องอัศจรรย์อยู่เรื่องหนึ่ง ตอนที่วิโก้สึกใหม่ ๆ ที่บ้านแม่ช้อย เขานิมนต์พระไปทำบุญที่บ้านตอนเช้า ที่บ้านมีต้นมะม่วง ต้นมะพร้าว ต้นมะนาว เต็มไปหมด ทำให้บริเวณบ้านมีดครี๊ม

วิโก้ได้ถือกล้องไปด้วย อาตมาบอกให้วิโก้ถ่ายภาพตอนแม่ช้อยกำลังต้กบาตร วิโก้บอกว่ามันมืด และไม่มีแฟลช ไฟฟ้าก็ไม่มี

อาตมาจึงให้เขาลองอธิษฐานดูว่าข้าพเจ้าเพิ่งสึกใหม่ ๆ เมื่อบวชตั้งใจปฏิบัติกรรมฐานขอให้จิตของข้าพเจ้านี้บังเกิดเป็นแสงสว่าง ตั้งใจถ่ายก็ถ่ายรูปไม่ออกมาสว่างโล่งเลย นี่อำนาจปัญญาเป็นแสงสว่างได้

แม่ช้อยเป็นแม่ของแม่สุ่ม แม่สุ่มนี่ถึงคราวตายแล้ว เป็นโรคมะเร็ง อุจจาระปัสสาวะเป็นเลือดหมดอายุแล้ว จึงบอกให้ตัดสติใจมาอยู่วัด ต่ออายุในวัฏกหลานจะมาก็เยี่ยมก็ได้ ถ้าอยู่บ้านตายไปแล้ว ยังอยู่ที่วัดทุกวันนี้ อายุ ๘๐ กว่าแล้ว อาตมาสอนกรรมฐานให้ตั้งแต่เป็นสาวนะ

คนเรานี้ถึงคราวตายก็จริง ทุกคนต้องตายทั้งนี้เป็นธรรมชาติ แก่แล้วก็ต้องตาย แต่ไม่น่าตายตอนหนุ่มสาวเลย ควรจะรักษา เหมือนอย่างปลูกบ้านด้วยไม้ ไม้มันอ่อนมันจะไม่ทน มีตัวเมียงแมงมากิน ผุพังไวกว่าไม้แก่ ไม้สักมีอายุหลายร้อยปีนำมาปลูกบ้านจะทนกว่าไม้อ่อน ๆ คนบางคนไม่เอาไหนเลย จะให้แต่คนอื่นช่วย แต่ตัวเองไม่เคยช่วยตัวเองเลย

เมื่อคราวไปกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส อาตมาแม่เมตตาไปเคลียร์พื้นที่ก่อน ๗ วัน เอาตำราไปใช้บ้าง ไปเข้าบ้านลูกสาวณูนที่หนีภัยไปอยู่กรุงปารีส

เขาเกิดฝันว่าอาตมาไปสอนกรรมฐานให้ สอนสติปัญญา ๔ ทั้งสองคืน เขาตามหาจนกระทั่งพบมีพระไปด้วยกัน ๑๔ องค์ ชี้มาที่อาตมาองค์เดียว พ่อแม่มาขึ้นเป็นแถวหมด มีทั้งลามูวณ เขมร ที่หลบหนีภัยไปอยู่กรุงปารีส นี่คือดี ชาจริง แต่ชาวพุทธไม่ได้ผลเลย

เดี๋ยวนี้เนะ ที่วัดนี้พุทธเข้า ๖๐% คริสต์คาทอลิก ๓๐% อิสลาม ๑๐% เขาเข้ากันมาทำไมอาตมาดีใจเหลือเกินนะ ญาติโยมฟังด้วย

คนเข้าวัดนี้มีแต่คนมีทุกข์ และเป็นคนแก่ใกล้จะตายแล้ว แต่ที่วัดอัมพวันนี่ วิทยุรุ่นชอบ ถูกระเบิดมาเองเลย เป็นอิสลามมาจากภาคใต้ ตอนแรกเขาก็ไม่ได้บอกว่าเขาเป็นอิสลาม แต่มาบอกหลังจากปฏิบัติกรรมฐานแล้ว

เขาบอกว่า พี่ชายเป็นดอกเตอร์อยู่ต่างประเทศ จดหมายมาบอกว่า "น้องเอ๊ย อย่าลืมพี่เป็นดอกเตอร์มาได้ เพราะหลวงพ่อดีอัมพวันสอนมาเขาก็เลยพาพรรคพวกมา ขณะนี้เรียนอยู่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คนไทยชาวพุทธชอบมาหาบุญช่วย แต่คนต่างศาสนามาหาธรรมะช่วย และคนไทยนี่ปากเป็นบุญจริง ปากทำบุญเอาสตางค์มาทำบุญวัดโน้นวัดนี้จิตใจเป็นบาป ไม่มีธรรมะ ทำไม่ถึงรู้ว่าใจเป็นบาป คูได้จากพี่น้องทะเลาะกัน ทำไมแย่งสมบัติกัน อย่างนี้เป็นต้น

ท่านทั้งหลายจำไว้ วิโก้ดีดชาติคือ ฮอลันดา เรือกำปั่นมาจากจดหน้าวัดนี้ โบสถ์หลังเก่าจำได้ไหม ที่วิโก้ทิ้งโทรจิตแม่เมตตาไปนอร์เวย์

วิโก้ : ครับ จำได้ครับ

พระราชสุทธานวมงคล : แม่กำลังป่วย จดหมายกลับมาเลย หนู ของเขาที่บอกว่า หลานมาประเทศไทยเอาของดีไปฝากปู่ จำได้ไหม

วิโก้ : จำได้ครับ

พระราชสุทธานวมงคล : พ่อเป็นวิศวกร แม่เป็นเลขานุการ มหาวิทยาลัยออสโล วิโก้บวชแล้วสนใจในภาษาไทยมาก ไครมานิมนต์ ขออ่านเห็นว่าเขียนผิดหลายราย เช่น ทำบุญสวด๗ วัน ต้องเรียกสวดพระพุทธรูป มนต์ เวลานิมนต์ต้องเรียกเจริญพระพุทธรูปมนต์ ส่วนมากคนจะเขียนนิมนต์ผิด

วิโก้เห็นเขามีงานศพกัน ก็เลยมาถามเอาตมาว่า หลวงพ่อครับ ผมเห็นงานศพที่นี้หลายรายมาแล้ว เห็นกรวดน้ำ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณ ก็มองไม่เห็นว่าได้หรือไม่

ผมอยากจะถามหลวงพ่อกว่า พ่อแม่ของผมอยู่ประเทศนอร์เวย์ อยากจะเจริญกรรมฐานอุทิศส่วนกุศลให้ จะได้รับไหมครับ

อาตมาบอก โอ.เค. ได้เลย เพราะเห็นว่าจิตของวิโก้ทำได้ ถึงขั้นโทรจิตได้แล้ว เขาปฏิบัติได้ผลยกบอกให้เขาทำได้ ขอยืนยันและรับรองด้วย เพราะวิโก้สอบได้แล้ว

สอบเดินจงกรมได้ สอบพองหนอ ยุบหนอได้ และจิตเข้าสู่สำนักผู้เหตุการณ์ สามารถโทรจิตได้ จึงยืนยันคำนั้น

วิโก้ก็ปฏิบัติ เคนจงกรม๑ ชั่วโมง นั่ง๑ ชั่วโมงแล้วอุทิศส่วนกุศลให้พ่อแม่ ส่งโทรจิตไปใจความว่า ข้าพเจ้าวิโก้ บรูณ ได้บวชแล้วจะเอาของดีไปฝากปู่ ให้จงได้

ได้นั่งเหมืองหม่มเหมือง และเจริญกรรมฐาน ขอแผ่ส่วนกุศลที่ลูกชายทำกรรมฐานได้ดี ขอให้แม่หายวันหายคืน จากโรคภัยไข้เจ็บ ฌบัดนี้

อีกข้อหนึ่ง ขอให้ปู่'ของข้าพเจ้าได้รับทราบ ว่า หลานได้ของดีใส่ตัวแล้วจะเอาไปฝากปู่และขอให้พ่อของข้าพเจ้ามีความเจริญรุ่งเรือง ด้วยการเจริญกรรมฐานของข้าพเจ้าและขอให้เพื่อนของข้าพเจ้า๓ คน ที่อยู่ออสเตรเลีย นั้น จงมีความเจริญเท่าเทียมกัน

แค่กะพริบตาเดียว วินาทีเดียวถึงแล้ว วันนั้นตรงกับวันที่๑๗ พฤษภาคม ๒๕๑๐ เป็นวันชาติ นอร์เวย์ ทุกคนหยุดงานหมดทั่วประเทศ

แม่กำลังป่วยพักฟื้นอยู่ในห้อง ปู่กับเพื่อนอีก ๓ คน และพ่อเขากำลังนั่งรับประทานอาหารกัน ขณะนั้นเวลา ๕ นาฬิกา แต่เป็นเวลากลางคืนที่นี้ เกิดสังหรณ์จิต เห็นผ้าเหลืองลอยมาแวบแล้วหายไป เขาก็ตกใจ ปู่'คิดได้เลย ชื่นใจว่าหลานคงได้บวชในพระพุทธศาสนาแล้ว และได้ของดีจากเมืองไทยแล้วและพวกเขาทั้งคู่ วิโก้ บรูณ ออกมาพร้อมกัน แม่กำลังป่วยหนัก ได้ยินเสียงวิโก้ด้วยความรักลูกอยู่แล้ว คลานออกมาจากห้องมานั่งร่วมวงหายเลย

แล้วก็เขียนจดหมายส่งมา เขียนวัน เดือน ปี และเวลาด้วย ปู่'ก็ยังฝากความมาด้วยว่าหลานเอ๊ย อยู่เมืองไทยสงสัยเหลือเกินว่าคงได้บวช เพราะมีผ้าเหลืองลอยมา นี่แหละโทรจิต เลย แม่หายวันหายคืน ไข้ไหมล่ะ

วิโก้ : ใ้ครับ

พระราชสุทธานวมงคล : กว่าจะจดหมายจะมาถึงวัดเป็นเวลานาน เพราะส่งมาที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยแล้วส่งต่อมาที่วัดอีกทีหนึ่ง อาตมาให้วิโก้อ่านตอนกลางคืน วิโก้'นำตารางเส้นให้ไปอาบน้ำ าก่อนแล้วค่อยมาแปลให้ฟังเรื่องจริงที่วัดนี้ รูปของเขายังอยู่

ทำไมคนไทยจึงไม่พิสูจน์กันล่ะ เอาแต่บุญช่วย ให้คนอื่นช่วยตลอดรายการ แต่ก็ไม่รู้ว่าตัวบุญคืออะไร บุญช่วยแล้วตัวเองก็ไม่รู้ว่าบุญคืออะไร

บุญ แปลว่า ความสุข ความสุขต้องชำระใจให้สะอาด ใ้ไหม ทำใจให้หมดจดบริสุทธิ์ ถึงจะเป็นบุญ บุญเกิดจากการชำระใจ และ บุญเกิดจากความสงบ ถ้าไม่สงบไม่เป็นบุญ ตรงนี้ คนไทยมีหลักได้

ไปหาพระให้หวยอำนาจพร พระพรมนั้ ามนต์อาไม้เคาะหัวหน่อยก็ได้บุญ มันโง่เหลือเกินนะ

เมื่อคราวไปยุโรป ๕ ประเทศ อาตมาได้แผ่เมตตาไปก่อน คนไหนเคยเป็นญาติของข้าพเจ้าครั้งอดีตโปรดมารับข้าพเจ้า ณ บัดนี้

ก็ไปเข้าบ้านโน้น เข้าบ้านนี้ ฝรั่งเศสรับเป็นแถว และไปไหนมีคนมาไหว้ รู้จักอาตมาองค์เดียว หลวงเตี้ยที่วัดโพธิ์ บอกว่าหลวงพ่อวัดอัมพวันนี่ไปสหรัฐอเมริกาก็มีแต่คนไหว้

นี่เล่าให้วิกี้ฟัง คิดถึงวิกี้ที่อยู่เคนมาร์ก ก็ไม่มีโอกาสจะไป และวิกี้ถามว่าจะได้แต่งงานกับคนไทยที่เรียนอยู่ที่จุฬาใหม่ อาตมาบอกให้ตั้งกรรมฐานเอง และวิกี้ก็บอกว่าจะได้คนง่อยเปลี้ยเสียขาจริงไหม?

วิกี้: จริงครับ

พระราชสุทธิญาณมงคล : คนง่อยนั้น เป็นชาวฟิลิปปินส์ เป็นอาจารย์สอนภาษาจีนกลางและต้องไปพบกันที่มหาวิทยาลัยเคนมาร์ก ที่จริงเขาก็ไม่ใช่ขง่อยอะไรหรอกเป็นโรคโปลิโอ ใส่เหล็กแล้วก็เดินได้

วิกี้ได้กลับมาเมืองไทย มาเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องผี ได้ทุนจากมหาวิทยาลัย เขียนอยู่ ๒ ปี จึงแล้วเสร็จ ได้พาลูกและภรรยาไปด้วย บอกว่านี่ คือพยานหลักฐานจากนิมิตกรรมฐาน

วิกี้ครั้งอดีตชาติเป็นชาวฮอลันดา ในโบสถ์หลังเก่าที่พังไป ได้ศิลาจารึกเป็นภาษาจีนว่า "ข้าพเจ้า กิมเหลียงกิมจือมาจากเมืองจิน มาจอดเรือหน้าวัดอัมพวัน หนีเรืออีกลำหนึ่งเป็นฮอลันดา นับถือคริสต์ ได้จอดเรืออยู่ที่วัดนี้ ได้เลื่อมใสเจ้าอาวาสวัดนี้ อาศัย ๕ ปี คือปู่" ญาณสังวร นี่เล่าทำความหลังให้วิกี้ฟังถึงโบสถ์หลังเก่าที่วิกี้มานั่งกรรมฐาน

ท่านผู้การนี้บุญมาแล้วต้องมาพบกัน ท่านเป็นคนบวชให้สมัยเป็นผู้บังคับกองตำรวจอำเภอพรหมบุรี ไม่อย่างนั้นจะบวชไม่ได้เพราะเป็นคนต่างชาติเลยผู้บังคับกองกับนายอำเภอเป็นเจ้าภาพบวชให้

คนจีนมาค้าขายกับสมเด็จพระนารายณ์มหาราชที่เมืองลเว้ สมัยห้าหรือหกปีก่อนโน้น แม่น้ำเจ้าพระยาลึกมาก ใช้เรือกำปั่นวิ่งมา และเลี้ยวเข้าปากน้ำ บางพุทราสู่ละโว้จอดเรือพักแรมที่วัดนี้

ได้ขึ้นมานมัสการเจ้าอาวาสคือ ญาณสังวรองค์ที่ ๑ ของกรุงศรีอยุธยา องค์ที่ ๒ คือ สมเด็จพระสังฆราชไท่เถื่อน องค์ที่ ๓ คือสมเด็จพระญาณสังวร วัดบวรนิเวศ จะไม่มีองค์ที่ ๔ ต่อไป

คนจีนเลื่อมใส สร้างโบสถ์ให้มีเครื่องกังไส หยกเมืองจินเต็มไปหมด อาตมาบรรจุไว้ในโบสถ์

ศิลาจารึกก็บอกว่า ฝรั่งเศสชาติฮอลันดา มาทำการค้ากับสมเด็จพระนารายณ์ จีนสองคนอยากได้พระนาคปรกมาไว้ในโบสถ์ที่เขาสร้าง

ชาวฮอลันดาที่เป็นเพื่อนกับคนจีน ค้าขายด้วยกันก็รับอาสา เขาต้องการจะให้สมเด็จพระนารายณ์มหาราชเป็นคริสต์ เลยเข้าเมืองละโว้เข้าเฝ้าเพื่อขอพระราชทานพระนาครปรก พระองค์ท่านมอบให้ ๒ องค์เพื่อให้กับคนจีน และอยู่มาจนบัดนี้

พระองค์ดำ ๒ องค์นั้นคือ พระนาครปรกเขมรคางคนหูตุ้ม และพระนาครปรกหุยานลพบุรีบันทิกไว้ อย่างละเอียดว่าหนักก็ปอนด์ อาตมาลองชั่งดู ตรงกันเลย

ฮอลันดาเมื่อครั้งอดีตชาติ คือ วิโก้ในชาตินี้เขารำลึกเหตุการณ์ของเขาได้ ของใครของมัน เป็นปัจจัยตั้ง

และวิโก้ก็กระวนใจอยากมาบ้านแปง มาดูข้างบ้านหม้อ มาถามปัญหาเจ้าคุณพรหมโมฬี วัดกลางธรรนินทร์ ท่านเจ้าคุณพามาหาที่นี้เลย ถามปัญหา ๑๐ ข้อ อาตมาตอบได้หมด วิโก้กลับไปไม่เกิน ๑๕ วัน แบกกระเป๋ากลับมาเลย ขอบวชที่วัดนี้ใช้ไหมล่ะ?

วิโก้ : ใช่ครับ

พระราชสุทธานมมงคล : นี่เล่าให้พวกโยมฟังนะ เราเป็นคนไทย แพ้ฝรั่งนะ ทำไมพูดไทยได้ชัด เพราะเมื่อครั้งอดีตชาติเธอเคยมาที่นี้ เคยมาจดเรือที่หน้าวัด เป็นชาวฮอลันดา และขอพระราชทานพระนาครปรก ยังอยู่ ณ บัดนี้ นี่ข้ามน้ำ ข้ามทะเลเวียนอยู่หลายประเทศต้องกรากลับไปเป็นทหารรับใช้ชาติ ปี

ท่านผู้การได้บุญมากนะนี่ เคยเป็นบุพเพสันนิวาส เป็นญาติโยมกัน เคยมาบวชให้ รูปบวชยังอยู่ด้วยว่าขานนาคได้ชัดเจนมาก ท่องเสี้ยวเดียวได้เลย

โลกมันกลมนะ ถ้าไม่ตายพบกันมาพบกันแล้ว เดินวกไปวนมาแล้วก็มาพบกันอีก นี่ไม่น่าจะพบกันเลยนะนี่ ใครจำใครได้ก่อนนะ

วิโก้ : จำได้พร้อมกันครับ

พระราชสุทธานมมงคล : นี่ไม่ตายพบกันนะ เราเป็นญาติกันนี่วิโก้ อาตมาไปต่างประเทศ ๑๕ ประเทศแล้ว สหรัฐอเมริกาไปแล้ว อธิบศิกรมการศาสนาจะชวนไปอีก ๑ ประเทศ แถบยุโรป นอร์เวย์ เดนมาร์ก แต่ไม่ไป เพราะงานที่วัดเยอะ ที่ไปก็ใกล้ยุโรปแล้ว

ที่อยู่โรปนี่ยุโรปนี่ไปทั้ ๕ ประเทศเลย ใกล้กันนิดเดียว ไม่ต้องไปเครื่องบินและได้เห็นภูมิประเทศของประเทศนั้น

อาดมาดีใจมากเหลือเกิน ต่างประเทศเขาทำตามคำสอนของพระพุทธเจ้า หม่อมสาวไม่เที่ยว ต้องเรียนหนังสือ หาวิชาเป็นหลักฐาน นี่เป็นตัวอย่างที่ดีมาก

ถ้าท่านนั่งกรรมฐานและสนใจ เอาไปเลยเอาไปใช้ ไม่ใช่มานั่งกรรมฐานไปสวรรค์นิพพานนะ แต่มีสมบัติมนุษย์ถ้าสมบัติมนุษย์ไม่มีเลย จะไปสวรรค์ไม่ได้

จิตต้องไปตามขั้นตอนของมันจะไปเหมือนเรียนหนังสืออย่างนั้นไม่ได้ วิโก้เอาความรู้วิชาการกับความคิดมันต่างกัน ตัวอย่างคนจีนตาชวากับตาชิน ความรู้ไม่จบ ๒๔ มาเป็นยามธนาคาร เดียวนี้เป็นเจ้าของธนาคารทั่วประเทศแล้ว นี่เป็นความคิดใช้ใหม่

คนเรานี้ พรสวรรค์ มันติดตัวมาแต่ชาติก่อน พรสวรรค์ ก็อะไร อาดมาแปลเป็นภาษาไทยคั้งนี้ ปัญญาติดมากับตัว ความรู้อยู่ในตำรา ใครสนใจไปศึกษาเอาเอง ถูกไหมล่ะ?

วิโก้ : ถูกครับ

พระราชสุทธิญาณมงคล : คนไทยชอบจะเอาแต่บุญช่วย บุญที่โน่นช่วย บุญที่นี้ช่วย ไปหาพระแล้วถูกพระหลอก เพราะพระทำกรรมฐานไม่ได้ คาทอลิก คริสต์ และอิสลาม มาเข้าวัด ไม่ใช่หมายความว่า จะให้เขามาเป็นพุทธ ต้องการเอาของดีให้เขา ต้องการให้เขาเป็นคนดี เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ของเขา เป็นศิษย์ที่ดีของครูบาอาจารย์ของเขา อย่าเถียงพ่อเถียงแม่ เถียงครูบาอาจารย์ แล้วเขาจะเป็นพลเมืองดีของชาติของเขาต่อไปในโอกาสข้างหน้า อาดมาสอนอย่างนี้ ได้ผล

เขาก็เลยมากันเยอะหมด คาทอลิก คริสต์ ๓-๔ ประเทศ ความรู้อย่างต่ำปริญญาตรี สอนอย่างนี้ ไม่ใช่สอนไปสวรรค์นิพพาน ไปบวชชีพราหมณ์แล้วมานั่งสอนสามีอาดมาไม่สนใจคนประเภทนี้

อาดมาไปตั้งศูนย์ที่ขอนแก่นแล้วนะ เพราะอะไรรู้ใหม่ อาดมาไปได้ของดีมาจากขอนแก่น จากหลวงพ่อดำในป่า โกลัที่ตรงนั้นเลย พอดีคือติดตามมา ครร่าโย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ถวายที่ ๒๔ ไร่ ห่างจากตัวเมือง ๑๓ กม. เท่านั้น

ที่ศูนย์ปลูกไผ่ตงแล้ว ๕๐๐ กอ เดียวนี้คนไปกันแน่นเลย จะส่งพระไปสอนทหารครั้งละ๗ วัน มีห้องน้ำห้องส้วมแล้ว๓๐ กว่าห้อง และมีที่พักแรมแล้วมากมาย ไปดูได้ สร้างเป็นศูนย์ดีกว่าสร้างวัดทุกคนเป็นเจ้าของ พวกเราสร้างของเราเอง เหมือนอย่างเรามีสมาคมอยู่ในประเทศฝรั่งเศสจะนั้น

อาดมาดีใจมาก เมื่อคืนอาดมาโทรไปที่ศูนย์ขอนแก่น อาจารย์บุญส่ง บอกคนแน่นเลย เราสอนเขาไปแล้ว เขาก็เป็นครูสอนกันต่อไป สอนลูกสอนหลานของเขา ทุกคนเป็นเจ้าของและเขาก็ดูแลกันเองทหารก็เข้าไปช่วย เอน้ำ ไปส่ง ที่ศูนย์มีบ่อก็จริงแต่ยังไม่สะอาดพอต่อไปจะมีโครงการทำน้ำให้สะอาดต่อไป

อาตมาดีใจมาก เพราะไปได้ของดีจากหลวงพ่อดำในป่าที่สอนเรามาหลวงพ่อดำไม่รู้จึกว่าอายุก็ร้อยปีแล้วเราต้องเอาของดีคืนที่สถานที่ที่เราได้มา จึงจะมีประโยชน์อย่างนี้ วิโก้มาเมืองไทยปีที่ไหนบ้าง

วิโก้ : กรุงเทพฯ ไปทางเหนือบ้าง และอีสานก็ไปครับ

พระราชสุทธานมมงคล : โอ้! มาบวชตั้งแต่ยังไม่มียูกเลย จากเราไปยี่สิบกว่าสิบปีแล้วบวชได้ผลนะ คนไทยอายุฝรั่งเขาบ้างไหม อาตมาไปกรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสเขายังรักษาบ้านโศกษาปานไว้ขายกาแฟ แต่ที่ลพบุรีนี้ฟังกบ้านโศกษาปานหมด ไม่ได้อนุรักษ์อะไรไว้เลย ความรู้กับความคิดนี้ต่างกันนะ ความคิดมีสติปัญญาเริ่มงาน แต่ความรู้นี้ ไปเป็นลูกจ้างเขา เป็นดอกเตอร์ไปเป็นลูกจ้างเขา ได้เงินเดือนเป็นแสน แต่ไม่ริเริ่มเพิ่มเติมแต่ประการใด จำไว้

ขาดต้องเติม เกินต้องตัด เพื่อประหยัดเวลา ถ้าขาดไม่เติม เกินก็ไม่ตัด ไม่ประหยัดเวลา ใช้ไม่ได้ วิโก้ หลวงพ่อยากให้อย่างเดียว มันเป็นบุญ อิมใจ ที่ได้ช่วยเหลือกันบุญนี้ดีความอย่าให้มันสูงเกินไป เรามีโอกาสให้ซึ่งกันและกันเราอิมใจของเรา นี้คือบุญ มันเกิดความสุข มีโอกาสได้ช่วยเหลือกันอย่างนี้

ปีนี้วิโก้ ลูกสาวลูกชาย ๕๐ คนเป็นดอกเตอร์หมด กลับมาจากต่างประเทศแล้ว ๑๘ คน นี้เราสอนกันอย่างนี้ ไม่ใช่สอนไปสวรรค์นิพพาน อย่างที่เขาสอนกัน เรียกรักกันไม่พักแจกเครื่องรางของขลัง อย่างนี้เราไม่สน อยากจะให้คนขลัง มีลูกให้เรียนหนังสือมีความรู้เป็นดอกเตอร์ เป็นใหญ่เป็นโต

นี่เพลินิดเดียวอายุ ๒๐ กว่าแล้วเขาจบอะไรบ้างหรือยัง

วิโก้ : ยังไม่เข้ามหาวิทยาลัยหรอกครับ

พระราชสุทธานมมงคล : พยายามดูแลหน่อยนะ ให้เขาดิบได้ดีให้ได้ สอนภาษาไทยให้เขาบ้างซิ แต่ต่างประเทศเขาไม่พูดกัน มันยากอย่างที่เมืองไทย เดี่ยวเป็นจีนนอก แม่เป็นจีนนอกถูกพูดจีนไม่เป็น เพราะไม่พูดจีนให้ลูกฟัง นี่นะเราไม่ตายก็วนเวียนมาหากันอย่างนี้แหละ มันก็เกิดประโยชน์

ที่วัดนี้จะมีที่บั้งบัวคนน้ำเสีย ราคา ๒ ล้านกำลังทำ ที่เผาขยะสดขยะแห้งมีแล้วระบบโรงครัวใช้น้ำมันดีเชล ที่เมืองไทยนี้ตัดไม้ทำลายป่ากันหมด

ที่ไปที่เมืองนอก ประเทศอังกฤษไม้ในบ้านยังตัดไม่ได้เลยนะ ถ้าจะตัดต้องขออนุญาตจากรัฐบาล เวลากลางคืนขับรถไปช้า ๆ กระจ่าอย่าป้าวิ้งมาเป็นฝูงเลย ถ้าทับสัตว์ป่าตายโดนปรับนะ มีตาข่ายกันอยู่ข้างถนนเลยนะ แต่เมืองไทยใจบุญ สัตว์ป่า กระจ่าอย่าป้าตายหมดเลย ที่กรุงปารีสเขาให้อิงเป็นฤดูนะ เราไปรู้มาแล้ว

ที่เมืองอัมสเตอร์ดัมเอาทะเลทำเมืองได้ เขามีปัญญา เอาทะเลทำเมือง เราไปเห็น โอ้โฮ เรือจอดบนฟ้า ทะเลเป็นเมืองเลนนะ ของเราทำดินให้เป็นทราย ไม่ปลูกสร้างอะไรเลย ของเขานี่ทรายทั้งนั้นนำมาเป็นดิน สร้างเมืองและปลูกต้นไม้ได้ วิเศษแท้

เข้ากรุงเทพฯ แล้วจะกลับเดนมาร์กเมื่อไร

วิโก้ : วันอาทิตย์หน้าครับ

พระราชสุทธินุญดมงคล : มีลูกทั้งหมดกี่คน

วิโก้ : คนเดียวแหละครับ ตอนที่มาครั้งแรก อายุสักเดือนหนึ่ง

พระราชสุทธินุญดมงคล : เอาลูกมาอวดว่าจริงตามที่นิมิตกรรมฐานบอก ได้คนง่อยเป็นชาวฟิลิปปินส์ เอาเหล็กใส่แล้วเดินได้ เนื้อคู่ของเขาคือนี้ นี่เท่าความหลัง ๒๐ กว่าปีแล้วยังจำได้หมด ลูกไหมที่หลวงพ่อบุญนี้

วิโก้ : ถูกครับ

พระราชสุทธินุญดมงคล : เอาละ เป็นพยานให้หลวงพ่อบุญ เราดีใจอย่างหนึ่งนะ นายช่างสมบุญ ศิลสร เป็นนายช่างไฟฟ้า จะเดินทางไปดูงานไฟฟ้าฝ่ายผลิตที่ประเทศนอร์เวย์ วิโก้ยังอยู่ในเมืองไทย เขียนจดหมายให้พ่อแม่ของเขาให้ต้อนรับการไฟฟ้าไปกันเยอะแยะหมด

พ่อแม่ของวิโก้แต่งสูทผ้าไหมไทยไปรับคนไทยที่สนามบิน รับไปพักที่บ้านของเขา วันนั้นเป็นวันอาทิตย์ โรงงานหยุด เขาเปิดให้ดูเลย ดูงานเกี่ยวกับการไฟฟ้า

นายช่างสมบุญ ศิลสร เป็นคนบ้านแก่งนี้เอง พาคณะนายช่างไปดูงานทั้งหมด ๒๕ คน พ่อแม่ของวิโก้บอกว่า "ข้าพเจ้ายินดีรับพวกท่านทั้งหลายอย่างยิ่ง เพราะลูกข้าพเจ้าได้รับการอุปการะอย่างดีในประเทศไทย ขอขอบพระคุณ กราบเรียนมาถึงหลวงพ่อบุญวันด้วย เขาแต่งตัวเป็นผ้าไหมไทยที่วิโก้ส่งไปให้ จะได้ว่ามารับคนไทย เขามีความคิดดี เลยเขาก็พาดูงานอย่างดีที่สุดในประเทศนอร์เวย์ เดียวนี้แม่ยังอยู่ไหมนี่"

วิโก้ : แม่ยังอยู่ครับ พ่อเสียไปแล้ว

พระราชสุทธินุญดมงคล : ปู่ล่ะ

วิโก้ : ปู่ ก็เสีย แม่อายุ ๕๕ แล้ว อยู่ที่บ้าน

พระราชสุทธินิยมมงคล : ไม่อยู่บ้านยังไง วิโก้มาบวชนี้ ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่ลูกเมียยังไม่ขึ้น แต่โบสถ์หลังเก่า วิโก้คงจะจำสภาพได้ ตรงนี้เป็นสวนมะม่วง มีมะพร้าว โบสถ์หลังเล็ก ที่วิโก้เข้าไปนั่ง ฟังหมดแล้ว เข้าไปคูบัวหรือเปล่า

พ.ต.ท. ชน อินทนา : ผมพาไปคูบัวหมดแล้ว คูศาลาด้วย

พระราชสุทธินิยมมงคล : ศาลาหลังเก่าหมดไปแล้ว ไม่มีเหลือ ที่สร้างใหม่รับคนได้เป็นพันเราสอนอย่างเดียว ให้อย่างเดียว และไม่ได้ไปทวนใคร เราจึงเจริญขึ้นมา มีแล้วให้เสมอ นี่คือคำของเรา

ยิ่งให้อะไร ยิ่งหวงยิ่งอด หมดก็ไม่มาทราไม่หวงกัน เราไม่อด หมดก็มาเรื่อย ๆ ไม่ไปง้อใคร

โยมฟังไว้ด้วย นี่เป็นตัวอย่างคนมาบวชที่นี่ อดีตชาติเป็นชาวฮอลันดา ได้ขอพระราชทานพระนาครปรกมอบให้คนจีน มามอบให้วัดนี้ ๒ องค์ ครั้งอดีตที่ผ่านมาแล้วนั้น ปัจจุบัน คือ วิโก้ บรูณ จากฮอลันดามาเป็นชนชาวฮอลันดา นี่มันชัด

และ พ.ต.ท. ชน อินทนา กับนายอำเภอเกษ ดิถุภย์ เป็นโยมบวชเป็นพ่อเป็นแม่บวชให้ดังที่กล่าวมาแล้ว คนมาบวชกันเยอะ ตอนนี้ตายกันเกือบหมดแล้วนะท่านเจ้าคุณวัดกลางธรนิทร์ก็มรณภาพแล้ว

เวลาโกนผมจะบวช วิโก้ร้องไห้เลย เหลียวซ้ายแลขวามีแต่คนไทย ญาติวงศ์พงสามิได้มาเลย ร้องไห้ทันที มากันก็คน

วิโก้ : ผมมาคนเดียวแหละครับ มาดูงานภาคเหนือ ภาคกลาง ภาคอีสานก็ไปครับ

พระราชสุทธินิยมมงคล : นี่เขายังต้องดูงาน เอาไปเป็นตัวช่าง คนไทยไม่ค่อยไปดูที่ไหนเลย ดีมาก และการเป็นอยู่ของเราเป็นอย่างไร?

วิโก้ : กระทบพักอยู่บ้านเพื่อนคนไทยที่สุขุมวิทครับ

พ.ต.ท. ชน อินทนา : กระทบก็จะลากลับวันนี้ มาปฏิบัติกรรมฐานครบ ๗ วัน ๗ คืนพอดี

พระราชสุทธินิยมมงคล : พาวิโก้ไปทานอาหารด้วย ตอนเที่ยงเขาจะเข้ากรุงเทพฯ เอรูปรใหญ่ให้วิโก้ไปบ้านหนึ่ง ไล่ซองด้วย เขาจะไปต่างประเทศ ให้ท่านไปเอาไปไว้ที่ที่อยู่ของเรานะ วิโก้ นะ อาตมาต้องขอตัวแล้ว

วิโก้ : ผมกราบลาละครับหลวงพ่

ถอดเทปโดย : พระธีรวัฒน์ ฐานุตฺตโร

ชาวซึ่งที่ได้เป็นศิษย์หลวงพ่ोजรัญ

เรือโทหญิง ฉัตรกมล สว่างเนตร

ข้าพเจ้าเริ่มรู้จักและเคารพในปฏิปทาของพระราชสุทธินุญตามมงคล หรือหลวงพ่ोजรัญ ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เมื่อได้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นครั้งแรก ณ วัดอัมพวัน ซึ่งในครั้งนั้นได้รับการแนะนำจากอาจารย์สมณา พูนพิพัฒน์ ให้เข้ารับการอบรม จัดโดยพุทธทศสมาคมแห่งประเทศไทย เป็นเวลา ๗ วัน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าเป็น“ลูกโยคี” ของคุณแม่สิริ กรินชัย อยู่ ณ หลวงพ่ोजรัญท่านกรุณาสละเวลามาอบรมสั่งสอนและชี้แนะถึงวิธีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ในช่วงกลางคืนหลายครั้ง ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในธรรมเทศนาของท่านมากเพราะอุดมไปด้วยความลุ่มลึก แต่อธิบายได้อย่างแจ่มแจ้งเข้าใจง่ายมีการแทรกคติคำสอนใจอย่างไพเราะ และยังแฝงไปด้วยความสนุกสนานแม้ระยะเวลาที่ท่านเทศน์จะยาวนานกว่า ๒ ชั่วโมงแต่ข้าพเจ้าและผู้ปฏิบัติธรรมท่านอื่น ๆ ต่างตั้งใจฟังอย่างไม่มีรู้สึกเบื่อหรืออว

หลวงพ่อมุ่งงานมาก เวลาพักผ่อนของท่านจึงมีน้อย ทำให้สุขภาพของท่านไม่ดีเท่าที่ควร หลายครั้งที่ข้าพเจ้าเห็นหลวงพ่อมือมีอาการอาพาธและอ่อนเพลียแต่ท่านก็ยังคงปฏิบัติกิจในการโปรดญาติโยมต่อไปไม่ปรียากบ่น ความรู้สึกเลื่อมใสของข้าพเจ้าที่มีต่อหลวงพ่ोजรัญ “พุทธบุตร” ผู้เสียสละความสุขส่วนตัวเพื่อเกื้อกูลต่อชาวโลกตามรอยบาทพระศาสดาจึงมีมาตั้งแต่นั้น

กลับจากการปฏิบัติธรรมครั้งนั้นแล้วข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะกลับไปยังวัดอัมพวันเพื่อฟังธรรมจากหลวงพ่อก่อนที่โอกาสจะอำนวย และข้าพเจ้าก็ได้พบว่า หลวงพ่อก่อนอบรมสั่งสอนผู้ใฝ่ใจในธรรมทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอยู่ที่วัดตลอดมาไม่เคยว่างเว้นกุฏิศาลาและห้องปฏิบัติกรรมฐาน ถึงแม้จะได้รับการสร้างเพิ่มเติมขึ้นมามากมาย ก็คงจะยังไม่เป็นการเพียงพอต่อศรัทธาญาติโยมพุทธบริษัทผู้เห็นคุณค่าของวิปัสสนากรรมฐาน และใครจะได้ลองลิ้มชิมรสแห่งธรรมะที่จะได้รู้เองเห็นเองจากการปฏิบัติตามคำสอนของท่าน

ความเมตตาของหลวงพ่อมิได้มีวงจำกัดเพียงพุทธบริษัทชาวไทยเท่านั้น แม้แต่คนต่างชาติต่างศาสนาที่ยังได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อก่อนอยู่เนื่อง ๆ หลายท่านเดินทางมาถึงวัดอัมพวันเพื่อบวชและปฏิบัติธรรม ได้รับผลเป็นที่น่าพอใจยิ่งข้าพเจ้าฟังธรรมะจากหลวงพ่อก่อนขึ้นเพียงไร ยิ่งรู้สึกถึงความลุ่มลึกและภูมิปัญญาชั้นสูงซึ่งแฝงอยู่ในคำสอนที่เรียบง่ายและสนุกสนานมากเพียงนั้นผู้ที่ตั้งใจฟังและพิจารณาดี ๆ จะสามารถนำคำสอนนั้นไปใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อความสุขความเจริญแห่งตนและครอบครัวได้เป็นอย่างดี โดยท่านมักจะเน้นให้ผู้ใหญ่ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีและให้การศึกษาแก่ลูกหลานรวมทั้งสอนให้เด็กเป็นคนดีมีความกตัญญู เนื่องจากท่านมองการณ์ไกลว่าเด็กในวันนี้จะต้องเติบโตกลายเป็นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นพลเมืองหลักในการพัฒนาประเทศในอนาคต

เรือโทหญิง นัฏกรมล สว่างเนตร กรรมการบริหาร ยูวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย

นอกจากเทศน์อบรมสั่งสอนโดยทั่วไปแล้ว หลวงพ่อยังต้องรับภาระเป็น“ผู้แก้ปัญหาชีวิต” ให้แก่บุคคลทั้งหลายที่พากันมากราบเรียนปรึกษา ไม่ว่าจะปัญหาครอบครัว ปัญหาสุขภาพ ปัญหาการศึกษา ปัญหาการงาน และปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งหลวงพ่อท่านจะเมตตาแนะนำข้อปัญหาเหล่านั้น อย่างแยบคาย ภายใต้อหุทัยแห่งกรรม จึงไม่เป็นที่น่าแปลกใจเลยที่กุฏิของหลวงพ่อ จะเต็มไปด้วยผู้คนจากทุกสารทิศ ภารกิจของหลวงพ่อ จึงดูไม่มีวันจบสิ้นแต่กระนั้น ท่านก็มีเคยแสดงถึงความย่อท้อหรือเบื่อหน่าย ท่านมักปรารถนาเสมอว่าท่านต้องการ “ใช้หนี้มนุษย์” ให้หมดในชาตินี้ เพราะท่านไม่อยากจะมาพบกันมนุษย์ที่ส่วนมากจะเป็นผู้ที่มีความขี้เกียจ ขี้ โกงขี้โกงง่าย มักได้ และปากเป็นบุญแต่ใจเป็นบาป

ผู้ที่มึจิตใจสูงได้นั้น ต้องพากันเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นทางสายเอก ที่จะทำให้สามารถคลายทุกข์และส่งผลให้ผู้ปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอมีชีวิตที่ร่า ราชสวดย-ดี มีปัญญาแก้ปัญหาชีวิตได้ด้วยตนเอง นอกจากนั้น ให้ปฏิบัติธรรมแล้วท่านยังสั่งสอนให้ลูกศิษย์ทุกคนหมั่น สวดมนต์เป็นนิจ - อธิษฐานจิตเป็นประจำ เพื่อความสุขความสำเร็จและเป็นมงคลแก่ชีวิต อันได้แก่บทพาทูมมหา

ข้าพเจ้าได้รับผลดีและมงคลอย่างเอกจากการสวดมนต์บทนี้ ด้วยตนเองคือในช่วงที่ข้าพเจ้าสมัครเข้ารับราชการทหารเรือ นั้นข้าพเจ้าต้องประสบกับปัญหาและอุปสรรคเกี่ยวกับตำแหน่งเมื่อรู้สึกหนักใจและเกรงไปว่า จะไม่สามารถเข้ารับราชการได้ จึงเข้ากราบเรียนปรึกษาหลวงพ่อท่าน ในวันหนึ่งหลวงพ่อท่านยิ้มอย่างเมตตาและบอกให้ข้าพเจ้าสวดมนต์บท“พาทูมมหา” ก่อนนอน เมื่อจบแล้วให้แผ่เมตตาแล้วอธิษฐานจิตว่า “หากข้าพเจ้าเคยเป็นทหารเรือมาแต่อดีตแล้วไซ้ไร ขอ ให้ชาตินี้ ข้าพเจ้าจงได้เป็นทหารเรือโดยปราศจากอุปสรรคด้วยเถิด”

นอกจากหลวงพ่อจรรุท่านจะให้ธรรมทาน และธรรมโอสธแก้ปัญหาชีวิตแก่ผู้คนที่ทั้งหลายแล้ว ยังได้เมตตาจัดตั้ง โรงทานเพื่อเตรียมอาหารทั้งคาวหวานไว้บริการแก่ลูกศิษย์และบุคคลทั่วไปตลอด๒๔ ชั่วโมง อาหารเหล่านั้น ล้วนเป็นอาหารที่มีรสเลิศ สะอาดถูกหลักก่อนามัยจากแม่ครัวฝีมือดีของวัด และด้วยกิตติศัพท์ด้าน โรงทานของหลวงพ่อนี้ นอกจากแม่ครัวฝีมือดีของวัด และด้วยกิตติศัพท์ด้าน โรงทานของหลวงพ่อนี้ นอกจากบุคคลผู้ใฝ่ใจธรรมะของหลวงพ่อแล้ว ยังปรากฏว่ามีคณะบุคคลที่ไปทัศนจรหรือทำบุญจากที่อื่น ๆ พากันแวะเวียนเข้ามารับประทานอาหารที่วัดอัมพวันจำนวนมาก ๆ เสมอ

แม้กระนั้น ข้าพเจ้าปลาอาหารของวัดอัมพวันก็มิได้เคยขาดแคลนกับคำที่หลวงพ่อพร่ำ สอนศิษย์ให้มีความเมตตา เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน ท่านสอนว่า “ยิ่งให้ยิ่งได้ ยิ่งหวงยิ่งอด หมดแล้วไม่มา เราไม่หวงกันหมดแล้วมีมาเรื่อย ๆ” ซึ่งก็เป็นความจริงตามนั้น เพราะข้าวสารอาหารแห่งของวัดจะมีผู้มาบริจาคเข้าวัดครั้ง

ละมาก ๆ เสมอ เหมือนกระแสน้ำที่ไหลมาเรื่อย ๆ ไม่รู้จักหมดอันเป็นผลมาจากการที่หลวงพ่อดีอบรมสั่งสอนศิษย์ และบุคคลทั่วไปแล้วเขาทั้งหลายได้รับความสุข ความเจริญในครอบครัวและหน้าที่การงาน เจริญไหลนอง – ทองไหลมา แล้วมีความระลึกถึงคุณของหลวงพ่อ จึงพากันหวนกลับมาทำบุญและถวายข้าวสารอาหารแห้ง เพื่อเป็นการเพิ่มกุศลให้แก่ตนเอง โดยของเหล่านี้ หลวงพ่อก็ได้เคยเรียกร้องหรือกล่าวเชิญบริจาคแต่ประการใด

ข้าพเจ้าได้ไปทำบุญที่วัดอัมพวันบ่อตู่ ได้พบเห็นลูกศิษย์ของหลวงพ่ที่มีหน้าตาผ่องใส ร่าเริงด้วยกิจการที่ก้าวหน้ามีความรู้ความสามารถในระดับสูง และมีความสุขสมบูรณ์กันเป็นอย่างมาก การที่คนบางกลุ่มมีความเข้าใจอย่างผิด ๆ ว่า พระพุทธศาสนาสอนให้คนขี้เกียจและทำให้ประเทศไทยไม่เจริญนั้นจึงไปเป็นความจริงแต่ประการใด คนที่ไม่เข้ามาศึกษา และปฏิบัติตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างหาก ที่มีชีวิตอันเลื่อนลอยไร้หลักยึดอันเป็นแนวทางอันประเสริฐ และเป็นมงคลแก่ชีวิตชีวิตจึงจะประสบแต่ความวุ่นวายและอุดมไปด้วยความทุกข์อย่างไม่รู้เท่าทันในการแก้ไข

หลวงพ่ोजรรณท่านเป็นนักอนุรักษ์นิยมด้านศิลปะ และวัฒนธรรมไทยท่านหนึ่งหลายครั้งที่ท่านเล่าให้คณะศิษย์ฟังถึงเรื่องราวเก่า ๆ ด้านประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมไทย ซึ่งไม่มีการบันทึกไว้ในเอกสารใด ๆ ทุกเรื่องเป็นเรื่องที่น่าสนใจยิ่ง เช่น คำขวัญประจำจังหวัดสิงห์บุรีซึ่งมีมาตั้งแต่ครั้งโบราณกาลแต่ในปัจจุบันน้อยคนจะทราบคือ ปลาหมึกแม่ลา น้ำยาบางเลา สาวสวยบ้านเป็ง แดงหวานบ้านไร่ ในปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นถิ่นวีรชนกล้า คู่หล้าพระนอน นามกระฉ่อนปลาแม่ลา ย่านการค้าภาคกลาง

นอกจากการเล่าเรื่องในอดีตแล้ว หลวงพ่อยังได้ลงมือปฏิบัติเพื่อเป็นตัวอย่างในการดำรงรักษาวัฒนธรรมอันดีงามของบรรพบุรุษด้วยเช่นในวันที่๑๕ เมษายนของทุกปี หลวงพ่อก็จะจัดให้เป็น “วันกตัญญู” ที่วัดอัมพวันจะมีการนิมนต์พระเถระานุเถระชั้นผู้ใหญ่ของจังหวัดสิงห์บุรีและจังหวัดใกล้เคียงมาเจริญพระพุทธมนต์และฉันเพล จากนั้นหลวงพ่อก็จะแจกผ้าฟ่อนท่อนสไบแก่ผู้เฒ่าผู้แก่ซึ่งเป็นภavn้อยนักก็จะมีโอกาสเห็นพระเฒ่าของแก่ชาวบ้าน ในส่วนของคณะศิษย์แล้ว การเฒ่าของหลวงพ่อนั้นพวกเราต่างเห็นเป็นประจำจนกลายเป็นเรื่องธรรมดา แม้แต่อาคารสถานที่ของทางราชการอันเป็นประโยชน์ต่อประชาชน ซึ่งทางราชการไม่มีงบประมาณจะสร้าง หลวงพ่อก็จะเป็นผู้อุปถัมภ์ค่าก่อสร้างให้หลายแห่ง

สำหรับช่วงสุดท้ายของงานวันกตัญญูนี้ หลวงพ่อก็เปิดโอกาสให้พระสงฆ์องค์เฒ่า ผู้เข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน และคณะศิษย์ผู้มาร่วมงานเข้าสร่งนี้ ภาพประทับใจในวันนั้นจึงเป็นภาพของพระเฒ่า ผู้ปฏิบัติธรรมในชุดขาวสะอาดตาและเหล่าพุทธศาสนิกชนจำนวนมากเข้าแถวเพื่อรอสร่งนี้ หลวงพ่อก็เป็นระยะทางยาวอย่างมีระเบียบ กินเวลานานหลายชั่วโมงซึ่งมิใช่เพียงวันนี้ที่วัดอัมพวันจะอุดมไปด้วยผู้คน วันสำคัญอื่น ๆ เช่นวันขึ้นปีใหม่ วันคล้ายวันเกิดหลวงพ่๑๕ สิงหาคม วันคล้ายวันหลวงพ่อกอหัก ๑๔ ตุลาคม และวันสำคัญทางพระพุทธศาสนาจะมีผู้คนหลั่งไหลมาทำบุญร่วมกับหลวงพ่อบนแน่นวัด

เสมอ แสดงให้เห็นถึงความเลื่อมใสศรัทธาที่คนทั้งหลายมีต่อหลวงพ่อดีใจจรขยายไปในทุกสารทิศ ส่งผลให้วัดอัมพวันเป็นประดิษฐานโพธิ์พฤกษ์ร่มไม้ใหญ่ที่มีกิ่งก้านสาขาอันอุดมเป็นรมณีสถานที่ให้ความร่มรื่นชื่นบานแก่ผู้มาเยือน เพื่อหวังพึงร่วมเจ้านนำมาซึ่งความสุข ความสงบและความสบายในที่สุด

หากจะกล่าวถึงการอบรมสั่งสอนศิษย์ของหลวงพ่อนั้น ท่านจะมุ่งเน้นถึงการใช้เวลาทุกนาทีอย่างมีค่า นำมาซึ่งประโยชน์โดยไม่มีการผัดวันประกันพรุ่ง โดยเฉพาะการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานนี้ ท่านจะเน้นให้บรรดาพุทธบริษัททั้งหลายรีบเข้ารับการปฏิบัติเพื่อคลายกิเลสและสร้างปัญญาอันเป็นอริยทรัพย์ติดตามตัวบุคคลนั้นไปในทุกภพทุกชาติโดยยี่ ว่าท่านก็จะมีชีวิตอยู่อีกไม่นาน ค่าเดือนของท่านนี้ทำให้จิตใจของบรรดาศิษย์รู้สึกเสีราสลคอย่างมาก เมื่อถึงวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่อกไรคณษะศิษย์ก็จะพากันอาราธนา ขอให้หลวงพ่เมตตาอยู่อบรมสั่งสอนและเป็นร่มโพธิ์ ร่มไทรไปอีกนานๆ หลวงพ่ท่านมักจะยิ้มและตอบว่าท่านจะอยู่ตราบเท่าที่สังขารของท่านจะทนอยู่ได้ซึ่งในปัจจุบันหลวงพ่อกอาพาธบ่อยเนื่องจากการปฏิบัติกิจในการโปรดญาติโยม ชนิดหามรุ่งหามค่ำแม้กระนั้นท่านก็ได้ปรึกษาบ่นถึงทุกขเวทนาที่ได้รับ ให้คณะศิษย์ต้องห่วงใย

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ประทาน “สมบัติชิ้นเอก” แก่ชาวโลกมานานกว่า ๒๕๓๗ ปีแล้ว และตกทอดมาถึงเราก็ด้วยอาศัย “พุทธบุตร” ผู้เป็นสงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า ซึ่งหลวงพ่อร์ญท่านเป็นองค์หนึ่งในหมู่สงฆ์เหล่านั้น ท่านเป็น “พระสุปฏิปันโน” ซึ่งเหล่าเทวดาและมนุษย์ผู้เป็นสัมมาทิฐิทั้งหลายพึงกราบไหว้บูชาได้อย่างเต็มหัวใจเป็นนื่อนานานผู้ซึ่งเราท่านจะสามารถหว่านพืชด้วยบุญกุศลแล้วจะบังเกิดดอกผลเป็นความสุขความเจริญไปพลุลย์อย่างทันตาเห็น

ด้วยอำนาจแห่งเมตตาบารมีและปฏิบัติทานอันแน่วแน่ในการอบรมวิปัสสนากรรมฐานแก่พระสงฆ์องค์เณร ตลอดจนบุคคลทั่วไป โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากหรืออุปสรรคใด ๆ เป็นระยะเวลายาวนานของหลวงพ่อนี้ แม้สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ประมุขแห่งสงฆ์ที่ทรงทราบ และได้ทรงแสดงความชื่นชมยินดีต่อปฏิบัติทาของหลวงพ่เป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าได้มีโอกาสติดตามหลวงพ่และคณะศิษย์เข้ากราบถวายพระพรและถวายปัจจัยจำนวนแสนเศษแด่สมเด็จพระสังฆราชเนื่องในวโรกาสคล้ายวันประสูติ๑ ตุลาคม ๒๕๓๖ โอกาสนี้หลวงพ่ได้กราบทูลให้ทรงทราบถึง ความก้าวหน้าของการก่อสร้างและปรับปรุงวัดอัมพวันให้เป็นสัปปายะต่อการเจริญธรรม และกราบทูลถึงจำนวนผู้มีศรัทธาเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตลอดปี๒๕๓๖ สมเด็จพระสังฆราชทรงมีพระเมตตาประทาน โอวาทพร้อมกับทรงกล่าวอนุโมทนากับหลวงพ่เป็นเวลานานทั้งยังได้ประทานปัจจัยที่หลวงพ่ถวายพระองค์คือกลับมาเพื่อใช้ในการร่วมสนับสนุนกิจกรรมอันเป็นประโยชน์ของวัดอัมพวันสืบไปครั้งนั้นคณะศิษย์ต่างปีติและอิมเอมในหลวงพ่ ผู้ซึ่งแม้องค์ประมุขแห่งสงฆ์ผู้ประเสริฐสูงสุดในเหล่าพุทธบุตร ยังทรงอนุโมทนาและสนับสนุนต่อกิจกรรมอันเป็นยอดแห่งกุศลที่หลวงพ่เพียรกระทำเพื่อตามรอยบาทพระศาสดา

หลวงพ่ोजรัญท่านเปรียบประดุจดัง“พ่อทางธรรม” ผู้ชี้ทางแห่งความสุขและความเจริญทั้งทางโลกและทางธรรมให้แก่ข้าพเจ้าเมื่อมีโอกาสข้าพเจ้าก็จะเดินทางไปวัดอัมพวันเพื่อฟังธรรมและช่วยงานวัดเพื่อเป็นการแทนคุณครูบาอาจารย์ ส่วนในใจนั้น ได้เคยตั้งปณิธานไว้เสมอว่าหากมีโอกาสที่จะส่งเสริมและสนับสนุนการเผยแผ่พุทธธรรมไปสู่เยาวชนและสังคมโดยรวมแล้ว ข้าพเจ้ายินดีและเต็มใจที่จะกระทำกิจกรรมเหล่านั้นเพื่อเป็นการสนองคุณพระพุทธรศาสนา

ในเวลาต่อมา ข้าพเจ้าได้ทำในสิ่งที่ตั้งใจ เมื่อได้รับเชิญจากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ซึ่งข้าพเจ้าเป็นศิษย์เก่าให้ไปเป็นวิทยากรบรรยายเรื่องประสบการณ์ในการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานให้นักเรียนโรงเรียนสาธิตเกษตรฯ ซึ่งเข้าปฏิบัติวิปัสสนาที่ธรรมสถานว่องวานิช โดยยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ เป็นผู้สนับสนุนโครงการ เป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสแสดงธรรม” อย่างเป็นทางการ ทำให้รู้สึกถึงความสุขและอัมมฤจาก“ธรรมทาน” เป็นอย่างมาก หลังจากเป็นวิทยากรครั้งนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้มีโอกาสเป็นวิทยากรรับเชิญของยุวพุทธฯ และต่อมาอีกไม่นาน โอกาสแห่งการเข้าช่วยในการส่งเสริมพระพุทธรศาสนาครั้งสำคัญในชีวิตก็มาถึง เมื่อข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการบริหารของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์

ในช่วงแรก ๆ ข้าพเจ้าเกรงว่าจะไม่มีเวลาเข้าร่วมกิจกรรม หรืออาจลำบากใจที่จะเข้าประชุมร่วมกับผู้ใหญ่ซึ่งไม่เคยรู้จักคุ้นเคยกันมาก่อนแต่เมื่อได้เข้าประชุมกลับรู้สึกเป็นสุขใจที่ได้มีส่วนในการรับใช้พระศาสนาและอบอุ่นใจ ที่ได้ร่วมงานกับคณะกรรมการซึ่งส่วนใหญ่ได้ผ่านการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานมาแล้ว แต่ละท่านมีเมตตาและจิตใจเป็นกุศล มุ่งหวังที่จะส่งเสริมให้มีการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานแพร่หลายไปในหมู่เยาวชนและชาวโลก การประชุมแต่ละครั้งแม้จะใช้เวลานานถึง 6-๗ ชั่วโมง แต่กรรมการส่วนใหญ่ก็ยังร่วมประชุมกันอยู่ด้วยความเป็นกันเองประดุจดังญาติสนิทปรึกษางานบุญที่จะจัดขึ้นในครอบครัว ข้าพเจ้ามีความรู้สึกที่สามัคคีแห่งนี้ช่างน่าชื่นใจที่จะเข้ามาร่วมงานเพราะเป็นดัง“เทวสมาคม” อันประกอบด้วยนางฟ้าและเทวดาผู้ใฝ่ธรรม

ปัจจุบันยุวพุทธฯ จึงเป็นสมาคมทางพระพุทธรศาสนาที่มีความเหนียวแน่นด้วยทีมงานบริหารอันเข้มแข็ง ไม่เป็นสองรองใครในการจัดกิจกรรมส่งเสริมพระพุทธรศาสนา โดยมุ่งเน้นในการเชิญชวนให้ชาวไทยและชาวต่างประเทศ ที่สนใจเข้าปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานเป็นสำคัญ และได้มีการอบรมธรรมะแก่เยาวชนและผู้สนใจไปแล้วเป็นจำนวนมากซึ่งในปัจจุบันมีผู้สนใจเพิ่มมากขึ้น ศูนย์วิปัสสนากรรมฐานของยุวพุทธฯ จึงถูกจองล่วงหน้าไว้ตลอดทั้งปี ไม่ว่าจะเป็นบริษัท ห้างร้าน โรงเรียน กลุ่มประชาชนหรือแม้แต่ชาวต่างชาติก็ได้เข้ามาปฏิบัติอย่างจริงจังและประสบผลอันดีอย่างน่าพอใจทั้งนี้ คงเป็นเพราะสถานที่ตั้งของยุวพุทธฯ ซึ่งแม้จะอยู่ใจกลางเมืองอันหลุมอนวุ่นวาย แต่บรรยากาศภายในนับแต่อาคารสถานที่ไปจนถึงต้นหมากรากไม้ ล้วนงดงามและร่มรื่น นอกจากนี้ ยังมีสัปปายะด้านอาหารและที่พักอาศัยจึงเป็นสถานที่เหมาะแก่การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างยิ่ง

เมื่อถึงวันนี้ข้าพเจ้าจึงรู้สึกสุขใจที่มีโอกาสใช้ชีวิตอันมีปริมาณน้อยนี้ให้มีประโยชน์และคุ้มค่ากับการที่ได้กำเนิดเกิดมามีอรรถภาพเป็นมนุษย์พบพุทธศาสนา ทั้งนี้เพราะข้าพเจ้าได้มีโอกาสยกระดับจิตใจ ให้เกิดปัญญาด้วยวิปัสสนากรรมฐาน และยังได้มีโอกาสอันดีที่จะได้มีส่วนในการรักษา และส่งเสริม พระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรืองในจิตใจของเยาวชนและชาวโลก ในนามของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย สมกับคำที่หลวงพ่ोजรรณาท่านเคยสั่งสอนไว้ว่า “บุคคลผู้ช่วยเหลือตนเองได้ โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยใคร ๆ ในการดำรงชีวิตนั้น เป็นคนใช้ได้ หากจะให้ดีต้องช่วยเหลือพ่อแม่ ญาติพี่น้องได้ แต่จะให้ดีที่สุดนั้น จะต้องฝึกฝนและอบรมตนให้มีสติปัญญา ในอันที่จะสามารถช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมโดยส่วนรวมได้” ข้าพเจ้ามีความตั้งใจมุ่งมั่นที่จะทำวันทุกวันให้เป็นวันที่ดีที่สุดคือดำเนินรอยตาม “พุทธบุตร” ผู้ประเสริฐ แห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตลอดไป

เรื่อง ธรรมะจัดสรร

ข้าพเจ้าได้มีโอกาสดูแลโครงการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ปี ๒๕๓๗

ของยุวพุทธฯ ถวายหลวงพ่อก

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๖ เนื่องจากข้าพเจ้าได้ลาออกจากงานเพราะความอึดอัดใจผู้ร่วมงานเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ที่แล้ว ๗ วันแห่งการตกงานข้าพเจ้าได้งานใหม่ที่ได้เงินเดือนเท่าเก่า และยังได้อิสระในการทำงานคือจะเข้างานเวลาใดก็ได้ จะกลับเวลาใดก็ได้ เพราะข้าพเจ้าบอกนายจ้างใหม่ว่า จะต้องไปเรียนปริญญาโทต่อจนกว่า ซึ่งท่านก็ยอมรับเงื่อนไขได้ ก็นับเป็นความโชคดีที่มีผู้จ้างข้าพเจ้าด้วยเงินเดือนสูงถึง ๖๕,๐๐๐ บาทในเงื่อนไขที่ช่างเหมาะสมกับข้าพเจ้าในยามนี้เสียเหลือเกิน

หลังจากได้งานแล้วข้าพเจ้าตัดสินใจจะขอพักผ่อนสัก ๒ เดือน หลังจากที่ทำ งานมา ๑๓ ปีโดยแทบจะไม่ได้พักผ่อนยาว ๆ เลย เพราะตั้งใจจะไปเที่ยวสหรัฐอเมริกาเนื่องจากตอนที่ข้าพเจ้าลาออกนั้นเจ้านายที่บริษัทเก่าคงเห็นว่าข้าพเจ้าตัดสินใจลาออกโดยมิได้มีความผิดอะไร และผลงานของข้าพเจ้าก็ดี จึงได้แถมเงินเดือนให้กับข้าพเจ้าอีก ๖ เดือน ข้าพเจ้ายังทำงานไม่ครบ ๓ ปีเลย ข้าพเจ้าจึงคิดจะไปเที่ยวและใช้ชีวิตสบาย ๆ สักพัก เพราะงานใหม่ก็ได้แล้ว ยังมีเงินเดือนเหลืออีกตั้งเยอะและแล้ววันหนึ่งภรรยาของข้าพเจ้าได้พาข้าพเจ้าไปที่โรงพิมพ์กุศลสตรีเพื่อซื้อหนังสือสัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ชุดหนึ่ง ๒ เล่ม เนื่องจากภรรยาของข้าพเจ้าเป็นแฟนคอลัมน์นี้ของคุณสุภัทสา อ่อนค้อม และได้เคยพูดถึงหลวงพ่อกอยู่บ่อย ๆ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจเลย ข้าพเจ้าอยู่ว่าง ๆ เลยหยิบหนังสือมาอ่านฆ่าเวลา ...แต่ยิ่งอ่านก็ยิ่งคิด จนวันรุ่งขึ้นตอนเที่ยง ๆ ข้าพเจ้าอ่านจบทั้งสองเล่ม จึงบอกภรรยาว่า ข้าพเจ้าจะไปวัดอัมพวัน(หรือวัดป่ามะม่วง) นะ และอาจจะไปเข้ากรรมฐานสัก ๓ วันแล้วข้าพเจ้าหอบเสื้อผ้าใส่รถ ซื้อผ้าไตรอย่างดี ชุด พร้อมรูปเขียนแพและสังฆทาน ๑ ถัง ขับรถไปที่วัดทันที

เมื่อถึงวัดข้าพเจ้าก็ได้ทำนถวายผ้าไตรหลวงพ่อกดี เพราะท่านกำลังจะขึ้นรถออกไปงานศพท่านให้พรเสร็จแล้วก็ไปเลย ข้าพเจ้าจึงไม่ได้คุยอะไรกับท่าน ออกมาพบ พระธีรวัฒน์ ฐานุตตโร ที่ท่านคอยต้อนรับญาติโยมอยู่จึงได้สนทนากับท่านว่าอยากมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานต้องทำอะไรท่านจึงแนะนำให้มาอยู่ที่วัดสัก ๗ วัน ที่กุฏิกรรมฐานของฆราวาส ข้าพเจ้าลาท่านแล้วรีบกลับไปจัดการธุระต่าง ๆ ให้เรียบร้อยพร้อมเตรียมสัมภาระมาให้พ่อกอยู่ ๗ วัน

ข้าพเจ้ากลับมาเข้ากรรมฐานที่วัดในอาทิตย์ต่อมา โดยมีเมธีสมคิด เป็นผู้ดูแลเรื่องที่พักให้อย่างดี และมี แม่ชีชูฉ่อง ช่วยสอนกรรมฐานเรื่องการยืน เดิน นั่ง นอน ให้ ซึ่งข้าพเจ้าก็ทำตามอย่างว่าง่าย เพราะไม่มีความรู้เลย คือ เรียนกรรมฐานแบบเด็กเลี้ยงควาย เขาบอกให้ทำอะไรก็ทำ

วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้พบกับพอง-ยุบ ในตอนบ่าย ซึ่งเป็นการพบที่ประหลาดมาก เหมือนกับการค้นพบสิ่งอัศจรรย์ในชีวิตเป็นครั้งแรกปีติและน้ำตาของข้าพเจ้าไหลอาบแก้มอย่างดีใจที่เหมือนพบกับดวงกรรมฐานอันวิเศษ

หลังกรรมฐานแล้ว ข้าพเจ้าพยายามดู พอง-ยุบ ที่ได้มานี้ ว่ายังอยู่หรือเปล่า ก็ปรากฏว่ายังอยู่กับข้าพเจ้าตลอดและเคลื่อนไหวให้กำหนดได้อย่างช้า ๆ เป็นอัศจรรย์ หลังจากที่ข้าพเจ้าพบพอง-ยุบแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้จักกฎแห่งกรรม ที่ไม่มีใครสอน เพราะข้าพเจ้านั่งปวดขาข้างเดียวอย่างมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พอใกล้จะหมดเวลาข้าพเจ้าก็เห็นหน้าสุนัขที่ข้าพเจ้าเคยเลี้ยง ๒ ตัว โผล่ออกมา ในจิตตอนนั้นบอกข้าพเจ้าเคยไปเตะมันไว้จึงทำให้ข้าพเจ้าปวดขามาก ข้าพเจ้าเสียใจมาก ในวินาทีนั้น ข้าพเจ้านึกขออโหสิกรรมต่อกรรมที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้ทันใดนั้นก็เกิดปีติขนลุกซู่และเกิดอาการซ่าที่ขาข้าพเจ้าปวดแทบตายนั้นและความปวดก็หายไปในบัดดลหลังจากนั้นข้าพเจ้าก็รับกรรมในรูปแบบต่าง ๆ กันอีกกว่า ๑๐ รอบรวมไปถึงกรรมของการขับรถทับลูกแมวที่วิ่งตัดหน้ารถโดยไม่ตั้งใจทำให้รู้ว่าถึงแม้ไม่ได้ตั้งใจก็ต้องชดใช้ แต่เบากว่ากรรมที่ตั้งใจทำ

แทบทุกรอบของการปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้เสียน้ำตาให้กับความเจ็บปวดและความเสียใจในกรรมทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้ก่อขึ้น ในรอบก่อนเพลของวันสี่ ของการปฏิบัติกรรมฐาน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ต่อหน้าหลวงพ่ออยู่นั้น ก็มีกำลังมหาศาลมาคดที่ศีรษะข้าพเจ้าลงคิดพื้นข้าพเจ้าเจ็บปวดทรมานกว่าทุกรอบของเวทนาที่พบและตกใจมากคิดว่าต้องแย่งแน่เพราะขยับไม่ได้ จะทำอย่างไรดี?

ขณะที่เจ็บปวดแทบตายอยู่นั้น ก็มีเสียงก้องออกมาว่า “ฟังอาญาสวรรค์” แล้วก็มีนิมิตให้ข้าพเจ้าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ารู้จักดี โผล่ขึ้นมาแล้วก็มีกริ่งข้อหาที่ข้าพเจ้าเคยกระทำผิดไว้ ข้าพเจ้าเจ็บปวดแทบตาย น้ำตาไหลพรก เลยคิดถามไปว่า “แล้วจะให้ข้าพเจ้าชดใช้อย่างไรเล่า?” อีกครู่ต่อมาก็มีนิมิตเป็นรูปพระโผล่ขึ้นมาในบรรยากาศของวัดอัมพวัน ให้ความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ข้าพเจ้าจึงได้รับตกปากรับคำว่าตกลง ข้าพเจ้าจะบวชและจะมาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดนี้ ๑๕ วันเพื่อชดใช้หนี้กรรมนั้น

พอสิ้นเสียงอธิษฐาน แรงแมศาสดาก็คดข้าพเจ้าอยู่ก็ได้อันตรายกันไปจนหมดสิ้นและตัวข้าพเจ้าก็คิดกลับมาอยู่ในท่ามกลางอย่างเดิมโดยอัตโนมัติข้าพเจ้าทั้งตกใจและกลัวมากไม่มีคำว่าจะพบสถานการณ์แบบนี้ และคิดว่าข้าพเจ้าจะทำอย่างไรต่อไปถ้าพบกับสถานการณ์แบบนี้ อีก

และแล้ว... ช่วงบ่ายก็มาถึง ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติอีกและก็กลับมานั่งที่เดิมหน้าหลวงพ่อด้ พอนั่งไปได้สักพัก อาการเดิมก็เริ่มอีก คือค่อย ๆ มีแรงกดข้าพเจ้าลงไปข้าพเจ้าเกร็งตัวฝืนทนที่โดยสัญชาตญาณ เพราะความเจ็บปวดและความกลัวที่ยังไม่หายไปจากใจ

ทันใดนั้นข้าพเจ้ารู้สึกสับสนที่หลังมีความรู้สึกเหมือนกับใครเอาหอกแหลม ๆ มาทิ่มข้างหลัง แล้วมีเสียงล่ำท่ำว่า“ฟังอาณรรก” ข้าพเจ้าไม่มีทางเลี่ยงเพราะเจ็บปวดมากจึงต้องถูกกดศีรษะติดพื้นอีก เป็นครั้งที่๒และแล้วก็มีรูปภาพและเสียงในฟิล์มแจ้งข้อหาข้าพเจ้าอีกข้าพเจ้าได้เสนอวิธีชดใช้กรรมของ ข้าพเจ้าออกไปแรงกคดีทุเลาลง

หลังจากนั้นก็เป็นการสอนเรื่องกตัญญูต่อผู้มีพระคุณต่าง ๆ ในชีวิตนี้ ข้าพเจ้าจำได้ว่าได้ทำ กรรมต่อบุพการีน้อยมาก เพราะข้าพเจ้าได้ถูกส่งไปให้คุณยายเลี้ยงตั้งแต่เกิดจนถึง๕๐ กว่าขวบ ข้าพเจ้าจำ ความได้ว่าแทบจะไม่เคยเลี้ยงพ่อแม่เลย ไม่ว่าจะผิดหรือถูก เพราะคิดว่าเวลาท่านว่าเราแล้ว เราไม่เลี้ยง ไม่นานท่านก็เลิก พอเลี้ยงแล้วแทนที่จะถูกอบรมสั่ง ๆ ก็เลยกลายเป็นยาวไปข้าพเจ้าใช้หลักอดทนนี้ มาโดยตลอด แต่ก็ยังเคยพลาดปิดประตูค้างใส่แม่ครั้งหนึ่งเพราะท่านว่าผิดคน ซึ่งกรรมอันนี้เกิดขึ้น ๒๐ กว่าปี แล้ว ได้กลับมาให้ข้าพเจ้าเห็นชัด อีกครั้งหนึ่ง

ข้าพเจ้าร้องให้เป็นวรรคเป็นเวรเสียใจอย่างสุดซึ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หลังจากนั้นก็มีเสียงมาสอนข้าพเจ้าเรื่องความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณต่าง ๆ ตั้งแต่ แม่ พ่อ ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ โรงเรียน ศาสนา ประเทศชาติ ฯลฯ ว่าต้องทำอะไรกับบุคคลและสถาบันต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อทดแทนพระคุณของท่านเรื่อง กตัญญูนี้ สอนข้าพเจ้าได้อย่างซาบซึ้ง ข้าพเจ้าเรียนรู้ด้วยน้ำตาไหลนองหน้าอย่างซาบซึ้งแล้วก็มีนิมิตให้ ข้าพเจ้าเห็นพระอริยสงฆ์ที่ข้าพเจ้านับถือมากหลายองค์เหมือนมายิ้มอวยพรข้าพเจ้าหลังจากนั้นก็เห็นท่าน สมเด็จโต มาบอกให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเถอะ เพราะที่บ้านกำลังวุ่นวายที่ข้าพเจ้าอยู่ดี ๆ ก็หายไปอยู่วัด (หลังจากข้าพเจ้ากลับไปแล้วตรวจสอบดูก็เป็นความจริง เพราะที่บ้านกำลังจะยกครอบครัวมาเยี่ยมในวันรุ่งขึ้น ซึ่งถ้ามาจริง ๑๐๐กรรมฐานของข้าพเจ้าคงต้องกระเจิงเป็นแน่ ท่านยังบอกอีกว่าอย่างไรเสีย ข้าพเจ้าก็ต้องกลับมาทำกรรมฐานใช้หนี้กรรมที่นี้อยู่แล้วตัว ๕๕ วัน แล้วค่อยมาปฏิบัติต่อก็ได้ (เพราะ ข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะอยู่ให้ครบ๗ วันนี่เพิ่งถึงวันที่๕ เอง) พอหมดชั่วโง่ ข้าพเจ้าจึงเดินออกไปถามผู้ปฏิบัติ ธรรมว่า ที่นี้มีสมเด็จโตด้วยหรือ? เพราะข้าพเจ้าไม่เคยสังเกตเลย เขาเลยชี้ให้ให้ข้าพเจ้าดูที่ศาลาใกล้ ๆ อาคารภวนา-กรศรีทิพา ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเรื่องนี้ อาจจะเป็นความจริงก็ได้จึง ตัดสินใจกลับบ้านก่อนกำหนดในคืนนี้

หลังจากที่ตัดสินใจกลับบ้านแล้วข้าพเจ้าได้ไปกราบเรียนหลวงปู่เรื่องขอบวชใช้หนี้กรรมซึ่งท่าน ได้บอกให้ไปปรึกษาพระครูปัญญาประสิทธิ์คุณ รองเจ้าอาวาสข้าพเจ้าได้ตรวจสอบตารางการบวชของวัด ปรากฏว่าไม่สามารถบวชได้เนื่องจากเวลากระชั้นชิดเกินไปหลวงพี่ธีรวัฒน์จึงแนะนำให้ข้าพเจ้าไปบวชที่ กรุงเทพฯ แล้วทำหนังสือมาขอปฏิบัติธรรมที่วัดแทน เมื่อข้าพเจ้าบวชแล้วข้าพเจ้าก็ได้กลับมาที่วัดอัมพวัน เพื่อชดใช้หนี้กรรมตามสัญญา

ขณะนี้ เป็นเวลาเดียวกับ โครงการบรรพชาอุปสมบทของภิกษุ-สามเณรภาคฤดูร้อนของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมร่วมกับภิกษุสามเณรในโครงการนี้ ด้วยความเมตตาของท่านพระครูสังฆรักษ์ (ชูชัย อริโย) ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสเล่าประสบการณ์กฎแห่งกรรมของข้าพเจ้าแก่ภิกษุสามเณรของโครงการฯ และยังได้มีโอกาสแนะนำสามเณรถึงวิธีการที่ข้าพเจ้าได้เคยปฏิบัติมา ซึ่งในช่วงเวลานี้ได้เกิดสิ่งอัศจรรย์แก่ข้าพเจ้ามากมาย เป็นต้นว่าบางคนอยู่ดี ก็เหมือนถูกปลุกมาเรียนกรรมฐาน เช่น วิธีการแก้งวง วิธีทำพองยุบให้ชัดพร้อมคำอธิบายว่าลมหายใจของคนปฏิบัติกรรมฐาน และคนที่ว่าไปจะไม่เหมือนกันอย่างไร) บางทีขณะที่ข้าพเจ้านั่ง อยู่ในโบสถ์ ก็มีสภาวะธรรมบางอย่างมาให้ข้าพเจ้าทราบพอข้าพเจ้าเดินออกไปยังไม่ทันพ้นประตูโบสถ์ก็มีเณรมาถามในเรื่องเดียวกับที่ข้าพเจ้าเพิ่งทราบมาพอดี เสมือนสอนข้าพเจ้าเพื่อให้อ่านสอนเณรอีกที บางครั้งก็มาสอนเรื่องแปลก ๆ เช่นการนั่งหลับสมาธิ ที่กายเหมือนหลับไปทั้งตัวเห็นแต่พองยุบ ชัดอยู่ที่ท้องอย่างเดียวซึ่งข้าพเจ้ามั่นใจว่าไม่ใช่สมถกรรมฐาน เพราะสามารถกำหนดครูป-นามได้ตลอด และที่สำคัญก็คือสติยังสมบูรณ์ไม่ว่างเลย แต่พอกำหนดคลายแล้วจะสดชื่นแจ่มใสมาก

นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังได้มีโอกาสเรียนธรรมะที่เรียกว่าเกิดขึ้นมาสอนให้ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องการทำงานของใจ สติ อารมณ์ การเกิดของกิเลส อริยสัจ ๔ อย่างง่าย ๆ เหมือนสอนเด็กเล็กก็เลยเห็นในตำราใด ๆ มาก่อน ทำให้ข้าพเจ้าได้ซาบซึ้งกับพระธรรมว่าที่จริงแล้วธรรมะนั้น ไม่เห็นยากเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเคยเรียนเลยถ้าสอนธรรมะที่ข้าพเจ้าเคยเรียน ข้าพเจ้าคงไม่มีปัญญาจะเข้าใจพระธรรมเป็นแน่แท้ เพราะข้าพเจ้าโง่มาก ๆ ในเรื่องนี้ นอกจากนี้ยังมีคำถามหนึ่งที่ได้ถามข้าพเจ้าในระหว่างทำกรรมฐานซึ่งข้าพเจ้าขอฝากท่านเป็นการบ้านว่านิพพานเป็นกิเลสหรือเปล่า?

ระยะเวลากว่า ๑๐ วัน ข้าพเจ้ารู้สึกผูกพันกับโครงการนี้อย่างอธิบายไม่ถูกคิดว่าจะดีสักเพียงไหนที่เยาวชนของชาติจะได้มีโอกาสเรียนรู้ของดีที่ข้าพเจ้าได้รับจากวัดนี้ะได้ไม่ทำอะไรผิด ๆ อย่างที่ข้าพเจ้าเคยกระทำมาก่อน ซึ่งกว่าจะรู้สึกชอบชั่วดีจริง ๆ ก็ต้องรอจนถึงอายุ ๑๓ ปี ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามาวัดนี้เร็วกว่านี้คงจะทำความดีน้อยกว่านี้ มาก โดยเฉพาะช่วงที่ทำงานแล้ว ข้าพเจ้าทำกรรมอะไร ฟู่มากทีเดียว แต่นั่นก็เป็นแค่เพียงความคิด เพราะว่าข้าพเจ้าไม่รู้จักใครที่ยูวพุทธฯ เลย

ในวันสุดท้ายขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ใน โบสถ์ก็มีเสียงมาบอกข้าพเจ้าถึงสามเณรรูปหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกรักและผูกพันตั้งแต่วันแรกที่พบกันเหมือนกับน้องชายทำให้ข้าพเจ้ารับเขาเป็นน้องเสีย เพราะเขาเป็นน้องชายในอดีตชาติที่เคยทำบุญร่วมกันมาข้าพเจ้าใจหนึ่งก็คิดว่าเป็นเรื่องประหลาดที่อยู่ดี ๆ ก็จะไปดูใครมาเป็นน้อง กลัวเขาจะว่าบ้า แต่อีกใจหนึ่งก็อยากจะบอกเขาอย่างนั้น เพราะคิดอย่างนั้นจริง จึงตัดสินใจบอกเขาว่า “ตอนนั่งในโบสถ์มีเสียงมาบอกให้หลวงพี่รับเธอเป็นน้องนะส่วนเธอจะรับหลวงพี่เป็นพี่หรือไม่ก็ตามใจนะ...” เขาฟังก็คงรู้แล้วรู้สึกแปลกๆ เหมือนกัน แต่เห็นว่าคุณจะไม่เสียหายนะอะไร จึงไม่ปฏิเสธอะไร

หลังจากนั้นข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปกราบลาหลวงพ่อกับและได้กราบเรียนท่านว่าข้าพเจ้าได้ของคิจากวัดนี้มากมายข้าพเจ้าขอกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์ถวายตัวรับใช้ ท่านกลับตอบว่าข้าไม่เคยคิดอยากได้ของใคร ชีวิตเรามีแต่ให้ บาทเดียวเราก็ไม่เคยคิดจะเอาของใคร... ซึ่งกินใจข้าพเจ้าเหลือเกินและอีกประโยคหนึ่งที่เป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าอยากทำโครงการนี้ยิ่งขึ้นก็คือข้าพเจ้าอยากจะสอนเด็กมาก เพราะผู้ใหญ่ที่สอนยาก ข้าพเจ้าได้กราบเรียนท่านถึงความรู้ที่ข้าพเจ้าได้รับว่าจะเชื่อถือได้เพียงใดเพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นหลวงพ่อสอนอย่างนี้เลย ท่านตอบอย่างมีเมตตาว่าเห็นใหม่ว่าธรรมะนั้นเป็นปัจจัยตั้งๆ ผู้รู้ก็รู้ได้ด้วยตนเอง ข้าพเจ้าประทับใจในความดีของหลวงพ่อกับและคิดว่าอย่างไรเสียต้องหาโอกาสทดแทนพระคุณของท่านและวัดอัมพวันที่ได้ให้ชีวิตใหม่แก่ข้าพเจ้าให้จงดี

และแล้วธรรมะก็เริ่มทำหน้าที่จัดสรร... ในช่วงที่ข้าพเจ้าบวชใหม่ๆ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งกรรมฐานอยู่นั้นก็มีเสียงมาบอกข้าพเจ้าว่าคุณยายซึ่งเปรียบเสมือนมารดาคนที่สองของข้าพเจ้าเพราะเลี้ยงข้าพเจ้ามาตั้งแต่เกิดจนถึง๖๐ ขวบจะอยู่อีกไม่นาน ข้าพเจ้าฟังแล้วไม่สบายใจมาก เพราะเพิ่งได้เรียนคำว่ากตัญญูจากวัดอัมพวัน ยังไม่มีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณคุณยายท่านเลย ท่านก็จะมาด่วนจากไปเสียแล้ว ในขณะที่นั้นข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐานขอให้กุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำมาได้ปกป้องรักษาคุณยายด้วชะได้เล่าเรื่องนี้ให้คุณแม่ของข้าพเจ้าฟัง

สองวันหลังตกที่ข้าพเจ้าลาสิกขาแล้ว คุณแม่ก็โทรมาบอกว่า คุณยายป่วยหนักมากต้องเข้าห้องไอ.ซี.ยู. ข้าพเจ้าฟังแล้วเข่าอ่อนเพราะไม่นึกว่าสิ่งที่ตนรู้ในกรรมฐานจะเป็นเรื่องจริงจึงรีบตั้งหน้าตั้งตาขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย แต่ก็ไม่มี ความมั่นใจใด ๆ ที่คิดว่าจะช่วยคุณยายได้ จนในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขับรถไปเยี่ยมท่านนั้นข้าพเจ้าจึงหันนึกถึงการบวช คิดว่าถ้าตั้งใจบวชทำกรรมฐานก็คงจะมีอานิสงส์เพียงพอที่จะช่วยคุณยายได้ จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานออกไปว่าคุณยายอาการดีขึ้นข้าพเจ้าจะบวช เดือน เพื่อตอบแทนพระคุณท่าน และขอให้ท่านได้อยู่อย่างน้อยสัก ๑ ปี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะบวชให้ท่านในช่วงเวลาเดียวกันนี้ของปีหน้า พออธิษฐานเสร็จ สักครู่ก็มีคำตอบว่าที่ข้าพเจ้าได้อธิษฐานจิตไปนั้นตกลงว่าได้ข้าพเจ้าจึงเล่าเรื่องต่างๆ ให้คุณแม่ฟังและบอกท่านว่าคุณยายคงจะรอด

สิ่งอัศจรรย์ก็ได้เกิดขึ้น..คุณยายอาการดีขึ้นเป็นลำดับ จากที่คุณแม่บอกว่า ตอนเข้าโรงพยาบาลตัวเย็นเหมือนคนตายแล้วกลับมาเป็นปกติเช่นคนที่วไปในเวลาต่อมา ท่านกลับมาเป็นคนอายุเกือบ๕๐ ปี ที่มีสุขภาพดีกว่าตอนที่ป่วยเสียอีก เมื่ออธิษฐานแล้วในวินาทีที่รู้ว่าคุณยายท่านคงจะรอดนั้นในใจก็บอกกับตนเองว่าที่จริงก็อยากจะมาบวชอยู่แล้ว ในช่วงที่มีโครงการบรรพชาฯ ปีหน้าแต่หาสาเหตุเป็นข้ออ้างกับคุณแม่ คุณพ่อ เพื่อจะบวชครั้งที่๒ คงจะลำบาก เพราะท่านจะหาว่าข้าพเจ้ามกมาย หาเรื่องไปบวชโดยไม่ทำอะไรมา ข้าพเจ้าจึงมีข้ออ้างที่จะบวชอีกครั้งหนึ่งได้เป็นอย่างดี...

ในวันอาทิตย์ต่อจากนั้นยิวพุทธฯ ได้ทำหนังสือขอเชิญผู้ร่วมโครงการบรรพชาฯ ทุกคนมาร่วมพบปะเพื่อประเมินผลโครงการฯ ข้าพเจ้าทราบว่ามีน้องชายคนใหม่จะไปด้วยจึงรับอาสาไปส่งที่ยิวพุทธฯให้

ในใจก็คิดว่าอยากได้มีโอกาสเขียนจดหมายไปเล่าสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นปัญหาต่าง ๆ ระหว่างที่อยู่วัดแก่นายกยูงพุทธฯ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่รู้จักใครเลยก็เลยคิดอีกว่าถ้าส่งไปแล้วจะมีใครสนใจจดหมายข้าพเจ้าไหมนะ? แต่ก็ตั้งใจว่าจะเขียนแน่ ๆ เพราะอยากให้เขาทำโครงการให้ดีขึ้น

เมื่อข้าพเจ้าถึงยูงพุทธฯ ทิศเนรหลาย ๆ คนก็เข้ามาทักทาย ก็ได้สนทนาไปตามสารทุกข์สุขดิบกันพอสมควร เสร็จแล้วเจ้าหน้าที่ของยูงพุทธฯ ก็เรียกประชุม ข้าพเจ้าจึงนั่งรออยู่ข้างนอกเพราะไม่ได้มีส่วนร่วมอะไรกับเขา ทันใดนั้นก็มึนบุ๋มร่างขาวท่วมท่าทางเหมือนอาลัยมานั่งข้าง ๆ ข้าพเจ้าเขาทักข้าพเจ้าก่อนด้วยกิริยาอันสุภาพ แล้วสอบถามความเป็นมาของข้าพเจ้าเพราะตอนนั้นข้าพเจ้าก็ยังเป็นทิดสักใหม่ ๆ อยู่ ข้าพเจ้าบอกเขาว่าข้าพเจ้ามาส่งน้องมาที่ยูงพุทธฯ ไม่ได้มาประชุมอะไรเพราะไม่ได้บวชในโครงการฯ แต่ตอนอยู่วัดก็ไปปฏิบัติธรรมร่วมกับพระเนรยูงพุทธฯ ด้วย เลยมีคำถามต่อว่าข้าพเจ้ามีความเห็นเป็นอย่างไรบ้าง? ข้าพเจ้าจึงร่ายยาวเป็นชุดเลยถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าทราบมาเขานั่งรับฟังด้วยความสนใจยิ่งจนถึงที่สุดข้าพเจ้าเริ่มเอะใจจึงถามว่า

“ขอโทษครับ ไม่ทราบว่าผมกำลังสนทนากับใครอยู่” เขาหยิบเอานามบัตรมาให้ข้าพเจ้าพร้อมแนะนำตัวว่า “ผม...อนุสรณ์ครับ เป็นนายกของยูงพุทธฯ...” ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า“ແມ່...ผมกำลังจะเขียนจดหมายถึงนายกยูงพุทธฯ พอดีเกี่ยวกับสิ่งที่ผมเพิ่งเล่าให้คุณฟังนี้ ดีแล้ว...เมื่อผมเล่าแล้วผมก็ไม่ต้องเขียนแล้วซี” เขาบอกว่า “ช่วยเขียนให้ผมด้วยซีครับ เพราะผมอยากจะเอาไปให้กรรมการท่านอื่น ๆ ดูด้วย”

ข้าพเจ้าเลยได้ทีแนะนำต่อเลยว่าโครงการนี้ควรทำอย่างไรเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น อนุสรณ์นั่งฟังแล้วจึงสวนข้าพเจ้ามาว่าที่จริงปัญหาของท่านก็มีอยู่ว่ามีแต่คนให้ความเห็นแต่ไม่ค่อยมีคนทำแล้วจึงถามข้าพเจ้าว่า “แล้วคุณจะมาช่วยผมทำไหมล่ะ?” ข้าพเจ้าอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วตอบไปว่า “ตกลงครับ ผมจะช่วย...” และนี่คือสัญญาของข้าพเจ้าที่จะทำโครงการนี้ ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้รู้เลยว่าทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร

ตุลาคม ๒๕๑๖... ข้าพเจ้ารู้สึกได้ถึงเวลาแล้วที่ต้องเริ่มโครงการนี้เสียที จึงโทรไปหาคุณอนุสรณ์อีกครั้ง ท่านใช้เวลาทบทวนความจำ ถึงเรื่องของข้าพเจ้าสักพัก ข้าพเจ้าก็เริ่มเล่าถึงวิธีทำโครงการ นั่นคือการเน้นคัดเลือกตัวผู้สมัครบวช และเตรียมความพร้อมให้ดีที่สุดเพื่อให้สามารถอดทนต่อสภาพการเป็นสามเณร ที่เพียบพร้อมด้วยระเบียบ วินัยและจริยวัตรอันงดงามสมกับที่มีหลวงพ่เป็นองค์อุปัชฌาย์ เพราะผู้ที่ถูกครูบาอาจารย์บังคับมา หรือมีความอดทนต่ำ จะไม่สามารถทนต่อระเบียบที่เข้มงวดของวัด และที่สำคัญที่สุดคือจะไม่สามารถ อดทนทำกรรมฐาน ซึ่งเป็นหัวใจของการพัฒนาจิตใจตามที่โครงการได้วางไว้ได้

คุณอนุสรณ์ และข้าพเจ้าใช้เวลาปรับความคิดให้ตรงกันพอสมควร และแล้วคุณอนุสรณ์ได้แนะนำข้าพเจ้าต่อคณะกรรมการสมาคม เพื่ออนุมัติให้ข้าพเจ้าได้ดำเนินการตามแผนที่วางไว้ ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจากคณะกรรมการทุกท่านเป็นอย่างดี จนงานได้ดำเนินมาจนถึงวันปฐมนิเทศ ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๑๗ มีผู้เข้าร่วมโครงการสูงเป็นประวัติการณ์กว่า ๑๕๐ คน

ข้าพเจ้าเริ่มทดสอบความอดทนโดยการให้ผู้สมัครปฏิบัติแบบเดียวกับที่จะต้องพบเมื่อไปถึงวัดอัมพวัน เช่นต้องคุกเข่าได้๑๕ นาที โดยไม่ขยับนั่งพับเพียบได้นาน๓๐ นาที โดยไม่เปลี่ยนข้าง และทำกรรมฐานวันละ ๘ ชั่วโมง กินน้อย นอนน้อย พุดน้อย ทำความเพียรมาก

ผลปรากฏว่า ผู้สมัครค่อยๆ หายไปๆ จนเหลือไปบวชเพียง๗๐ คน ซึ่งทำให้ปัญหาต่างๆ ที่เคยมีมาในอดีตลดลงมาก สามเณรภาคฤดูร้อนปีนี้เป็นส่วนใหญ่ปฏิบัติกรรมฐานได้ดีและได้พบสภาวะธรรมต่างๆ มากมาย มีเกินกว่าครึ่งที่ได้เห็นกรรมที่ทำให้กับบุพการี และเกิดความสำนึกในความกตัญญูต่อผู้ที่ขึ้นมาด้วยตนเอง อีกร่วม ๓๐ ที่สามารถเรียนรู้กฎแห่งกรรมที่ทำไว้กับสรรพสัตว์ทั้งหลาย สามเณรรุ่นนี้ปฏิบัติได้ดีจนได้รับคำชมเชยจากหลวงพ่อบ่อยอย่างมา และยังประพุดิตนให้เป็นที่รักของครูบาอาจารย์ พระพี่เลี้ยงในวัด จนหลวงพ่อได้มอบเหรียญที่ระลึกของการทำความดีให้เป็นพิเศษด้วย สามเณรรุ่นนี้นับว่าโชคดีมาก เพราะได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อกว่ารุ่นใด ท่านได้ลงมาให้อวาทสังสอนอย่างใกล้ชิดหลายครั้ง และยังได้ติดตาม สอบถามให้ข้อแนะนำในการปฏิบัติที่เป็นประโยชน์มากมาย เช่น การสอนกรรมฐาน โดยใช้หลักง่ายๆ ว่าจะต้องทำยืนหนอ ๕ ครั้ง ให้ได้ดีเสียก่อน ให้เริ่มทำช้าๆ กำหนดให้ทัน ตอนแรกหัดใหม่ๆ ให้กำหนดเป็น ๒ ช่วง คือ จากศีรษะมาหยุดที่สะดือก่อนกำหนด “ยืน” แล้วถอนหายใจ กำหนด “หนอ” จากสะดือถึงปลายเท้า ทำกลับไปกลับมา ๕ ครั้ง เพราะตรงกับ กรรมฐาน ๕ อย่างที่องค์ อุปัชฌาย์สอนพระ – เณรตอนบวช ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนไว้ ท่านสอนว่า ถ้าทำยืนหนอได้ อย่างอื่นจะทำได้หมด ท่านสอนวิธีเดินว่า เวลาหัดเดินใหม่ๆ ให้หยุดเป็นจังหวะก่อน เพื่อตั้งสติกำหนดให้ทัน เช่น ขวา – ย่าง – หนอให้หยุด กำหนดเป็นช่วงๆ ก่อน แล้วให้เดินช้าที่สุดเหมือนคนจะตาย เมื่อยืนดี เดินดี พอง – ยุบ ก็จะชัดเจน หลวงพ่อยังให้แบ่งกลุ่มผู้ปฏิบัติออกเป็น ๓ กลุ่ม ตามความสามารถในการปฏิบัติ เนื่องจากท่านบอกว่าคนเรานั้นมีปัจจัยมาไม่เท่ากัน บางคนอาจมีบุญมากปฏิบัติได้ก้าวหน้าเร็วก็ให้ไปอยู่กลุ่มที่ปฏิบัตินานกว่า ท่านยังให้คำแนะนำอีกว่าความอดทนหรือขันติบารมีเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของความสำเร็จ ผู้มีปัจจัยมาน้อยแต่มีความอดทนตั้งใจปฏิบัติ ก็พบความสำเร็จได้ อุปมาดังนิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า

ในปีหน้า ถ้าข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาทำโครงการนี้อีก ข้าพเจ้าจะได้นำหลัก ความอดทนนี้เป็นข้อคัดเลือกคุณสมบัติของผู้สมัคร เนื่องจากว่าจำนวนผู้สมัครจะต้องเพิ่มขึ้นอีกมากเพราะ โครงการนี้เป็นโครงการเดียว ที่จะสามารถบวชเณรที่วัดอัมพวัน โดยมีหลวงพ่อบุญเป็นองค์อุปัชฌาย์ให้ เพราะที่วัดไม่รับบวชเณรมาหลายปีแล้ว ผู้ที่จะสามารถบวชได้จึงต้องเป็นผู้ที่อดทนที่สุดเท่านั้น จึงไม่แนะนำให้ผู้ปกครองบังคับบุตรหลานมาบวช เพราะในปีที่ผ่านมา ผู้ที่ถูกบังคับมา มักจะสร้างปัญหาเนื่องจากไม่สามารถอดทนต่อการปฏิบัติกรรมฐานได้

นอกจากนี้ ผู้ปกครองที่มุ่งหวังจะให้โครงการนี้เปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีของบุตรหลานนั้น ขอได้อย่างคาดหวังมากนัก เพราะส่วนใหญ่เด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรม มักจะเป็นคนที่มีมีความอดทนต่ำ อาจจะไม่ผ่านการคัดเลือกที่เข้มข้นได้ และขอให้ท่านผู้ปกครองที่เสียใจบุตรหลานของท่านมาบวช เพราะหวังว่าจะเกาะชายผ้าเหลืองขึ้นสวรรค์ ได้โปรดเข้าใจว่าโครงการนี้เป็นการพัฒนาคุณภาพจิตใจให้มีความอดทน มี

ระเบียบวินัย รู้รักสามัคคี เป็นคนดีของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ เพื่อให้ลูกบุตรผู้บวชแล้วเป็นผู้ที่มี คุณสมบัติความอดทน มีปัญญาสามารถเรียนหนังสือได้ถึงขั้นสุดยอด ผลทางด้านบุญนั้นจะถือเป็นผลพลอย ได้ เนื่องจากวัดผลได้ยาก และเป็นปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิทยุหิ คือ ผู้รู้ก็ย่อมรู้ได้ด้วยตนเอง กุศลใดๆ ที่ สามเณรจะได้กระทำมากหรือน้อยจึงขึ้นอยู่กับความพากเพียรเป็นหลัก ถ้าสามเณรสร้างควมดีน้อย ผิด ศีลธรรม บาปกรรมจะต้องตกอยู่ที่ผู้ปกครอง ผู้เกี่ยวข้องบุตรหลานมาบวชเช่นกัน ขอให้ท่านดูทั้งประจวบญ และบาปด้วย

ผู้ที่สามารถผ่านการคัดเลือกครั้งนี้ จะต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็ด้านร่างกายที่ จะต้องตื่นนอนเช้า ตี ๓ ครั้ง นอนไม่เกิน ๓ ทุ่มครึ่ง รับประทานอาหารอย่างสำรวมในปริมาณไม่มากวันละ ๒ มื้อ มีน้ำ ปานะ วันละ ๒ ครั้ง เพื่อยังชีพ เพราะรับประทานมากไป จะทำให้หลับเวลาทำกรรมฐาน ส่วน ทางด้านจิตใจ ต้องอดทนกับระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด รักษาศีลไม่ให้ค้างพร้อย คอยระวังจริยวัตร โดยถือ ตามพระวินัยของภิกษุคือ เสด็จวัตร ๑๕ ข้อ ต้องพิจารณาปัจจัยสี่ตั้ง แต่รับประเคนและก่อนบริโภคทุกครั้ง ห้ามรับประเคนเงิน และของรับประทานต่างๆ รวมทั้งนมเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาการผิตศีล เป็นต้น

ส่วนทางด้านพิธีการ ต้องสามารถท่องคำขอบรรพชา และองค์ศีล ๑๐ ให้ได้ก่อนวันเข้าร่วม โครงการ เพราะจะมีการสอบข้อเขียน ผู้ที่ไม่ผ่านการสอบข้อเขียน จะไม่สามารถเข้าร่วมโครงการได้

ข้าพเจ้าหวังว่าลูกบุตร ผู้สามารถผ่านเข้าไปบวชเป็นเณรในปี ๒๕๖๘ จะเป็นบุคคลที่มีโอกาส ประสบความสำเร็จได้ในชีวิต ดังที่หลวงพ่อดีเคยสอนไว้ว่า ธรรมะคือการฝืนใจ ต้องรู้จักอดทน อดกลั้น อดออม จึงจะประสบความสำเร็จได้ สำหรับผู้ที่ตั้งใจจะบวชเณรที่วัดอัมพวันในปี ๒๕๖๘ ที่จะถึงนี้ ขอได้ โปรด เตรียมใจให้พร้อมที่จะผ่านการคัดเลือกเข้าไปในรุ่นสามเณรใจเพชร นี้ให้ได้

จากประสบการณ์ปี ๒๕๖๗ ผู้ที่ผ่านการคัดเลือก และปฏิบัติได้ดีมักจะมีอายุน้อยๆ ระหว่าง ๑๒ – ๑๔ ปี บางคนตัวเล็กนิดเดียวแต่อดทน ใจเท่านั้นที่เป็นตัวบอกราตุรหดของแต่ละคน ขออวยพรให้ผู้ที่ มี ศรัทธาแรงกล้าที่จะบวชเป็นสามเณรในโครงการ ฯ ของยุวพุทธฯ ณ วัดอัมพวัน นี้ได้พัฒนาความอดทน ให้ สามารถผ่านการคัดเลือก ทุกๆ ท่านเทอญ

เลี้ยงลูกเอาบุญ อย่าเลี้ยงลูกเอาคุณ จะเสียใจภายหลัง

ภาคธรรมบรรยาย

ธรรมปฏิบัติ

กรรมฐานเบื้องต้น

พระราชสุตฺถินฺทมมกค

๓ เมษายน ๒๕๓๗

เจริญพร ท่านสาธุชนทุก ๆ ท่าน วันนี้เป็นวันธรรมสวนะ แรม ๙ ค่ำ เดือน ๔ ปีระกา เป็นวันที่โยมมาฟังธรรมะ มาฟังเทศน์ มาแสวงหาพระ จึงต้องพร้อมเพรียงกันหยุดกิจกรรมอื่น ๆ ใครจะมาอยู่กรรมฐานที่ไหน ต้องลงมาฟังทั้งหมด

ถึงจะทราบว่าใครมาบ้างทำอะไร จะได้แผ่เมตตาให้ จะสอบอารมณ์ให้ มาดูหน้าคุณตากันก่อนว่าทำได้แค่ไหน ถึงจะรู้เรื่องกัน มาอยู่วัดเดียวกันไม่รู้เรื่องกันได้อย่างไรอย่างนี้ ถ้อยมากในกรณีพิเศษด้วย

อาตมา มาอยู่วัดนี้ ๓๗ ปีแล้ว ทำอย่างนี้ตลอดมาไม่เคยเปลี่ยนแปลงลงมาฟังเทศน์ ฟังธรรม กิจกรรมอื่นงดไปก่อน วันหลังจากวันพระแล้วถึงจะเคร่งครัดในการทำกรรมฐาน ในวันพระให้หยุดมาฟังเรื่องกรรมฐาน สงสัยในการทำกรรมฐานจะได้ถาม จะให้ไปสอบอารมณ์ตามห้องก็ยากอยู่ ต้องมาขึ้นกรรมฐาน มาตั้งสัจจะใหม่ถึงจะได้ผลจะได้รู้ว่าองค์นี้มาจากไหน คนนี้มาจากไหน อยู่ที่ไหนอย่างไร จะได้ว่าใจจะได้เข้าใจ

วันนี้เป็นวันพรรคมบรยาย จะพูดถึงเรื่องข้อต้น ๆ ที่โยมมาใหม่ยังสงสัยทำไมไม่ได้มาหลายเที่ยวแล้วก็ยังทำไมไม่ได้ เพราะว่าทำไมจริงทำไมไม่ได้ประโยชน์บารมีไม่ได้ระงับใจไว้ไม่ได้ ตั้งสติไว้ไม่ได้มันจึงไม่ได้ผล ไม่ได้อันสงฆ์แต่ประการใด โปรดตั้งใจฟังธรรมบรยายเกี่ยวกับกรรมฐานเบื้องต้น ที่ท่านสนใจฟังสืบต่อไป ณ โอกาสนี้ ขอเจริญพรทุก ๆ ท่าน

เรามาเจริญธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ ต้องอดทนนะ เมื่อก่อนนี้อาตมาไม่เข้าใจเลย ไปฝึกกรรมกายของหลวงพ่อด ๖ เดือนไม่ได้อารมณ์เลย ไปได้ตอนเวลาเกิดเวทนา พอผ่านเวทนาได้ ก็ได้แสดงกรรมกายทันทีอ้อ! ได้เพราะอดทน เพราะฝืนใจ จึงได้ตัวธรรมะ

เมื่อสมัยก่อนราว พ.ศ. ๒๔๕๔ อาตมาไปอยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญมา ๖ เดือนเต็ม ไม่ได้อะไรเลย ไปได้บนรถเมล์ขึ้นขาขึ้นบันได ๆ ขึ้นเจริญกุศลภาวนา บำเพ็ญจิตภาวนาบนรถเมล์ เลยได้ตอนเวทนานั่นเอง

อีกประการหนึ่ง ฐุกแห่งกรรมจากตัวเวทนา ไม่อย่างนั้นทำอีกหมื่นปีก็ไม่ว่ากรรมจะได้อะไร จะไม่ได้อะไรเลยเพราะทำไม่ถูกต้อง นั่งกั้นขันรุ่งไม่เดินไม่มโนธรรมาธิกรรย์ปีก็ไม่ได้อะไรนะ คิดว่ามันต้องดีแน่ ดีได้ที่ไหน ไม่ได้อะไรเลยต้องมัจฉิมาปฏิบัติพาปานกลาง ขอฝากไว้ อย่าให้ตั้งเกินไปมันจะขาด อย่าให้หย่อนเกินไปมันจะนิบนาน

คำว่า มัชฌิมาปฏิปทาปานกลาง คือ มรรค๘ ทำความเข้าใจอย่างนี้ จะเหมาะสม ถ้าโยมไม่คิด กฎหมายไม่คิดวินัย แต่ทำตัวไม่เหมาะสมจะเสียหายร้ายแรง แต่กฎหมายทำโทษไม่ได้ วินัยทำโทษไม่ได้ก็จริง แต่ตัวเองไม่เหมาะสมเข้ากับใครเข้าไม่ได้ คงนี้เสียหายมาก และทำอะไรไม่สำเร็จแน่นอนคิดว่าตัวดีก็ไม่ใช่เลยนะ

บางคนทำไม่ได้ต้องสอนกัน สอนก็ไม่ดีอีก อย่างนี้เป็นต้น จะหย่อนเกินไปหรือก็ไม่ใช่ จะตึงเกินไปหรือก็ไม่ใช่ เพราะไม่รู้เรื่องจึงทำไปโดยไม่รู้เรื่องรู้อ่าว ทำไปโดยไม่เข้าใจ ไม่รู้จักวาระจิตไม่รู้จักวาระกฎแห่งกรรมของเขา ว่าควรจะทำตรงไหน ควรจะเสริมตรงไหน ควรจะผ่อนคลายตรงไหน มันมีมากเหลือเกิน ไม่ใช่อย่างเดียว มันต้องเชี่ยวชาญต้องชำนาญด้วย ต้องค่อยเป็นค่อยไปตามหลักสูตร ตามภาคปฏิบัติของเขา

จะรู้กฎแห่งกรรมได้ต้องผ่านเวทนาขั้วอย่างอาดมาขึ้นขาล้นบ้น ๑๑ บนรถเมล์ ๒-๓ ชั่วโมง บนสะพานพุทธฯ สีใจเพราะว่าไปได้ของจริงบนรถเมล์ คือต้องอดทนรู้เวทนา บางคนนั่งนิดเดียวเลิกแล้วมันไม่ได้อะไรเลย คิดว่าอดทนไม่ได้เลยนะ เลยมานั่งหลายครั้งหลายครามันก็แค่นั้นแหละ กลับมานั่งกว่าเก่าเสียอีก เพิ่มทฤษฎีมานะอีก ไม่สามารถจะเปลี่ยนแปลงภาวะได้ มีทฤษฎีเพิ่มขึ้น เลยไปตำหนิเรื่องกรรมฐานเพิ่มขึ้นทำไม่ได้อะไรเลย

กำหนดพองหนอ ยุบหนอ เดี่ยวเปลี่ยนเป็นพุทโธ เดี่ยวว่าสัมมาอรหัง เดี่ยวว่าอย่างโน้นบ้าง ผสมอย่างนี้ บ้างรับรองโยมทำอีกหมื่นปีก็ไม่ได้ผลทำอย่างไรอย่างหนึ่งให้มันได้หน่อยเถอะทำไม่ได้เลยเอามาผสมกันยุ่งไปเรียกว่าแกงป่าไปเลยนะ ไม่มีหลักเกณฑ์ไม่มีกฎเกณฑ์วิธีการ

การเจริญกรรมฐานต้องการเข้าถึงพระพุทธเจ้า ต้องการเข้าถึงพระธรรมต้องการถึงพระสงฆ์องค์พระสาวก ถ้าคนมาทำสังฆทานอย่างนี้แล้วกลับไปแล้วมาถวายสังฆทานอีก มันไม่ถึงพระรัตนตรัย เข้าไม่ถึงพระพุทธศาสนาเลย เพียงแต่นับถือตามคำรับคำเราว่ากันมา รู้แต่วิชาการหลักศาสนาเท่านั้น พังจิตใจไม่ถึงพระพุทธเจ้า

การเจริญสติปัฏฐาน ๔ เจริญกุศลภาวนาและปฏิบัติกรรมฐานนี้ ต้องการให้จิตเข้าถึงพระพุทธเจ้า ต้องการจะถึงพระธรรมที่เราปฏิบัติธรรมอยู่นั้น มีธรรมประจำจิตประจำใจ นั่นแหละถึงพระธรรม การปฏิบัติกรรมฐานต้องมีระบบมีแบบแผน ทำอะไรก็มีแปลนและขยับหมั่นเพียร คือ พระรัตนตรัยอันพึงประสงค์ ผู้ปฏิบัติดีแล้วปฏิบัติชอบแล้ว เป็นสุปฏิปัน โสณคนอื่นได้อย่างดี พุทธิดกรรมแสดงออกให้คนอื่นเขาเห็น ได้ชัดเจน เขาจะเห็นว่ารูปร่างสวย จิตใจก็ดีมีเมตตา จิตใจปรารถนาดี มีแต่การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เอื้ออารีย์ต่อกัน นั่นคือพระรัตนตรัย

คนที่มาบอกว่านั่งกรรมฐานได้อาตมาไม่เชื่อหรือก็เกียจไม่ยอมทำอะไรเลย ไม่ยอมเอาหน้อเอา
ได้ ใช้ไม่ได้ไม่ใช่่นักกรรมฐานปฏิบัติไม่ถึงพระรัตนตรัย ไม่ถึงพระพุทธศาสนา จะเป็นพระสงฆ์องค์เณร
องค์ที่ไหนก็ตาม ถ้าเข้าถึงพระศาสนาด้วยกรรมฐาน จะขยันไม่พักจะรับผิดชอบมากขึ้น คนที่เข้าถึงพระ
รัตนตรัยแล้วจะมีลักษณะดังนี้

๑. อยากจะศึกษาหาความรู้ต่อไป

๒. ต้องปฏิบัติให้ถึงขั้น ๓ ขั้นให้ถึงที่ ทำความดีให้เพิ่มขึ้น ปฏิบัติโดยต่อเนื่องมีอารมณ์กรรมฐานตลอด
รายการ ลมหายใจเข้ารู้ ลมหายใจออกรู้ คือพองหนอ ยุบหนออยู่แล้วก็มีสติติดตามไปทำนั่น

๓. ต้องมีปฏิสังขรณ์ มีอะไรหลุดตรงไหนในบ้านหรือที่ส่วนรวม ต้องปฏิสังขรณ์ปรับปรุง นี้อด
หลุดก็ต้องซ่อม นี่ก็คนมีคุณธรรม

คนที่ไม่มีคุณธรรม จะมักง่ายมักได้ อยู่บ้านหน้าต่างหลุดแล้วสลอนหลุดแล้วยังอยู่ได้ ฝนรั่วตรงนี้ก็
ก็เลื่อนไปตรงโน้น รั่วตรงโน้นก็เลื่อนไปที่อื่นต่อไป ถ้ารั่วหมดบ้านทั้งบ้านไปเลยไม่ต้องอยู่โบสถ์
หรือศาลารั่วก็ช่างมันประไรเล่า ข้าไม่ต้องซ่อม... คนประเภทนี้ไม่ใช่่นักกรรมฐาน ไม่มีธรรม ไม่มีกรรมฐาน

ถ้าคนมีคุณธรรม อยากจะปฏิสังขรณ์ อยากจะซ่อม อยากจะทำให้สวยงาม อยากจะทำให้เรียบร้อย
คุณธรรมนี้จึงจะถูก ไม่ใช่อะไรสำเร็จ องค์นั้นเป็นอาจารย์ไม่เห็นทำตามข้อนี้ รับรองไม่ใช่แน่แต่ถ้าเราแต่
ทำไม่ได้ไม่ถึงคุณธรรม

๔. มีการปฏิสังขรณ์ มีการต้อนรับขับสู้ดีพองาม มันจะมีเกิดตามสันดานของบุคคลที่ นั่งกรรมฐาน

๕. มีปฏิภาณไหวพริบ กรรมฐานทำให้คนมีไหวพริบดี คล่องตัวดี ไปไหนคล่องแคล่วว่องไว
รวดเร็วทันใจ ถูกต้องเป็นธรรม ใจซื่อมือสะอาด ทำอะไรเฉียบขาดเป็นธรรมแก้ปัญหาชีวิตในครอบครัวได้
แถมจะแก้ปัญหาชีวิตนอกประเด็นนี้ก็ได้ ถึงจะเรียกว่า**กรรมฐานเบื้องต้น** แต่ไม่มีสำเร็จนะได้กรรมฐานไว้
ในใจ ต้องปฏิบัติตลอดไปอย่างนี้เป็นต้น

ถ้าคนขี้เกียจนั่งหลับตาไม่เอาไหนไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า นั่งคั้นยันรุ่งไม่ได้อะไรเลย นั่ง
หลับตาไปสวรรค์ไปนิพพาน มนุษย์สมบัติที่ไม่มี บ้านก็รั่วบ้านจะพังแล้ว ไม่ได้ดูบ้านเลย สังขารก็ไม่ดี
สุขภาพก็ไม่ดี เป็นโรคมาเรียมแล้วจะไปนั่งอีกหรือ ต้องปฏิสังขรณ์ปฏิสังขรณ์คือกรรมฐาน ตั้งสติไว้แล้วโรค
มันก็หายเพราะตัวเราเป็นรังเชื้อโรคให้อาศัย โรคอาศัยในตัวเรา ถ้าเราขี้หนุ่มขี้สวายยังมองไม่เห็น ถ้า
หมัดกำลังวังชาโรคจะแทรกซ้นทะลุตายไว้นี่ นี้อยู่ตรงนี้ ถ้าเรามีใจเข้มแข็ง มีการกำหนดจิตสัมปชัญญะ
โรคมันก็หนีไปได้ โรคกายก็หายโรคใจก็ไม่มี ท่านจะมีแต่ความสุข มีแต่ความเจริญในชีวิตของเขาและ
ครอบครัวอย่างดียิ่ง จะไม่มีปัญหาอะไรเลย ไม่สร้างปัญหาอีกต่อไปแล้ว

จะตั้งเกดพระก็ได้ ถ้าองค์ไหนมีคุณธรรม ท่านจะทำกิจวัตรไม่พักจะไม่ขาดเลย การสวดมนต์ให้พระอนุโมทนาจะไม่ขาดเลย จะออกมาในรูปแบบนี้ชัดเจนแล้ว โยมมาเจริญกรรมฐานเดินจงกรมได้กำหนดจิตให้มีสติไว้ในการฝึก เดินให้ช้า ไปไหนก็เดินจงกรมไปด้วย อย่าให้เสียเวลาอย่าให้เวลาเป็นหมันเลย จะเดินไปไหนก็เดินอย่างรวดเร็ว ๆ จะมานั่งฝึกก็เดินใช้เวลาเดินไปห้องนี้ ก็เดินจงกรมไปด้วยตั้งสติเก็บหน่วยกิตเข้าไปใส่เครื่องคอมพิวเตอร์ รับรองหน่วยกิตก็จะเต็มที จะได้รับความดีในเครื่องคอมพิวเตอร์ ความดีจะบันทึกที่จิตใจ ไว้เป็นตัวหนังสือในลมหายใจเข้าออกของโยม จะได้ประโยชน์มาก อย่างนี้ชินำท่ามาก แต่แล้วโยมก็ไม่ทำไปเดินกริครายกันจะเสียอารมณ์นะ อารมณ์มันเสียไปแล้วจะเก็บอารมณ์ไม่อยู่เหมือนตักน้ำใส่ตุ่มรั่ว เหนื่อยเปล่า... น้ำมันก็หล่นร่วออกกันตุ่มไปและน้ำ ก็จะไม่เหลืออยู่ แล้วทำอะไรจะไม่ได้ผล จะไม่ได้ อานิสงส์แต่ประการใด

กายานุปัตสนาสติปฏิฐาน กายยืนเดินนั่งนอนอิริยาบถเหลียวซ้ายแลขวา นั่นคือรูป กาย แปลว่า รูป มันทันแปรกลับ บกลอกหลอกหลวงได้โยกย้ายคลอนแคลนได้ ตั้งสติไว้ที่รูปนี้รูปนั้นจะเป็นรูปอะไร รูปออกเดิน รูปคู่เหยียดเหยียดขา เราก็ตั้งสติไว้เรียกว่ากายานุปัตสนาสติปฏิฐาน เป็นผลงานให้เรามีสติรู้ในการเชื่อมโยงโยกคลอนแปรปรวนเปลี่ยนแปลงภาวะ เรียกว่าตัวนาม ต้องกำหนดจิต มีทั้งรูปทั้งนาม

กายจะเดินหรือกายจะนั่งมีสติใหม่ต้องมีสติผูกไว้ที่จิตกำหนดรู้ว่า คือ นามแปรสภาพความเป็นอยู่ของชีวิตให้มีปัญญาเกิดขึ้นแก่ตัวเอง ถึงจะเรียกว่ากรรมฐานไม่ใช่ว่านี่จะวิ่งก็วิ่ง นึกจะเดินก็เดิน ไม่มีการกำหนดจิต โยมทำอีกร้อยปีก็ไม่ได้ผล การกำหนดจิตนี้เอาไปใช้เป็นกิจวัตรประจำวันได้โดยทุกวัน

เพราะจิตต้องคิดอยู่แล้ว จิตต้องเคลื่อนย้ายสภาวะรูป ก็ต้องกำหนดจิต กายเคลื่อนย้ายจิตเป็นหัวหน้า จิตเป็นผู้นำ กายนั้นทำตามจิตสั่ง เพราะจิตไม่คิดขาดสติมันก็สั่งไม่ค้ายก็เคลื่อนย้ายไม่มีมารยาท ขาดฝั่งขาดปกติไป ไม่สวยไม่น่ารักแต่ประการใด

แล้วเราก็นอน ๕ ครั้ง นี่คือ กายานุปัตสนา มีทั้งรูปทั้งนาม ยืน.นอน... อะไรยืน รูปยืนกายยืนอยู่ สติมันจะบอกกับจิตว่า ยืนอย่างนี้ มีโนภาพที่เรียกว่านามถ้าเรามีสัมปชัญญะร่วมด้วย ความรู้ที่สติกับจิตตามทันเมื่อใดเรียกว่านามธรรม ถ้าไม่มีสติตามจิตได้จะเรียกว่า นาม เฉย ๆ เท่านั้น จะเรียกว่าธรรมะด้วยไม่ได้

ถ้าเรามีสัมปชัญญะควบคุมจิตไว้ได้ มันจะไม่ออกไปนอกขอบเขตนี้แล้ว เรียกว่า นามธรรมูปนาม ชันธ ๕ เป็นอารมณ์อยู่ขณะที่ ยืน...นอน... ๕ ครั้ง ตรงนี้ ทำให้ได้ขมังคนอาตมาถามว่าทำไมไม่ได้เลยหรือไปเอาสวรรค์นี้พพานอะไรกัน ตรงนี้ยังทำไม่ได้เลย.สติมันอยู่กับจิต ถ้าอยู่ไม่ได้โยมจะแยกรูปนามไม่ได้... นามรูปปริจเฉทญาณไม่ได้ผล โหนจะไปได้ญาณ ๑๖ ถ้าญาณเบื้องต้นก็ทำไม่ได้แล้ว แยกรูปแยกนามไม่ได้แน่

ถามว่าขึ้น...หนอ...อะไรขึ้น อะไรกำหนด รูปอยู่ตรงไหน นามอยู่ตรงไหน จะตอบกันไม่ถูกนะ เพราะทำไม่ได้ ถ้าโยมทำได้จะตอบถูกเป็นเสียงเดียวกันหมด อ้อ! นามคือจิต คิดอ่านอารมณ์รับรู้อารมณ์ไว้ ได้นาน เหมือนเทพบันทึกเสียงคือจิต แต่ไม่มีสัมปชัญญะไม่มีความรู้ตัว เรียกว่า จิต เป็นนามเฉย ๆ

ถ้าเรามีสติสัมปชัญญะรู้ตัว รู้ทั่ว รู้กิจกรรมารยาทของเรา แสดงออกดีหรือชั่ว จึงเรียกว่านามธรรม มี ธรรมะประจำใจนามคือจิต เข้าถึงพระรัตนตรัยเข้าถึงพระพุทธเจ้า ตรงนี้ หรือยังนอกเหนือจากนั้นยังเข้าไป ถึงเลขนะ จะไม่ได้อะไร เอาไปทำตลอดชีวิต กลับไปบ้านก็กำหนด อย่างนี้แหละ จะเดินไปไหนมีสติมี สัมปชัญญะ รับรองรูปธรรมนามธรรมเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในครอบครัวมาก เห็นจะไม่ไปอบายภูมิ นรก เปต ตัณฑ์ เจริญงาน เพราะเรามีสติสัมปชัญญะดี

พองหนอ ยุบหนอ มันพองอยู่ตรงไหนกำหนดตรงนั้น ถ้ารูปมากมายแก่ไม่หาย ทำอย่างไรก็แก้ ไม่ได้ มันรูปเรื่อย ถิ่นมิทชะเข้าครอบงำ ให้เอาจิตปักลงไปที่ได้สะดวก ๒ นิ้ว กำหนด รู้หนอ.. รู้หนอ.. ที่ได้ สะดือนั้นถึงจะหาย ถ้าคิดทั่วไปหรือโกรธ ให้กำหนดที่ลิ้นปี เพราะเป็นคนละเรื่องกัน บางคนฟังผิดไป พอง หนอ ยุบหนอ อยู่ที่ลิ้นปีนั้นเองไม่ใช่ พองหนอ ยุบหนออยู่ที่ท้องนะ ทำให้มันถูกต้องหน่อยทำอะไรอย่าทำ โดยสงสัยนะ แล้วโยมจะเสียเวลาที่มานั่งกรรมฐานกัน

ถ้ามันสั้นไม่หาย มันผกไม่หาย โงกหน้าโงกหลังเดี๋ยวผกตรงนั้น เดี่ยวมันลูกขนพองสยองเกล้า ไม่หายแก้อย่างไร ...กำหนดตัวตรง กำหนดรู้หนอ รู้หนอเอาจิตปักไว้ได้สะดวก ๒ นิ้ว ปักแล้วควคลึกๆ รับรอง หยุคทันที ไม่ใช่กำหนดที่ลิ้นปี

บางทีก็ศรัทธาก้มตกได้นะ พองหนอ ยุบหนอ ก้มลงไปเรื่อยๆ ศรัทธาก้มลงไป ถึงพื้นเลย ต้องแก้ โดย ตั้งตัวให้ตรงกำหนดรู้หนอ รู้หนอ ที่ลิ้นปี ถ้ายังไม่หายกำหนดลงไปที่ได้สะดวก ถ้า รู้หนอ รู้หนอ รับรองหาย ทันที

กำลังกำหนดพองหนอ ยุบหนอ เกิดงูบลงไปเห็นแสงสี คิดว่าสำเร็จพระโสดาอีกแล้ว อะไรกัน นักหนาถ้าอย่างนั้นงูบไปหน่อยก็สำเร็จหมดทุกคนนะซิ

ที่งูบมืออยู่ ๒ อย่าง งูบไปด้วยกำลังแรงสมาธิหนึ่ง สมาธิขาดสติมันจึงงูบ ตกโงกลงไปเลย สมาธิแต่ ขาดสติ อีกอย่างหนึ่งงูบไปตอนหลับ มันหลับถึงจะงูบ

บางคนนั่งพองหนอ ยุบหนอนี้ ปล่อยให้สั่นลงไปเลย แล้วศรัทธาก้มลงไปเรื่อยๆ ครูเขาบอกว่าญาณ ขึ้นแล้วคนนี้เก่งนี้ ปล่อยให้สั่นลงไปกองที่พื้นกระดานเชียว พอสะกิดขึ้นมา รู้หนอ ๆๆ โอ้โฮครูว่าญาณวิเศษ มาแล้ว ได้สำเร็จธรรมวิเศษแล้ว มันจะมากไป นั่งหลับแท้ ๆ

บางคนขณะกำหนดขว้างหนอ ซ้าย่างหนอขึ้นหลับไปเลย ยืนจบ.. ครูเข้าไปถามบอกว่า ฉันจบไปเห็นแสง ได้โศคาอีกแล้ว โศคาอะไรกัน... หลับไปแท้ ๆ เคนจกรรมยังหลับเลย อันนี้ ไม่มีความเข้าใจในการปฏิบัติมันจึงได้ไม่รู้เรื่องอะไรจริง ๆ นี่หลับไปเสียแล้วนะ

และที่ว่าให้ตกลงไปได้สะคือ๒ นี้วณะ หมายความว่า ตัวสั้นขนพองสยองเกล้า ถ้ากำหนดที่ลิ้นปีไม่หาย ให้ถอนหายใจใหม่ พองหนอยุบหนอ มันยังสั้นอีก พอยกมือขึ้นพนมก็สั้นนี้ เป็นปิติ มีสมาธิแต่ขาดสติ เกิดปิติอารมณ์ มันบางเหลือเกิน ใครกระทบอะไรไม่ได้ ขนหัวลุกเลย คนประเภทนี้ ขาดสตินะไม่มีสติ ยึดครองในจิตใจเลย ใจก็หวั่นไหว ใครพูดอะไรก็เชื่อง่าย คนประเภทนี้ โง่จนขาดสติใจอ่อน ผีเข้าเจ้าสิงเก่ง ไม่ช้าผีก็เข้าทรงหรือ เดี๋ยวก็ไปรับขัน โน่นพระพรหมมาเข้าทรงแล้วหนักเข้าพระอินทร์มาเข้าเสียดีกแล้ว พระอินทร์ท่านจะลงมาทำไม?...ท่านอยู่บนสวรรค์ไม่ดีหรือ เมื่อสองวันก่อนมีโยมพาลูกสาวมาที่วัดนี้ บอกว่า.. "หลวงพ่อกะ ลูกสาวฉันพระอินทร์มาเข้าแล้ว.." เออเนาะ! ลูกสาวแกมีบุญมากนะ ถึงกับพระอินทร์มาเข้า ที่จริงแล้วไม่ใช่เลย พวกนี้ ๖๐ เปอร์เซนต์นะเป็นโรคประสาทกิน ขาดสติมาก ไปฟังสวดภาณยักษ์ร้องกันหวีดวายส่วนมากเป็นโยมผู้หญิงเลือดลมไม่ดี ลมเพลมพัคร้องลั่นไปหมด พระเราก็แน่นเลยเอาหญ้าคาพาดหัวเลย แล้วเอามาไล่ออกไป... ออกไป... พระท่านก็ ๖๐ เปอร์เซนต์เหมือนกัน

เดี๋ยวนี้ พระกับฆราวาส เป็นพวกเดียวกันมาสวดภาณยักษ์ นั้นแหละเลือดลมไม่ดี จิตใจไม่คงที่คงว่า ไม่มีความดีในจิตใจ ถือเจ้าเข้าทรง ผีเข้า ค้ำมพลอย ซ้อเท็จจริงไม่ใช่เจ้าหรือ มันเจ้าปลอมผีปลอม เรียกว่าคน เป็นลมเพลมพัค เลือดลมไม่ดีนั้นเอง ไม่ใช่อย่างอื่นแต่ประการใด เลือดลมตั้งอยู่ในความไม่ปกติ จึงได้เป็นเช่นนี้

เมื่อสติปัญญาเกิด คนนั้นจิตใจก็เข้มแข็ง จะได้ต่อสู้ต่อไป ในอนาคตวันข้างหน้า นี้แหละนักกรรมฐานธรรมทำให้ได้ พองหนอ ยุบหนอ ขึ้น...หนอ...๕ ครั้ง และเคนจกรรมอย่าไปหลับตา อย่ามองดู โกลๆ ให้ดูที่เท้า อาตมาสอน คนคือเหลือเกิน ไปดูโน่นดูที่เท้าซิ ถ้าฝึกได้แล้วไม่ต้องดูที่เท้าหรือ แลไปไหนสติก็อยู่ที่เท้า ตาไปมองดูที่อื่นก็ได้ แต่การฝึกเบื้องต้นขอให้เชื่อครูหน่อย

ต้องปักจิตไว้ที่เท้าจะปวดไหล่ จะปวดคอที่กำหนดจิต กำหนดเวทนา่อนให้มันได้เดี๋ยวมันก็มาพร้อมกันหมด อิริยาบถต่างๆ ก็จะมาพร้อมกัน ตาหู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ต้องกำหนด มีบางคนบอกปวดหัวมาก ถามว่ากำหนดหรือเปล่า... ตอบว่าเปล่า ไม่ได้อะไรเลยนะ ปวดก็กำหนดปวดหนอ ปวดหนอ ปวดหนักเข้า ก็เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป จะได้ว่าเหตุที่ปวดนั้นเพราะไปทำอะไรไม่ไปทำบาปตรงไหน เดียวมันจะบอกปวดศีรษะนี้รักษาไม่ได้ ปวดมานานแล้ว ไม่ใช่มาปวดตอนนั่งกรรมฐาน จะได้ว่าเวรกรรมบ้าง ปวดขามากก็กำหนดไป ตั้งสติไว้ เป็นตายร้ายดีตั้งสติไว้ เดียวมันจะนี่บอกออกมาเอง

เวทนาอาศัยรูปเกิด เวทนา สัญญา สังขาร ประชุมมันจึงจะปวด ถ้าหากว่าไม่มีรูปอยู่ ไม่มีกายมันจะปวดได้อย่างไร มันต้องมีกายประกอบด้วยนามประชุมแต่งขึ้นมามันจึงปวด ไม่ใช่มันอยู่เฉยๆ ไม่พลิกเลยมันก็

ต้องปวด ปวดก้น ปวดขา อย่างนี้เป็นต้น ให้ตั้งใจกำหนดตั้งสติไว้มันจะเกิดขึ้น ตั้งอยู่ คับไป รูปนามซึ่งแยกออกไป เวทนาก็แยกออกไปเราจะไม่ปวด อุปาทาน ก็จะไม่ใช่คิด อีกต่อไป

อุปาทานยึดเป็นการศึกษาว่าปวดหนอ ปวดหนอ ปวดหนอ... นี่ยึดเพื่อต้องการศึกษาต้องการเรียนรู้ เวทนาจะได้อดทนต่อไป พอรู้จริงแล้ว มันก็เกิดขึ้น ตั้งอยู่ คับไป เป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา พระไตรปิฎกเกิดเรียกว่า วิปัสสนา มันจะเกิดมาในภายหลัง ไม่ใช่กำหนดส่งเดชไป ปวดหนอ ปวดหนอ แล้วก็เลิกเลย ใช้ไม่ได้ ถ้าปวดต้องเป็นโรคถ้าได้ กำหนดไปซิ เป็นตายร้ายดีตั้งสติไว้ โรคปวดท้องหายไปเลย จะได้ว่ากรรมอะไร

อาตมาปวดท้องเมื่อสมัยก่อน พศ.๒๕๐๐ เป็นโรคถ้าได้อย่างแรง หมอต้องตัดทิ้งแต่อาตมาหนีหมอ มา มาฉันยาเอง นั่งกำหนดเวทนาไปกำหนดไปโรคถ้าได้หายไปเลย จึงสำนึกถึงกรรมได้ว่าเมื่อเป็นเด็กไป ตอนไปจำขามา ผ้าท้องควักใส่ออกมาตัด ใก้ทั้งเส้นตายหมดเลย มีตัวหนึ่งใส่เนา มาคืนตายต่อหน้า อาตมาจึงเป็นโรคใส่น้ำ

อย่าลืมกฎแห่งกรรม ทำอะไรไว้ต้องมีประสบการณ์แก่โยมทุกคน หนีไม่พ้นแน่ อาตมาก็หนีไม่พ้น พระพุทธเจ้าของเราที่หนีไม่พ้น สมัยพระองค์เสวยชาติเป็นนายโคบาล ไม่ให้วัวดื่ม น้ำ จะให้ไปดื่ม น้ำ ใสๆ ที่อยู่ข้างหน้า เลยมาทำให้คนอื่น ล้าปากใจ

ขอฝากไว้ด้วยปวดตรงไหนก็กำหนดไป ดายให้มันตายซิจะได้รู้ ความอดทน ว่าอดทนอย่างไร หนักเข้าเกิดขึ้น ตั้งอยู่ คับไป มันจึงเป็นวิปัสสนา รูปนาม ชันจะจึงจะแยกได้ มาตอนนี้เอาหนังสือมาอ่านแล้วจะแยกได้หรือ มันคนละเรื่องกัน คนเรียนอภิธรรมจึงปฏิบัติกรรมฐานไม่ค่อยได้ บางคนคิดล่วงหน้า อ้อญาณที่หนึ่งมาแล้ว ญาณที่สองมาแล้ว มันท่องได้.. ญาณ ๑๖ เป็นอย่างนี้ มันเป็นวิปัสสนิก ส่วนมากคนเรียนจบพระอภิธรรมเอกปฏิบัติกรรมฐานไม่ค่อยได้ เป็นวิปัสสนิกหมดได้ตามหนังสือ

คนไม่รู้อะไรทั้งหมดนี้ได้ง่ายได้จริงเสียด้วย ได้แล้วมาอ่านหนังสือตรงเป่าเลย ถ้าคนรู้หนังสือแล้ว อวดรู้ อวดดี รับรองนั่งกรรมฐานไม่ได้ผล เช่นมหาปริยัญ เขาเรียนถึง ๘ - ๕ ประโยค มานั่งกรรมฐานไม่ได้ผลหรอก ถ้าไม่มีศรัทธาไม่ได้อะไรเลยนะ แต่ถ้ามีศรัทธาเชื่อมั่น ก็มีทั้งปริยัติศาสนา ปฏิบัติศาสนา ปฏิติศาสนา มันก็เกิดขึ้น ได้๓ ทาง ถ้าเราไม่ได้ศึกษาหาความรู้จากวิทยาศาสตร์ไม่รู้เลย ยิ่งทำยิ่งได้มาก นี่แหละมันจะผุดขึ้นมาเอง และได้ของจริงด้วย ไม่รู้อะไรเสียเลยดีกว่ารู้อะไรนะ รู้อะไรมันคอยจะนึกเป็นวิปัสสนิก คิดว่าตัวทำได้ตามหนังสือที่เรียนมา เลยก็ไม่ได้ อะไรมันเกิดขึ้นอย่างนี้เป็นต้น อย่างนี้มีความหมายของการปฏิบัติเบื้องต้น

ขอฝากไว้ เคนจกรรม ขอให้เดินช้าๆ เหมือนคนจะตาย แล้วดูที่ปลายเท้าตัวอาตมาสังเกต โยมไม่ค่อยเชื่ออาตมาเลย ไม่เคยดูปลายเท้า ดูโน้น! ครูเขาสอนให้ดูโน้นจะได้ไม่ปวดคอต่อไปไม่ได้ผลนะ จะเชื่อ

ใครก็ตามใจ ที่เราสอนกันนี้ ต้องดูตรงนั้น ตั้งสติไว้ตรงนั้น พอตั้งสติได้แล้วก็ไม่ต้องไปดู ตอนนี้นั้นยังไม่ได้นะซีถึงสอนให้

ถ้าทำได้แล้วยืนหนอหะ ครั้ง เห็นหนอ.. จะได้ว่าคนนี้นิสัยไม่ดี คนนี้นิสัยใช้ไม่ได้ไม่ควรคบค้าสมาคมด้วย มันจะบอกออกมาชัดเจน แต่เราจะพูดออกมาให้ฟังทำไม

พูดไปขัดใจเขา คำเราเบาราคา สิ่งใดขัดนัยน์ตา ลตราคาตาเราเอง

ไม่ได้เกิดประโยชน์นะ พูดไปขัดใจเขาทั้งนั้น แต่มีเหตุผลนะ..พูดทำไมมันเสียดีกว่า โง่งปเป็นบปเป็นใหญ่ ก็โง่งทำไม่รู้ไม่ชี้ แต่เรารู้แล้วว่า โยมคนนี้นิสัยไม่ดีคนนี้ กำลังมีฐนออกนอกทาง คนนี้ กำลังโก่งกตงน่อง กำลังโง่งพ่อแม่ด้วย มันจะบอกออกมาชัดเจน แต่เราจะไม่ประสมประสานกับเขา เสียเวลาคบพวกเขา เช่นอันธพาล ดังที่กล่าวมาก็ไม่คหจะคบค้าสมาคมอีกต่อไป ไม่ต้องมีการมาว่าร้ายป้ายสีกัน มันรู้ได้เฉพาะตนรู้ได้เฉพาะคนที่สนใจเท่านั้น

การกำหนดนี้สำคัญมาก กำหนดพองหนอ ขุบหนอทำได้คล่องแคล่วแล้วนะ ทำอะไรว่างไวหมดที่ เราทำช้า ๆ ต้องการจะฝึกให้มีสติ คนหุนหันพลันแล่นใจร้อนนะ ไม่มีสตินะ ลืม โนนลืมนี้บَابออกแตกตลอดรายการ ทำอะไรช้า ๆ ไว้จะได้พริ้ว๒ เล่มงาม ทำอะไรด่วน ได้มีใครดี จะสร้างความดีในสังคมก็ยากใจร้อนใจรนทนไม่ไหว ไปไหนก็ลืมโน่นลืมนี่ จะไปหาใครก็ไม่รู้จะเอาอะไรไปฝากเขา ไม่มีปัญญาจะเอาไปฝากเขา มันจะออกมาอย่างนี้ เป็นคันโยมจะได้มีความเข้าใจในการปฏิบัติด้วย

ปฏิบัติตรงนี้ ให้ได้ก่อนเวลามันจวบลงไปพองเป็นขุบ ขุบเป็นพอง ถ้าผ่านไปแล้ว กำหนดคู้หนอ รู้หนอ... คิดก็กำหนด โกรธก็กำหนด เวทนากำหนด ไม่หายก็ว่าไป เดี่ยวมันก็ค่อยเป็นค่อยไป เดี่ยวก็อดทนได้ ก็ต้องอดทนไปก่อนเป็นขันติบารมี

การเจริญกรรมฐานต้องสร้างขันติก่อน มีความอดทนมากมาย ทนต่อความลำบาก ทนต่อความตรากตรำ ทนต่อความเจ็บใจในสังคมได้ เขาจะค่าว่าอย่างไร จะไม่สนใจกับค่าค่าของเขา มันก็เกิดขึ้นกับตัวเรานี่อดทนได้แล้ว

ถ้าเราไม่อดทนปวดเมื่อยเล็กน้อย ทำอะไรก็เล็กน้อย.. รับผิดชอบต่อที่ร้อยปีก็ไม่ได้ผล จะไม่ได้อันสงสั แต่ประการใด และจะไม่รู้กฎแห่งกรรม เดียวจะว่ารำลึกชาติได้ไม่เห็นรำลึกได้เลย ลองทำให้มันถึงซี

ระดับแรก ระลึกถึงตัวเองได้ว่าเมื่อปีก่อนเล่นการพนัน ปีที่แล้วเสียเงิน ปีก่อน โนนไปเที่ยวไม่ได้ สร้างตัวเลขอย่างนี้รำลึกชาติของตัวเอง.. ต่อไปข้าพเจ้าจะไม่ทำอย่างนี้ อีก จะรักครอบครัวดูแลครอบครัว ให้มันคงต่อไป.. มันจะออกมาด้วยการรำลึกชาติ

ระดับสอง รำลึกถึงบุญพาวรี

ระดับสาม รำลึกปางก่อนเราเกิดเป็นใคร เคยเป็นทหารที่ตาคติ แล้วโดนบอมบ์ตายไปเกิดที่หล่มสัก เดี่ยวนี้เป็นดอกเตอร์อยู่ที่สหรัฐอเมริกา ต้องรำลึกอย่างนี้ซิ ไม่ใช่รำลึกว่าฉันเป็นผัวแก แกเป็นเมียขิว มันถึงได้วุ่นวายกันในสังคม ไม่ใช่รำลึกแบบนั้น มารำลึกเหตุการณ์ของชีวิตได้ๆที่มันผ่านมาแล้วจะเป็นไปอย่างไรต่อไปในอนาคต

"..อดีตเป็นความฝัน ปัจจุบันเป็นความจริง อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน"

ต้องเอาปัจจุบันนี้ให้ได้ก่อน ปัจจุบันเรียนไว้ได้มาคิดทำไมถึงไม่รู้เห็น ทำไมจะไม่เข้าใจ ต้องเรียนปัจจุบัน ถ้าปัจจุบันไม่ได้อะไรอดีตก็เป็นความฝัน อนาคตไม่แน่นอน ทำอะไรก็ได้ผล หละหลวม หละหละหละไหล ทำมาหากินไม่ขึ้น ทำอะไรก็ไม่ฟื้นคืนมา ลงทุนไปสี่ขาดทุน ค่าขายก็ขาดทุน ตรงนี้ น่าคิดเหลือเกินนะ ลงทุนต้องให้ได้กำไรซิ

เราทำกรรมฐานให้มัน ได้บุญได้กุศลถ้าได้ผลคือชีวิตจะได้แก้ปัญหา อย่าสร้างปัญหาให้ครอบครัว อย่าสร้างปัญหาให้สังคม อย่าไปสร้างปัญหาให้แก่ลูกหลานเลย ขอฝากไว้วันนี้ โดยทั่วหน้ากัน จึงจะมีประโยชน์มาก

วันพระต้องลงมาพร้อมกัน อาตมาทำมา๗๗ ปีแล้ว แสดงธรรมตลอดมา ยกเว้นป่วยอาพาธหนัก หรือมีกิจการไปประชุมคณะสงฆ์ หรือไปต่างประเทศเสียก่อน นอกนั้นจะไม่ขาดเลยนะ ทำอะไรอย่าให้ขาด ให้เสมอดั้นเสมอปลาย โยมจะได้รู้ ทราย ถ้าทำอะไรไม่เสมอดั้นเสมอปลายรวยไม่ได้แล้วดีไม่ได้ด้วย จดบันทึกไว้ได้ คนเราจะดีได้ต้องเสมอดั้นเสมอปลายทำอะไรให้เป็นนิจ สร้างผลงานให้เป็นนิจสวคมนตรีเป็นนิจ อธิษฐานจิตเป็นประจำ อโหสิกรรมเสียก่อนแล้วจึงแผ่เมตตา ทำมาหลายปีแล้ว รับรองสมมาตราบารณา

สุดท้ายนี้ ก็ขออนุโมทนาสาธุการแก่พวกญาติธรรมที่มานั่งกรรมฐาน เรียกว่าญาติธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ สร้างกุศลบุญราศีทำความดีให้ถูกจุดจะเป็นหนุ่มเป็นสาวขอให้เอาไป เอาไปใช้ดีกว่าอย่างอื่น บวชแทนคุณแม่ได้ แทนค่าน้ำนมแม่ได้ โยมผู้หญิงสามารถปฏิบัติไตรสิกขาสามครบไม่ต้องไปรังเกียจกัน ได้ผลเป็นศีลสมาธิปัญญาแล้วจะคิดถึงแม่ ค่าน้ำนมของแม่ถ้าแม่ตายจากโลกนี้ไปแล้วจะได้ไปสวรรค์ จะไม่ลงนรกอีกต่อไป เหมือนหญิงสองร่างนางสองชาติ ขึ้นมาจากนรกได้ เพราะกรรมฐานนะ

โยมเป็นผู้หญิงไม่ต้องเสียใจ มาปฏิบัติกรรมฐานแทนคุณพ่อแม่ได้ ดีกว่าเป็นชายมาบวชแล้วไม่ทำกรรมฐาน ถ้าปฏิบัติกรรมฐานได้ จะรู้ว่าพระคุณของแม่น้ำใจของพ่อ รู้แน่ ๆ คือรู้จักตัวเองสร้างความดีให้เห็นเด่นชัดขึ้นมา นั่นแหละใช้ค่าน้ำนมของแม่ได้ยมจะเป็นสาวหรือเป็นผู้สูงอายุหรือพ่อแม่ล้มหายตายจากไปแล้วด้วยกันทุกคนก็ตามสามารถติดตามผลไปช่วยพ่อแม่ที่ลงนรกได้ พ่อแม่ที่ป่วยไข้ขอให้หายวัน

หายคืน ฟิ้นคืนมาอยู่กับลูกกับหลานต่อไป เป็นการสวัสดิมีชัยในโลกมนุษย์ต่อไปเกิดประเสริฐที่สุดซึ่งได้มาจากการเจริญวิปัสสนาสูงสุด

ผู้ใดไม่มีบุญผู้หนึ่งจะไม่เจริญพระกรรมฐาน ชอบทำแต่สังฆทานผลาญแต่เวลาให้หมดไปไหนมีบุญวาสนาจะมาเจริญพระกรรมฐาน เป็นสมบัติของผู้มีบุญ ถ้าคนไร้บุญวาสนาจะไม่มีโอกาสมาเจริญวิปัสสนากรรมฐานเลย เพราะเป็นของสูงสุดในพุทธศาสนาแล้ว

สุดท้ายนี้ ขอความสุขสวัสดิจึงมีแก่ท่านทั้งหลายผู้ไคร่ธรรม ขอทุกท่านจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใดขอให้สมมาคปรารถนาด้วยกันทุก ๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้เทอญ ขอเจริญพรทุก ๆ ท่าน

พระประจำใจ

พระราชสุทธินิยามมงคล

เจริญสุข ท่านผู้ใฝ่ธรรมสัมมาปฏิบัติทั้งฝ่ายบรรพชิตและคฤหัสถ์วันนี้เป็นวันอุโบสถันพระแรม ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ ทุกท่านมาสร้างกุศลกัน เริ่มต้นด้วยทานมัย การทำบุญตักบาตรตอนเช้า รักษาอุโบสถ กำหนดองค์ ๘ ประการ แล้วบำเพ็ญกุศลจิตให้กุศลกรรมบถครบ ๑๐ ประการ ทั้งด้านกายกรรม วาจากรรม และมโนกรรม

เข้าไปถึงคุณพระศรีรัตนตรัย ยึดมั่นหน่วงเหนี่ยวคุณของพระพุทธเจ้า คุณของพระธรรมเจ้า คุณของพระสังฆเจ้า โดยพระปัญญาคุณ พระวิสุทธิคุณ พระมหากรุณาธิคุณ ของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มาแนบสนิทติดอยู่ในหัวใจเป็นภาคปฏิบัติธรรม

น้อมนี้ระลึกถึงคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระชินวพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเอามาแนบสนิท เป็นวิธีการดำรงชีวิตด้วยคุณธรรม มีการสร้างคุณดีและความชั่ว ประกอบกิจการของตนโดยบำเพ็ญจิตภาวนา เป็นเชิงปฏิบัติในการพระพุทธศาสนา จึงจะเกิดคุณธรรม เกิดอานิสงส์ผลงานในรูปแบบ แสดงผลงานออกมาในชีวิตของตน เรียกว่าคุณค่าของพระสงฆ์องค์พระสาวก เป็นผู้ประพฤติดีแล้ว ละชั่วได้แล้ว เป็นผู้ปฏิบัติชอบ โดยคำริชอบ กิจการงานก็ชอบ คิดอะไรก็ชอบ ทำอะไรก็ชอบประกอบกันเป็นกิจกรรม จิตใจก็ใสสะอาดหมดจดทุกประการ ได้มาจากการบำเพ็ญจิตภาวนาพระสงฆ์สาวกของพระพุทธเจ้าเป็นผู้ประพฤติดีแล้ว เป็นผู้ปฏิบัติชอบอยู่ในกรอบของมรรค ๘ โดยไตรสิกขา ๓ ครบ สอนตนเองให้ดีมีปัญญา เฉลียวฉลาด บักรัดในคุณค่าแห่งความดีเรียกว่า คุณธรรม แล้วจึงแสดงออกบอกสอนประชาชน ให้ประพฤติดีบ้าง ประพฤติชอบบ้าง และจิตใจก็ใสสะอาดด้วยเมตตา ปราบปรามดีต่อพุทธมามกะ ดำรงมั่นในคุณธรรม เป็นกิจกรรมของพระสุปฏิปัตติเรียกว่าสุปฏิปบันโน ภควโต สาวกสงโฆ สงฺฆิ นมามิ ข้าพเจ้าขอไหว้หมู่สงฆ์ องค์ปฏิบัติปฏิบัติชอบข้าพเจ้าจะไม่ไหว้กราบนุคคลที่ตรงกันข้ามวันนี้เป็นวันพระ ทำใจให้สะอาดหมดจด จิตใจประเสริฐล้ำเลิศอยู่ดีมีปัญญา นั่นแหละ พระ เมื่อใจเราประเสริฐพบพระเมื่อใด จิตใจก็แสดงออกเป็นรูปแบบ คือ กายกรรม ๓ วาจากรรม ๔ มโนกรรม ๓ ในวันธรรมสวนะเรามีจุดมุ่งมาดปรารถนาอีกประการหนึ่ง คือ **หาที่พึ่งทางใจ**

นตฺถิ เม สรณํ อญฺญํ พุทฺโธ ธมฺโม สงฺโฆ เม สรณํ วรํ

เอเตน สจฺจวชฺเชน โหตุ เต ชยมงฺคละ

นอกเหนือจากการมีสรณะที่พึ่งของตน มีการยึดเหนี่ยวน้อมนำพระพุทธเจ้า มาปฏิบัติตนให้อยู่แนบสนิทติดอยู่ในหัวใจ ระลึกถึงคุณค่าของพระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าแล้วเราก็มานิบัติธรรม

เรียกว่ามา เจริญวิปัสสนากรรมฐาน ตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระชินวรสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จิตใจก็
เป็นพระเรียกว่าสงฆ์ มีแต่ความเมตตา สามัคคี มีวินัย มีสัจจะ มุ่งคิดทำความดี มีปัญญา จึงเรียกว่าพระ

เพราะฉะนั้น วันธรรมสวนะจึงเป็นวันทำใจของเราให้เข้าสู่จุดนี้ให้ได้ มีการเจริญวิปัสสนา
กรรมฐาน เพื่อชำระจิตใจให้หมดจด ชำระใจให้สะอาด ชำระใจให้บริสุทธิ์ เราจึงมาสร้างความดีกัน
สร้างสรรค์ฐานะของตน

การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน เพื่อจะค้นหาพระคัมภีร์ความดีที่เร้นลับอยู่ในจิตใจ ปฏิบัติประจำใจ
ได้แล้วคนนั้นใจประเสริฐ คนนั้นบริสุทธิ์ มีที่พึ่งของตนได้จะแสดงออกมาในรูปแบบของค่านิยมพื้นฐาน
จะมีเสน่ห์อยู่ที่ใบหน้า มีจิตใจใสสะอาด ไม่ผูกพยาบาทต่อท่านผู้ใด มีจิตใจดำรงกิจในพระพุทธศาสนาของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคนนั้นจะพบพระ

ท่านสาธุชนทั้งหลายในวันพระเราต้องมาค้นหาพระของท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาเจริญ
วิปัสสนากรรมฐาน ค้นหาพระในใจของท่านให้ได้ ไม่ต้องไปค้นหาพระวัดอัมพวัน วัดอะไรก็ตามไม่ใช่
พระประจำใจ ต้องหาพระมาประจำใจเป็นวัดของท่าน โดยเฉพาะอีกส่วนหนึ่งจะหาที่พึ่งทางใจได้

ถ้ามีพระประจำใจ มีพระประจำกายแล้วท่านจะมีที่พึ่งตลอดชีวิต จะไม่ขัดข้อง ไม่ต้องหมองใจ ไม่
เศร้าโศกเสียใจแต่ประการใด จะเกษมสำราญชื่นบานวัฒนาสถาพร คนที่ขาดที่พึ่ง คือคนที่ไม่มีทางเดิน ทาง
ตันหมดแล้ว อับเฉาอับจนหมดอาลัยตายอยาก ปัญญาก็ไม่เกิดขึ้นกับคนประเภทนั้น

ปัญญาจะเกิดขึ้นได้คนนั้นต้องมีหนทาง คนนั้นต้องหาที่พึ่ง โดยทานมศีลมัย และภาวนามัย ๓
ประการนี้ ท่านจะพบของดีในจิตใจของท่าน ท่านจะไม่เศร้าหมองใจนึกถึงท่านเมื่อใดก็ปลื้มใจเมื่อนั้น ด้วย
เหตุที่เราได้มีโอกาสบริจาคนาน ได้มีโอกาสบำเพ็ญศีล ได้มีโอกาสเจริญกุศลภาวนากับเขาบ้างจะได้มีนิสัย
ปัจจัยเป็นสันดานติดตัวไป

ในชีวิตจิตใจของท่านแต่ละชีวิตที่ผ่านมา เราจะเห็นแต่ความทุกข์ความยาก มีแต่ความลำบากตลอด
รายการ ในเมื่อแต่เช้าแล้วท่านจะขาดที่พึ่ง ท่านจะว่าห่วยเหมือนข้าราชการที่ปลดเกษียณหาที่พึ่งไม่ได้
นั้น

เราก็คือเป็นเช่นนั้น แก่เมื่อใดว่าห่วยเมื่อนั้น หาที่พึ่งไม่ได้ จะพึ่งลูกพึ่งหลานก็แลเหลียวเปลี่ยวใจนี้ที่
พึ่งไม่ได้ทั้งนั้น จะพึ่งได้ชั่วคราว เมื่อมีชีวิตอยู่ด้วยกันเท่านั้น คำพังเพยว่า "ผู้ไม่มีเพื่อนเดียวก็ไม่ได้" ท่าน
ทั้งหลายเอ๋ย โปรดหาที่พึ่งเสียแต่บัดนี้เถิด

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ฯ

ตนเท่านั้นเป็นที่พึ่งแห่งตน

การเจริญวิปัสสนากรรมฐานเป็นที่พึ่งของตัวเองได้ มีสติเป็นเรือนจิตใช้ชีวิตเป็นเรือนใจ ใช้ปัญญาเป็นแสงสว่างส่องทางเดินไปเกิด จะได้รู้วิถีในชีวิตของท่าน มีความหมายอย่างแท้จริง

ใครจะท้วงติงพระพุทธเจ้าคงไม่ได้ นอกจากคนถ้อยผู้ไร้ปัญญา เหมือนโตทยพราหมณ์เถียงพระพุทธเจ้าไม่พัก เป็นเศรษฐีมีเงินเป็นพันล้านได้ตายแล้วไปเกิดเป็นสุนัขอยู่ในบ้านลูกชาย ฝ้าสมบัติเก่าอยู่ ใครมาก็เห่า พระพุทธเจ้าผ่านมาก็เห่าอีก ท่านจึงว่า โตทยพราหมณ์เอ๋ย อย่าเห่าเราเลย ท่านองนี่ เป็นต้น

นี่แหละอำนาจโมหะ ตายไปต้องเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน นี่แหละคนห่วงสมบัติ มีสมบัตินี้กว่าจะช่วยได้ มันเป็นไปไม่ได้หรอก คนเราเดี๋ยวนี้ คิดเข้าข้างตัวเอง เอาแต่อารมณ์มาข่มจิต ใช้ชีวิตด้วยโลภะ โทสะ โมหะ คนนั้นหาที่พึ่งไม่ได้เลย เป็นเสนมนุชย์ บุรุษโคมลอยไม่ใช่มนุชย์แท้ หาหลักแหล่งไม่ได้ เรียกว่า สัมภเวสี จิตใจกวัดแกว่งฟุ้งซ่านหากิเลสเป็นอารมณ์ แสงสว่างไม่มี ท่านจึงหาพระไม่พบพระอยู่ในใจท่าน ต้องมีปัญญาดับตรับฟัง มีศรัทธาเชื่อถือ จุฬหมายคือความดี และมีความคิดอ่านเขียนเรียนวิชาไว้ เป็นหลักฐานสำคัญของชีวิต

นอกเหนือจากนั้น จิตก็มีภาวนาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน ได้ผลขึ้นมาในสันดานของตน จิตกมลที่เศร้าหมองหายไป จิตของท่านก็มีปัญญา แสงสว่างส่องทางมรรคมรรคาจะเดินทางไม่ผิดในชีวิตตลอดกาล

พระคือใจเย็น พระคือใจเป็นสุข ไม่ทะเลาะวิวาทกัน ไม่อาฆาตเคียดแค้นริษยากันแต่ประการใด คนนั้นเป็นพระได้ไม่จำเป็นต้องกล่าวว่าบวชในพระธรรมวินัยนี้เท่านั้น ญาณิโอมสาธุชนพุทธบริษัทที่เป็นพระได้ มีจิตใจประเสริฐ นึกถึงทานที่บริจาคแล้วก็ชื่นใจ นึกถึงศีลที่รักษาไว้ก็ดีใจ ชื่นใจว่าเป็นมนุษย์สมบูรณ์แบบนึกถึงภาวนาเมื่อใดจิตใจก็ชื่นบานเมื่อนั้น นั่นแหละพระใจประเสริฐอยู่ให้บังเกิดผล

คนประเภทที่เป็นพระอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ กินก็สบาย นอนก็สบาย เลี้ยงก็ง่าย ไม่หิวคือหิววัน ถ้าพบพระในจิตใจของตนเองแล้ว ท่านจะรู้ได้โดยบังจัตตัง ฌตัตตโป วิญญูหิฯ รู้ด้วยตัวของท่านเองว่าท่านเป็นพระหรือไม่ จิตใจอาฆาตใคร่ไหม มีโอหสิกรรมกันหรือเปล่า คนเราจะต้องมีโอหสิกรรมก่อนแผ่เมตตาเสมอ ให้อภัยกันได้คนนั้นจะเป็นพระด้วยใจประเสริฐรู้วิถีทุกประการ

คนจะค้นพบพระได้ ต้องเจริญวิปัสสนาอย่างเดียว จึงจะพบ เพราะพระอยู่ในใจของท่าน ค้นอย่างไรใช้เหตุอะไรมาค้น ต้องมีสติไปค้นจิต ควบคุมจิต คุฤทธิ์เดชของจิตซึ่งมันเลวร้ายหลังไหลไปสู่ที่ต่ำคือใช้สติปัญญา ๔ เป็นตัวปฏิบัติ

กายานุปัสสนาสติปัญญา ข้อหนึ่งนั้นหมายถึง กายทั้งหมด คือรูปทั้งหมดเป็นรูปธรรมมายถึงกาย สักส่วนที่งอ้วยจะเคลื่อนย้ายไต่่างกาย เราก็มีพระประจำกายเสีย พระประจำกายจะเคลื่อนย้ายนั่ง นอน ยืน เดิน ก็ต้องมีพระประจำใจคือสติ คอยควบคุมกายที่เคลื่อนย้ายก็เป็นไปด้วยความเยือกเย็นเรียบร้อย จะพูดจา

เราพาทีก็แสดงออกมาด้วยวาจาที่เป็นพุทธานุสสติ ธรรมานุสสติ ไม่แสดงใจในการพูดแต่ประการใด จิตใจก็เบิกบาน คนนั้นเป็นพระได้

กายานุสสติสมาธิปฏิฐาน มีการยื่นกำหนดจิตเพื่อจะรู้อารมณ์ของชีวิต ใช้สติควบคุมจิต มีการเดินจงกรม ขว้างหนอ ซ้ายข่างหนอ เดินแบบพระ เดินอย่างใจเย็น มีสติควบคุมจิตไว้ได้ รูป นาม ชันธุ ๕ ก็เป็นอารมณ์หนึ่งเดียว สติก็อยู่ในภาคกาย ท่านก็จะมีพระประจำกายในการเดินจงกรม เวลาจะเดินก็ทอดสายตาดำรวมอายคนนะ ธาตุ อินทรีย์ ท่านจะมีพระประจำ อยู่ จิตเป็นพระก็คู่ด้วยปัญญา จิตเป็นพระก็พึ่งด้วยปัญญาเกิดผลขึ้นมาทางอารมณ์ของตนก็เป็นอารมณ์ของพระ จิตใจก็ไม่มัวหมองแต่ประการใด ไม่มีอุปสรรคที่จะมาขัดขวางในความดีของท่านได้ ด้วยจิตของท่านมีกุศล

พระจะไปไหนก็เปิดทางสว่างไสว เหมือนอย่างท่านสาธุชนเคารพนับถือพระสงฆ์ เห็นพระก็ไหว้ ถึงแม้พระสงฆ์องค์เดิมไปบู้ ยี่บู้ ย่า ไม่น่าเลื่อมใสก็จริง แต่ไหว้เถะไหว้พระผู้ใจประเสริฐ ถึงองค์นั้นใจท่านไม่ประเสริฐ ทำไมเราจึงจะได้บุญได้คุณประโยชน์ ขอตอบให้ท่านฟังอย่างชัดเจนดังนี้

เราคิดว่าพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เราไหว้พระไม่ได้ไหว้คน องค์ไหนเป็นพระเราก็ถึงพระ แล้วก็โน้มจิตเข้ามาถึงใจ พระก็ถึงใจเรา คือไหว้หมู่สงฆ์ ผู้ประพฤติดี ปฏิบัติชอบ ใจของท่านก็เบิกบาน ใจของท่านก็มีปัญญา อย่างนี้ จะถูกต้องเมื่อเราไหว้มาก ๆ เข้าไปแล้ว พระท่านก็เข้าไปอยู่ในจิตใจของท่านพระที่เดินอยู่นั้นจะบู้ ยี่บู้ ย่าเป็นพระเพลิงอย่างไรก็ตาม ไม่สำคัญอยู่ที่พระในใจของเรา ว่าเราไหว้พระถึงพระไหม

ท่านเป็นพระประเภทไหน ไม่ต้องคำนิ ไม่ต้องดีเทียบพระ แต่ควรดำเนินพระอยู่ในใจของเราว่าเป็นพระแท้หรือไม่ จิตใจเป็นกุศลหรือเปล่า ไหว้พระแล้วหันมาดูเงาตามตัว สุปฏิบัติ เราเป็นผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ นั้นแหละพระ... พระสงฆ์จะอยู่ในใจของท่าน ไม่ใช่พระสงฆ์ที่เดินไปมา เราทำไปเกิดพระจำ อยู่ในใจเราชัดเจนแล้ว ไม่ต้องกล่าวอจินไตย มันเป็นเรื่องเงาตามตัว บุญกุศลก็ได้เองไม่ต้องหมายความว่าจะไปเลือกพระไหว้ จะหาพระที่ดี ๆ เลือกพระสงฆ์ที่บริสุทธิ์ องค์ไหนละบริสุทธิ์และบริสุทธิ์รู้ได้อย่างไร เราไหว้ไปเกิด ถึงพระจะดำเราท่านไม่ได้เป็นพระก็เรื่องของท่าน ท่านเป็นอสังขีท่านจึงดำเรา แข่งชักหักกระดูกเรา เราราบไหว้ถึงพระสุปฏิปันโน พระสุปฏิปันโนก็เข้ามาสู่จิตใจของเรา พระองค์นั้นเป็นบาปก็เป็นเรื่องของท่าน เราจะตัดปลิโพทความกังวลนี้เสีย

ผู้มาปฏิบัติธรรมอย่าไปมองเห็นพระองค์นั้นไม่ดี องค์นี้ไม่ต้องมองแต่พระในใจของเราเถิด อย่าไปดูพระนอกกาย เราต้องดูพระประจำกาย เดินจงกรมมีสติใหม่ พองหนอยุบหนอ กำหนดได้ใหม่ สติอยู่ตรงนี้ พระอยู่ตรงนี้

ถ้าจิตใจเข้าสู่ภาวะมีขั้นมีชั้น รูปนามเป็นอารมณ์แล้ว แยกรูปแยกนามได้เมื่อใด ท่านจะมีพระประจำใจ มีพระปกป้องตัวท่านไม่ให้เป็นอันตราย พระสงฆ์เดินมาไม่ใช่พระปกป้องท่านได้ ไม่ได้ไปคุ้มลูกปิ่น ไม่ได้คุ้มอันตรายได้พระประจำกายประจำใจท่านนั้นแหละคุ้มภัยได้ ท่านจะไม่เดินไปหาภัยที่ท่านจะไม่เดินไปสู่อุบายความหายนะ ท่านจะไม่เดินไปหาอบายมุข ท่านจะมีความสุขไม่เลวร้ายในสังคม นั้นแหละพระประจำใจประจำบ้านของเราเราก็มีความสุขในบ้านของเราเอง อันนี้เป็นบุญวาสนาอันหนึ่งของท่านทั้งหลาย มีพระประจำใจเกิด อย่าไปดูพระวัดโน้นไม่ดี วัดนี้ไม่ดีวัดอัมพวันไม่ดี อย่าไปหมายความอย่างนั้น ดูพระในใจเรา พระที่เดินมานี้ บวชเก่า บวชใหม่ รู้บ้างไม่รู้บ้าง จะเอาอย่างไรอีกเล่าอย่าไปตำหนิพระ คนที่ตำหนิพระตำหนิชิ คนนั้นไม่ดีนะ คนไหนเป็นอุบาสกอุบาสิกาเขาจะไม่ตำหนิใคร จะไม่ว่าใครเลย

ขอให้ไหว้พระถึงพระ เอาพระพุทธรูปเข้ามาใส่ไว้ในใจ นำพระธรรมคำสั่งสอนมาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน พระกรรมฐานก็อยู่ในใจนั้นแหละเป็นพระอันล้ำเลิศ ท่านทั้งหลายจะเป็นผู้ประพฤติดีปฏิบัติชอบแล้วประกอบกิจโดยธรรมสัมมาปฏิบัติ รับรองท่านเป็นพระจะไม่วุ่นวายกับใครเลย จะไม่ตำหนิติเตียน นินทาสรรเสริญใคร คนนั้นจะถืออุเบกขาภาวนา ไม่ต้องมีบุญมีบาปมีแต่ประกาศธรรมะ มีจิตใจไม่คลลคลภาวนาแล้ว จะไม่ตำหนิโทษใครจะไม่ว่าใครแน่นอนโดยวิธีนี้จะถูกต้อง

การปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ต้องตัดปลิโพธิ์กังวลทางบ้าน ไม่ต้องคิดถึงภรรยา สามี ลูกหลาน เพื่อให้มีสติมีจิตอยู่กับปัจจุบันธรรม หาพระประจำใจให้ได้ อย่าได้หวังลูกหลานขณะปฏิบัติธรรมเลย ถ้าเป็นพระสงฆ์ก็ไม่หวังเอกลาภ ไม่ต้องหวังวัดของท่านหวังวัดของเราดีกว่า วัดกาย วัดวาจา ชาติใจ เป็นห่วงห่วงเอาไว้ในใจ พระก็จะประจำใจสิ่งทั้งหลายสิ่งแวดล้อมก็ดีขึ้น บางรูปท่านมาบวชนานอยู่นานไปอย่างนั้นเองแต่ไม่พบพระ จึงต้องลำบากใจวุ่นวายไม่พักฟู้งชันตลอดรายการไม่มีความสุข

ดังนั้นจึงต้องมีการกำหนดอายุตนะธาตุอินทรีย์ ถ้ามันเกิดฟู้งชันก็เอาพีชใจเสีย ฟู้งชันหนอ ฟู้งชันหนออาศัยมากใจเป็นอกุศล เอาพระมาประจำใจซะ พระเจ้าเข้าได้อย่างไร เรากำหนด ฐุหนอ ฐุหนอ ไปครู้ตัวเกิด ไปครู้มีสติเกิด เตียวพระก็เข้ามาประจำใจแล้วเราก็ไม่วุ่นวาย ไม่ฟู้งชันกับใคร ๆ

คิดอะไรไม่ออก พระท่านเข้าประจำใจเมื่อใดก็คิดออกเมื่อนั้น ทำอย่างไรจะเอาพระเข้าประจำใจก็ต้องกำหนด คิดหนอ คิดหนอ คิดหนอ ฯลฯ ความคิดเป็นสมาธิ หนอเป็นปัญญา รู้จิตเข้าไว้ พระเข้าใจได้ เมื่อใดปัญญาเกิด ความคิดที่ไม่ดีมันก็หายไป ความคิดดีใหม่ก็เข้ามาแทนที่ที่เกิดหนทาง ทำให้เราเดินทางถูกต้อง

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย คนเราว่านอนสอนยากลำบากใจก็ช่างเกิด เพราะเขาไม่มีพระประจำใจจึงมีจิตเป็นอกุศล จงแยกทางกันเดินไปเถอะ อย่าเดินทางเดียวเหยียบรอยกันเลย คนพาลกับคนบัณฑิตอยู่ด้วยกันยากคนพาลเดินไปแล้วคนบัณฑิตจะเหยียบรอยข้างหลัง คุณชัดเจนไหม

อยากเรียนรู้ถามหญิงคันทุก อยากทำตุ๊กตาดอกกล้วย

คนสามบ้านกินน้ำป่อเดียว เดินทางเดียวอย่าเหยียบรอยกัน

นะฯ อยู่หัวสามตัวอย่าละ นะฯ อยู่ที่ไหนไปเอาที่นั่น

ได้แก่อะไรเอ่ย? รับผิดชอบไม่ได้ทุกคน ท่านทั้งหลายตีปัญหาไม่ออก เพราะยังไม่ปฏิบัติตามกรรมฐานได้ไม่ถึงจุด

คนอันธพาลชอบเหยียบรอยกันเดินตามรอยกัน คนดีมีปัญญาเขาจะไม่เหยียบรอยของใครจะไม่ซ้ำแบบในอกุศลกรรม บัณฑิตที่มีพระจะไม่เหยียบเขา จะไม่ซ้ำ รอยเขา จะเดินทางด้วยปัญญาที่มี บัณฑิตมีความคิดสูง

อยากเรียนรู้ถามหญิงคันทุก การทอผ้าเป็นประการใด ยากเย็นเชียวใจ กว่าจะได้ผ้าแต่ละผืนจะต้องทำอะไร ขอฝากไว้ไปคิด ถ้าปฏิบัติได้จะรู้ว่าทออย่างไร้นทุกเป็นประการใด ไหมเป็นประการใด กว่าจะมาทอเป็นผืนเป็นคืบเป็นศอก แสนจะดำเกิงมีใช้น้อย ยังสามารถมาทอผ้าละเอียดอ่อน ยกดอกยกดวงได้สวยงามน่าทัศนาชม

อยากทำตุ๊กตาดอกกล้วย หมายความว่าอะไร อย่าลืมนะว่าเด็กกล้วยนั้น โง่มาก่อน แต่แล้วมีจิตเป็นกุศลเป็นประการใด จะทำตุ๊กตาดอกกล้วยจากความโง่ให้เกิดผลเกิดปัญญา เจลียวฉลาดปึกไว้ในปัญญา จึงไม่เหยียบรอยใคร จึงไม่ว่าใคร ประวัติศาสตร์จะไม่ซ้ำ รอยของใครคนนั้น จะเดินทางถูก ปฏิบัติ ดำริชอบ ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์ เป็นหลักฐานสำคัญ ดังที่ได้ชี้แจงมา ณ บัดนี้

คนน้องเห็นพี่ไม่ตี เดินตามรอยพี่ดีหนักหนาหรือ คนเราจึงแย่งสมบัติกันบางคนมีนาอยู่เพียงกะฝักเดียวแย่งกันอยู่ นั้นคนที่เขาไม่แย่งใครคนดีผู้มีปัญญาจะไปหาเอาใหม่ จะไม่รบกวนพ่อแม่ แยกออกไปหากิน และจะมาสนองงานให้แก่พ่อแม่ด้วยความดีใจ

ท่านสาธุชนทั้งหลายการจะแผ่เมตตาสร้างความคิด ให้มีกำไรชีวิตแล้ว ท่านจะไม่มีอุปสรรคจกต้องทำแบบนี้ อย่าไปริษยาเขา ทำอะไรอย่าไปผูกพยาบาทพาดพาดเขา เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรกัน อย่างนี้ จะถูกนะ บาปย่อมระงับด้วยการไม่สร้างบาป ความคิดมีบุญต้องต่อคุณประโยชน์ ไม่ให้มีโทษเจือปนอยู่ในจิตใจแต่ประการใด เมื่อเป็นพระใจประเสริฐแล้ว รับผิดชอบได้เลยว่า ท่านทำงานไม่มีอุปสรรค จะไม่มีอะไรขัดขวางระหว่างทางด้วย

ท่านเป็นพระไปไหนมีคนไหว มีคนต้อนรับ มีเสน่ห์ มีมหานิยม มีคนนิยมชมชอบ มีคนประกอบกิจ รับผิดชอบไม่มีอุปสรรคอย่างแน่นอน

เมื่อปฏิบัติถึงโศภตญาณเข้าถึงจุดมุ่งหมาย โกลีฆานสมาบัติ นิโรธสมาบัติท่านจะพบข้อนี้ก็จะหาย
ตำรานี้ได้เอง และจะบอกได้ชัดเจนด้วยประการทั้งปวง

จะทอหูกอย่างไร เขาต้องทอกันอย่างไร จิตใจของท่านจะละเอียดอ่อนเหมือนคันหูกทำลูกคือเลี้ยง
ควาย มันจะต้องโง่มาก่อน จึงจะหาความฉลาดปราดเปรียวในหัวใจ หาที่พึ่งทางใจคือธรรมะ ท่านจะหาย
ปัญหานี้ได้ ท่านจะอธิบายได้ละเอียดอ่อนที่พูดนี้เป็นเปลือกเท่านั้น ถ้าแก่นแท้ท่านจะหายได้ด้วยตัวของ
ท่านอย่างแน่นอน

คนเจริญวิปัสสนาทำให้คนไม่ชั่ว รอยทำให้เกิดปัญญาเหมือนเราโง่มาก่อน จากเด็กเลี้ยงควายมา
ปฏิบัติเข้าความโง่ก็จะเกิดความถูก ความถูกจะรู้ความผิด จะมีชีวิตด้วยความเกิดผล คือปัญญาแหลมหลักปัก
ลงในหนทางและเดินทางโดยถูกต้อง

ผู้ปฏิบัติธรรมฐานโปรดเจาะแต่เรื่องของตนเอง อย่าไปเอาเรื่องของใครไม่ได้ เพราะมากเรื่องมาก
ราวตลอดรายการ มัวหาเรื่องให้มากขึ้น ทุกข์เรอเต็มเปาเต็มกระเป่าอยู่มากแล้ว ทำไมเอาทุกข์จรเข้ามาอีกเล่า
เอาทุกข์นอกประเด็นมาใส่ใจ ไหนเลยท่านจะพบพระ จะเจอก็เจอแต่แพะ จะเจอแต่แกะดำพบแต่อกุศลกรรม
ตลอดรายการ มีแต่เวรกรรมตามสนอง

ท่านทั้งหลายจงระงับเวรเสียอย่างจงเวรเลย อย่าไปว่าใครเขา ต่างคนต่างสร้างความคิดให้มีปัญญา
สำหรับคน มีพระประจำตัวเกิดจะประเสริฐศรี มีพระดีประจำบ้าน บ้านนั้นจะผาสุกกุหลานจะเป็นบัณฑิต
ลูกหลานจะได้ดีมีปัญญา ลูกหลานจะไม่เถียงพ่อเถียงแม่แต่ประการใด ลูกหลานจะตามใจพ่อแม่ ขอให้ท่าน
พบพระเสียก่อน เมื่อปฏิบัติพบพระได้ ท่านจะรู้เองว่าโศภตญาณเป็นประการใด

เพื่อเป็นทัศนศึกษาของผู้มาปฏิบัติธรรมฐาน ขอให้จิตเกาะอยู่ที่กรรมฐาน จงตัดปลิโพธกังวลเอา
ปัจจุบันวันนี้ จะปฏิบัติธรรมฐาน ได้รุ่งและปฏิบัติตามสัจจะมตตาสัมคัตติจะได้มีวินัย เกิดผลเมื่อใด ผลนั้น
จะส่งผลให้ท่านเอง โดยการปฏิบัติธรรม

บางคนจะมาอยู่ ๗ วัน อยู่ได้ ๒ วันก็หัวกระเป่ากลับแล้ว บอกว่ากับข้าวไม่ดี ที่อยู่ไม่ดี มีคนพูดจา
ไม่ไพเราะ อดทนอดกลั้นไม่ได้ มาเกิดอุปสรรคคิดหน้อยก็ทนไม่ไหวเดินทางต่อไปอีกหมื่นปีก็ไม่พบพระ
บันไดสวรรค์บันไดนิพพาน ต้องทำด้วยความเหนื่อยยาก ได้มาด้วยความลำบากอาบเหงื่อต่างน้ำ

จะสร้างความคิดโดยไม่เสียเงินเสียทองยังทนลำบากไม่ได้ท่านจะไปพบพระวัดไหนอีกเล่า พระที่
ไหนจะดีเท่าพระประจำใจของท่าน พระในใจไม่มีท่านพระในใจไม่มี ท่านจึงเป็นคนไม่ดี เช่นที่กล่าวมา จึง
กระเสือกกระสนทุรนทุรายหนีออกไป

บางคนไม่ลาหอบกระเป๋านี้ไปเลย บอกว่าที่นี่ไม่ดี อ้อ! ไซ้แล้ว ก็จิตของท่านไม่ดีต่างหาก พอจิตใจท่านดีอยู่ที่ไหนก็ดีหมด ท่านจะไม่มีอุปสรรคขัดขวางแต่ประการใด ขอให้ทำใจเถิดอย่าริษยาใครเขาเลย จงตั้งใจให้จริง ๆ

ทำทานแล้วอย่าเสียดายบำเพ็ญศีลแล้วต้องมีสติ บำเพ็ญภาวนาแล้วต้องให้มันติดปัญญา ถ้าไม่มีปัญญาแล้วเราก็หมดหวังหมดความตั้งใจท่านก็จะกระเสือกกระสนใจก็เกิดอดทนไม่ได้ ฝึกไม่ได้ ความสนใจก็ไม่มีแล้ว จะเอาสบายที่ไหนล่ะ ไม่มีทางเลยนะ สร้างความดีก็ต้องเหนื่อย สร้างความชั่วก็ต้องเหนื่อยเท่ากัน เอาดีหรือเอาชั่ว วกก็เลือกเอา เลือกเอาดีเถิด

การเมืองเรื่องกรรมะ

พระราชสุทธิญาณมงคล

๑๐ ธันวาคม ๒๕๖๖

ขอเจริญพรพี่น้องชาวไทยทุกท่าน

วันนี้ขอท่านสาธุชนพี่น้องชาวไทย โปรดสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัวที่พระองค์ได้พระราชทานรัฐธรรมนูญแก่ประชาชนชาวไทยสืบมา โดยที่เราสำนึกในหน้าที่ วันที่ ๑๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๖ นั้น สำนึกว่าเรามีสิทธิหน้าที่และรับผิดชอบอย่างเต็มที่แล้ว ประการที่ ๒ โปรดสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณพระเมตตาของพระองค์ ๑๐๐ ปีในปีนี ขอสาธุชนทั้งหลาย โปรดสำนึกในหน้าที่ **สมัญญา** คือ วันนี้ อีกวันหนึ่งด้วยและวันนี้ ๒๕๖๖ เป็นวันรัฐธรรมนูญ ที่พระองค์ได้พระราชทานรัฐธรรมนูญนั้น แต่คำว่ารัฐธรรมนูญ แปลว่า กรรมะของชีวิตเป็นสภาพข้อคิดของประชาชนชาวไทย

วันนี้จะขอชี้แจงในเรื่อง วิถีทางออกของการกำหนดจิตของกรรมะชีวิตนั้น การเมืองเรื่องกรรมะอย่างไร กรรมะคือกรรมะ ชีวิตนี้เดินทางไปด้วยความถูกต้อง และจุดมุ่งหมายปลายทางของชีวิตด้วยกฎจรรยาของชีวิตโดยที่ ทั่วหน้ากัน ต้องการให้ประชาชนชาวไทยมีความสุข ความเจริญ มีสภาพชีวิตเป็นอยู่ด้วยดี รักสามัคคีมีปัญหา สัจจะ เมตตา สามัคคี มีวินัย ต้องสำนึกสมัญญาในหน้าที่ แต่เสียขายเหลือเกินว่าพี่น้องชาวไทยทั้งหน้าที่การงาน ไม่รับผิดชอบตัวเองแต่ประการใด นี่หรือกรรมะชีวิตที่พระองค์ได้พระราชทานให้มาตลอดกาล มิใช่พระราชทานให้เฉพาะ ๒๕๖๕ หรือวันที่ ๑๐ ธันวาคม เท่านั้น แต่ให้มาก่อนแล้วนานตั้งแต่สมัยสุโขทัยเป็นราชธานี ก็องค์พระมหากษัตริย์ชาติธรรมราชประเพณีมีมานานแล้ว เราจะพูดให้สั้นเข้ามาตั้งแต่พระเจ้าตากสินมหาราชท่านพระราชทานพระบรมราโชวาทและข้อคิดไว้ "คิดถึงพ่อ พ่ออยู่คู่กับเจ้า ชาติของเราคงอยู่คู่พระพุทธศาสนา ศาสนาอยู่ยงคู่องค์กษัตริย์พระศาสดาฝากไว้ให้คู่กัน" พระมหากษัตริย์ของเรานี้ให้ประชาชนมีประชาธิปไตยมานานแล้ว และพระองค์ก็สร้างวังและสร้างวัด พระพุทธศาสนาเป็นแกนหลักของชีวิตให้กับประชาชนชาวไทยเดินทางไปไม่พลาดคิดมีตั้งต้นกลกับต้น ต้นหน ปากเรือไปเหนือล่องใต้

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ท่านก็ทรงตั้งปณิธานว่า "ตั้งใจจะอุปถัมภ์ก ขยายพระพุทธศาสนาป้องกันขอบขัณฑสีมารักประชาชน และมนตรี ท่านก็รักประชาชนตลอดรัชกาลที่ ๖ คือพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงนำสถาบันหลักที่ ๓ มาเป็นธงไตรรงค์คือ ขาวบริสุทธิ์ ศรีสวัสดิ์ หมายถึงพระไตรรัตน์ และธรรมคุ้มจิตใจ แดงคือโลหิตของเราชาวไทย ซึ่งยอมสละได้เพื่อรักษาชาติ ศาสนาน้ำเงินนั้น หมายถึงศรีโสภณ อันจอมประชาชนนั้น ไว้เป็นส่วนองค์แสดงให้เห็นถึงจิตใจที่มีความผูกพัน ระหว่างทั้งชาติ

ศาสนา พระมหากษัตริย์จึงนำมาผนวกวาทกันเป็นสัญลักษณ์อันสำคัญเรียกว่า ธงไตรรงค์ ดังกล่าวมาจนบัดนี้

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านก็ยังตั้งปณิธานในพระทัย ให้แก่ประชาชนมีประชาธิปไตยว่า "ใครมาเป็นเจ้าเข้าครองคงจะต้องบังคับขับไล่ เทียวเข็ญเย็นคำกรำไป ตามวิสัยเชิงเช่นผู้เป็นนาย เขาจะเห็นแก่หน้าข้าชื่อ จะนับถือพงศ์พันธุ์นั้น น้อย่าหมายไหนจะต้องเหน้อยยากลำบากกาย ไหนจะอายทั่วทั้งโลก" นี่เป็นปณิธานของท่าน แสดงว่าประชาชนชาวไทยนั้น มีประชาธิปไตยจริงๆ แต่เสียใจด้วยคนไทยไม่ใช่สิทธิ ไม่ใช่หน้าที่การงาน ไม่รับผิดชอบ ไหนเลยจะอยู่ประกอบด้วยประชาธิปไตยอย่างเรียกว่า ธรรมะกับประชาธิปไตย หรือการเมืองเรื่องของธรรมะในวันนี้มีความหมายมาก

เพื่อไม่ให้เสียเวลาในที่นี้ ขอพี่น้องชาวไทย โปรดได้รับทราบ ว่า การเมืองเรื่องธรรมะ ของผู้จัดรายการคือ คุณ วรรณิการ์ ธรรมเกษร ขอฝากเอาไว้ยังเหตุผล อาตมาดีใจมากที่ได้มาชี้แจงแสดงในวันนี้เพื่อต้องการให้พี่น้องชาวไทยได้ทราบถึงว่าการเมืองเรื่องธรรมะ ธรรมะกับประชาธิปไตยเป็นเรื่องอันเดียว เพราะก่อนจะมีเมืองต้องมีบ้านก่อน มีผู้ปกครองมีพ่อแม่ ถึงจะมีลูกมีหลาน ก็มีหมู่บ้าน ตำบล มีตำบลก็มีอำเภอมีจังหวัด หลายจังหวัดก็มีอะไรก็มีเขต มีขันขัติมา บ้านก็ต้องมีรั้ว มีขอบเขต ขันขัติมานี้ ประชาธิปไตย ไม่ใช่ประชาธิปไตยนอกเขตขันขัติมา นอกเขตบ้านเห็นจะใช้ไม่ได้ดังกล่าวม ประเด็นแรก การพัฒนาทางการเมือง ซึ่งมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของคนมากแม้จะเกิดการขัดแย้งทางการเมืองกันเพียงระยะสั้น ๆ ก็ตามแต่กระทบกระเทือนทั้งภายในประเทศ จนถึงต่างประเทศด้วยและการกระทบกระเทือนทั้งทางเศรษฐกิจ ทางสังคม ทางศาสนา ธุรกิจการท่องเที่ยว เป็นต้น จะกระทบกันไปมาก เพราะฉะนั้น คนที่เข้ามาดำเนินการในการเมืองหรือการหมู่บ้าน ผู้ปกครองบ้าน มีพ่อแม่แม่ เป็นต้น ถ้าพ่อแม่ไม่ดีสร้างความไม่ดีให้กับลูก ทำให้ลูกไม่รักหลาน รักลูกไม่รักวิธี ทำความไม่ดีให้ลูกแล้ว ลูกจะเป็นใจนี้ก็การบ้านและการเมือง เพราะการเมือง การบ้าน การวัดมันอยู่ด้วยกัน กลุ่มวัดกลุ่มบ้านและกลุ่มเมืองไม่ระคายเคืองกัน เป็นต้น ต้องเข้ากลุ่มสามัคคีเอกภาคกันให้ได้ นี่คือนโยบายประชาธิปไตย

เพราะฉะนั้น การเมืองที่จริงแล้ว หลักของพระพุทธศาสนาจะพูดถึงธรรมะ พระพุทธเจ้าได้ทรงแสดงเป็นอันมากผู้ที่ใช้อำนาจในทางการเมืองการบ้าน ผู้ปกครองบ้านปกครองเมืองหรือพ่อแม่ปกครองลูก เป็นต้น แบ่งเป็น ๓ กลุ่ม

กลุ่มที่ ๑ คือ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อันที่จริงคนกลุ่มนี้เป็นคณะบุคคลที่เสียสละตัวเอง ทนความเหน้อยยาก การสบประมาท ถูกดูถูกหมิ่น ความสูญเสียเพื่ออาสาสมัครมาทำงานให้แก่ชาติบ้านเมือง พื้นฐานสำคัญของท่านเหล่านี้ ก็คือความเป็นสัตบุรุษพระพุทธเจ้าทรงนิยามเอาไว้สำหรับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรนี้คือ ธรรมะ พระพุทธเจ้าทรงแสดงเอง สภาใดไม่มีสัตบุรุษ สภานั้นไม่ชื่อว่าสภาคนใดที่พูดไม่เป็นธรรมคนนั้น ไม่ชื่อว่าสัตบุรุษ ฉะนั้น ประเด็นสำคัญอยู่ที่ว่าท่านเหล่านั้นพร้อมจะแสดงความเป็นสัตบุรุษหรือไม่

ประการใด เราไม่สงสัยในความรู้ของท่าน แต่สิ่งที่เราสงสัยมากก็คือ คุณธรรมภายในใจของท่านเหล่านั้น เพราะ ความเป็นสัตบุรุษจะต้องมีพื้นฐานที่ประกอบไปด้วยคุณธรรม ๘ ประการ คือ

๑. สัทธัมมสมันนาคโต ประกอบด้วย สัทธรรม ๗ ประการ ได้แก่ มีศรัทธา มีความละเอียดรอบาป มีความกลัวบาปเป็นพหูสูต มีความเพียร มีสติมั่นคง และมีปัญญา

๒. สัปปริสภัตติ ภักดีสัตบุรุษ คือคบหาบุคคลที่ประกอบด้วยสัทธรรม ๗ ประการข้างต้น เป็นมิตรสหาย

๓. สัปปริสจินตี คิดอย่างสัตบุรุษ คือ จะคิดสิ่งใดก็ไม่คิดเพื่อเบียดเบียนตนและผู้อื่น

๔. สัปปริสมันตี คือ ปรักษาอย่างสัตบุรุษ คือ จะปรักษาการใดก็ไม่ปรักษาเพื่อเบียดเบียนตนและผู้อื่น

๕. สัปปริสวาโจ พุดอย่างสัตบุรุษ คือ พุดแต่คำที่ถูกต้องตามวจีสัจจวิริต ๔

๖. สัปปริสกัมมันโต ทำอย่างสัตบุรุษ คือ ทำการที่ถูกต้องตามกายสุจวิริต ๔

๗. สัปปริสทิฐฐิ มีความเห็นอย่างสัตบุรุษ คือ มีสัมมาทิฐิ เช่นว่า ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว เป็นต้น

๘. สัปปริสทานัง เทติ ให้ทานอย่างสัตบุรุษ คือ ให้ตามหลักสัปปริสทานเช่น ให้โดยเอื้อเพื่อทั้งแก่ของที่ตัวให้ ทั้งแก่ผู้รับทาน ให้ของบริสุทธิ์ให้โดยเข้าใจถึงผลที่จะตามมา เป็นต้น

คุณสมบัติเหล่านี้ ถือเป็นคุณสมบัติหลัก แต่ในภาคปฏิบัติ พระพุทธเจ้าทรงสอนก็ทรงแสดงในลักษณะที่เป็นศิลปะในการใช้ธรรมะไว้ หมายความว่า เราใช้ธรรมะข้อใดก็ตาม เราต้องอาศัยความรู้ที่เหมาะสม ทรงแสดงว่า บุคคลจะต้องประกอบด้วยคุณธรรม คือเป็นผู้รู้จักเหตุ รู้จักผล รู้จักตน รู้จักประมาณ รู้จักกาลเวลา รู้จักประชุมชน รู้จักเลือกคบหาสมาคมกับคน เพราะฉะนั้น ถ้าหากว่าท่านประกอบด้วยสัตบุรุษ สัปปริสธรรมเหล่านี้ ท่านจะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่ดีได้

กลุ่มที่ ๒ คนที่จะทำหน้าที่ในการบริหารบ้านเมืองหรือรัฐบาล ก็คือ ผู้ที่ทำหน้าที่ดูแลคุ้มครองบริหารบ้านเมือง งานหลักก็คือ ๑. ป้องกัน ๒. บำบัด ๓. บำรุง เป็นต้น คำว่าป้องกัน นี้หมายความว่าอะไร งานปกป้องสิ่งที่เป็นภัยเป็นอันตรายที่จะเกิดขึ้นแก่ชาติบ้านเมืองของเรา เป็นต้น บำบัด คือเห็นว่าจะอะไรที่เป็นอุปสรรค เป็นปัญหาเป็นความเดือดร้อน เป็นความทุกข์ทรมานของประชาชนและประเทศชาติ ก็ต้องขจัดปัญหาเหล่านั้นออกไปให้จนได้ ส่วนบำรุง หมายความว่าอะไร หมายถึงอะไรเป็นความดีงาม เป็นประโยชน์ เสริมสร้างให้เกิดความมั่นคงมั่งคั่ง ก็ต้องสร้างสรรค์ พัฒนาให้เกิดขึ้นตลอดจนธรรมเนียมและระบบประเพณี เป็นต้น การรักษาความเจริญก้าวหน้าได้ ด้านต่าง ๆ ที่ดีงามอันมีอยู่แล้ว ก็พยายามรักษาไว้ให้จงได้ ผู้บริหารประเทศพึงยึดมั่น ในหลักของทศพิธราชธรรม ราชสังคหัตถุซึ่งเป็นธรรมะของผู้ปฏิบัติของผู้บริหาร ผู้บริการทุกจุดเพื่อเป็นหลักในการบริหารงาน บริหารคน จนถึงบริหารประเทศชาติต่อไป

ทศพิธราชธรรม ได้แก่

ทาน การให้เป็นการกระทำเพื่อบูชาความดี หรือเพื่อสงเคราะห์อนุเคราะห์ ก็ตาม

ศีล ควบคุมความประพฤติปฏิบัติของตนให้อยู่ในฐานะที่เหมาะสมไม่ควรไม่ทำตนให้เป็นพิษเป็นภัยต่อคนอื่น

บริจาคจะ สละประโยชน์สุขต่าง ๆ ที่ตนเองจะได้ ควรจะมี ควรจะเป็นเพื่อเสริม ส่งเสริม สร้างสรรค์พัฒนาประเทศชาติให้มีความเจริญก้าวหน้าเพื่อประโยชน์สุขให้แก่ประชาชนชาวไทย

อาชชวะ มีความซื่อตรงต่อตนเอง ต่อบุคคลอื่น ต่อกฎเกณฑ์ แบบแผนทั้งหลาย

มัททวะ มีความอ่อนโยน มีอหฺมาลัย น่ารัก น่าเคารพ น่านับถือ น่าศรัทธา น่าบูชา เพราะการบริหาร บ้านเมืองนั้น ไม่ได้อยู่ที่การแสดงอาญาสิทธิ์ แต่อยู่ที่ศรัทธาของชาวบ้าน ถ้าประชาชนเขาเคารพนับถือ ศรัทธาแล้ว แม้จะไม่มีอะไร เราก็ให้ความเคารพนับถือยำเกรงถ้าเขาเคียดแค้นชิงชัง แล้วจะมีอะไรก็ป้องกันไว้ ก็ป้องกันไม่อยู่แต่ประการใด

ตบะ ตัวนี้แปลว่า ความเพียรพยายามหรือว่าการรู้จักใช้พระเดชในคราวที่เหมาะสมที่ควรอย่างยิ่ง เป็นต้น

อภฺโกธะ ทำอะไรไม่มีเมตตาจิตต่อประชาชน ต่อคนทั้งหลายสม่ำเสมอ ไม่เป็นเราเป็นเขาโอ้อวด อารี วิจิไพเราะ สงเคราะห์ทุกคน ต้องวางตนให้เป็นกลาง เป็นต้น

อวิหิงสา ไม่เบียดเบียน ประทุษร้ายบุคคลอื่นทั้งด้านกาย วาจา และแม้แต่ความคิด

ขันติ อุดกัสน์ อุดอมอดทนต่อความวิปริตแปรผัน และแปรปรวนของธรรมชาติ การกิจการงานที่จะต้องจัดต้องทำทุกขเวทนาที่เกิดขึ้น อารมณ์ที่มีลักษณะขุํยวู ขุํยววนสูง เป็นต้น

อวิโรธนะ หมายความว่า ไม่ประพฤติให้ผิดกฎเกณฑ์ จาริตประเพณี แบบแผนที่ดีงามทั้งหลาย พุดง่าย ๆ ก็คือ มีปัญญาตามคุมตัวเองได้ ยิ่งไปกว่านั้น ท่านยังได้แสดง **ชาตสังคัตถุ ๔** ประการ ดังต่อไปนี้

๑. **ธัสสมะระ** ผลาดในการส่งเสริมงานอาชีพของอาณาประชาราษฎร์ในแต่ละสาย ไม่ว่าจะการ เกษตรกรรม การกสิกรรม และการเลี้ยงสัตว์ การประมง อุตสาหกรรมต่าง ๆ เป็นต้น

๒. **บุริสเมระ** ผลาดในการใช้คน การส่งเสริมคน สนับสนุนคน มอบหมายให้คนทำงาน เรียกว่า ใช้คนเป็น

๓. **สัมมาปาสะ** มีงานสังคมสงเคราะห์เป็นการลงทุนให้แก่ ประชาชนซึ่งยังไม่พร้อม โดยการ จัดสรรที่ดินให้ มีการส่งเสริมในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เขาสามารถช่วยตัวเองได้ เป็นต้น

๔. **วาชเปยะ** พุดจาถ้อยคำที่ไพเราะ อ่อนหวาน เข้ากันได้ สร้างความศุติมจิตใจ ได้แก่ การ ประชาสัมพันธ์ซึ่งมีประสิทธิภาพ ที่เป็นตัวกลาง อธิบายให้เหตุผลแก่ประชาชนภายในชาติได้ การ ประชาสัมพันธ์เป็นงานหลักต้องพุดจาทันให้เกิดความเข้าใจ ปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ที่มีอยู่ในสังคมนั้น มักเกิดจากการประชาสัมพันธ์ไม่มีประสิทธิภาพหากใช้การประชาสัมพันธ์ไม่ถูก ไม่ควรแทนที่จะลดความ รุนแรง จะกลายเป็นกระพือโหม ให้เกิดความรุนแรงมากขึ้น ถ้าใช้วจาในลักษณะศุติม ชื่นใจ สร้างความ ซาบซึ้ง ความประทับใจต่อกันและกันได้ ก็จะสามารถบริหารบ้านบริหารเมือง ให้เป็นไปได้ด้วยดีเป็น ประการสำคัญ ในการพัฒนาสังคมนี้ พระพุทธศาสนาองว่าสังคมเป็นเรื่องของคนจำนวนมากบ้างน้อย บ้างอยู่ร่วมกันหากสามารถพัฒนาปัจเจกชนแต่ละคนให้เป็นคนดีมีศีลธรรมแล้วการสร้างปัญหาทางสังคมก็ จะลดน้อยลงไปได้

จุดเน้นของพระพุทธศาสนาจึงมุ่งไปที่การพัฒนาจิตพัฒนาการศึกษาพัฒนาเศรษฐกิจ พัฒนาสังคม สำนึก

พฤติกรรมของคนภายในสังคม โดยพยายามให้ปัจเจกชนแต่ละคนภายในสังคมปฏิบัติตามหลักของศีล ๕ ประการ เป็นต้น งดเว้นการล่วงละเมิดในสวัสดิภาพร่างกายของคนอื่นไม่ล่วงเกินทรัพย์สินเงินทองของคน อื่น ไม่ล่วงเกินในคูครองของกันและกัน ดิคต่อพุดจาทัน โดยคำสัตย์และคำจริง พุดจริง ทำสิ่งทุกสิ่งให้ได้งัด เว้นจากการคิมสิ่งเสพติดให้โทษทั้งหลาย จนถึงงดเว้นอบายมุขทั้งหลาย

การบริหารบ้านเมืองนั้น บริหารบ้านเมือง มีความรู้ มีคุณธรรม เหมาะแก่สถานะของตน จะใช้ ความรู้เหล่านั้น ในการแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ออกมาตามระบบตามระเบียบตามการกระทำของตนทุก ประการ ชรรมะกับการเมืองนี้ พัฒนาบ้านเมืองโดยมีคุณธรรมพัฒนานำอำนาจตุลาการ ซึ่งเป็นกลุ่มที่๓ คือ อำนาจตุลาการ หลักของฝ่ายตุลาการก็คือ ประสิทธิ์ประสาทความเป็นธรรม ความมีคุณธรรม ความยุติธรรม ที่คนที่ทำงานด้านนี้ เป็นต้น จะต้องมีความรู้ในกฎหมายว่ากระทำอะไรผิด อะไรถูก รู้จักเหตุ รู้จักคดี รู้จัก สงบระงับแห่งคดี รู้จักหลักวิธีการจะให้คดีเหล่านั้น สงบที่สำคัญอย่างยิ่งก็คือ ทุกฝ่ายมีความพอใจ จิตใจของ บุคคลเหล่านั้นจะต้องไม่ลำเอียงด้วยอคติ ไม่ลำเอียงเพราะความรักใคร่ **ฉันทาคติ** ไม่ลำเอียงเพราะไม่ชอบ กัน เรียก **โทสาคติ** ไม่ลำเอียงเพราะหลงเรียกว่า **โมหาคติ** ไม่ลำเอียงเพราะกลัวเรียกว่า **ภยาคติ** เป็นต้น คนที่ ทำงานด้านนิติบัญญัตินี้ พหริหารประเทศชาติไปด้วยดี สมความมุ่งมาดปรารถนาทุกประการ อาตมาก็ได้ ชี้แจงแสดงมาในหัวข้อการเมืองเรื่องธรรมะ ก็ขอยุติไว้ก่อน ณ โอกาสบัดนี้ขอเจริญพร

ถอดเทปโดย : พันเอกหญิงวิมา ฑุงคสวัสดิ์

ปัญญาในการแก้ปัญหา

พระราชสุทธินาถมงคล

๘ มีนาคม ๒๕๓๗

เจริญพรผู้ปฏิบัติธรรมทุกๆ ท่านที่ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติ ท่านมาปฏิบัติกรรมฐาน ก็คือมาบวชตัว ท่านเอง มาสร้างบุญสร้างกุศลของท่านเอง ไม่ใช่สร้างอย่างอื่น ไม่ใช่ไปสวรรค์นิพพาน ต้องการมาสร้างบุญให้เกิดความสุข ให้เกิดความสนุกในการทำงาน

ถ้าท่านรู้ว่าบุญคือความสุข รู้ว่าปฏิบัติจิตใจให้สะอาดจึงจะมีความสุข ท่านจะปราศจากทุกข์ มีความสุขด้วยความไม่มีมลทินในจิตใจ และท่านจะรู้ต่อไปว่า ความสุขเกิดจากความสงบเงียบสงัด ปฏิบัติเห็นแจ้งของจริง เห็นทุกสิ่งมีเหตุผล ถึงจะเรียกว่าได้กุศลในการบวช

ไม่ใช่ว่ามาบวชซึ่งพรหมณ์ตามที่เขาเรียกกัน เราไม่ใช่พรหมณ์ แต่เห็นว่ามันโกนผม ก็เลยเรียกว่าพรหมณ์ ไม่ใช่ซะ! เรียกกันไปตามสั๊กแต่ที่เขาเรียกกันเท่านั้น หรือบางแห่งเรียกศีลจารีณีสตรีผู้ทรงศีลก็ไม่ใช่อีก ไม่ใช่หญิง ไม่ใช่ชาย ปฏิบัติเข้าถึงพุทธะไม่ลดละภาวนาอย่างนี้เป็นต้น

โปรดได้ตั้งใจฟังโอวาทเพื่อไม่ให้เสียเวลาในที่ประชุมท่านต้องการมาบวชตรงไหน ได้กรรมฐานตรงไหน แก้ไขปัญหาได้อย่างไร ขอท่านตั้งใจฟังสืบไป ณ โอกาสบัดนี้ ขอเจริญพรทุกๆ ท่าน

อาตมาขอแสดงความยินดี และอนุโมทนาแก่ผู้ใคร่ธรรมทุก ๆ ท่าน ทั้งโยมหญิง โยมชายในวันนี้ที่ท่านเห็นความจริงใจเกิดขึ้น ท่านรักตัวไม่กลัวตายเสียสละเวลามาสร้างบุญให้กับตัวเอง

บุญประเภทที่ทำให้ตัวเองนี้ มีคนทำน้อย ไปสร้างบุญนอกตัวเองกันหมด ถึงได้วุ่นวายแก้ปัญหาไม่ได้ รู้แต่ของปลอม ไม่รู้ของจริง

ที่เรามานี้ต้องการทราบชีวิตจริงเป็นอย่างไร มาแสวงหาความสุขอย่างไร จะฝึกให้จิตอดทนอย่างไร และชีวิตจริงอยู่ตรงไหน ชีวิตปลอมอยู่ตรงไหน เราอยู่ที่บ้านมีแต่ชีวิตที่จอมปลอมหลอกลวงตลอดรายการ

เรามาหาทางสงบ ก็ต้องการให้มีใจประเสริฐ ต้องมาฝึกให้ชีวิตนี้ต่อสู้กับการงานและหน้าที่ ต้องสร้างความดีให้แก่ตัวเองอย่างนี้มีคนทำน้อย ไปสร้างความดีให้คนอื่นโดยไร้เหตุผลโดยไม่เอาความสุขของเขามาเป็นความสุขของตน แล้วเอาความทุกข์โยนให้เขาไปเป็นที่น่าเสียดาย ขอฝากท่านทั้งหลายไว้ด้วย

เดี๋ยวนี้เกิดกลียุคแล้ว คนไร้คุณธรรมมากคนไม่มีสมบัติมนุษย์ อาตมาไปพบของจริงเลยคือ ลูกฆ่าแม่ที่

สุราษฎร์ธานี เมื่อเร็ว ๆ นี้ ฆ่าสมภารที่ อ.อินทร์บุรี สมภารก็อายุ ๘๐ กว่าแล้ว นำเสียดาย ได้เงินไปหมิ่นเดียวเท่านั้น

คนไร้ศีลธรรม ขาดคุณภาพ คนเราเดี๋ยวนี้มันขาดคุณภาพ ชีวิตคนมันตก คุณภาพของคนไม่มี จึงสร้างความดีกันไม่ได้ นี่หรือชายไทย ชาวพุทธที่ปากเป็นบุญใจเป็นบาป จึงได้ฆ่าพ่อแม่ ฆ่าพระได้ลงคอ เดี่ยวนี้เกิดฟ้าผ่าแผ่นดินสูงอย่างไรเราก็ไม่ทราบ

นี่แหละเกิดกลียุค คนละล้มหายตายจากกันมากมาย คนอายุสั้นมาก ถ้าใครรู้แล้วหลบเข้าร่วมโพธิ์ร่วมโพธิ์ บำเพ็ญจิตภาวนา สร้างบุญสร้างกุศลให้แก่ตัวเอง จะปลอดภัยในชาติและทรัพย์สิ้นจะมีที่พึ่งติดตัวของท่านไป

เดี๋ยวนี้ไปทั่วรับบุญกันมากมายปากเป็นบุญใจเป็นบาป ถ้าใจเป็นบุญแล้วท่านจะทะเลาะกันใหม่ จะกินแกล้งใจกันใหม่ บ้านเดียวยังนั่งทะเลาะกัน พี่น้องยังทำลายกัน สามภรรยาที่แกล้งใจก็หาความสุขในครอบครัวไม่ได้เลย ตรงไหนล่ะที่จะแก้ปัญหาของท่าน

ทางออกของท่านจะออกด้วยวิธีไหน จะออกด้วยวิธีดีมีสุรา เล่นการพนันนั่งทะเลาะกันด้วยความโมโหโทโสอย่างนั้นหรือ หรือจะหาทางออกด้วยการไปหาความสงบ

การปฏิบัติกรรมฐาน เป็นทางออกที่ดีมาก เราจะได้เดินทางไปด้วยความถูกต้อง การพิสูจน์ความถูกต้องคือใช้หลักพระพุทธศาสนา ใช้ศีลข้อเดียวก็ถูกต้องแล้ว

ศีลนี้ไม่ใช่ไปปรับกับพระสงฆ์องค์เจ้า ท่านมี ปกติคือกรรมฐาน ก็เสริมจิตใจให้ท่านมีศีล ไม่ใช่รับแล้วจะมีศีล นั่นเป็นการรับศีลกับพระเรียกว่าศาสนพิธี ทำกันได้ทุกบ้านทุกเมือง ทำทุกครอบครัว แต่ไม่มีศีลอยู่ในจิตใจ

ต้องเจริญพระกรรมฐาน จึงจะมีสติสัมปชัญญะเป็นศีลเป็นสัจย์ เป็นการกำจัดจิตใจที่เศร้าหมอง ให้ส่องใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมือนทองคำธรรมชาติที่หล่อเหลา ให้มันผุดขึ้นมาเองไม่ใช่เรียนหนังสือ

เรียนหนังสือแล้วดีได้ที่ไหนดีไม่ได้หรอก มันต้องสร้างความดีให้แก่ตัวเอง คือเอาบุญมาใส่ใจ ให้ใจมีความสุข ท่านจะหาทางออกไปช้อปไปทั่ววัดโน้นทั่ววัดนี้ ท่านจะได้อะไรเกิดขึ้นเสียเวลากาลของท่าน นำเสียดาย นำใจหาย

น่าจะคิดถึงตัวเองว่า บุญคืออะไร บุญคือความสุข เราจะต้องหาความสุข เกิดจากตรงไหน บุญกุศล เกิดที่ไหน ไม่ใช่เอาเงินมาทำบุญกับอาตมาแล้วก็ได้บุญ ไม่จริง ไม่ได้บุญตรงนั้นเลย

บุญอยู่ที่ตัวท่าน ใช่ไหม ถ้าท่านมีแต่ความทุกข์ มีแต่ทรมาณจิต มีแต่ความเศร้าหมองใจ ใจไหนเลยละ ท่านจะมีบุญวาสนากับเขา คนไร้บุญจะขาดวาสนา คนขาดวาสนาจะไม่นำพาส่งผลกุศลก็ไม่ได้ ทำอะไรก็ ผิดหวัง ทำอะไรก็ไม่ไ้ผล ท่านจะได้อันใดสงฆ์ตรงไหนเล่า

ไม่ใช่บวชชีพร้าหมณ์ไปสวรรค์นิพพาน ที่พระเจ้าสอนกันตามวัด ไปสวรรค์นิพพานหมด แต่สมบัติ มนุษย์ไม่มีเลย คนที่มีมนุษย์สมบัติเมื่อใด บ้านนั้นจะไม่ทะเลาะกัน จะยิ้มแย้มแจ่มใสสามีภรรยาจะเป็น เพื่อนคู่คิดเป็นมิตรคู่บ้าน

คนที่ทะเลาะกันถึงจะมีความรู้เป็นปริญญาเอก อาตมาไม่สนใจคนประเภทนี้ คนไร้บุญเหมือน ดั้นไม้ไ้ไรใบ ขาดวาสนาเสียจริง ๆ

การเจริญกุศลภาวนาต้องการมาบำเพ็ญศีลให้เกิดผล บำเพ็ญสมาธิให้เกิดประโยชน์ของตนปัญญา คือตัวแก้ปัญหามา มาสารวมแปลว่าสะสมสติสังวร แปลว่าสัมปชัญญะ มีความรู้ตัวอยู่ในจิตใจที่ถูกต้อง เกิดสมาธิเกิดจิตภาวนา สะสมหน่วยเกิดไว้ในชีวิตของท่านแล้วนั้นแหละตัว **ปัญญา** ทำให้เกิดระว่างไม่ ประมาทระว่างนอก ระว่างใน ระว่างจิตระว่างใจระว่างจิตที่เป็นพิษเป็นภัยแก่ตัวเอง

จิตเป็นธรรมชาติที่คิดอ่านอารมณ์ ถ้าคิดไปตามอารมณ์ของตน ตามใจตน ตามอารมณ์ของเรา **จะไร้ผล** ท่านจะเอาดีไม่ได้ ต้องฝืนใจ

การเจริญกรรมฐานต้องการฝืนจิตไม่ให้มีพิษเพราะจิตเปรียบเหมือนน้ำย้อมไหลไปสู่ที่ดำ ถ้าเราไม่มีท่านบัก นั้นน้ำด้วยสีคือสติสัมปชัญญะแล้ว จิตใจของท่านจะเหลวไหลแตกกลายไปสู่ที่ดำ เป็นการถูกใจ ไม่มีการถูกต้อง

ท่านทั้งหลายอ้อ นานาจิตตัง จิตไม่เหมือนกันเลย เพราะต่างถิ่นต่างฐานต่างฐานะ พ่อแม่ก็ไม่เหมือนกัน วงศ์ตระกูลก็ไม่เหมือนกัน พี่น้องท้องเดียวกันนิสัยก็ไม่ตรงกัน ไม่ใช่ว่าคนมีความรู้ดีจะเป็นคนดีนะ อยู่ที่ **นิสัยดีหรือไม่ดี** ต่างหาก

ถ้านิสัยดีจะมีปัญญา จะรู้มากรู้น้อยไม่สำคัญ อยู่ที่นิสัย นิสัยแปลว่าแบบอย่าง เรามาฝึกแบบ **มีตัวอย่างที่ดีของตัวเอง** เราจะได้รู้ว่าอ่านตัวออก บอกตัวได้ใช้ตัวเป็นอยู่ตรงไหน ในแง่คิด ในแง่มุมมอง ในแง่เหลียวซ้ายแลขวา ในแง่หันมุกกลับนี้แหละท่านถึงจะได้รู้ว่าท่าน**มีปัญญา** รอบรู้ในกองการสังขาร

ถ้าท่านมานั่งเจริญกรรมฐาน บำเพ็ญจิตภาวนาแล้ว ท่านจะยังไม่ทราบที่ท่านมีปัญญา ต้องไป
ประสบการณ์ด้วยตนเอง ถึงจะรู้ว่าปัญญาแก้ปัญหาคือตรงไหน

ถ้าไปประสบอุบัติเหตุหรือประสบทุกข์ขึ้นมาปัญญาที่สะสมไว้จะออกมาแก้โยนโยนอย่างนี้ ทำ
อย่างนี้ ทำอย่างนั้น ท่านถึงจะรู้ว่าท่านมีปัญญา แก้ปัญญาได้ อย่างนี้ ถึงจะถูกต้อง

ไม่ใช่ปัญญาในหนังสือ ปัญญาที่เรียนเป็นคอกเตอร์ หรือตำราที่เรียนมาจากครูบาอาจารย์เป็นตำรา
เหตุผล ๒ ประการ

๑. พระพุทธเจ้าบังคับให้เรียนหนังสือให้มีวิชาใส่ตัวมองก่อน และบังคับต่อไปคือ

๒. มีวิชาต้องใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง เรียกว่าปฏิบัติธรรมมีกิจกรรมส่งเสริมวิชาการให้สูงขึ้น

ไม่ว่ามีความรู้เท่ากันเหมือนกันหมด เรียนกันทั้งหมด แต่ความดีไม่เท่ากันมันจึงลักลั่นกัน
คนเราจึงนานาจิตตังจิตนิสัยไม่เหมือนกัน

เราคนเดียวก็ไม่เหมือนกัน ตั้งแต่เข้ามาอารมณ์เสียตอนบ่ายอารมณ์ดี เดี่ยวสับสนอลหม่านในตัวเอง
ไม่ใช่หรือ ตัวเองก็มีทั้งดีทั้งชั่ว อย่าไปตีความผิดเราทุกคนพร้อมด้วยอาดมาก็มีทั้งดีทั้งชั่วแต่ปัญหามีอยู่
อันหนึ่งคือ ต้องกำจัดความชั่วออกจากตัวให้ได้ ต้องพยายามอย่างยิ่ง

เอาอะไรมากำจัด เอาศีลมากำจัด ศีลแปลว่าปกปิดคืออยู่ตรงไหน อยู่ที่เจริญกรรมฐาน กำหนดจิต
ให้มีสติทุกอิริยาบถ จะยืนเดินนั่งนอน เหลียวซ้ายแลขวา กู้เหยียดเหยียดขา มีสติหน้อยได้ไหม กู้หนอ
เหยียดหนอ เป็นต้น มีสติสัมปชัญญะ นั่นแหละรู้ตัว รู้ที่มันจะออกมาบอกเรานี้ชเป็นปกติ มีมารยาท
ตลอดรายการ

จะทำอะไรก็มีระบบ มีระเบียบเพียบด้วยวินัย ถูกแบบ ถูกบท หมดจดทุกประการ จะเป็นแม่บ้าน
การเรือนเกษตรศาสตร์ก็ตาม จะมีระบบไปหมด นี่ก็ศีลใช้หรือไม่

ถ้าโยมขาดสติสัมปชัญญะ จะเป็นพ่อบ้านก็เป็นพ่อบ้านที่ไม่ดีจะเป็นแม่บ้านก็เป็นแม่บ้านที่ไม่ดี
นุญแจกแตกลาญ มันอยู่ตรงนี้

การเจริญกุศลภาวนา ต้องการบำเพ็ญศีลต้องการเอาศีลมาไว้ในใจ คือมีสติประจำจิตประจำใจของ
ตน และมีความรู้ตัวเป็นสัมปชัญญะปีพพะเป็นตัวเหตุผล ทำให้คนสร้างกุศลจิต ตัวสำรวจจิตคือตัวสติ
สำรวจเข้าไว้ระลึกเสมอว่าเราทำอะไรอยู่ ณ บัดนี้

ขณะนี้ปัจจุบันเป็นตัวสัมปชัญญะเรียกตัวรู้ มาผนวกบวกรันเรียกว่าตัวปัญญารอบรู้ในกองการสังขาร โยมจะได้อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็นเป็นปัญญารอบรู้ในเหตุผล แก้ปัญหาได้ทุกประการ

การที่จะแก้ปัญหานั้นไม่ใช่แก้ได้ทุกคน เพราะคนไหนผู้คนนั้นต้องแก้คนไหนทำคนนั้นต้องแก้ ไม่ใช่ไปวานคนอื่นมาแก้ไข เป็นไปไม่ได้ เราเป็นผู้รู้ ตัวเองว่าเราดีหรือชั่วเราไปสร้างตัวเลวหรืออย่างไรเท่านั้นเป็นผู้รู้ แต่เราจะยอมรับตัวเองไหม

บางคนไม่ยอมรับความจริงเลย โทหกขึ้นหัวลงเขา แก้วตัวเก่งนัก คนประเภทนี้คนไร้ความจริง จึงแก้ตัวคนที่มีความจริงใจจะแสดงออกเสมอ ว่าข้าพเจ้าทำมาอย่างนี้ เป็นความจริงแสดงออกด้วยจิตใจ ถึงจะเป็นชายจริงเป็นหญิงแท้ เป็นคนแก่ที่น่าบูชาออกมาในลักษณะการอย่างนี้

การปฏิบัติกรรมฐานต้องการให้คนเป็นคนแท้เป็นคนแก่น่าบูชา เป็นคนจริงทุกสิ่งแก้ไขปัญหาได้ ถ้าชายไม่จริงหญิงไม่แท้รับรองโยมแก่ลงไปไม่มีใครนับหน้าถือตา พวกขึ้นหัวลงเขา หละหลวม หละหละหละไหล จะคู่ตรงไหนล่ะ คู่กันตรงนี้นะ

อาตมาถึงได้กล่าวไว้ชัดเจนแล้ว ดีความแล้วว่าการเจริญกรรมฐานต้องการมาศึกษาสภาพชีวิต ต้องการรับผิดชอบในหน้าที่การงาน กับอายตนะธาตุอินทรีย์

ตาเห็นรูปกำหนดเห็นหนอ ส่งกระแสจิตที่หน้าผาก เสียงหนอดั่งสติไว้ที่หู ว่าเขาค่าเราหรือเขาว่าอะไร เขาโทหกหรือเปล่า มันจะบอกออกมาชัดเจน ทำได้หรือยังต้องทำตรงนี้

ไม่ใช่โยมมานั่งคุยกันนะ โยมจะเสียเวลากาล ชีวิตจะไม่มีค่า เวลาจะไม่มีประโยชน์จะเสียเวลาเปล่าจะ จะไม่ได้อะไรติดตัวไป ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญขอฝากนักปฏิบัติไว้ด้วย มีความหมายอย่างนี้

จิตอยู่ที่ไหน ต้องพัฒนาตรงนี้ ไม่ใช่พัฒนาไปผิดหลัก เดียวนี้คนเราพัฒนาผิดหลักคนน้ำดันไม้ก็รดที่ยอดจะได้ดอกออกไว ๆ จะถูกต้องหรือ ต้องรดที่ราก

คนเราจะดีได้อยู่ที่จิตใจ ใช่หรือไม่ ถ้าจิตใจแล้ว ดีไม่ได้ ตะกั่วหรือจะเป็นทองคำได้ คู่กันตรงนี้ มีความหมายมาก บัวเหล่าที่ลื้ออยู่ใต้ดินแล้วจะโผล่บานพ้านน้ำ เป็นไปได้ยากมาก ขอเจริญพรอย่างนั้น

ใครมีบุญมาเอง คนไร้บุญขาดวาสนาไม่ค่อยอยากจะทำบุญให้กับตัวเอง คนไร้บุญวาสนาจะเอาบุญสงเคราะห์คนอื่นเขา ชอบทำบุญต่อกับบาตร ข้าวขันแกงโลโก้ ชอบทอดกฐินผ้าป่า แต่บุญที่จะเอาไว้ในจิตใจตนให้เกิดความสุขในครอบครั้ว ไม่มีใครสร้าง ไม่มีใครทำแต่ประการใด

ต้องการบุญสงเคราะห์เพราะคนเขาเห็น แต่บุญสงเคราะห์ตนเอง เป็นนามธรรมประจำตัว ไม่มีใคร
เขาเห็นจึงไม่อยากจะสร้าง มันมองเห็นไม่ชัด แต่ถ้าสร้างรูปธรรมขึ้นมา คนโน้นเห็นคนนี้เห็น ป้อยกกัน
มากมาย เพราะเอาหน้าเอาชื่อเสียงกัน

แต่ชื่อเสียงด้านนามธรรมที่คนอื่นมองไม่เห็นนั้น เราเป็นผู้มองเห็น เราสร้างความคิด เรารู้ดีของเรา
เอง คือปัจจัยตั้งเราก็ดีใจของเราเอง อิมใจนั้น คือบุญที่เป็นความสุขในชีวิตของท่าน

มันเป็นบาปตรงไหนล่ะ เราไปสร้างบาปตรงไหน หรือ สิ่งใดทำแล้วไม่เป็นบุญวาสนาสั่งนั้น ทำไป
ด้วยความเบียดเบียนกัน เป็นไปในทางที่ไม่ถูกต้องและเป็นไปในทางที่ไม่มีโทษ ไม่มีประโยชน์แก่ตนเอง
อย่างนั้น ไม่ถูกต้องเป็นการผิดพลาดอย่างน่าเสียดาย

ไม่ใช่ไปบวชชีพร้าหมณ์ไปสวรรค์นิพพาน ญาณโน้นขึ้นญาณนี้ขึ้น มันจะมากไป ข้ามขั้นตอนจาก
ประถมไม่ต้องเรียน ไปขึ้นมัธยมได้ไหม จากมัธยมไม่เรียน ไปขึ้นมหาวิทยาลัยคงไม่ได้ มันต้องเป็นไปตาม
ขั้นตอน

ขึ้นบันไดบ้านต้องขึ้นไปทีละขั้นกว่าจะถึงขั้นสูงการปฏิบัติธรรมก็เช่นเดียวกัน คนเราจะก้าวไป
เลยคงไม่ได้ กระโดดลงมาก็คงไม่ได้

ท่านสร้างบ้านไว้สวยไม่มีบันไดน่าเสียดายนะ มีบ้านสวยแต่ไม่มีบันได จะปีนป่ายขึ้นก็ยากมากนี่
แหละเช่นเดียวกัน ตัวเราสวย บ้านหรรษา แต่ไม่มีขั้นตอนของชีวิตเลย และไม่มีระบบขาดความมีระเบียบ

คนไหนมีธรรมะ คนนั้นไม่มีวินัย คนไหนไร้ธรรมะคนนั้นจะไร้วินัย พระท่านจึงเรียกว่า ธรรมวินัย
พระก็เช่นเดียวกัน มีธรรมะจึงจะเรียกว่ามีวินัยไม่ต้องไปอบรมวินัยให้เสียเวลา

คนไหนไร้คุณธรรม คนนั้นจะไม่วินัยคนนั้นจะไม่มีระบบขาดระเบียบ ทำอะไรไม่มีผัง ไม่มีแผน
ไม่มีแปลน ไม่มีหัว ไม่มีหาง จะไปพูดตรงไหนใครเขาจะเชื่อถือ

คนที่จะไปหาบุญมาช่วยตัวเองร้อยละหนึ่งก็แสนยากร้อยละเก้าสิบเก้าทำบุญนอกตัวที่งั้นๆ ไป
ทำบุญที่โน่นเอาชื่อเสียงที่นี้ก็ว่ากันไปแต่ตัวเอง ไร้บุญขาดวาสนา เหมือนต้นตาลไม่มีกิ่งก้านสาขา มีลูกก็ไม่
โต ปลูกต้นโพธิ์ ก็ไม่ได้ร่วม เลี้ยงลูกไม่โตกันทั้งนั้น ตรงนี้จะมีบุญได้อย่างไร

การเจริญสติปัฏฐานสี่ นั้นแหละเป็นทางสายเอกที่พระพุทธเจ้าสอนมาให้ผู้คุมสมบุรณ์ ญาติโยม
หญิงโยมชายโปรดฟังทางนี้ ถ้าหากโยมมีสติควบคุมจิตได้ผู้คุมสมบุรณ์ เงินไหลนอง ทองไหลมา ถ้าขาด
สติสัมปชัญญะ เงินไหลออกทองไหลออก สิริมิ่งขวัญมงคลก็ไม่มีแก่ตนด้วยตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ

"ยื่นมือ" ขอฝากไว้ทำให้ได้ บางคนไม่เอามาพูดเล่นกันเสียแล้วรับรองอีกร้อยปีก็ไม่ได้อะไรนะ ไร้บุญขาดวาสนาเหลือเกิน คนที่ไม่มีบุญก็ไม่อยากจะทำบุญอย่างนี้ บุญอย่างนี้ ไม่ต้องเสียสตางค์อาบุญมาไว้ที่ใจ หากความสุขให้แก่ชีวิต หากข้อคิดให้เกิดปัญญาเพื่อต้องการแก้ปัญหาให้ครอบครัว

ท่านทั้งหลายคิดทุกคนท่านต้องการแก้ปัญหาให้ลูกของท่านใช่ไหม ท่านมีลูก ๕ คน ต้องการให้ลูกท่านเป็นอะไร ถ้าท่านมีเทคนิคในชีวิตของท่านและมีปัญญาแล้ว ลูกของท่านจะมีเหตุผล มีกุศล จะเป็นใหญ่ เป็นโตอยู่ตรงนี้ ท่านจะเอาข้างไหน จะเอาอะไรมาเป็นหลัก ไม่ใช่ทำบุญสร้างศาลาร้อยล้านพันล้านแล้วเป็นคนดี เป็นไปไม่ได้ ไม่ได้สร้างตัวเองเลย

การเจริญสติปัญญาดี ทำให้คนอุดมสมบูรณ์ ไปทำที่ไหนก็อุดมสมบูรณ์ ถ้าโยมเป็นแม่ค้า มีสติสัมปชัญญะดี มีบุญวาสนา จะขายดิบขายดี มั่งมีศรีสุข ขายเทน้ำเทท่า ซื้อง่ายขายคล่อง ตรงนี้ ชินบุญ ขายดิบขายดี เป็นเศรษฐี มหาเศรษฐี มั่งมีศรีสุข ออกมาทำนองนี้ จึงจะถูกต้องไม่ต้องไปหานางกวักตามวัด เช้ามาทำไม้ให้เสียเงินเสียทอง

นางกวักศีลธรรม ถ้าท่านมีวิชาเป็นมหานิยม มีนางกวักคือมีธรรมะประจำจิตไปอยู่ที่ไหนเงินไหลนองทองไหลมาตลอดรายการ นี่ชื่อบุญวาสนา ไม่ใช่ว่า ไปหาคาถาอาคม ไปหาเสน่ห์เสน่ห์กัล จะใช้ได้ที่ไหน

คนมีคาราคาคน คนมีคุณธรรม ราคามันแพงเดี๋ยวนี้ คนราคาคตก ไม่มีใครซื้อ มันก็ออกมาจี๋เกียจจี๋ โกงจี๋ อัจฉริยะขามันออกมาในจิตใจของท่านทุก ๆ คน เราไม่ชอบ เราไม่พอใจ เราก็อิจฉา เราผูกพยาบาท ฆาตพยาเวร เขาก็เหมือนผูกตัวเอง ฆาตตัวเอง ไม่มีความสุขความเจริญแต่ประการใดพฤติกรรมแสดงออกนี่ คือกรรมฐาน

เราต้องการแผ่เมตตาให้ลูกมีความสุข เราได้สุขก่อนลูกเพราะมันออกจากจิตใจเราใช่ไหม เราแข่งคนอื่นให้ฉิบหายตายโหง เราก็ตายโหงก่อนคนนั้น มันออกมาอย่างนี้เลย

เราไปด่าเขา จิตใจเราก็ตก คนที่โดนด่าเขาไม่รู้เรื่อง มันไม่เป็นบาปเป็นกรรมของคนโดนด่า คนด่า ชูรู้เรื่องจึงได้ด่าเขาบอกว่าจะด่าให้แสบ ใครแสบ คนโดนด่าไม่แสบหรอก คนด่า นั้นแหละแสบได้บางคน แข่งขอให้เขาไฟไหม้บ้าน กลับไหม้บ้านตัวเอง เป็นพฤติกรรมแสดงออก

การเจริญกรรมฐานเป็นพฤติกรรมเป็นกิจกรรมอันหนึ่ง กิจกรรมแปลว่า **สิ่งที่ต้องศึกษา** ต้องเรียน ญาติโยมผู้หญิงโปรดทราบ

ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมคูหรือจะเห็น ไม่ยอมฟังหรือจะได้ยิน

ไม่ยอมทำหรือจะเป็น จะลำเค็ญอย่าแยะจนตาช่ายฟรี

บวชชีพรหมณ์ไปสวรรค์นพพานตรงไหน มีตัวอย่างที่ลพบุรี บวชชีพรหมณ์กลับมาเรียกสามี มาสอบเลย สามีเป็นนายพลไม่ได้ แม่บ้านไม่คีสามีเป็นใหญ่เป็นโตไม่ได้ ขอฝากไว้ด้วย นี่เป็นเรื่องแสดงออก

เมื่อตะกี้นี้ คณะ รพช. (เร่งรัดพัฒนาชนบท) จากกรุงเทพฯ มาฟังบรรยายสรุปว่าจะเร่งรัดตรงไหน ไม่ใช่เร่งคนอื่นเขา ต้องเร่งตัวเองก่อน ต้องมีสื่อการสอน ใครเป็นครูอาจารย์ขอฝากไว้ด้วยท่านจะไปสื่อตรงไหน เอาไปคิดตีความด้วยนะ

การเจริญกรรมฐาน ต้องทิ้งความรู้หมดเอาวิชาการใส่ตู้หมอด อ่าเอาวิชาการมาปะปนกัน ต้องทำเป็นคนโง่ โง่บ่เป็น บ่เป็นใหญ่ "โง่ไว้ให้มันผูกขึ้นมาเอง นี่ของจริงอยู่ตรงนี้ถ้าเรารู้มากไม่ใช่ของจริงหรือคนรู้มากมันเยอะ ไม่ใช่รู้ของจริง

การมาเจริญปฏิบัติต้องการรู้ของจริงใช้ไหม โยมผู้หญิงรู้ของจริงหรือยังจะ รู้ไม่จริงหรืออก มีสามีสวย สวามแก่แม่หม้ายชอบมากดีไหม อาตมาว่าดี เป็นเกียรติแก่ภรรยา สามีไม่สวยเหมือนตอม่ออยู่ ไม่มีคนชอบ ไปพูดเขาจะเชื่อไหม เป็นเจ้าของบริษัทไม่ได้ต้องมีคนชอบ นี่คือเหตุผล ฟังอาตมาบ้างนะ

การเจริญกรรมฐานต้องการให้มีสติควบคุมจิตเป็นการฝึก จะระลึกได้ยาวนาน

๑. ระลึกชาติได้ มี ๓ ระดับ

๑.๑ ระลึกถึงตัวเองได้ ว่าตัวเองเมื่อปีที่แล้วเป็นอย่างไร จะทบทวนชีวิตตลอดศตวรรษ ปัญญาจะบอกว่าปีที่แล้วเป็นอย่างไร ทำไมจึงเป็นอย่างนี้ มีเหตุผลประการใด

๑.๒ ระลึกถึงบุพการี จะไม่ลืมพ่อแม่ จะไม่ลืมครูอาจารย์ที่สอนวิชาให้ จะไม่ลืมชาติภูมิมาตุภูมิของตน

๑.๓ ระลึกชาติก่อนไปเกิดที่ไหน เช่น ทหารยศสิบโทถูกระเบิดตายที่ตากดี เมื่อสงครามโลกครั้งที่สอง ไปเกิดที่หล่มสัก แม่แก่ยังอยู่ มาอบรมที่นี่ ขณะนี้ไปอยู่สหรัฐอเมริกา เป็นดอกเตอร์แล้ว อาตมาไปสหรัฐอเมริกาเขาก็มาต้อนรับ

ไม่ใช่รำลึกอย่างที่เขารำลึกกันตามวัดนะ ว่าใครเป็นสามีใครเป็นภรรยา เดี่ยวก็ต่อยกันยุ่ง มันถึงได้วุ่นวายกันในสังคม ไม่ใช่รำลึกอย่างนั้น ผิด มันไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรมแต่ประการใด

๒. ราลึกกฏแห่งกรรมได้ ว่าเราไปทำอะไรมา ราลึกได้ตอนเกิดเวทนา อย่างเช่นคนมาเลเซียมาปฏิบัติ แม้ชีงู้อสอนกรรมฐานให้ปฏิบัติไปปวดขามาก เขาก็กำหนด "ปวดหนอ ปวดหนอ" ที่ขา กำหนดไปเรื่อย ๆ ตายให้ตาย หนักเข้าก็เกิดสภาวะ เกิดขึ้นตั้งอยู่ดับไป นิมิตออกมาว่า เคยไปขว้างขาหนูลั่วหนอนกิน เคยให้เขาฆ่าให้ตาย ตัวเองเลยเป็นโรคปวดขาอย่างนี้ กำหนดไปก็หายเลย

มีคนที่กรุงเทพฯ พูดภาษาจีนกลางได้ บอกว่าจะมาเป็นล่ามให้ แต่เขาพูดธรรมชาติไม่ได้ สติกำหนดอย่างไร จีนกลางว่าอย่างไร เขาพูดไม่ได้ เขาไม่ได้เรียนธรรมชาติจึงพูดเป็นล่ามให้ไม่ได้ ไม่ใช่ใครเป็นล่ามก็ได้ พูดส่งเดชนะ ต้องศึกษาในธรรมชาติและปฏิบัติได้จึงจะพูดได้ ถึงจะลึกซึ้งทำให้เขาเข้าใจได้ ยากมาก

เขากำหนด "ปวดหนอ ปวดหนอ" กำหนดไป หายไป จึงรู้ว่าทำกรรมอะไรไว้ แม่เมตตาให้เขาถ้ามีบุญวาสนาเขารับเมตตาที่แม่ให้ ก็จะหายไปเอง เดินได้เลย ลูกชายของเขาก็มาด้วยส่งภาษาบอกว่า กลับไปนี้ยอมเล็กเล็กขงหมู จะสร้างวัดแบบจีนต่อไป

นี่กฏแห่งกรรมรู้ได้จากเวทนา จำไว้ บอกให้เสียเลย บางคนปวดหนอยเล็กเล็กหรือยปีก็ไม่ได้ผล บางคนบอกว่า หลวงพ่อคะ พองหนอ ยุบหนอ วัดนี้ทำยาก ไปวัดโน้นแล้ว นาที ฉันไปสวรรค์เลย อาจารย์เขาบอก

พอนั่งว่า "พุทโธ พุทโธ" พระพุทธเจ้ามาคุยกับฉันเป็นชั่วโมงเลย อย่างนี้เป็นโรคทันสมัย(โรคประสาท) แล้ว ๖๐% มันจะเบลอมามากไป เห็นตัวเองซี

บางคนไปเห็นบ้านโน้นมีเงิน บ้านนี้มีต้นไม้ โง่! ต้องเห็นตัวเองว่าเงินในกระเป๋าพอส่งลูกเรียนหนังสือไหม เงินในกระเป๋าพอซื้อที่ดินไหม จะดูตรงไหน

วัดอัมพวันปฏิบัติยากไปวัดอื่นดีกว่าทำไปได้๕ นาที เดียวก็รำไปแล้ว ว่าชาติก่อนเคยเป็นหงส์ นำเสียตายมาก ยังเป็นอย่างนี้ กั้นเยอะ

สติตัวเดียวเท่านั้น ที่จะแก้ไขปัญหาชีวิต เพราะฉะนั้น เน้นหนอ ๕ ครั้ง ต้องทำให้ได้ทุกคน ต้องเอาสติตามจิตให้ทันเท่านั้น พอตามทันขึ้น๕ ครั้งได้ เห็นคนเดินมาสัมผัสสปีบ คูศิระยะถึงปลายเท้าปลายเท้าถึงศิระยะ โดยอัตโนมัติมันจะเห็น๓ ภาพ

ภาพที่ ๑ แต่งตัวอย่างนี้เขาจะไปไหนกัน

ภาพที่ ๒ คนนี้มีโรคประจำกายเป็นโรคมะเร็งและอัมพาต

ภาพที่ ๓ นิสัยไม่ดี เป็นมิตรตอนรู้ เป็นศัตรูตอนทวงคบบไม่ได้

จะออกมาอย่างนี้ไม่ผิดพลาดเลยนะ ถ้าโยมสำรวจจิตใจไว้มากมายจะเห็นว่าบางคนหัวหายไปแล้วนะ มันจะบอกออกมาว่าต้องตายภายใน ๗ วัน ไม่เคยพลาดเลยนะ

ถ้าเราจะเตือนใครแล้วใครเขาจะเชื่อเราให้สวดมนต์ทำอายุ เจริญกรรมฐานต่ออายุได้ดีที่สุดถ้าเห็นผมขาวรับรองเลยว่า ไม่เป็นอัมพาตก็ค้างเหลือง ขอฝากไว้นะ ถ้าเชื่อก็ว่ากันไปถ้าไม่เชื่อก็ไม่เป็นไร ไม่ได้พูดให้โยมเชื่อ พูดให้โยมมีสติปัญญาแก้ไขปัญหาของโยมเอง ไม่ได้พูดให้เชื่อนะ พูดตอนนี้ขอให้หลักหน่อย

พระพุทธเจ้าสอนชาวโลกว่าอย่าเพิ่งเชื่อข้าพเจ้า อย่าเพิ่งเชื่อพ่อแม่ไปใครตรงเอาเองแล้วค่อยเชื่อตามเหตุผล เพราะถ้าพ่อแม่สอนให้เป็นโจร เชื่อพ่อแม่ก็เป็นโจรไป พระพุทธเจ้ามีกลวิธีการสอนดีที่สุดใน

ห้ามเชื่อเพื่อน ถ้าเพื่อนเป็นอันธพาล เราเชื่อขณะนั้นก็เลวมาก

คบคนพาลได้ผิด

คบบัณฑิตได้ผล

คบคนชั่วพาดัวให้อับจน

คบคนดีให้ผลจนวันตาย

เมापศหมคค่า

เมาสุราหมคความสำคัญ

เมาการพนั่นหมคตัว

เมาเพื่อนชั่วหมคดี

ท่านบอกว่าเชื่อเพื่อนก็แนวเดียวกัน แต่แล้วก็ไม่เท่ากับเชื่อใจเราที่ขณะเลวร้ายที่สุด ขณะมีโลก มีความโกรธ แล้วไปเชื่อตามนั้น โยมจะบ้านแตกสาแหรกขาด เชื่อตอนมีโมหะไร้ปัญญา และไปทำงานโดยโง่ ๆ รับรองเลวร้ายยิ่งไปกว่าเชื่ออย่างอื่น

ตัวเองนี้ร้ายที่สุดขออย่าเชื่ออารมณ์เราขณะมีโลก มีความโกรธและมีความหลง ถ้าเชื่อตามนั้นแตกแหลกกลาญแน่ ๆ ต้องตั้งสติไว้ในอารมณ์ก่อน ตั้งสติกรรมฐานไว้ในจิตใจก่อนแล้วค่อยแก้ปัญหาข้อเท็จจริงขอฝากไว้เป็นหลัก

การกำหนดจิตมีความสำคัญมาก โกรธก็กำหนดคิดก็กำหนด อย่าให้อารมณ์ค้าง ไม่เคยกำหนดเลย จึงไม่ได้ผล เขามาค่าเราก็กำหนดเสียงหนอซิ แยกรูปแยกนามได้ คำค่าก็กลับไปหาเขาเอง

ถ้าเรามีสติ เขามาค่าเรากลางถนน จะออกไปไหม นักกรรมฐานชอบออกนั้ก กำหนดเสียงหนอ เสียงหนอ ปัญญาเกิดจะออกมาบอกเลยว่า เขาค่าเราเรื่องอะไร เพราะเราไปทำอะไรให้เขาหรือเมื่อชาติก่อนเราไปค่าเขาไว้ เขามาค่าเราให้ใช้หนี้ ก็หมดเรื่องกันไป

หายใจให้ยาว ๆ คนที่มีกิเลส โลก โกรธ หลง หายใจสั้น คนที่โกรธจนเฉียวแก่งหายใจสั้นและกลืนตัวมันจะบอก หายใจยาว ๆ ไว้จะมีสติกำหนดได้

กำหนดยืนหนอ ๕ ครั้ง ถ้าทำได้พองหนอยุบหนอก็ง่ายขึ้น และเวลาเดินจงกรม อย่าไปเอาหลักอื่นดูที่ปลายเท้าเป็นการฝึกหัด พอหัดได้ชำนาญแล้วไปดูมันทำไมเล่าอย่างทหารฝึกขวาหันซ้ายหัน นับสี่ นับแปด เรียงสี่ เรียงแปด เวลาเราจะไปเข้าแถวได้หรือ

การเดินจงกรมก็เหมือนกัน เวลาฝึกขวาอย่างหนอ ซ้ายเพื่อไว เสียเพื่อได้ พอฝึกสติแล้ว เพื่อนเขาเอารถมากอย จะมัวแต่เดินซ้าย ขวาอย่างหนอ ซ้ายอย่างหนอได้หรือต้องวิ่งไป สติก็ไปด้วยอย่างนี้แหละ ซ้ายเพื่อไว เสียเพื่อได้ จำมุกกลับไป เสียเพื่อได้ ซ้ายเพื่อไว คล่องแคล่วว่องไวรวดเร็วทันใจ ถูกต้องเป็นธรรมชาติ

เวลาถึงบทจำกัดเขตขึ้นมา จิตใจก็ดี สติก็ดี วังก็ไผ่มันจะล้มตรงไหนมันจะบอกออกมา ที่เราฝึกกันนี้ไม่ใช่เดินสวนสนามกันนะ ไปห้องน้ำ ก็เดินจงกรมไป ใช้เวลาให้เป็นประโยชน์

ปัญหาเราสะสมในหน่วยกิตเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์ 'ไม่รู้ว่าจะอะไรคือปัญหา เวลามีปัญหามันจะมาช่วยแก้ เราถึงได้รู้ตัวว่าเรามีปัญหา ไม่ใช่บ่นว่ามานั่งหลายวันปัญหาไม่เกิดสักทีอย่าไปบ่น มันสะสมไว้ อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์ เวลามีทุกข์มันจะออกมาเองโดยอัตโนมัติ นี่จึงถึงเรียกว่าปัญหา

ไม่ใช่มานั่งแล้วบอกว่าไม่เห็นอะไรเลย มันจะไปเห็นอะไรเล่า คนละเรื่องกัน เราสร้างบุญก็เอาแต่บุญชิว แต่บุญนี้ ช่วยได้แน่ มีเรื่องอะไร จะแผ่เมตตาให้ใคร ก็ตามเอาบุญใส่ตัวก่อน ถ้าบุญมีมากแล้วค่อยแผ่ไปที่หลัง ไม่ใช่ยังไม่มียุทธศาสนายศแผ่ไปแล้ว

เปรียบเสมือนขายของยังไม่ได้ ยังไม่มีใครมาซื้อแล้วจะเอากำไรไปให้ใครละ เอาทุนไปให้เขาหมดได้หรือไม่บอกเหตุผลให้โยมตั้งใจปฏิบัติกัน

หายใจยาว ๆ เข้าไว้ หายใจเข้ายาว ๆ หายใจออกยาว ๆ ให้เสมอ ค่อย ๆ ทำไป โยมจะใจเย็นลงเยอะ และจะมีปัญหาแก้ไขปัญหาได้เยอะ ไม่ต้องไปหาหมอ ดู ไม่ต้องไปหาใครมาแก้ปัญหา เพราะเราเป็นเจ้าของปัญหา ต้องแก้เอง จะให้คนอื่นเขาแก้ให้เราได้อย่างไร ขอฝากทุกคนไปคิดให้มีสติปัญญาในการแก้ปัญหา

ญาติโยมจงตั้งใจปฏิบัติธรรมดีที่สุดในชีวิตไม่ต้องใช้เงินทองแต่ประการใด อย่ากังวลใจ กังวลนี้ไม่ดีเลย ทำ

อะไรก็ไม่มีความสุข มันมีแต่กังวลวุ่นวายสับสนอลหม่าน เหมือนพระอาทิตย์พระจันทร์ผลัดกันลงผลัดกันขึ้น เดี่ยวก็คืนเดี๋ยวก็วันไม่ได้อะไรติดตัวท่านไป

ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทั้งหลายขอทุกท่านจงเจริญฯ ด้วยอายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ
ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูป ทุกนาม ณ โอกาสบัดนี้
เทอญ ขอเจริญพรทุกท่าน

การสร้างบารมีในการปฏิบัติธรรม

พระราชสุทธินิยมมงคล

๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗

ขอนอบน้อมพระรัตนตรัย คือ คุณพระพุทธเจ้าคุณพระธรรมเจ้า คุณพระสังฆเจ้า น้อมนี้กระลึกถึงผู้มีพระคุณ มีคุณมารดา บิดา ครู อาจารย์ ญาติวงศ์วงศ์ญาติในพระพุทธศาสนา มาร่วมใจสามัคคี สร้างความดีในการฟังธรรม ณ ศาลาพระราชศรีทศา วัดปทุมวนาราม ในวันนี้

และขอน้อมระลึกถึงผู้อำนวยการศูนย์ฯ ได้แก่ พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณภวนาพิศาลเถระ ตลอดกระทั่งเจ้าอาวาสให้การอุปถัมภ์ วัดปทุมวนาราม พระมหาบพิตรพระราชสมภารเจ้าองค์พระราชาศาสนูปถัมภกยกย่องพระพุทธศาสนา เรามีศาลาอันโอโถง สวยสง่างามตามระเบียบงามตามพระธรรมวินัย ถูกต้องตามวิธีการทุกประการ ขอถวายการเคารพนอบนบบูชาก่อนที่จะชี้แจงแสดงต่อไป ณ กาลบัดนี้เทอญ

ขอนมัสการท่านประธานศูนย์ฯ ขอเจริญพรญาติธรรมสัมมาปฏิบัติในหน้าที่ วันนี้ อาตมาชื่นใจทั้งๆ ที่อาพาธหนัก แต่แล้วก็มานึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จพ่อของเราแล้วน่าจะต้อมาได้ พระองค์ท่านสอนคนจนกระทั่งตายขังทางเดินระหว่างคันธรั้งทั้งคู่

ก่อนที่จะตาย คือเข้าสู่ปรินิพพานของพระองค์นั้น พระองค์ยังหันพระพักตร์มาสู่พระอานนท์ศรีอนุชา

หนุททานิ ภิกขเว อามนุตยามิโว ขยวย ธมฺมา สงฺขารา อปฺปมาเทน สมฺปาเททาติ

พี่น้องที่รัก โปรดได้นึกถึงปัจฉิมโอวาทข้อนี้ไว้พระพุทธเจ้าของเรานั้นสอนคนกระทั่งตาย ตายแล้วยังสอนอีกนะว่า"อานนท์ศรีอนุชา โปรดเอาไปสอน สังฆารของข้าพเจ้ากำลังเสื่อมกำลังโทรมแล้ว อันรูปธรรม นามธรรม เข้าสู่ปรินิพพาน ขอพระอานนท์ศรีอนุชาโปรดได้สอนพุทธศาสนิกชนต้องต่อสู้ต่อไปจนชีวิตหาไม่"

"ข้าพเจ้าเป็นจักรพรรดิ เป็น โอรสของพระเจ้าสุทโธทนะ มีแก้วแหวนเงินทองมากมายกำยกอง เหลือจะนับคณาได้ แต่ข้าพเจ้าเสียดลามาเพื่อชาวโลกต้องการให้ชาวโลกทั้งหมดนี้ได้แก้ปัญหาทุกข์ และได้พ้นไปเสียจากกองทุกข์นานาประการ ร่างกายสังขารก็ไม่มีประโยชน์อันใดทำไฉนแล้ว"

พี่น้องที่รัก เราเลี้ยงสังขารมาใช้งานใช้ไหม เลี้ยงช้าง ม้า วัว ควาย ต้องการใช้งานใช้ไหม แต่อยากจะให้ข้อคิดเจริญพรตามโยมที่นั่งอยู่เลี้ยงสังขารไว้ทำอะไร เลี้ยงมาสร้างปัญหาสร้างทุกข์ด้วยกันทั้งนั้น ไม่มีโอกาสจะเลี้ยงสังขารให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองไม่สามารถจะนำสังขารสร้างที่ดีให้แก่ตนเอง เลี้ยงสังขารต้องหมกข้าวปลาอาหารเสียทรัพยากรชีวิตอีกด้วย เสียเวลาอีก

พี่น้องทั้งหลายเอ๋ยถ้าท่านถึงธรรมะเมื่อใด ท่านจะคิดว่าชีวิตของท่านมีค่ามากเวลาของท่านจะมีประโยชน์มาก ถ้าท่านทั้งหลายคิดว่าชีวิตไม่มีค่าอะไรเลยเกิดมาไม่มีค่า เวลาของท่านเอาไปชอปปิ้ง ไปนั่งคุยนินทา กัน เสียเวลากาลไม่ใช่น้อย

ทุกคนโปรดได้คิด การศึกษาธรรมะต้องคิด ไม่ใช่มาฟังกันให้สนุก ท่านจะทุกข์แค่ไหน ท่านต้องเอาไปคิดกัน ไปสร้างความคิดให้แก่นและครอบครัวยิ่งจะเป็นการถูกต้องมาก

ไม่ใช่ท่านไม่มีความรู้ ที่มาฟังนี้ดอกเตอร์เกือบทั้งนั้นเรียนจบหลักสูตรมาที่นั่น อายุอานามก็มากหลายแต่ท่านอย่ามกแต่อายุเลย ขอให้มากด้วยความดีที่สะสม อบรมไว้มานาน ด้วยการทำงานด้วยความตั้งใจของท่าน

เดี๋ยวนี้ญาติโยมเดินทางผิดพลาดกันมาก เอาผีเอาเจ้ามาเป็นที่พึ่ง ถ้าท่านเดินทางผิดพลาด ท่านมีความประมาท ท่านจะแก้ตัวไม่ได้ ชีวิตของท่านจะไม่มีค่าเลย

อาตมาตริตรองตลอดเวลาที่ล้มหายเอนกไม่เข้าเราก็ต้องตาย ตายแล้วได้อะไรไปบ้าง คิดบ้างไหม ถ้าชีวิตมีค่าเวลาของท่านจะมีประโยชน์มาก

วันนี้อาตมาจิตใจที่ท่านอุตสาหกรรมเสียสละเวลา มาฟังธรรมะให้ได้คิด ได้มีสติปัญญาตามอัธยาศัยของท่าน ไม่ใช่ว่าท่านจะไม่มีความรู้ในพระพุทธศาสนานะ ท่านมีความรู้แจ้งด้วยกันทุกคน แต่อาจขาดสติ ขาดความคิด มีความประมาท ถ้ามีความประมาทในชีวิตแล้วท่านจะได้อะไร

ถ้าท่านเป็นญาติกับพระศาสนาแล้วท่านจะหอมหวนทวนลม จิตใจเข้มแข็งอดทนจนชีวิตหาไม่ จึงจะมีประโยชน์แก่ท่านมีใช่น้อย หลักศาสนาที่ท่านจะยึดถือเป็นประโยชน์นั้นอยู่ตรงไหน ท่านจะยึดถืออะไรเดี๋ยวนี้ ชาวพุทธแท้มี ๑๐ % อีก ๙๐ % เป็นพุทธ แบบฟอร์ม เพราะรู้ไม่จริง

ถ้าท่านรู้จริงนะ ท่านคิดได้ตามที่อาตมากล่าว เดียวนี้เสียค่ายเหลือเกิน คนรู้มากเยอะ รู้จริงๆ หายากรู้มากหาง่าย

รู้จริงต้องลงมือทำ รู้จริงต้องลงมือท่อง รู้แจ้งต้องลงมือคิดประดิษฐ์สร้างสรรค์วิธีเริ่มต้นนิมิตอันที่มิรอรืแต่ประการใด หากท่านยังนั่งดูค้าย เป็นชาวพุทธซังกะตายไปหาผีเจ้าเข้าทรงกันเยอะ ไปไหว้ผีกันเป็นแถวหมด

แต่ไม่หมายความว่าถึงผีปู่ย่าตายายซึ่งควรไหว้เพื่อแสดงกตัญญูแก่เวทิต

อาดมาแสดงความเศร้าสลดใจกับพุทธศาสนิกชน ไม่มีแก่นแท้เลย เปลือกก็ไม่มีด้วย ต้นไม้ต้องอาศัยเปลือกฉันทิ เปลือกก็ต้องอาศัยแก่นฉันทิ นั่นเปลือกของต้นไม้ที่เปรียบเสมือนศาสนพิธี ก็ยังไม่ค่อยรู้จักกัน อารธนาศีลก็ไม่เป็น

ในปี พ.ศ. ๒๕๓๖ อัดมาผ่านงานมา ๑๖ งาน หากนอารธนาศีล ไม่ได้แม้แต่คนเดียว เลยต้องไปบอกนักเรียนให้มาอารธนาแทนเดี๋ยวนี้ เด็กรุ่นใหม่เขาเก่ง เขาอบรมพุทธศาสนาวันอาทิตย์เช่นในวัดปทุมวนาราม เป็นต้น

ท่านเจ้าคุณภานาพิศาลเถระ สอนมานานแล้ว ลูกศิษย์เป็นดอกเตอร์มากมาย แต่คนอยู่กรุงเทพฯ ไม่รู้จัก วัดปทุมวนาราม มั่วแต่ไปถือผีเจ้าเข้าทรง ไม่รู้จักกันเพราะเดินกันคนละสาย เดินคนละทาง สวนกันไปสวนกันมา จึงไม่มีโอกาสซาบซึ้ง ไม่มีโอกาสที่จะทราบว่าจะดีเขาอยู่ที่ไหนกัน

คนดีต้องการไปหาของดี คนชั่วจิตใจมัวชัวและต่ำช้า ชอบไปหาของชั่วด้วยกัน คบอันธพาลไม่พัก ออกมาในลักษณะการอย่างนี้ จะว่ากันไม่ได้หรอก

พระพุทธเจ้าไม่เคยว่าใคร ท่านให้แต่ของดีไม่เคยรับกิเลสของใครมาไว้ในใจท่าน พระสงฆ์องค์เจ้าก็เช่นเดียวกัน ท่านคงไม่รับกิเลสของใคร แต่อาจจะรับโทษทานเป็นการส่วนกุศล เอาไปบำรุงพระพุทธศาสนาที่จะเป็นได้ ถ้าจะไปปรับเรื่องของชาวบ้านมาให้หมดแล้วก็คงไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า

คำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่รับเรื่องปัญหาของคน ท่านสอนคนให้แก้ปัญหา และคนก็นำเอาปัญหามาให้พระ ไม่รู้จักจะช่วยตัวเองคำสอนพระพุทธเจ้าแต่ละบทพระคาถา

สอนให้ช่วยตัวเองได้	สอนให้พึ่งตัวเองได้
สอนให้สอนตัวเองได้	ไม่ต้องไปพึ่งใคร

จุดมุ่งหมายของพระพุทธเจ้าสอนอย่างนั้น ไม่ต้องการว่าไปเข้าวัดให้พระแก้ปัญหาให้และก็เอาดอกไม้ธูปเทียนมาหาพระกราบแล้วกราบอีก นี้กว่ามาขอธรรมะมาขอให้ช่วยเริ่มต้นก็ขายที่ดินบ้าง ช่วยให้สามดีหน่อย สามไม่ดีต้องแก้ตรงไหน ภรรยาไม่ดีแก้ตรงไหน

สามไม่ดีแก้ที่ภรรยา ภรรยาไม่ดีแก้ที่สามมี ลูกไม่ดีแก้ที่พ่อแม่ พ่อแม่กินเหล้ามาสอนลูกให้เป็นโจร ต้องแก้ที่ลูก ให้ลูกสร้างแต่ความดี อย่าเชื่อฟังพ่อแม่ที่สอนลูกให้เป็นโจร ขอฝากท่านไว้

ไม่ใช่เข้าวัดไปหาพระช่วยนะ พระท่านช่วยไม่ได้ แต่ถาคตเพียงชี้บอกหนทาง ให้เราเดินกันเท่านั้น ให้เราทำหน้าที่ให้ถูกต้องสำหรับมนุษย์แต่ญาติโยมทำหน้าที่ไม่ถูกต้องและก็ปฏิบัติไม่ถูกต้อง พระท่านจะช่วยโยมได้ไหม

ยกตัวอย่าง ขอภัยที่จะขออนุญาตกล่าว ถ้าท่านนิยมดื่มเหล้าเมาสุรา เล่นการพนันมีอบายมุข สนุก
ในสังคมแล้วก็ไปบนบานศาลกล่าวขอให้พระช่วย พระคงช่วยท่านไม่ได้อย่างแน่นอน ท่านอย่าโง่ต่อไป

โยมจะเป็นชาวพุทธชังกะตาย เป็นชาวพุทธแบบฟอร์ม ไม่เข้าถึงพระพุทธรศาสนาโดยแท้จริงเข้าใจ
ว่าพระพุทธรศาสนาคือเครื่องรางของขลัง เป้าทำให้ลูกน้อยจะได้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ แต่เมื่อย่างหน้ามา
ให้ลูกดูทุกวันพระช่วยไม่ได้ โยมตีความให้เข้าใจในข้อนี้ให้มากที่สุด

เราเป็นชาวพุทธ จิตใจใสสะอาดบริสุทธิ์ เหมือนทองคำธรรมชาติที่หล่อเหลาดีเด่น เห็นชัดและเห็น
ไกล ดินนอก ดินใน มะตูมแจ่มแจ่ม มะกอกแจ่มแจ่ม อดทนนอก อดทนใน อดทนไว้ให้ได้ หลวงพ่อทน หลวง
พ่อหนึ่ง ไปไหนคาถา หูฟัง ปากนึ่ง ดินรืบริบวิ้ง มือทำแต่ความดี รืบริบวิ้งหนีความชั่ว สร้างตัวให้ดีจึงจะถูกต้อง

ถ้าญาติโยมไม่กระทำความดีที่กล่าวแล้ว รับรองผิดหวังต่อศาสนามาก เข้าใจว่า ศาสนาคือเครื่องรางของ
ขลัง รตนน์ ามนต์แล้วสอบได้ไม่จริงแน่ๆ

ญาติโยมมาทำบุญต้องละบาปให้ได้ ถ้าละบาปไม่ได้แล้ว โยมจะไม่ได้บุญ จะได้บาปออกจากวัด
ไปตามเดิม อาจจะเลวกว่าเก่า มาทำบุญแต่ไม่ได้บุญเพราะโยมไม่ละบาป บาปเต็มกระเป๋าย่อมหลาย แล้ว
บุญจะมีทางเข้าไปได้อย่างไร ขอฝากไปคิดโดยทั่วน้ำกัน

ไม่ใช่เข้าวัดโน้นออกวัดนี้ ไปได้บุญวัดโน้นไม่ใช่ทำบุญ ต้องทำไว้ตัวเอง อ่านตัวออกมา บอกตัว
ให้ได้ ใจตัวเองให้เป็น จะเห็นตัวตาย จะกลายเป็นภูติ จะได้คำวิชอบ จะประกอบกุศล จะได้ผลอนันต์ เป็น
หลักฐานสำคัญ อย่าตามใจตัวเอง ถ้าเราเข้าใจคำสอนของพระพุทธรเจ้าแล้ว ได้ดีแน่ๆ

ในวันหยุดควรจะไปวัดปฏิบัติธรรม แต่บางพวกก็ชอบที่วัดก็ไปชมบารมีครูบาอาจารย์ แต่น่าจะ
คิดหันมมกลับว่า ควรจะชมบารมีของตัวเองบ้าง

หลวงปู่แหวนพบกับคนสิงห์บุรี เมื่อ ๑๘ ปีก่อน ในตอนนั้นหลวงปู่ท่านกำลังออกบิณฑบาต คน
สิงห์บุรีไปรถทัวร์กัน ๕ คันรถ หลวงปู่ ท่านถามไปว่า

หลวงปู่: "มาทำไมกันโยม มาทำไม"

โยมก็ตอบว่า: "มาชมบารมีหลวงปู่"

หลวงปู่ ถามต่อว่า: "หลวงปู่ เป็นยังไทรหรือ บารมีคืออะไร?"

ชาวสิงห์บุรีตอบท่านไม่ได้เลย หลวงปู่ ก็บอกว่า: "โยม จะให้ธรรมะสักข้อ จะคิดได้หรือไม่ได้ไม่
ว่ากัน หลวงปู่ จะให้ธรรมะสักข้อหนึ่ง"

“ โยมไปชมเขาปลุกมะม่วงดก แล้วไปชมเขาปลุกทุเรียนดก ต่อไปก็ไปชมบ้านนั้น ดินบ้านโน้นดี
อย่างนี้ หนี้ แล้วโยมเคยปลุกมะม่วงของโยมสักต้นหนึ่งไหม เคยปลุกทุเรียนไหม คิดได้ไหมนี้

พวกสิงห์บุรุษบอกคิดไม่ได้ 'หาว่าหลวงปู่' คำ บารมีก็ยังไม่รู้เลยว่าคืออะไร

บารมีชั้นประถมอนุบาล แปลว่า ความเพียร วิริยะน ทุกขมจเจติ บุคคลจะล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร ต้องมีความเพียร อุตสาหะพยายาม ต้องขยันอย่าขี้เกียจ คนขี้เกียจนี้ไร้คุณธรรม ไม่มีกิจกรรมในชีวิต

คนขี้มีกิจกรรมในชีวิตต้องขยันหมั่นเพียรเรียนหนังสือ นี่คือบารมีชั้นอนุบาล

บารมีชั้นมัธยม แปลว่า ตั้งใจทำงานอย่างถึงงานและหน้าที่ที่รับผิดชอบ จะทำงานอะไรก็ทำด้วยศรัทธา ทำด้วยความเคารพทำด้วยจิตสงบ และทำด้วยความถูกต้อง

๑. **ทำด้วยศรัทธา** หมายความว่า พอใจในการทำงาน มีความยินดีต่องานของเขา เรียกว่าวิชาเอกในการทำงาน

๒. **ทำด้วยความเคารพ** ดีความ 3 ข้อ

๒.๑ **เคารพตัวเอง** มีสัจจะ เมตตา สามัคคีมีวินัยหรือไม่ มีความจริงใจไหม พูดแล้วต้องทำ ถ้าพูดแล้วไม่ทำไม่เคารพตัวเองคนที่ไม่มีธรรมะ ชอบผลัดเดี๋ยวเรื่อยเลย เคารพตัวเอง คือพูดแล้วต้องทำ

๒.๒ **เคารพสถานที่** เราไปสถานที่ที่น่าเคารพน่าบูชาไหม สถานที่นั้นมี สัปปายะ 4 เห็นแล้วมีระเบียบเรียบร้อยด้วยวินัย การเคารพสถานที่ก็คือว่า ทัศนคติโยมทำงานสำนักงานเคารพสำนักงานนั้นต้องมีระบบ มีระเบียบเรียบร้อยด้วยวินัยทำอะไรให้ถูกแบบถูกบท หมดจดเหมาะเจาะ

๒.๓ **เคารพกฎหมายบ้านเมือง** อย่างน้อยราษฎรบังหลวง ต้องเคารพกฎหมาย ถ้าโยมอยู่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศสต้องเคารพกฎหมายกรุงปารีสนะ ถ้าโยมไปสหรัฐอเมริกา รัฐใดก็ตามต้องเคารพกฎหมายของรัฐนั้น กฎหมายแต่ละรัฐไม่เหมือนกันขามิชนบธรรมนิยมประเพณีอย่างไรต้องเคารพด้วย ผู้น้อยต้องเคารพผู้ใหญ่ ผู้ใหญ่ต้องเมตตาต่อผู้น้อย

๓. **ทำด้วยจิตสงบ** ทำงานทุกอย่างถ้าทำ ด้วยจิตสงบ อย่างุ่นวายจะเป็นหัวหน้าสำนักงานอะไรก็ได้แล้วแต่ ถ้าหัวหน้าจิตไม่สงบแล้วจะทำให้ลูกน้องุ่นวายไปด้วย เพราะหัวหน้าจิตไม่สงบ

๔. **ทำด้วยความถูกต้อง** การทำงานทุกอย่างด้วยจิตใจสงบแล้ว ผลที่ตามมาคือความถูกต้อง ซึ่งจะพิสูจน์ได้ด้วยกรรมฐาน เดี่ยวนี้มีแต่ถูกใจ ถ้าถูกใจแล้ว เป็นคนดีหมดอาแต่กิเลสที่นั่น

ถ้า ทัศนคติโยม เป็นผู้หลักผู้ใหญ่และทำงานไม่ถูกต้องแล้วนั้นบารมีจะไม่เกิดอีกเลย ท่านจะเป็นใหญ่เป็นโตไม่ได้ อย่าไปตีโพยตีพาย ไปคิดถึงวาสนาว่ากรรมทำงานแทบตายไม่ได้สองชั้น

ก็ท่านทำด้วยความไม่เสมอต้นเสมอปลาย ทำด้วยความไม่ถูกต้อง ใครเขาจะให้ขี้เกียจทำงาน เลี่ยงงานเก่ง คนประเภทนี้ขยันนอกหน้าที่การงาน การงานของคนไม่ขยันแต่ไปเอางานของคนอื่นมาทำ

เหมือนกับพระไม่ทำหน้าที่พระไปเอาหน้าที่ของฆราวาสมาทำฝ่ายฆราวาสก็เอางานของพระไปทำเหมือนอย่างวัดหนึ่ง สมภารก็ดีแต่ชาวบ้านเป็นสมภารเสียเอง มันก้าวก่างานกันไขว้ไหม มันไม่ถูกตามกำหนดกฎเกณฑ์วิธีการดังกล่าวมาแล้ว นี่แหละทำงานจึงไม่ได้ผลแล้วจะไปน้อยเนื้อต่ำใจทำไม

บางคนไม่รู้ว่าจะเกิดมาทำอะไร ก็น่าจะคิดถึงตัวเอง ว่าเกิดมาสร้างความสำเร็จนี้เขาไปซิ เรามีกรรมด้วยกันทุกคน ต้องอยู่สร้างความสำเร็จนี้เขาให้หมดไป ไปสร้างเวรสร้างกรรมมาแล้ว อย่าปฏิเสธทุกข้อหา นะ นี่แหละบารมีชั้น มัชฌิมสำหรับทำงาน ทำงานด้วยความถูกต้อง

การบำเพ็ญประโยชน์ของตนนั้น คือ บารมีจะทำอะไรก็ทำด้วยความตั้งใจจริง และอย่าทำด้วยอำนาจกิเลส คือ โลภะ โทสะ และ โมหะไว้ในใจงานของโยมจะบริสุทธิ์ ไม่วุ่นวายในการทำงานงานทุกอย่างที่ ทำต้องเป็นงานไม่มีโทษ ทำแล้วไม่มีใครเดือดร้อนแต่ประการใด

ญาติโยมพุทธศาสนิกชนทั้งหลายถ้าโยมเป็นพ่อค้าแม่ค้าเป็นนักธุรกิจในการทำงานและหน้าที่ที่ต้องคิดขาดทุนทุกประตูอย่าไปคิดเอาแต่รายได้ ถ้าเกิดขาดทุนขึ้นมาท่านจะแก้ไขไม่ได้ พระพุทธเจ้าสอนให้เตรียมแก้ไขไว้ก่อน

พี่น้องที่รัก เราค้าขายด้วยกันทุกคนคือ ค้าขายชีวิต ได้กำไรชีวิตกันบ้างหรือเปล่า รู้วิธีที่ขาดทุนหรือไม่ ถ้าท่านเตรียมแก้ไขปัญหาที่จะขาดทุนได้แล้ว ท่านจะได้กำไรงาม

ยกตัวอย่าง แม่ทัพทหารของสมเด็จพระนเรศวรรู้แต่ชนะพม่า รบกันครั้งใดชนะทุกที พระนเรศวร ท่านบอกว่า

"ท่านเสือเต่า ท่านมีพระคุณแก่พระราชบิดาของข้าพเจ้า ท่านอายุ 70 กว่าปีแล้วนะ จะไปแพ้พมานะ" ท่านแม่ทัพตอบว่า"ไม่เป็นไรพระเจ้าค่ะ ข้าพระพุทธเจ้าขอเอาชีวิตเป็นเดิมพัน"

พระนเรศวรท่านยังหนุ่มอยู่ท่านไม่ไว้วางใจเสือเต่า คิดอะไรก็คิดแต่ชนะพม่า เพราะชนะมา๒๘ ครั้งแล้ว ก็ยังห่อหิมและประมาท คือคนแก่เสือเต่าไม่ใช่คนแก่เสือเก่า อายุตั้ง 70 กว่าแล้วจะไปรบกับหนุ่มๆ ได้ไหม

พระนเรศวร ท่านก็บอกว่า "ท่านเป็นแม่ทัพยกไปเลย ไปโจมตีพม่า เราจะเชื่อท่านสักคราว"

พระนเรศวรยึดหลักพระศาสนา เพราะท่านเป็นลูกศิษย์ของสมเด็จพระพนรัตน์ วัดป่าแก้ว พระนครศรีอยุธยา ที่อาตมาได้ตำราสวดมนต์เพื่อถวายพระพรชัยมงคล พระนเรศวรจึงไม่เคยแพ้ทัพ

พอยกออกไปแล้ว สมเด็จพระนเรศวรยกตาม ท่านยังหนุ่มกว่า เสือเต่าเข้าไปโจมตีพม่า พม่าแพ้ ถอยหลังไปถอยหลังไปถอยหลังไป ไม่รู้กลศึกของพม่า พม่าถอยหลังแล้วล้อมหลังเลยจับแม่ทัพไทยได้ ประมาทใช้ใหม่นี้

พระนเรศวรยกทัพติดตามไปก็ฆ่าแม่ทัพพม่าตาย จึงเอาเสือเต่าออกมาได้พระนเรศวรจึงบอกว่า

"นี่แน่ะท่านแม่ทัพ ท่านเป็นเสือเต่า ขอมถวายชีวิต ข้าพเจ้าจะต้องประหารชีวิตเจ้า แต่ข้าพเจ้านึกถึง คุณพระราชบิดาของข้าพเจ้า ท่านมีบุญคุณต่อพระราชบิดาของข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าจึงไว้ชีวิตท่าน มิฉะนั้น จะประหารชีวิตเสียเลย ท่านเสือเต่าจำไว้ อย่าประมาทนะ คิดแพ้ซึ่งถึงจะป้องกันว่า พม่ามาราวนี้ จะแพ้ ตรงไหนข้างจะได้แก้ไข จะได้ชัยชนะ

นี่เปรียบเทียบธรรมะให้ท่านฟัง ไม่ใช่เรื่องเสียหาย พม่ารู้แล้วเสือเต่าเป็นแม่ทัพมา รบเก่ง พม่า แกล้งทำถอยหลังก็เกิดตีheim เกิดประมาท แล้วก็วิ่งเข้าไปในกองทัพพม่าเลอะไปฆ่าแม่ทัพ แม่ทัพพม่าก็ ถอยหลังไป พม่าทางหลังก็ล้อมหลังเลย โจมตีจับได้ประมาทนะนี่

ปัญหาข้อบารมีนี้ต้องคิดเสียไว้ก่อน การไปวัดเสียเวลาไหมเสียเวลาเพื่อได้บุญ ได้ฟังธรรมะ เสีย เพื่อได้ อย่าไปเอาแต่ได้ ถ้าเอาแต่ได้ก็จะมิมักง่าย มักได้ ไม่มีมรรค๘

มรรค 8 คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ย่อเหลือ ๒ ได้แก่ สติสัมปชัญญะ ผนวกเหลือ ๑ คือยอดเจดีย์ทอง เรียกว่า ความไม่ประมาท แก่นแท้หลักศาสนาอยู่ตรงนี้

คนที่ไม่มีศีล สมาธิ ปัญญา คนที่ขาดสติ ขาดสัมปชัญญะ มีแต่ความประมาทแล้วนั้น จะกลายเป็น คนมักง่าย มักได้ เอาแต่ได้เสียไม่เอาด้วย เกิด โกรธ หลงในตัวเองมาก เห็นแก่ตัวมาก นิสสัยไม่ได้ตรงนี้ เอง

บารมีชั้นมหาวิทยาลัยมี ๒ ข้อ บารมีชั้นนี้ได้ธรรมหมดแล้ว วิปัสสนาเต็มแล้วจิตใจอดทนแล้ว มี ขันติ คือ ความอดทน อดกลั้น อดออม ประณีประนอมยอมความแล้ว

๑. ไม่กลัว ข้าพเจ้าจะไม่กลัวใครที่งมคะสร้างแต่ความดี ไม่ต้องกลัวใครมาว่านินทา

๒. กล้าทำความดี ข้าพเจ้าจะอาจหาญในธรรม สัมมาปฏิบัติในหน้าที่ ไม่ต้องกลัวใครนินทา

ถ้าโยมนั่งเจริญกรรมฐานได้โยมจะมีบารมีชั้นสูง ข้อนี้ เข้าที่ไหน อาจหาญในธรรมสัมมาปฏิบัติ ในหน้าที่ จะไม่เกรงกลัวใคร ไม่กลัวที่จะสร้างความดีไม่เกรงใจใครเขาว่าให้เข้าถูกะเบียบ บารมีสูงนี้ต้อง เข้าวัดให้มันถูกวัด

วัดที่๑ วัดอุทธรธรรม มีธรรมะ วัดตุสสะอาด

วัดที่๒ วัดอารมณ์ อารมณ์ดีหรือไม่ดี ตั้งสติไว้ทุกลมหายใจเข้าออก

วัดที่๓ วัดจิตใจ วัดนอกวัดในอาตมาซึ่งเข้ามาดูเอาตาสู้ขึ้นมาซึ่ง วัดแท้คดเล่าเล่าแต่วัด อาจหาญเข้าไปเลย ไม่ต้องกลัวใครว่า นี่เป็นบารมีชั้นสูงปริญญาเอก

บารมีของเรามีสำหรับพ่อแม่ มีลูกอย่าให้อยู่ว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ ลูกจะหลงทางได้ง่าย นี่เป็นบารมีชั้นกรรมฐาน

ถ้าโยมนั่งกรรมฐานได้แล้วมันจะมีหลักออกมาว่าระจิต รู้ระเบียบวินัย ทำอะไรถูกแบบถูกบท พูดเข้าใจง่าย และก็ว่านอนสอนง่าย

คนที่ไว้กรรมฐานขาดศีล สมาธิ ปัญญา ว่านอนสอนยาก รู้มาก ไม่รู้จริง คนเชื่อง่ายสอนยาก คนเชื่อยากสอนง่าย

ที่วัดนี้เขามิ่วัดอุสอนเข้าไปแล้วรู้สึกเย็นสบายสัปปายะ ๔ มีครบ

๑. อวาสสัปปายะ วัดนี้จะเป็นอารมณ์ เข้าไปแล้วมันชื่นใจ มีต้นไม้เขียวชอุ่ม มีนกการ้อง เจียบสงบ อากาศบริสุทธิ์ มองดูเป็นระเบียบเรียบร้อย นี่เห็นชัดแล้ว

๒. อาหารสัปปายะ วัดนี้ไม่มีโรงครัว มีอาหารเลี้ยงเมื่อสักครู่ ได้ยิน หลวงพ่อ มหาถาวร บอกเชิญรับประทานอาหาร ไม่ต้องเกรงใจ ถ้าไม่ต้องการรับ ก็ไม่เป็นไร ที่วัดนี้เลี้ยงฟรีเหมือนวัดอัมพวัน

๓. บุคคลสัปปายะ มีเจ้าหน้าที่ที่มีระเบียบหมด มีระบบระเบียบนั้นแหละสอนเราละ สอนให้มีระบบ นี่คือ ศีล ไม่ต้องไปปรับกับพระหรอก ที่รับเมื่อสักครู่นี้ คือศาสนพิธี ก่อนจะฟังธรรมก็ต้องรับศีล เช่น ระเบียบของศาสนพิธี 4. ๔. ธรรมสัปปายะ สถานที่นี้ไม่มีธรรมะให้ใครอยากฟังธรรมะ ขอเชิญที่ศาลาพระราชศรัทธา วัดปทุมวนาราม ได้ตลอดเวลา หลวงพ่อมหาถาวร บอกกับอาตมาว่า วันอาทิตย์ไม่จำเป็น ไม่ออกจากวัด ท่านบอกว่าจำเป็นเฉพาะครูบาอาจารย์ หรือกิจการคณะสงฆ์ ร้อยละ 80 อยู่ที่วัด ก็ตรงกับอาตมาเลย อาตมาวันพระอยู่วัด นอกจากเรียก ประชุมกิจการคณะสงฆ์ ใครสนใจธรรมะ เชิญไปได้ทุกเวลา

กรรมฐาน คือ ศีล สมาธิ ปัญญา นี่เอง

ศีล แปลว่า ปกติ ไม่ต้องไปปรับกับพระวัดไหนเลย ปกติเอามาจากไหน ได้จากมีสติระลึกก่อนระลึกถึงงาน ทำอะไรก็มีสติ

หายใจเข้าก็มีสติ หายใจออกก็มีสติ จะพูดจาพาทีอะไรก็มีสติเข้าไว้ก่อน และรู้ตัวขณะทีพูดนั้นว่า พูดดีหรือพูดไม่ดี พูดเสียคดเสียวหรือเปล่า พูดร้ายกับใคร พูดแล้วเป็นพิษเป็นภัยกับใครหรือไม่ก็คือศีล

ไม่ต้องไป ปาณา..ถึงสุรา...หรือก อันนั้นเป็นองค์ศีลแต่ศีลที่ถูกต้องเรามีมาแล้วทุกคน ถ้าท่านไม่มีศีลมาแล้ว เกิดมาเป็นมนุษย์ไม่ได้มนุษย์เกิดขึ้น 1 คน สัตว์เดรัจฉานเกิดขึ้นล้านตัว พระไตรปิฎกบอกไว้ชัด ขอฝากญาติโยม ให้ตั้งสติสัมปชัญญะเจริญพระกรรมฐาน

สมาธิ แปลว่าอะไร มันเชื่อมโยงมาจากศีล ถ้าคนไหนทำงานด้วยสตินั้นแหละมีสมาธิละ ถ้าทำงานจับอะไรไม่มีสติเลย สมาธิไม่มีหรือก ปัญญาก็ไม่เกิดด้วย นี่ตีความให้โยมเข้าใจ

ถ้าทำงานจับอะไรมีสติ ระลึกไว้ก่อน ว่าทำอะไร เป็นอย่างนี้ มีสัมปชัญญะ รู้ตัวขณะทำถูกผิด ประการใด จะเชื่อมโยงไปหาตัวปัญญา

ปัญญา จะบอกว่ารอบรู้ในกองการสังขาร จะได้ อ่านตัวออก บอกตัวได้ ใช้ตัวเป็น และเราจะทำงานด้วยความไม่ประมาท คือมีสมาธิเราจะมีประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพที่ดีที่สุด

ท่านจะทำกรรมฐานอย่างที่สอนกัน อยู่ที่นี่ก็จะตรงกัน กรรมฐานเหมือนกันหมด **กรรม** คือการกระทำฐานเกาะอยู่ทำงานและหน้าที่ ถ้าทำกรรมฐานติดต่อกันไปจะได้รับคติดังนี้

มี วินัยในตัวเอง ๓ ประการ

๑. รู้จักระวังตัว
๒. รู้จักควบคุมตัวได้
๓. รู้จักเชื่อฟังผู้ใหญ่

มี กิจนิสัย ๔ ประการ

๑. ขยัน ไม่จับจืด รักงาน สู้งาน
๒. ประหยัด รู้จักใช้ชีวิตและทรัพย์สินที่ถูกต้อง คุ่มค่า
๓. พัฒนา รู้จักพัฒนาตนเองและอาชีพให้ดีขึ้น
๔. สามัคคี รักครอบครัวรักหมู่คณะ และรักประเทศชาติ

มี ลักษณะนิสัย ๔ ประการ

๑. มีสัมมาคารวะ
๒. อุตสาหะพยายาม
๓. ปฏิบัติตามระเบียบวินัย
๔. รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่

มี ความรู้คู่กับคุณธรรม พัฒนาคุณภาพชีวิต ๔ ประการ

๑. รู้จักคิด
๒. รู้จักปรับตัวเองให้เข้ากับเขาได้
๓. รู้จักแก้ไขปัญหาให้กับตัวเอง
๔. มีทักษะในการทำงาน มีค่านิยมที่ดึงามเอาใจใส่หน้าที่การงานของคน

มีประโยชน์ในการพัฒนาบุคลิกภาพ ๓ ประการ

๑. มีความเข้มแข็งอดทน หนักแน่น มั่นคง ทั้งกาย ทั้งใจ

๒. มีสุขภาพจิตดี

๓. ทำให้สุขภาพร่างกายดี รักษาโรคบางอย่างได้ เช่น โรคคิดมาก โรคนอนไม่หลับ โรคหวาดระแวง โรคความดันโลหิตสูงต่ำ และโรคหัวใจจะไม่เป็นถ้าท่านเจริญกรรมฐานดังกล่าวแล้วทุกประการ

กรรมฐาน ทำให้ชีวิตดีมาก งานชีวิตฝึกตนไว้ดีได้งานได้การ ไม่ประมาทพลาดในงาน และทำให้ท่านมีปัญหา ปัญญาตัวนี้ ไม่ใช่ปัญญาโลกียะนะ ปัญญาโลกุตระต้องการแก้ปัญหา

ปัญญา คือมีวิชา ตัวเรานั้นต้องฉลาด มีวิชาความรู้ใครๆ ต้องการบุคคลผู้มีคุณธรรม จะมีคุณภาพชีวิตดี มีความก้าวหน้าในชีวิตอย่างเป็นระเบียบ ไม่เสื่อมคลายเพราะชีวิตมีวินัย มีศีล ปกครองตน ให้ระวังสิ่งแวดล้อมใกล้ตัวเรามากที่สุด อย่าคิด อย่ายึด อย่ามัวเมา หยุดได้ อย่ายึดติดในโลกธรรมให้ห้วนไหวแต่ประการใด

ขอฝากญาติโยมไว้ที่นี้ ท่านเจริญกรรมฐานได้ ท่านมีศีล สมาธิ ปัญญา มันก็จะได้ความว่า

ทำให้คนฉลาด รู้จักหลักความจริงในชีวิตให้รู้จักชีวิตประจำวัน

ทำคนให้รู้จักปรมาตมธรรมไม่หลงติดอยู่ในบัญญัติธรรม

ทำคนให้มีศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงาม

ทำคนให้รักใคร่กันสนิทสนมกลมกลืนกันเหมือนญาติในพระศาสนา

ทำคนให้มีความเมตตากรุณาและพลอยยินดีเมื่อเห็นคนอื่น ได้ดี

ทำคนให้เป็นคนดีกว่าคน ให้เด่นกว่าคนให้เป็นพระ

ทำคนไม่ให้เบียดเบียนกันเว้นจากการเอารัดเอาเปรียบกัน

ทำคนให้รู้จักตนเองและรู้จักปกครองตนเอง

ทำคนให้เป็นผู้ว่านอนสอนง่าย ไม่มีมานะถือดี ทะหนักรู้หน้าเข้าหากันลดทิฐิมานะเข้าหากัน รักกันเมตตากัน

ทำคนให้เป็นผู้หนักแน่นในกตัญญูกตเวทิตาธรรม

ทำให้คนมีกาย วาจา ใจบริสุทธิ์

ทำคนให้ได้รับความเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร

ทำคนให้พ้นจากความเศร้าโศกปริเวทนาการ

ทำคนให้ดับความทุกข์ร้อนทางกายทางใจ

ทำคนให้เดินทางถูกต้องทุกประการ

ขอสรุปใจความว่าเจริญกรรมฐาน ให้มีศีล มีสติ คิดตัวเองตลอด เกิดสมาธิ มีสัมปชัญญะ ทำให้เกิดความรู้ตัว รู้ทั่ว ทั่วงานที่ไม่มีโทษ และมีประโยชน์ต่อไปจะได้รับผลสมความมุ่งมาด ปรรณาททุกประการ อาตมาภาพขออนุโมทนา

ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย บุญกุศลทั้งหลายคลบ้นดาลประสาทพรให้ญาติโยมพุทธบริษัททุกๆ ท่าน จงประสบแต่ความสุขสันต์นิรันดร จงเจริญด้วยจตุรพิธพรชัย 4 ประการ มีอายุขอให้ยืนนาน วัลโณ ศิวพรณผ่องใส สุขัง ขอให้สุขภาพกายอนามัยทุกท่าน โปรดได้ใจดี โรคภัยไข้เจ็บมีก็โปรดหาย สิ่งทั้งหลายที่คิดไว้ ณ บัดนี้ และจะคิดต่อไปโอกาสหน้า จงพรรณณาให้เกิดความสำเร็จผลสมเจตน์งานจความมุ่งมาดปรรณาด้วยกันทุกๆ ท่าน ณ โอกาสบัดนี้ เทอญ

ต่อไปนี้ถวายพระราชกุศล ว่าตามอาตมานะ

กุศลทั้งหลาย ที่ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มาบำเพ็ญทาน ศีล ภาวนา และกุศลอื่น ๆ ทั้งปวงข้าพเจ้าทั้งหลายได้กระทำแล้ว อันเกิดจากทานก็ดี เกิดจากศีลก็ดี เกิดจากภาวนาก็ดี เกิดจากกิจที่เป็นประโยชน์ทั้งหลายก็ดี ข้าพเจ้าทั้งหลาย ขอพระราชวโรกาสน้อมจิตอธิษฐานพร้อมถวายเป็นพระราชกุศล ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้ทรงคุณอันประเสริฐ ขอสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระเจริญรุ่งเรือง ด้วยพระพรชัยมงคลทุกประการ เสด็จสถิตดำรงมั่นในพระสิริราชสมบัติ พร้อมสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ พระราชโอรส พระราชธิดา พระราชวงศ์ ทรงเป็นองค์พระประมุขนำประเทศชาติ รัฐบาล ข้าราชการ ประชาชน สมณบรรพชิต ให้เจริญด้วยจตุรพิธพร ปฏิบัติธรรมตามตำแหน่งและฐานะ มีความสุขกาย สุขใจ ตลอดจักรกาล

ขอให้สรรพสัตว์ทั้งหลายเว้นเบียดเบียนซึ่งกันและกันและภัยระพฤติเกื้อกูลกัน อยู่เย็นเป็นสุขสวัสดิโดยทั่วกันเทอญ

ชีวิตนี้มีค่า

พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ขอเจริญพรท่านผู้อำนวยการ โรงพยาบาลอุทัยธานีและบรรดาญาติพี่น้องทั้งหลาย ผู้โคจรธรรมสัมมาปฏิบัติในวันนี้ อาตมาดีใจซึ่งใจที่ท่านสนใจธรรมะ วันนี้จะบรรยายธรรมะเรื่องชีวิตนี้มีค่าการกระทำนั้น เป็นกฎแห่งกรรม จากการเจริญพระกรรมฐาน ณ โอกาสบัดนี้

ท่านผู้อำนวยการเป็นประธานพิธีในวันนี้ ท่านนายกพุทธสมาคม ยงยุทธ สาธิตานนท์ ได้ไปอาราธนาอาตมามาชี้แจง กว่าจะหาเวลามาได้แสนจะยากเพราะ **ไม่ว่าง**

ขอฝากไปสอนลูกสอนหลานด้วย อย่าให้ลูกว่างอย่าให้ห่างผู้ใหญ่ จะหลงทางได้ง่าย อันนี้เป็นเรื่องสำคัญ

แต่โปรดว่างกิเลส สมองว่างโดยไม่ไปเอากิเลสของใครมาใส่ในสมอง แต่ **ขออย่าได้ว่างจากงานเลย** ชีวิตคืองาน ชีวิตของท่านมีค่า เวลาของท่านจะมีประโยชน์มาก ถ้าตีค่าชีวิตของท่านต่ำ เวลาท่านจะไม่มีประโยชน์เลย

อาตมาไม่ได้ว่างเลยที่วัดเดี๋ยวนี มีพระและฆราวาสอยู่ประจำ ประมาณ ๔๐๐ คน ก่อนจะมาบรรยายมีแพทย์มาจากสหรัฐอเมริกา เขาบินมาไกลแสนไกล เพื่อมาอยู่กรรมฐานกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นชาวพุทธคาทอลิก คริสต์ อิสลาม สนใจธรรมะมาก แต่คนไทยสนใจแต่บุญ ชอบทวัฏบุญ ชอบหาเครื่องรางของขลัง แต่พลังในตัวไม่สนใจ

โครงการของอาตมาต้องการปลูกคนให้ตื่น เสกคนให้เป็นงาน พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ถ้าเรามีลูกหลาน ปลูกลูกให้ตื่นขึ้นมาอย่าประมาท และเสกลูกให้เป็นงาน มีวิชามีหลักฐาน มีงานทำ

อาตมาไปยุโรปมา ฝรั่งเศสมาหาธรรมะคนไทยมาหาบุญให้ช่วย ไม่ได้ช่วยตัวเองเลย บุญอยู่ตรงไหน บุญอยู่ที่วัดไหน บุญแปลว่าอะไร โยมคิดตามฟังต่อไป

บุญแปลว่าความสุข ทุกคนอยากได้ความสุข ความสุขไปหาที่ไหน ไปให้พระช่วย ไปทวัฏบุญวัดโน้นวัดนี้ แล้วไปทานข้าววัดอัมพวันยันต์บ้าง เลขยันต์บ้าง บันตัวเองบ้าง เดียวนี้เอาตะกรุดเข้าตัวแล้ว ไม่ได้ผลเลยนะ

เมื่อสองสามวันนี้ ตายไป๒ ราย เอาตะกรุดฝังเข้าไป แล้วเป็นบาดทะยักตาย ไม่ทราบว่าเป็นที่มา จากวัดไหน พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้หรือ สกปรกผ่าเอาตะกรุดยัดเข้าไปแล้วเหยียบ ก้นป็น เป้ายันต์เพื่อไม่ให้ ตายให้อายุยืน อาตมาไม่เชื่อ

อายุจะยืนต้องมีการแผ่เมตตา ต้องการรอยกับริจาคทาน ชีวิตของเราเป็นหลักฐาน มีงานทำ เป็น ประโยชน์ต่อตนเองและครอบครัว เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ถึงจะถูกต้อง ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

เดี๋ยวนี้ โง่กันมาก ไปหาบุญช่วยทั้งนี้ เอาตมาได้ปัญญาที่วัด ถามโยมที่มาว่า โยมมาทำไม เขา บอกว่ามาขอบุญ อาตมาบอกให้ไปฟังบนศาลา เดี่ยวจะสอนเด็ก จะได้ไปเลี้ยงลูก รวย สวย เก่ง เขาบอกไม่ ฟังหรือจะเข้าจะ จะขอบุญสักหน่อย จะคอยอยู่ที่กุฏิ ก็จับได้เลยว่า คนไทยชอบทำบุญกรรมะไม่เอา ความสุข ก็ไม่รู้แล้วจะไปเอาบุญช่วยได้ยังไง

บุญ คือความสุข ท่านต้องการไหม ชอบอายุยืน หรือชอบอายุสั้น ชอบสวย ชอบรวยชอบดี ชอบมี ปัญญาหรือไม่ มีลูกเล็ก ๆ ต้องการให้รวยสวยเก่งไหม ทำอย่างไรความสุขจึงจะเกิดมีขึ้นแก่เราต้องพูดให้มีความเข้าใจ ไม่ใช่ไปวัดทำบุญ โยมนั่งยังไม่ทันไรเลย ไปเรียไรเขาอีกแล้ว บุญอยู่ตรงนี้ หรือประการใด อาตมาจึงมีคติชีวิตที่แจ่มใสให้แก่ญาติโยม

ความสุขเกิดจากอะไร ขอเจริญพรว่า

๑. เกิดจากการทำให้ใจให้สะอาด ทำให้ใจปกติ ทำให้ใจให้สงบ ทำให้สบายมีอารมณ์ดีจะได้มีปัญญา ความสุขอยู่ตรงนี้

๒. เกิดจากความสงบ “นตฺถิ สนฺติ ปรี สุขํ” สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ถ้าุ่นวายจะ ไม่มีความสุขเลย คนเราจิตไม่สงบ จะเกิดความสุขไม่ได้เลย

คนที่มิทุกข์มาวัดมี๕ ประเภท อาตมาจดเป็นตำราไว้เลยประเมินผลทุกวัน เมื่อปี๒๕๖๖ มีเรื่องอะไรมาก ปีนี้ ก็เหมือนกันไม่รู้จักดำเนินงานแก้ไขเปลี่ยนแปลงแต่ประการใด

อันดับที่ ๑ ครอบครัวยังไม่มีความสุข ครอบครัวยทะเลาะกัน มามากเป็นอันดับหนึ่งของวัดอัมพวัน

อันดับ ๒ ผิดหวังในชีวิตเป็น โรคทันสมัยมาก(โรคประสาท)

อันดับ ๓ ลูกไม่เรียนหนังสือ เกียงพ่อเกียงแม่

อันดับ ๔ เศรษฐกิจไม่พอปากพอท้อง เป็นหนี้ ก้นไม่พัก ไม่รู้จักจะใช้หนี้เขแล้วไปหาให้พระช่วย

อันดับ ๕ มีแล้วไม่พอ ยังตะเกียกตะกายไปยากจน มีเงินเอาไปให้เขาหมด

อาตมาจดทุกวันนี้ว่ามามากน้อยเรื่องใดขอเจริญพร โยมให้ประเมินผลชีวิตของเราแต่ละวันเวลา ว่าตัวเองอารมณ์มาก อารมณ์น้อยเป็นประการใด มันจะเป็นกฎแห่งกรรมที่เราจะได้ อะไรเกิดขึ้นในตัวเอง ในกิจประจำวัน

บางคนไม่รู้เลยนะ ทำงานตะพืด ผิด ถูกซ้ำไม่เข้าใจ เอาแต่ใจของตัวเอง เข้าข้างตัวเองตลอดเวลา ความถูกต้องจะหมดไป ความถูกต้องจะเข้ามาแทนที่ สร้างความดีไม่ได้ จุดมุ่งหมายอยู่ตรงนี้ ฝรั่งเศสยอมรับแล้ว แต่คนไทยไม่ยอมรับ คนไทยชอบบุญช่วย ไปให้คนอื่นช่วยตลอดรายการ ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ต้องการให้ช่วยตัวเอง(อตุตทาหิ อตุตโณ นาโถ)

จิตไม่สงบมีกิเลสประการ อาตมาได้ของจริงที่วัด คือประเมินผลเป็นวิทยานิพนธ์ให้ชนรุ่นหลัง ได้เรียนต่อไปในวิธีการของชีวิต ไม่ใช่มาวัดสร้างวัดกันแล้วเป็นคนดินะ อย่าไปสร้างวัดถูกต้อง ต้องพัฒนาจิตคนก่อน ถ้าคนดีมีปัญหา วัดถูกต้องจะมา หลังไหลมเอง มั่งมีศรีสุข ไม่มีทุกข์แต่ประการใด ตรงนี้น่าจะหาข้อเท็จจริง

แต่คนพุทธไม่เอา มีแต่ไปหาบุญ บางแห่งคนแก่รักษาอุโบสถ ไปนั่งที่วัดไปเฝ้าวัดเปล่า ๆ ไม่เกิดประโยชน์ใดต่อผล ต้องพูดข้อเท็จจริงให้ฟังเชื่อ ฟังฟัง แต่คนไทยไม่เอา

คนไทยแปลว่า ไม่เป็นขี้ข้าใคร ต้องสร้างตัวเอง ช่วยตัวเอง ฟังตัวเอง เรียกว่า คนไทย คนไทยแปลว่า ยกย่องกันให้เกียรติกัน คนไทยเดี๋ยวนี้ หมิ่นประมาทกัน ใครไม่ดีเหยียบลงไปเลยเหมือนข้าราชการ ใครดีไม่ได้ ต้องโดนอิจจาริษา ตำแหน่งก็ไม่ได้ด้วยนะต้องขอพูดตรงไปตรงมา

จิตไม่สงบมี ๘ ประการ อาตมาหาเหตุได้คือ คนไม่มีศีลขาดสติสัมปชัญญะ จิตจะไม่สงบ

๑. มีไม่พอ มีอย่างนี้แล้ว ไม่พอยากจะได้ต่อไปจิตของท่านจะไม่สงบ มีไม่พอ มันรู้สึกไม่สบาย ตะเกียกตะกาย กินไม่ได้นอนไม่หลับ

๒. ใช้เวลาว่างเกินไป ถ้าคนไหนมีเวลาว่าง ไม่มีงานทำ จิตไม่สงบ คิดไปในทางต่ำเหมือนจิตเป็นน้ำ จะไหลสู่ที่ต่ำเสมอ จะไม่มีความคิดดีมีปัญหาแต่ประการใดถ้ามีงานทำ มันจะเพลินนะ จะไม่ประมาท จิตท่านจะสงบ ถ้า ทำงานว่างจิตไม่สงบเอาไปสอนลูกหลาน มีลูกอย่าให้ลูกอยู่ว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่ จะหลงทางได้ง่าย นี่คือเหตุผลข้อเท็จจริง ถ้ามีงานทำ เสียแล้ว กิจกรรมก็จะดี จิตจะไม่ไหลไปสู่ที่ต่ำมีความคิดดี มีปัญญาเกิดขึ้นด้วย

๓. ถูกเบียดเบียนจิตใจ ถ้าท่านอยู่ในวงแวดล้อมของคนเบียดเบียนนะ รับรองจะไม่มี ความสงบเลย

๔. อวัยวะไม่ตั้งอยู่ด้วยความปกติธาตุใดธาตุหนึ่งขาดไป หรือจะยกตัวอย่างว่าปวดอุจจาระ ปวด

ปีศาจจะจิตไม่ปกติ จิตไม่สงบ จะต้องไปห้องน้ำห้องสุขาก่อน

๕. โรคภัยไข้เจ็บเบียดเบียน ปวดท้อง ปวดศีรษะ เป็นไข้ ความดันสูง ความดันต่ำจิตจะสงบได้ไหม ถ้าท่านไม่ปฏิบัติธรรม หรือไม่มติดัมปชัญญะจิตของท่านจะไม่สงบเลย

๖. สิ่งแวดล้อมดังไปในทางชั่ว เราจะไปอยู่ที่ราชการถิ่นฐานใดก็ตาม ในวงของคนอันธพาล จะดึงเราไปในทางชั่วจิตของท่านจะไม่สงบ

๗. ๗. ครอบครัวยังไม่มีความสุข ทะเลาะกันทุกวันสามีภรรยาไม่เข้าใจกัน ท่านจะไม่มีมีความสุข จิตจะไม่สงบแต่ประการใด

๘. มัวเมาบายมุข หากความสนุกในสังคม ชอบข้อปิ้งที่โน่นที่นี้ เสียเวลาเสียค่าของชีวิตเหลือเกิน

ขอฝากท่านไว้ ๘ ข้อนี้จิตไม่สงบ นี้คือกรรมะ ถ้าท่านเข้าในข้อใดข้อหนึ่งแล้ว ท่านจะไม่มีมีความสุข ความสบายเลย จิตของท่านจะไม่สงบแต่ประการใด

นี่แหละหาความสุขก็ไม่ได้ หากความสงบก็ไม่มี ท่านจะไปแสวงบุญตรงไหนละ จะไม่มีโอกาสช่วยท่านได้แต่ประการใด ขอเจริญพรอย่างนั้น

ต่อไปจะต้องใช้กรรมะ คือความสุข เราท่านทั้งหลายชอบเป็นมนุษย์ด้วยกันทั้งนั้น ชอบสวยแม้กระทั่งเด็กตัวนิดเดียวชอบสวย ชอบรวย ชอบดี ชอบมีปัญญาด้วยกันทั้งนั้นแต่ปัญหาอยู่ที่ว่าพ่อแม่ไม่รู้จักสอนเด็ก เด็กที่เสียมาจากพ่อแม่เนอะอดมากันวณ ได้หมดแล้ว เด็กไปที่วัดเยอะ

ถ้าท่านเป็นครูอาจารย์สอนนักเรียนนักเรียนดีหมดทุกคนหรือเปล่า บางคนเรียบริ้อย ไปลามาไหว้อ่อนน้อม ถ่อมตน ปากหวาน ตัวอ่อน มือเป็นหงอน ไม่เถียงพ่อแม่ ไม่เถียงครูอาจารย์

เด็กบางคนเถียงพ่อแม่เถียงครูอาจารย์ มาจากไหน มาจากพ่อแม่ไม่ดี พ่อแม่ไม่สร้างความคิดให้กับลูกไม่ทำลูกให้กับหลาน รักลูกไม่ถูกวิธี ทำความไม่ดีให้ลูกดู ครูสอนเจ้าคะเจ้าขา นะคะพอกลับไปบ้านพูดจาหยาบคาย มาจากสิ่งแวดล้อม พ่อแม่ไม่ดีนี่เอง เรื่องจริงอยู่ตรงนี้

พ่อแม่ไม่เคยดูแลลูกเลย ยกตัวอย่างที่เพชรบุรี พ่อเป็นอาจารย์ใหญ่ ซี๗ แม่ก็เป็นอาจารย์ใหญ่ ซี.๗ อยู่คนละโรงเรียน มีลูกชาย ๓ คน เอาไปฝากน้องสาวเรียนหนังสือที่โรงเรียนอัสสัมชัญ น้องสาวทำงานที่กระทรวงมหาดไทย เขาจะมีเวลาดูแลลูกให้หรือ ดีสี่ต้องออกไปทำงานแล้ว

ขอฝากท่านทั้งหลายท่านเป็นพ่อแม่เขา เป็นผู้นำลูก ต้องไปตามดูแลลูกด้วยนะ ไม่อย่างนั้นลูกเสียนะ เด็กเสียหายนี้ อดมาไม่โทษเด็กเลยนะ โทษพ่อแม่ไม่ดี เลี้ยงลูกไม่โตปลูกต้นโพธิ์ไม่ได้เริ่ม

ยังมีตัวอย่างอีก รองศาสตราจารย์ที่จุฬาฯ มีลูก ๕ คน ดิฉันเสพติดไป ๓ คนแล้ว พ่อแม่เป็นใหญ่เป็นโต เป็นถึงรองศาสตราจารย์ เป็น ดร. ด้วยมันมาจากตรงไหน

ขอเจริญพรว่า ขาดหลักพระศาสนาขาดการสวดมนต์ไหว้พระนี่เอง ขาดการปฏิบัติในหน้าที่ศีลไม่มีความปรกติในชีวิตเขาจะไม่มีเลย จิตจะสงบหรือไม่สงบนั้น อยู่ที่ตัวโยมทุกคน ศีล สมาธิ ปัญญา ที่พระพุทธรเจ้าสอนมาเท่านั้น พระพุทธรเจ้าสอนให้มีศีลประจำตัวที่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เราก็มีสติอยู่แล้ว ถ้าไม่มีศีลแล้วโยมเกิดเป็นมนุษย์ไม่ได้เกิดเป็นมนุษย์นั้นแสนยาก มนุษย์เกิดขึ้น ๒๐ คน สัตว์เดรัจฉานเกิดขึ้น ๑ ล้านตัว

ศีล นี้ไม่ได้หมายความว่าต้องไปรับกับพระวัดโน้นวัดนี้ แต่ประการใด ท่าน**สติ** ใหม่ หนึ่งนาที ห้านาทีของท่าน ท่านมี สติควบคุมจิต บ้างใหม่ มี สัมปชัญญะ รู้ตัว รู้นอก รู้ใน รู้จิต รู้ใจ รู้สิ่งที่มีประโยชน์ รู้กาลเทศะ ก็จะมีลักษณะ รู้บาป รู้บุญ รู้คุณ รู้โทษ รู้สิ่งที่เป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ประการใด ตรงนี้คือ**ศีล**

คนมี สติสัมปชัญญะ จะมีสติ จะมีแต่ปัญญา แก้ไขปัญหาได้ บางคนไม่สนใจ สนใจแต่เรื่องไม่เป็นเรื่อง ไปสนใจคนอื่นทำไม

สติตัวเดียว ท่านระลึกได้ใหม่ ที่นั่งกรรมฐานกัน สวดมนต์ ไหว้พระ ทำให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นประโยชน์ เหลือเกิน ใครมีบุญวาสนามาเอง ที่วัดเดี๋ยวนี้นี้ ๑๐๐ กว่าคน เมื่อเช้า แคนทอลิก ออกไปแล้ว ๘ คนมาจาก อเมริกา ไม่ใช่จะให้แคนทอลิกมาเป็นพุทธ แต่เขาต้องการมาปฏิบัติธรรม ตามคำสอนของพระพุทธรเจ้า มีประโยชน์แก่เขามีใช้อย

เมื่อวันวาน อิสลาม จาก สหรัฐอเมริกา ก็ออกจากกรรมฐานไป ๓ คนมาจากรัฐลอสแอนเจลิส บัดนี้ ไปตั้งร้านขายของ ขายดิบขายดี มั่งมีศรีสุข ตลอดเวลา

เราจะไปเอาอากาศเวทมนตร์ คลบันดาลที่ไหนแล้ว ไม่มีเลยนะ มีแต่สติสัมปชัญญะ รำลึกก่อน ปากอย่าไว ใจอย่าเบา เรื่องเก่าอย่ามร้อพื้น เรื่องของคนอื่น อย่างนำมาคิด กิจที่ชอบทำให้เสร็จไป อยู่กับปัจจุบัน อนาคตอย่าจับให้มันคั้นให้ตาย จะผิดหวังจะเสียใจตลอดชีวิต ปัจจุบันตรงนี้ ซึ่งเป็นของเราแน่ อดีตหรือมันก็ผ่านพ้นไปแล้ว จะไปร้อพื้นมันทำไมเล่า

เรื่องของคนอื่นเอามาคิดทำไม คิดเรื่องของตัวเองว่า วันนี้จะทำอะไรจะต้องทำให้เสร็จอะไรบ้าง อนาคตอยู่อีกยาวนาน วันพรุ่งนี้เดือนหน้าต่อไปจะอยู่ถึงหรือเปล่านั้นจะไปรำพึงรำพันให้เสียสมอง ให้สมองฝ่อ จิตตกทำไมเล่า เดียวพระอาทิตย์ก็เสี้ยวลัดอัสดงหมดไป ๒ วันแล้ว ท่านจะได้อะไรหรือ

ชีวิตนี้คืออะไรกันแน่ถ้าท่านทั้งหลายมีสติสัมปชัญญะดีแล้ว ท่านจะรู้ว่าชีวิตท่านมีค่า เวลาของท่านจะมีประโยชน์มาก พระพุทธรเจ้าสอนนักสอนหนาว่า หนุ่มสาวอย่าเที่ยว หนุ่มสาวหาหลักฐาน หา

วิชาการใส่ตัว หางานทำให้ได้ มีประเทศไทยประเทศเดียวที่มีการศึกษานอกโรงเรียน อาตมาไปต่างประเทศ ๑๕ ประเทศแล้ว ไม่มีการศึกษานอกโรงเรียนเลย

อาตมาไปเห็น ตัวโตแล้วมานั่งเรียนตอนเด็กมั่วแต่ไปเที่ยว เพื่อนเขามีนงานทำแล้ว ก็เสียใจตัวเองมั่ว แต่ไปเที่ยว จึงได้มาเรียนการศึกษานอกโรงเรียน

อาตมาไปสิงคโปร์ ก็ไม่มีการศึกษานอกโรงเรียน เหตุที่ไปเพราะ แม่ชชิงอ แซ่เอ็ง นิมนต์ไป เมื่อก่อนเขาทำงานธนาคาร มีเพื่อนมากมาย ได้เงินเดือนหลายหมื่น ด้วยอำนาจผีบอกให้มาบวชที่วัดอัมพวัน สิงห์บุรี ประเทศไทย อาตมาชื่นใจที่ผีรู้จักเขาก็ขออนุญาตพ่อแม่มาบวชที่วัดอัมพวัน

ชชิงอ อ่านหนังสือไทยไม่ได้ พูดไทยไม่ได้ด้วย อยู่ได้ ๓ ปี เขียนหนังสือไทยเก่ง อ่านออกโดยไม่ ต้องเรียน เดี่ยวนี้ สอนแทนอาตมาได้แล้ว สามารถนั่งกรรมฐานรู้เหตุการณ์ในชีวิตของเขาได้ดีด้วย

มีคนได้หวั่นมา พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ต้องใช้ภาษาจีนกลาง พวกมาเลเซียมา ชิงอก็พูดภาษามาเลย์ ได้ด้วย พูดจีนและ ฮกเกี้ยน กวางตุ้งได้สมาธิภาวนา อย่างเดียว ทำให้เขามีความสนใจศึกษาด้วยตนเอง

ขอเจริญพรทุกคนว่า เรามีปัญญามาด้วยกันทุกคน ปัญญาวิชาการนี้ช่วยตัวเอง ไม่ได้เรื่องแก้ปัญหา แต่วิชาการที่เราเรียนมาต้องทำงาน แต่้าพุทธโศโลยีไม่มี แก้ไขปัญหาไม่ได้นะ คือ ต้องให้คู่กันไป

พระพุทธเจ้าจึงสอนว่า หน้าที่ทางพระพุทธศาสนาที่เราเป็นชาวพุทธ มี ๒ ประการ คือ

๑. คັນถฐุระ ภาคทฤษฎีวิชาการต้องบังคับให้เรียน

๒. วิปัสสนาธุระ เรียนภาคทฤษฎี แล้วต้องฝึกภาคปฏิบัติด้วย

มีเท่านี้เองนะ อย่าไปล่ามป้ามเครื่องรางของขลัง เป็นเพียงที่ระลึก ในการสร้างความดีในจิตใจ มี พระประจำกายแล้ว ก็มีพระประจำใจ มีทั้งนอกมีทั้งใน จะมีประโยชน์มาก

พระพุทธเจ้าสอนเชิงปฏิบัติการ คือต้องมี

๑. กิจกรรม (ปรีชัตติ)

๒. พุตติกรรม (ปฏิบัติ)

๓. พุตตินัย (ปฏิเวธ)

ออกมา ๓ ระบบแบบแผนของการศึกษาพระพุทธศาสนา

กิจกรรม คือ การเรียนรู้ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง ถ้าไม่เรียนไม่ได้ โยมโปรดฟังข้อคิดดังต่อไปนี้

ไม่ยอมเรียนหรือจะรู้ ไม่ยอมดูหรือจะเห็น

ไม่ยอมฟังหรือจะได้ยิน ไม่ยอมทำหรือจะเป็น

จะล้าก็ล้า ย่ำแย่งจนแก่ตาย

ตายแห่งทั้ง คายไม่ดี คายไม่มีวิชาความรู้แต่ประการใด ขอเจริญพรต่อไปว่า มีลูกมีหลานสอนให้

รวยสวยเก่ง เร่งก้าวหน้า กล้าประหยัด ไม่ขัดพวกพรรค

รักษาความสะอาด หลาดรอบคอบ ชอบระวัง ตั้งใจตรง

ทรงศีลธรรม นำทางให้ถูก ปลุกสติ คำวิชอบ

ประกอบกุศล ได้ผลอนันต์เป็นหลักฐานสำคัญ

ออกมาเป็นผลงานอย่างนี้เป็นต้น

เมื่อได้เช่นนี้แล้วก็ต้องปฏิบัติการ ปฏิบัติธรรม มีสติสัมปชัญญะ ปฏิบัติตามกิจกรรม

อาตมาตีความหมายของ **กิจกรรม** ให้นักศึกษาฟังว่า กิจกรรมคือ

๑. สิ่งที่ต้องศึกษา แสวงหาความรู้ได้ตัวไว้ ถ้าถูกเราได้ปริญญาตรี ปริญญาโท หรือปริญญาเอก มีหลักฐาน มีงานทำ บ้านจะเป็นมหรานิม ทำให้หมุ้ง ทั้งหลายมหรานิมชมชอบ ถ้าขาดความรู้ติดคนแล้ว ไม่มีใครมามอง ไม่มีใครมาสนใจ

๒. ละความชั่ว คือ ละสิ่งตรงกันข้ามกับความดี อย่าไปทำนะ

คบคนพาลได้ผิด

คบบัณฑิตได้ผล

คบคนชั่วทำตัวให้อับจน

คบคนดีให้ได้ผลจนวันตาย

เมาเพศหมคค่า

เมาสุราหมคความสำคัญ

เมาการพนันหมคตัว

เมาเพื่อนชั่วหมคดี

ขอฝากไว้ด้วยนะ นี่คืองิจกรรม ข้อ ๒

๓. สิ่งที่ทำให้แจ้งถึงใจ เจริญสมาธิภาวนา อ่านหนังสือ สวดมนต์ไหว้พระ สวดมนต์เป็นยาทา **วิปัสสนา** คือ ยากิน ทำให้แจ้งถึงใจ

ถ้าท่านทำไม่แจ้ง ถึงใจแล้ว จะแก้ปัญหาไม่ได้ เลยอบายก็มาสู่จิตใจ มีแต่ความกลุ้มอกกลุ้มใจตลอดรายการ

แจ้งถึงใจนะคิดก่อน ทำอะไรมีสติก่อน พิจารณาตนเสียก่อน โยนิโสมนสิการ ต้องฟังพิจารณาโดยปัญญาก่อน จะเกิดประโยชน์มิใช่น้อย

กิจกรรมข้อ ๓ ที่เราได้มี ๒ เท้า ๒ สมองหนึ่ง เป็นที่ฟังมาจากพ่อแม่แล้ว **ต้องพัฒนา** ต้องมีความขยันหมั่นเพียร พากเพียรชวนชาย กระทบกิจ ให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเองในครอบครัวต่อไป

พฤติกรรม แสดงออกให้คนอื่นเขาเห็น จะยืน เดิน นั่ง นอน เหลียวซ้าย แลขวา คู้เหยียด เหยียดขา มีสติสัมปชัญญะไว้ เป็นการแสดงออก เดินมาก็รู้แล้ว คนนี้เป็นคนดี นิสัยดี เป็นต้น

อาตมาจึงได้สอนกรรมฐานว่า ยืนหนอ ๕ ครั้ง **ตจปัญจกรรมฐาน** โยมผู้ชายเคยบวช อุปัชฌาย์จะให้เลยว่า เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ตโจ ทันตา นขา โลมา เกสาก็ยืนหนอ ๕ ครั้ง ยืนได้ ๕ ครั้ง จิตมีสติแล้ว เราเห็นคนเดินมา คอผม คุปลายเท้า คุปลายเท้า คอผม สติเราส่งกระแสจิตตรงโหงวเฮ้งส่งปั๊บ จะเห็นออกมา ๓ ภาพ

ภาพที่ ๑ ผู้หญิง หรือ ผู้ชาย แต่งตัวแบบนี้ เป็นใคร แต่งตัวแบบนี้ จะไปไหนกัน

ภาพที่ ๒ แสดงออก คนนี้เป็นโรคมะเร็ง คนนี้ต้องตาย

ภาพที่ ๓ นิสัยไม่ดี อย่าคบค้าสมาคมคนนี้อีกต่อไป เดินยิ้มเข้ามาแล้ว สติเราบอกว่า เป็นมิตรตอนกู่ เป็นศัตรูตอนทวง อย่าให้กู่เงินนะ โกงแน่

นี่คือธรรมะ ได้ความแน่แล้ว ยืนยัน ๕ ครั้ง ทำให้ได้แน่ นี่แหละพฤติกรรม เป็น พฤติกรรม ที่แสดง เหตุผลให้แก่ตนอย่างชัดเจนแล้ว

ขอสรุปผลงานของการสร้างความดีในชีวิต คือ มีศีล สมาธิ ปัญญา หมั่นสวดมนต์ไหว้พระไว้ คุณ คุณหน้าชัดเจนแล้ว

วิธีแก้ปัญหาเฉพาะหน้าทำอย่างไร ญาติโยมที่เคยนั่งกรรมฐาน จะรู้ได้เกิดปัญญาขึ้นมาตัวเองจะแก้ อย่างไร เราต้องรู้ว่าพัฒนาจิตก่อน จิตนี้เป็นธรรมชาติ ต้องคิดก่อนอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้เหมือนเทพ บันทึกเสียง

จิตเกิดทางตา ตามิทรัพย์ใหม่ ตาคูเป็นใหม่ เราก็ตั่งสติไว้ที่ตา เท่านั้นเอง

หูได้ยินเสียง ตั่งสติไว้ที่หู เขาค่า เราตั่งสติไว้ คำค่าอย่าไปรีบ มาไว้ในสมองให้มันฝ่อ คำค่าจะ กลับไปหาเขาเอง เกิดขึ้น ตั่งอยู่ คับไป ที่หูนี้

และปากนี้ไปไหนอย่าเอาไปนะ ตั่งสติก่อนจะพูด ตาคู หูฟัง ปากนี้ เพราะปากพูดแล้วมันเสียนะ ตา หู เป็นครูใหญ่ ตาคู หูฟัง ปากนี้ ดินรืบริว้ง มือทำแต่ความดี มีปัญญา มีหลักฐานที่จะต้องชี้แจงแสดงกัน ต่อไป มีเหตุผลหลายประการ ขอฝากไว้ในวันนี้ ด้วย นี่คือวิธีแก้

อาตมาสอนเด็ก เวลาครูสอนอาจารย์สอน ให้ส่งกระแสจิตทางหน้าผาก จุดประสาทอยู่ตรงนี้ พังไป เลยกูที่ครูสอน จำแม่นไม่ลืม ไม่เสียสมาธิด้วย

โหงวเฮ้งอยู่ตรงหน้าผากนะ ใครมีสมาธิดูหน้าคนจะรู้เลย จะขึ้นหรือไม่ขึ้น รวยหรือไม่รวย เจิง หรือ ไม่ เจิง มันจะบอกที่หน้าผาก

คนมีบุญวาสนามันอยู่ที่หน้าผาก ไม่ใช่หน้าผากกว้างหรือแคบนะ หน้าผากจะมีแสง มีรัศมีนะ

เวลากลุ้มใจ เสียใจมาก จะแก้ตรงไหน เวลากลุ้มใจ เสียใจ โกรธ อารมณ์ค้าง เคี้ยวจานเสียหมด แก้ ตรงไหน ติดตามฟัง ณ บัดนี้

หัวข้าวเบตเตอร์ ที่ลิ้นปี่นี้ ถ้าอยากรู้ว่าลิ้นปี่ของตัวเองอยู่ตรงไหน เอาเชือกมาวัด ตั่งแต่จุกถึงสะดือ แล้วพับครึ่ง จะอยู่กึ่งกลางพอดีทุกคน

ตอนอาตมาคอหักพับลงไปเลย หายใจทางสะดือได้ มันมีความรู้สึก ที่เราพูดออกมาได้คือลิ้นปี่นี้เอง ถ้าเราโกรธ เราไม่สบายใจ อย่าไปฝากความกลุ้มค้างคั้นไว้ อารมณ์ค้างนะ โยม นะ เข้าใจ นมาทำงาน จะเสียนะ ต้องตัดปัญหาไปตอนนี้เลย

หายใจยาวๆ แล้วกำหนดตรงลิ้นปี่ว่า โกรธหนอ โกรธหนอ โกรธหนอ หายใจยาวๆ อย่าหายใจสั้น คนหายใจสั้นนี้ ไม่มีพลังนะ คนโกรธง่าย จุนเจียวง่ายนี้ หายใจสั้นนะ และโมโหเก่งด้วย ถ้าโยมโมโหเก่ง หายใจยาวๆ เข้าใจเสมอ รับรองหายโกรธเดี๋ยวนี้ กำหนดตรงลิ้นปี่นะ โยมเห็นเครื่องโรงสีไหม เครื่องโรงสี ที่ชักยาวจะสีข้าวได้มาก ไช้เกล็ดสั้นๆ ไม่มีพลัง

ต้องหายใจยาวๆ ซ้ำๆ อารมณ์จะเย็นลง ใจจะสบาย จะได้แก้ปัญหา ซ่อนี้ไปบ้าง กำหนด เสียใจ หนอๆ หายใจยาวๆ เสียใจหนอร้อยครั้ง พันครั้ง ความเสียใจจะหายไปเลย ดีใจเข้ามาแทนที่ สร้างความดี ต่อไป ความร้ายออกไป ความดีเข้ามาแทนที่ อยู่ตรงนี้

โกรธแล้วไม่กำหนด ฝากความโกรธไว้ในจิตใจ ตายไปลงนรกนะ ต้องแก้ต้องตัดปัญหาเดี๋ยวนี้เลย โกรธหนอยๆ ที่ลิ้นปี ชาร์ตไฟเข้าหม้อแบตเตอรี่ อยู่ตรงลิ้นปีนะ เดี่ยวไปเสียบขั้วแบตเตอรี่ผิด แล้วไฟหมด หม้อไปแล้วอารมณ์ค้างนะ ถ้าหม้อแบตเตอรี่เก็บไฟไม่อยู่ เหมือนรถเวลาจะต้องเล่นต้องเข็นทุกครั้ง ก็แะมากนะ

อาตมาสอนเด็กได้ผล กำลังเรียนหนังสือ ส่งกระแสจิตตรงหน้าฝาก เสียใจปลุกสติตรงลิ้นปี หายใจยาวๆ ไว้ อาตมาไปได้ตำราจากเมืองจีน ตำราคลุมหายใจ คนโลกมากหายใจอย่างนี้ คนโกรธจัด กลิ่นตัวเหม็นอย่างนี้ และหายใจอย่างนี้ จะไม่ผิเลยนะ คนมีโมหะ ไม่ฟังใครเลย ไม่มองหน้าใครเลย เอาแต่ใจตัว หายใจแบบนี้

หายใจยาวๆ แก้ได้ทุกประการ ถ้าคนโมโห หายใจยาวๆ แล้วสวดมนต์ อิติปิ โส ภควา...แล้วจะดีขึ้นมาได้ ยกตัวอย่างให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง

มีโยมผู้หญิงคนหนึ่งเป็นสาว ยังไม่มีครอบครัวรับราชการเป็น ชี.๗ กลิ่นตัวเหม็นมาก รูปร่างสวย รวยด้วย แต่ทำไมกลิ่นเหม็น เขามากราบบอกให้ทราบว่า“หลวงพ่อกะ หนูไม่ทราบเป็นอย่างไร กลิ่นตัวแก้ไม่หาย”

อาตมารู้แล้ว แต่บอกไปเขาจะเชื่อเราหรือ เขาหายใจสะอึก สั้นๆ ยาวๆ แบบนี้ โมโหร้าย อิจฉาเก่ง แต่เรารู้ตัวแล้ว เราจะสอนเขาไม่ได้นะ โยมนะ ไปเปลี่ยนนิสัยคนไม่ได้ ต้องให้เขาเปลี่ยนแปลงนิสัยคน เจ้าตัวต้องเป็นผู้เปลี่ยนแปลงเป็น ปัจจุบัน เวทิตปู โภ วิญญูหิ รู้ด้วยตนเอง คนอื่นอย่าไปรู้ของเขา

ถ้าจะไปบอกเขาว่า โยมมีกลิ่นตัวเหม็นนี้ เพราะชอบอิจฉาเขา เขาก็จะมาตบเราเข้า ใ้เข้ามาพิสูจน์เอง จึงบอกว่า ลาพักก่อนมาสัก๑๐ วัน มาเจริญกรรมฐานวัดอัมพวัน เขาก็มา

นั่งกรรมฐานไปได้สัก๔ วัน เขาก็มากราบบอกให้ทราบ ร้องไห้โฮเลย บอกว่า หลวงพ่อกะ หนูเสียใจมาก หนูไม่เคยบอกหลวงพ่อดังแต่ครั้งแรก แต่อาตมารู้แล้ว

เขามาบอกว่า“หลวงพ่อกะ หนูไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ หนูไปอยู่กับคนอื่น เรียนหนังสืออยู่กับคนอื่น แม่กับหนูเหมือนขมื่นกับปูน พูดกันไม่เกิน ๕ นาที ต้องด่ากัน เป็นศัตรูกัน” นี่เห็นไหม กลิ่นตัวถึงเหม็นอย่างนี้

พ่อเขาก็เป็นจีนนอก แม่ก็เป็นจีนนอก แต่ลูกพุดจีนไม่ได้ คนจีนนี่ก็แปลกนะ ขอพุดหน่อยจริงเท็จอย่างไรประการใดอย่าว่ากัน ไม่ค่อยชอบลูกผู้หญิง เขาชอบลูกผู้ชาย มีลูกชาย ๓ คน ดูแลอุ้มชูอย่างดี ลูกผู้หญิงเกลียด ไม่รู้เรื่องอะไรกัน

เขาไม่เคยอยู่กับพ่อแม่ และแม่เกลียดลูกผู้หญิงนัก เห็นหน้ากันก็ด่า และลูกก็ด่าตอบมั่ง ไม่ได้รักพ่อแม่เลย คนอื่นเขาอุปการะเรียนจบมหาวิทยาลัย ได้ปริญญาโท และรับราชการเป็น ชี๗

เขามานั่งกรรมฐาน หายใจยาวๆ กำหนดได้ร้องไห้เลย บอกว่า, “หลวงพ่อกะ หนูเสียใจที่ด่าแม่ แม่เกลียดหนูเหลือเกิน แม่ไม่อยากจะเลี้ยงลูกสาว หนูก็ด่าแม่ ไปดูเพื่อน พ่อแม่เขาก็รักลูกเหลือเกิน แต่ทำไมแม่ด่าหนูทุกวัน หนูก็เสียใจ”

มานั่งกรรมฐานก็เกิดคุณสมบัติ กลับไปก็นำเทียนแพไปขอขมากายกรรม วาจกรรม มโนกรรม แก่พ่อแม่เขาอาตมาให้ไปทั้งหมด รวมทั้งพานด้วย พ่อแม่เขา เป็นคนจีนก็มีรู้เรื่องหรือก อยู่ต่อมามีไข้ เดือนเดียวตาย ไม่อย่างนั้นก็เป็น เวิร์กกรรมติดตัวไปอีก เพราะไปด่าแต่ด่า

ตั้งแต่กราบขอขมาลาโทษ แล้วส่งเงินเดือนให้แม่ และแม่เมตตาให้แม่ ตั้งแต่นั้นมาแม่ไม่เคยด่าลูกเลย และตัวเองก็ได้เลื่อน เป็น ผู้อำนวยการ ซึ่ง กลิ่นตัวก็หาย แต่เวลามีเหงื่อก็เหม็นเหมือนกันนะ ที่วัดเป็นพยานกันเยอะ

เขาเคยหายใจสะอึก ตื่นตัน หายใจสั้น เดียวนี้ไม่ฝันแล้ว หายใจยาวๆ พาแม่มาวัด มาทำบุญ มานั่งกรรมฐาน แม่เลยรักลูกสาวดีขึ้น และเขาก็บอกว่า สวดมนต์ตามหนังสือของหลวงปู่ทุกวัน แม่ของเขาก็สวด เป็นบดสวด พุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหากา

บทสวดมนต์นี้ อาตมานำมาพิมพ์ให้เด็กสวด เด็กไม่เคยสอบตก มีแพทย์มาจาก อเมริกา ๔ - ๕ คน บอกว่า ลูกสอบชิงทุนที่สหรัฐอเมริกาได้ เขามาขอไปอีกหลายเล่ม และ ดร.ศรีปริญญา เป็นอาจารย์สอนที่มหาวิทยาลัย ในอเมริกาเป็นมะเร็ง ต้องเอาใส่ออกมาข้างนอก ก็สวดบทนี้ และนั่งกรรมฐานด้วย บัดนี้เอาใส่เข้าข้างในได้แล้ว

อาตมาไปยุโรป ๕ ประเทศ แม่เมตตาออกไป ไปเข้าฝัน ลูกสาวบ้านญวน สอนสติปัญญา ๔ จะเล่าประวัติให้ฟังว่า

ชูชาน หนีภัยจากเวียดนามไปกรุงปารีส เมื่อเร็วๆนี้ ที่ผ่านมานี้ เป็นโรคมะเร็งก้อนใหญ่ที่มดลูก ศาสตราจารย์นายแพทย์ที่ กรุงปารีสบอกว่า ถ้าไม่ผ่าก็ตายไว ถ้าผ่าแล้วก็อยู่ไปอีก ๒- ๓ ปี เลยชูชานก็ไม่ผ่า และเข้ามาประเทศไทย

สามีของเขาเป็นคนไทย ชื่อนิพนธ์ เป็นทนายความที่กรุงปารีส สำเร็จกฎหมายจากกรุงปารีส พาภรรยาไปตรวจที่โรงพยาบาลรามา โรงพยาบาลศิริราช ทุกโรงพยาบาลบอกต้องผ่าทั้งนั้น ไม่มีทางรอด ผลสุดท้ายก็มาที่วัดอัมพวัน

อาตมาเคยไปที่บ้านสามีภรรยาคุณนี้ที่ฝรั่งเศส คุณนิพนธ์ ก็มานั่งกรรมฐาน ๓ วัน ชูชานก็สวดมนต์ บทนั้น สวดพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ สวดพาหุงมหากา แล้วสวดพุทธคุณเท่าอายุเกินหนึ่ง แปลเป็นภาษาอังกฤษ แล้วก็สวดตามนั้น เขาก็สวดเรื่อยๆ ไม่ได้คิดอะไร

ต่อมาก็มาถามอาตมาว่า จะผ่าที่ศิริราช หรือที่รามาดิ อาตมาก็เลยบอกว่า เอาอย่างนี้ แล้วกันชูชานเอ๊ย ไปผ่าที่กรุงปารีสเถอะ ลูกก็อยู่ที่กรุงปารีส บ้านก็อยู่ที่กรุงปารีส ไปผ่ากับศาสตราจารย์นายแพทย์ที่ตรวจพบนั้นแหละ

เขาก็กลับไปกรุงปารีส อาตมารับแขกอยู่ที่วัดอัมพวัน ก็พูดกับพระธีรวัฒน์ พระธงชัยว่า คิดถึงชูชานนะ ผ่าหรือยัง ตายหรือยังอยู่

พอคิดเท่านั้น นะ โยมนะ โทรศัพทกริ่งมาจากกรุงปารีสเลย รับโทรศัพท์ คุณนิพนธ์ก็บอกว่า ภรรยาของผมจะไปผ่าตัดกับศาสตราจารย์ ที่ตรวจให้ตามที่ หลวงปู่แนะนำ ก่อนผ่าก็ตรวจอุลตราซาวด์ใหม่ก่อน เนื้อในท้องไม่มีแล้ว หมอบอกว่า ที่เมืองไทยหมอก่งหรือนี้ ไม่ต้องผ่า ก้อนในท้องหายไปได้อย่างไร

คุณนิพนธ์บอกว่า “กรรมฐานๆ” ฝรั่งเศสบอก “โอเค กลับบ้านได้” เขาไม่สงสัย

ถ้าเป็นคนไทย บอกว่า กรรมฐานจะต้องต่อว่า ฐานอะไรละ เป็นอันว่า หายไปแล้ว

มันน่าอัศจรรย์คล้ายบันดาล สวดมนต์นี้ ถ้าใครอยากได้ก็มาขอรับไป ใครไม่ต้องการก็ไม่เป็นไร เอาไปให้ลูกหลานสวดมนต์ไหว้พระ ถ้าโยมกลัวใจ ขายของไม่ดี หรือจะเลื่อนตำแหน่ง หรือจะไปสอบถามอะไรก็ตาม สวดตามนี้ ทำอายุเกิน ๑ ตามคำอธิบายในนี้ ได้ผลแน่ๆ

มี ผู้ตรวจราชการท้องถิ่น อยู่สระบุรี บอกว่า หลวงพ่อครับ ผมจะสอบนายอำเภอ ถ้าไม่ได้คราวนี้ ผมก็ไม่ได้สอบแล้ว อายุเกิน ก็เลยบอกว่าเป็นมันังกรรมฐาน เอาหนังสือนี้ไปสวด กำหนดคิดหนดตรงสิ้นปีแล้วเขียนไปเรื่อยๆ ปรากฏว่าสอบได้ เดือนนี้ บรรจุเป็นนายอำเภอ ไปแล้ว

สุดท้ายนี้อาตมาขอเชิญชวนทุกท่าน สวดมนต์ ไหว้พระ เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน ทั้งกินทั้งทา ท่านจะมีความสุขสบาย มากมายหลายประการ มีความสุขถึงลูกถึงหลานของท่านทั้งหลาย จะทำกิจการอะไรก็สำเร็จ เสร็จทันเวลาทุกประการ

ขออนุโมทนาสาธุการส่วนกุศล ที่ได้ฟังคำชี้แจงแสดงบรรยายของอาตมาในวันนี้ ด้วยการของพระศาสนาที่จะช่วยชีวิตได้ ช่วยตนเองได้ ฟังตนเองได้ สอนตัวเองได้ ๗ ความปรารถนาทุกประการ

ขอความสุขสวัสดิ์ สถิตจะมีแก่ท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านผู้อำนวยการ โรงพยาบาลอุทัยธานี ที่อนุมัติให้เราท่านทั้งหลายได้ฟังธรรมกัน ได้มีความสุข ความเจริญรุ่งเรืองในโรงพยาบาลสืบไป

และขอทุกท่านจงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ นึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาดปรารถนาด้วยกันทุกรูปทุกนาม ณ โอกาส บัดนี้ เทอญ

ขอเจริญพรทุกๆ ท่าน

ภาคพิเศษ

ศูนย์ปฏิบัติการ “สวนเวฬุวัน”

ศูนย์ปฏิบัติการมรณฐาน “สวนเวฬุวัน”

บุญส่ง อินทวิรัตน์

คำปรารภของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าสุทธสิริโสภา มงคลว่า “เราได้ของดีมาจาก ขอนแก่น เราจักนำของดีกลับไปคืนมอบให้ชาวขอนแก่น จึงเกิดศูนย์ปฏิบัติการมรณฐาน “สวนเวฬุวัน” บ้านชำ จาน อ.เมือง จ.ขอนแก่น ซึ่งลงมือดำเนินงานปลูกสร้างเป็นลำดับมาอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๖๖ พร้อม ๆ กับงานปลูกคนด้วยสติปัญญา ๔ ทางสายเอก ตามแบบฉบับต้นแบบของวัดอัมพวัน สิงห์บุรี ก็ยังดำเนินงานต่อไปอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสาย โดยอาศัยศิษย์เก่าจากวัดอัมพวันมาเป็นครูฝึก

จนถึงวันนี้เรามีอาคาร มีที่พักหลายอาคาร มีห้องน้ำ ห้องส้วม ๗๐ ห้อง มีโรงครัว โรงอาหารที่บรรจุน้ำดื่ม อาหาร ข้าวสาร น้ำดื่มพอเพียง น้ำอาบ น้ำใช้มีบริบูรณ์ โดยได้รับความอนุเคราะห์จากท่านพันเอกพิเศษ ขจร จิตวิเศษ ผบ.กรมทหารม้าที่ ๖ ขอนแก่น นำรถทหารและนำทหารเข้ามาช่วยเหลืออย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังได้รับการอนุเคราะห์จากพ่อค้า ทบพิเศษ ครู อาจารย์ คณะกลุ่มข้าราชการอีกจนมีจากกล่าวได้หมด

งานปลูกอาคาร ภูมิ ที่พัก และการจัดหาทุนทรัพย์ อยู่ภายใต้ร่มบารมีของพระเจ้าวรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าสุทธสิริโสภา มงคล หลวงพ่อจรูญ ฐิตธมฺโม ซึ่งมอบปัจจัยให้เป็นครั้งคราว แต่บ่อยครั้งถึงวันนี้ไม่น้อยกว่า ๗๐๐,๐๐๐ บาท (เจ็ดแสนบาท) แล้วเป็นที่วางใจได้สำหรับชาวขอนแก่น และชาวอีสาน หลวงพ่อเจ้าคุณฯ วัดอัมพวันไม่เพียงแต่อุปถัมภ์ในทุก ๆ ด้าน ทั้งเมตตาบารมี และกำลังปัจจัยเงินทุนเหล่านี้ยังพอเจ้าคุณฯ มอบทุนทรัพย์เข้ามาสนับสนุนงานปลูกสร้างตลอดไปทุก ๆ ด้าน ไม่เคยทอดทิ้งให้อยู่ลำพังเดียวดาย เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของหลวงพ่อเจ้าคุณฯ ในอันที่จะมอบของดีกลับคืนให้ชาวขอนแก่น คืนให้ทั้งหมดอย่างดีที่สุด ขอให้เชื่อมั่น

ในโอกาสนี้ กระผมและคณะขอกราบฝ่าพระบาทองค์สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก องค์ราชาแห่งสงฆ์แผ่นดินสยาม แทนชาวไทยและชาวขอนแก่น และชาวอีสาน ทั้งหมด สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระสังฆราชฯ ที่ทรงมีเมตตาตามอบเงินทุนก้อนนี้ เป็นเงินต้นให้มาปลูกสร้างศูนย์วิปัสสนากรรมฐาน “สวนเวฬุวัน” จ.ขอนแก่น ท่านลงขันเงินทุนสร้างก่อนใครอื่น เป็นจำนวนถึง ๗๐๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งแสนบาท)

และปัจจัยของสมเด็จพระสังฆราชจำนวนนี้ กระผมได้นำไปใช้ในการสร้างตั้งแต่ทั้งนี้โครงสร้าง เหล็ก ไม้ ฝ้า ฝ้า ฝ้า ฝ้า ซึ่งสามารถให้บริการน้ำใช้กับผู้อยู่ปฏิบัติกรรมฐานได้ถึงวันละ ๕๐๐ คน ต่อวัน ได้อย่างเพียงพอ ทำให้ชาวขอนแก่นสามารถขึ้นป่าได้อย่างภาคภูมิใจว่าศูนย์ปฏิบัติการมรณฐาน สวนเวฬุวัน จ.ขอนแก่น ภายใต้เมตตาบารมีอุปถัมภ์ในองค์สมเด็จพระสังฆราช เป็นมิ่งขวัญชาวอีสาน ครอบทั่วฟ้าดินสลายสืบไป

เรื่องแปลกของนายเก็บ บัวหลวง

บุญส่ง อินทวิรัตน์

ในช่วงก่อน ๆ นั้น น้ำดื่ม น้ำใช้ของศูนย์ฯ ได้รับความช่วยเหลือจากทางกรมทหารม้าที่ ๖ จ.ขอนแก่น โดยความอุปถัมภ์ของท่าน พอ.พิเศษ ขจร จิตวิเศษ ผู้บังคับการกรม ให้ทหารลำเลียงน้ำเข้าไปให้ทางศูนย์ฯ ตลอดมา แต่กระนั้นก็ยังไม่พอใช้ เพราะบางครั้ง ฝ่ายทหารเกิดติดราชการทางทหารเป็นครั้งคราว กระทบคิดอยู่เสมอว่าเราจะไปหาเงินจากที่ไหนมาซื้อน้ำดื่ม น้ำใช้ให้พอเพียง น้ำบาดาลที่สูบขึ้นมาได้ก็เพียงพอสำหรับใช้ในท้องถิ่นเท่านั้น

จนกระทั่งคุณครูฉวีวรรณ บัวหลวง ซึ่งเป็นครูสอนอยู่โรงเรียนอนุบาล จลพบุรี มาเข้าปฏิบัติธรรม ณ ศูนย์ปฏิบัติธรรมสวนเวฬุวัน ทำให้ปัญหาเรื่องนี้ เกิดเปลี่ยนแปลงทันที

จำเดิมทีนั้น คุณเก็บ บัวหลวง สมัยเป็นผู้จัดการประปา อยู่สิงห์บุรี ราว ๆ ปี ๒๕๒๕ ท่านเป็นผู้ช่วยเหลือในการเดินท่อประปา ให้หลวงพ่อบ้านเจ้าคุณฯ วัดอัมพวัน เป็นชุดแรก ซึ่งในสมัยนั้น หลวงพ่อบ้านขอให้คุณเก็บ บัวหลวง ไปคิดค่าใช้จ่ายเงินที่ต้องใช้ในการเดินท่อประปา ภายในวัดอัมพวัน สิงห์บุรี

คุณเก็บ บัวหลวง ก็คิดค่าใช้จ่ายอย่างละเอียด เพื่อที่จะให้งานออกมาดี และประหยัดที่สุด ซึ่งผลออกมาเป็นจำนวนเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเรื่องแปลกก็เกิดขึ้น เมื่อวันรุ่งขึ้น หลวงพ่อได้ให้คนนำเงินจำนวน ๓๐,๐๐๐ บาท มาให้ ซึ่งตรงกับจำนวนเงินที่คุณเก็บ บัวหลวง คิดไว้ตอนกลางคืนพอดีเป๊ะเลย ทำให้คุณเก็บ บัวหลวง มีความเชื่อมั่นและศรัทธาในตัวหลวงพ่อบ้านตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา

ต่อมาเมื่อคุณเก็บ บัวหลวง ได้ย้ายมาเป็นผู้จัดการประปา อเมืองขอนแก่น อยู่ ๆ ภรรยาของท่านก็มีปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะขอมาอยู่ปฏิบัติธรรมศูนย์ฯ เป็นเวลา ๕ วัน คุณเก็บ บัวหลวง จึงต้องคอยตามมาดูแล และถือโอกาสเยี่ยมชมศูนย์ฯ และเห็นปัญหาของศูนย์ฯ ท่านจึงให้ความช่วยเหลือ โดยการลำเลียงเอาน้ำประปามาให้ทางศูนย์ฯ ทุก ๆ ๒ วันไม่เคยขาด ดังนั้นน้ำดื่ม น้ำใช้จึงเริ่มอุดมสมบูรณ์และท่านยังบริจาคเงินเพื่อซื้อเหล็กสำหรับเสริมฐานยึดโครงสร้างของแท็งก์กักเก็บน้ำที่ทรุด และท่านเองก็ขอมาอยู่กรรมฐานต่อจากคุณครูฉวีวรรณ เป็นเวลา ๕ วัน

ถึงทุกวันนี้คุณเก็บ บัวหลวง จึงเป็นกรรมการบริหารท่านหนึ่งที่ทุ่มเททั้งกำลังใจ กำลังกาย และกำลังทรัพย์เพื่อช่วยเหลือทางศูนย์ฯ อย่างเข้มแข็ง ซึ่งเป็นเรื่องแปลกที่ท่านได้กลับเข้ามาช่วยหลวงพ่อบ้านถึงสองจังหวัด

เวฟวันกับข้าพเจ้า

อุบล สุเคราะห์

นับเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่ดิฉันได้มาเจริญวิปัสสนากรรมฐาน และคิดว่าเป็นประสบการณ์ที่ดีของชีวิต ที่ได้เข้ามาอยู่ฝึกปฏิบัติ ที่ศูนย์กรรมฐาน“สวนเวฟวัน”

ในวันแรกเมื่อดิฉันรับศีลแล้ว แม่ชีผู้ฝึกท่านให้ฝึกเดินจงกรม โดยให้กำหนดขึ้นหนอ๕ ครั้งซ้ำ ๆ ซึ่งวันแรกผ่านไปดิฉันมีความรู้สึกเหมือนใจจะขาด และการช่างทำยังผิดและเร็วเกินไป นั่งกรรมฐานแค่ ๓๐ นาที ก็รู้สึกนานมาก นอนไม่หลับ และเกิดความรู้สึกกลัวไปหมด

วันที่สองขณะนั่งกรรมฐาน ก็รู้สึกว่ามิแผลงวันมารบกวน จับตามไบหน้า ไบหู ตา และปาก แต่ดิฉันก็พยายามกำหนดตามที่ครูฝึกแนะนำ ดิฉันจึงเริ่มทำได้ดีขึ้น และน่าแปลกที่ความรู้สึกง่วงไม่มีแล้ว ทั้งที่นอนไม่หลับมาพักนึง

วันที่สาม ตอนเช้าดิฉันรู้สึกสบายใจมาก การปรับตัวในการยืน การเดินนั้น ข้าพเจ้าเริ่มปรับตัวได้ แต่การนั่งยังไม่ดี ตัวไม่ตรงจนต้องคอยยืดอยู่เรื่อย อาการปวดตามแขน ขา คอ หลัง มีมากจนกำหนดไม่ถูก ครูฝึกท่านจึงแนะนำว่า ถ้าปวดตรงไหนให้กำหนดจุดที่ปวดทีละจุด พร้อมกำหนดว่า ปวดหนอ ๆ แต่ดิฉันก็ยังทำไม่ได้ ได้แต่รอกอย่ว่าเมื่อไหร่ระฆังจะดังกิ่งขึ้นมาเสียที

วันที่สี่ในตอนเช้า หลังจากสวดมนต์ แผ่เมตตา ข้าพเจ้านึกอยากเห็นหน้าของคุณแม่ ซึ่งอยู่ต่างจังหวัด เป็นเวลาสองปีกว่าแล้ว ที่ดิฉันไม่ได้กลับบ้านเลย เขียนจดหมายมาบอกท่านว่าจะกลับที่ไร ก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ไม่ได้กลับสักที ปรากฏว่า ขณะที่ดิฉันนั่งกรรมฐานอยู่นั้น ดิฉันได้เห็นหน้าแม่จริงท่าน หน้าตาเศร้าหมองบ่งบอกอาการคิดถึงดิฉัน เห็นเพียงแค่ออกพักเดียวก็หายไป ทำให้ดิฉันแทบน้ำตาร่วง แต่ก็ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง

หลังจากนั้น วันที่ห้าที่หก การปฏิบัติของข้าพเจ้าก็ดีขึ้นเรื่อย ๆ การกำหนดเวทนาต่ออาการปวดก็ดีขึ้น อาการปวดก็ลดน้อยลง

วันที่เจ็ด-แปด-เก้า ข้าพเจ้าไม่คิดฟุ้งซ่านเหมือนวันแรก ๆ ความสงบของจิตใจก็มีมากขึ้น การปฏิบัติในระยะเวลา ๑ - ๒ ชั่วโมง กลับมีความรู้สึกเหมือนผ่านไปแค่ ๑๐ - ๑๕ นาที แม้แต่การนอนดิฉันยังรู้สึกแปลกใจตัวเองเลย ที่นอนในท่าตัวตรงไปพร้อมกำหนด นอนหนอ หนอนหนอ ต่อด้วย พองหนอ-ยุบหนอ ไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหลับ แต่พอตื่นขึ้นมาปรากฏว่าดิฉันยังคงนอนในท่าตัวตรงเหมือนเดิม

สิ่งที่ดิฉันได้รับจากการมาปฏิบัติธรรมฐานที่ ศูนย์“เวฟวัน” แห่งนี้

๑. ดิฉันได้เพื่อนใหม่ ที่เข้ามาปฏิบัติในช่วงเวลาเดียวกันหลายท่าน และทุกท่านเป็นคนดีมีน้ำใจ
๒. ดิฉันมีความอดทนดีขึ้นมาก ทั้งอดทนต่อเวทนาและอารมณ์
๓. ดิฉันมีสติ และสมาธิในการทำงาน ทำให้ทำงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. ทำให้ดิฉันใช้เวลาในการนอนน้อยลง ซึ่งปกติดิฉันจะตื่นสาย เพราะต้องนอนให้ได้วันละ – ๑๐ ชั่วโมงตามหลักสูตรบัญญัติ๐ ประการ แต่เมื่อได้มาฝึกกรรมฐานแล้ว ดิฉันสามารถลดการนอนลงเหลือเพียง ๕ – ๖ ชั่วโมง

๕. รู้สึกเบาตัว สบายตัว สบายใจ ไม่เป็นคนคิดมากเหมือนแต่ก่อนที่ผ่านมา

๖. ใบหน้าที่เศร้าหมอง อมทุกข์ กลับส่องไสฝิดกันเป็นคนละคน

ปฏิบัติกรรมฐานเพื่ออุทิศส่วนกุศล

เจลา เรียวเรื่องแสงกุล

ดิฉันพร้อมครอบครัว และพี่ ๆ น้อง ๆ เคยมาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันอยู่ ๗ วัน เพื่อต้องการแผ่ส่วนกุศลให้หลานชายที่เสียชีวิตไป ต้องการให้เขาได้รับการกุศลผลแห่งบุญ ที่ได้จากการปฏิบัตินี้

เพียงแค่วันที่สามของการปฏิบัติขณะดิฉันกำลังนั่งกรรมฐานอยู่ ก็ปรากฏเป็นภาพของหลานชายที่ตายไปแล้ว มาปรากฏอย่างเด่นชัดเจมมาก เหมือนมองเห็นคนเป็น ๆ มีชีวิตอยู่ มาขอบอกขอบใจ ที่ได้แผ่กุศลผลบุญไปให้ เห็นชัดเจมมาก ในตอนแรกนึกว่า จิตหลงหลอนไปเอง แต่มันชัดเจมมาก และดิฉันก็มีสติในการกำหนดรู้อยู่ตลอด จึงมั่นใจว่า ไม่ใช่จิตหลอน แต่เห็นด้วยผลของการปฏิบัติจริง ๆ และในช่วงที่ดิฉัน นั่งกรรมฐานอยู่ที่วัดอัมพวัน ไม่เพียงแต่สามารถอุทิศส่วนแห่งบุญกุศล จากการเจริญวิปัสสนากรรมฐานไปให้หลานชายที่เสียชีวิตได้เท่านั้น ดิฉันเห็นดวงวิญญาณของผู้หญิงอีกมากมาย มาปรากฏตัวเพื่อขอส่วนบุญ ซึ่งดิฉันก็กำหนดจิต แผ่เมตตาให้เขาไป เป็นที่ปลื้มปีติอิ่มอกอิ่มใจนักหนา ดิฉันดีใจมากที่สามารถอุทิศส่วนกุศลไปให้หลานชาย และพวกเขาได้

ประสบการณ์ปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน

สว่างจิต ศรีระชา

ดิฉันเริ่มรู้จักวัดอัมพวัน จากจดหมายของเพื่อนชาวไทย ที่อยู่อเมริกาเขียนส่งข่าวมาบอกว่า เธอและสามีที่เป็นชาวอเมริกัน ได้เข้ามาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน เป็นเวลา ๖๐ วัน ในเดือนสิงหาคม ๒๕๓๖ ดิฉันรู้สึก เป็นสุขและอนุโมทนาสาธุในการปฏิบัติธรรมของเพื่อนและสามีของเธอด้วย

ช่วงปลายปี ๒๕๓๖ เพื่อนของดิฉันที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้เล่าเรื่องราวถึงวัดอัมพวันให้ฟังอีก และด้วยความสนใจในการศึกษาเรียนรู้ จึงเดินทางไปวัดอัมพวันในเวลาต่อมา การฝึกฝนปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ได้ให้ประสบการณ์แก่ตัวเองเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การอบรมวันแรกที่รับศีลแปด พระอาจารย์ได้สอนวิธีการเดินจงกรมและการนั่งสมาธิให้ และตลอดช่วงของการฝึกปฏิบัติ ในธรรมศาลาก็ได้รับการอบรมสั่งสอนหลักการปฏิบัติวิปัสสนาเป็นอย่างดีจากอาจารย์และแม่ชีผู้สอน

ในการปฏิบัติกรรมฐานครั้งนี้ ดิฉันตั้งใจที่จะเรียนรู้ฝึกฝนตัวเอง ให้รู้หลักปฏิบัติอย่างเข้าใจ และต้องการตอบคำถามในใจว่าสมาธิเป็นอย่างไร เราอยากรู้ อยากเห็นด้วยตัวเอง เพราะได้เรียนรู้อยู่เสมอว่า พระธรรมนั้นเป็น "สันติภูมิ" เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติพึงเห็นได้ด้วยตนเอง และเป็นปัจจัยตั้ง เวทิต พโพ วิญญูหิ เป็นสิ่งที่ผู้รู้ก็รู้ได้เฉพาะตน" การได้อ่านประวัติและกรรมเทศนา ของพระอาจารย์หลายองค์ ที่เคารพศรัทธานั้น เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เกิดความอยากรู้ อยากเห็น และต้องการฝึกฝนตนเอง

วันที่สอง เริ่มฝึกกรรมฐานด้วยจิตใจที่แจ่มใส สนใจและตั้งใจเอาจริงเอาจัง โดยเฉพาะหลักวิธีการเดินจงกรมนี้ให้ความสนใจมาก เพราะยังไม่ได้เรียนรู้หลักการสอนที่เป็นขั้น ตอนจากไหนมาก่อน จึงฝึกฝนเดินจงกรมและนั่งสมาธิอย่างตั้งใจยิ่ง วันแรกนั่งสมาธิได้ไม่นานก็ต้องขยับเปลี่ยนท่านั่งเพราะปวดขาและหลังได้ไม่นานก็ล้มตาเพราะทนไม่ได้ การเดินจงกรมก็ทำได้ไม่ดี อาจารย์ผู้สอนบอกให้ปักจิต" ลงกลางกระหม่อมในขณะที่จะกำหนด "ขึ้นหนอ" พยายามปักเท่าใด จิตก็ไม่ยอมปักนิ่งกลางกระหม่อม แม้จะใช้เวลานาน ๆ แล้วก็ตาม วันแรกผ่านไปด้วยความตั้งใจจริง และเข้านอนประมาณ ๔ ทุ่ม ด้วยอาการปวดกล้ามเนื้อไปหมดทั้งตัว แต่นอนหลับสบายและนอนคนเดียวในห้องพักด้วย ก่อนนอนได้กราบระลึกถึงคุณพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ และพระคุณบูรพาจารย์ทั้งหลาย รวมทั้งหลวงพ่ोजรรณด้วย

วันที่สาม ลูกปฏิบัติกรรมฐานตามปกติและรู้สึกปวดกล้ามเนื้อตามตัวมาก แต่ก็ตั้งใจปฏิบัติตาม ช่วงเวลาที่อาจารย์ผู้สอนได้อบรมสั่งสอน ในช่วงกลางวันได้พบเห็นผู้มาปฏิบัติกรรมฐานมีลักษณะอาการต่าง ๆ บางคนนั่งสมาธิโอนเอนไปมากจนจะหงายหลัง และบางคนอาเจียนเสียงดัง จนเราต้องล้มตักขึ้นมากู้ ในวันนี้ การปฏิบัติกรรมฐานช่วงเวลา ๑๘.๐๐ - ๒๑.๐๐ น. นี้ แม่ชีชู้อเป็นผู้สอน เมื่อหมดเวลาฝึกกรรมฐาน แม่ชีชู้อได้บอกผู้ปฏิบัติธรรมทุกคนว่า ก่อนนอนให้เอามือวางที่ท้องและภาวนา "พองหนอ ยุบหนอ" ๕ ครั้ง ดิฉันทำตามที่แม่ชีบอก รู้สึกว่าจะหลับแต่ไม่หลับ ความรู้สึกปวดตามเนื้อตามตัวก็ยังปรากฏ

อยู่ที่ว่างกาย รู้สึกเจ็บที่ศีรษะเหมือนมีใครเอาของแหลมมากดที่ศีรษะ ลึกครู่เดียวก็หายไปแล้วรู้สึกตัวเบาสบาย ไม่มีอาการเจ็บปวดตามร่างกาย เบาลงจริง ๆ ตัวเบาสบาย สบายจนรู้สึกได้แล้วก็หลับไป

วันที่สี่ วันนี้เป็นวันสำคัญมาก ฝึกปฏิบัติกรรมฐานได้ดีกว่าสองวันก่อน ช่วงเช้าก่อนนั่งสมาธิได้ระลึกขอให้หลวงพ่ोजรรณและเทพกาหลง ได้ช่วยให้เกิดสมาธิในการปฏิบัติกรรมฐาน เมื่อนั่งสมาธิไปก็รู้สึกว่าได้คำดิ่งเข้ซู่กวั้งค์ แล้วรู้สึกเบาที่นั่งอยู่นาน บริเวณมือและแขนว่างเปล่า รู้สึกว่าตัวเองเกิดปีติขึ้นมา ได้ถามตัวเองในใจว่า สมาธิเป็นเช่นนี้หรือ ต่อมาในช่วงฝึกปฏิบัติกลางคืนประมาณ ๒ ทุ่ม ขณะที่นั่งสมาธิและภาวนาพองหนอ – ยุบหนอ นั้น ปรากฏว่าเมื่อภาวนาคำว่า พองหนอ จู้สึกว่า หน้าตักเราเหมือนมีอาการพองขึ้นจนคับแถมหน้าตักที่มีอวางอยู่ พองอยู่สักระยะหนึ่งก็ค่อย ๆ แพบลง จนมาอยู่ในภาวะว่างเบาเฉย ๆ แล้วสักครู่ก็พองขึ้นมาใหม่อีก ปรากฏเช่นนี้ ๓ ครั้ง ในครั้งที่ ๓ นี้รู้สึกพองแน่นแข็งมาก พองจนต้นแขนซ้ายจะให้หลุดออกไปให้ได้ ดิฉันก็พยายามขัดขึ้นไว้ไม่ยอมให้แขนหลุด แต่ก็เหมือนแรงดันอย่างแรงและแรงขึ้นจนดิฉันรู้สึก และถามตัวเองว่าเกิดอะไรขึ้นกับดิฉัน ความรู้สึกขณะนั้นไม่ได้กลัว แต่ก็ทราบนี่คือปรากฏการณ์ของสมาธิ รู้สึกปีติขึ้นมาด้วย เมื่อรู้สึกเหนื่อยล้ากับการต้านและกรทอ่ง พองหนอ – ยุบหนอ ก็ไม่หายจากอาการแน่นแข็ง จึงมาพักสมาธิที่ได้จุมุก หยุดกรรมพอดิหมดเวลา ในคืนนี้มีผู้ปฏิบัติธรรมคนหนึ่งย้ายเข้ามาพักในห้องด้วย และทางวัดได้จัดผู้มาลงทะเบียนปฏิบัติธรรมอีกคนและดิฉันก็นอนไม่หลับตลอดคืน

เมื่อไม่ได้นอนทั้งคืนก็รู้สึกอ่อนเพลียมีศีรษะมาก ปฏิบัติกรรมฐานไม่ได้ เคนจกรรมก็มึนหัวตัวส่ายไม่มั่นคง จึงลงนั่งสมาธิฟังผานังศาลา นั่งหลับสบายไปจนหมดชั่วโมงปฏิบัติ วันนี้เป็นวันเพ็ญเดือน ๑๒ เป็นวันลอยกระทง และเป็นวันที่ดิฉันมีโอกาสได้กราบหลวงพ่ोजรรณ ท่านได้นำสวดมนต์ทำวัตรเย็นที่ศาลาปฏิบัติกรรมฐาน ขณะที่หลวงพ่อและผู้ปฏิบัติธรรมกำลังสวดมนต์อยู่นั้น ผู้ปฏิบัติธรรมคนหนึ่งนั้น เธอได้ร้องโหยหวนเสียงดังขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่แม่ชีซู่จ้อได้นำเธอออกจากกลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม ไปดูแลอยู่ด้านหลังของแถวแล้วก็ไม่สามารถช่วยควบคุมสติของเธอได้

หลังจากสวดมนต์จบแล้ว หลวงพ่อได้เทศนาธรรมโปรด ในหัวข้อเกี่ยวกับวันลอยกระทง เมื่อรับฟังเทศนาธรรมจบแล้ว ที่วัดอัมพวัน ได้จัดให้มีการลอยกระทงด้วย ช่วงนี้ดิฉันและเพื่อนร่วมห้องได้ไปลอยกระทงด้วยกัน เพื่อนร่วมห้องคนนี้ได้ถามว่า ตอนสวดมนต์ได้ยินเสียงหมาหอนมาจากไหน ดิฉันจึงได้บอกว่า ไม่ใช่เสียงหมาหอน เป็นเสียงร้องของผู้ปฏิบัติธรรมคนหนึ่ง ที่แม่ชีได้ดูแลอยู่ด้านหลังแถว

ในวันเพ็ญเดือน ๑๒ นี้ เมื่อดิฉันทราบว่าหลวงพ่อจะลงศาลานำสวดมนต์เทศนาธรรมและรับมาลัยจากผู้ปฏิบัติกรรมฐาน ดิฉันได้ถวายพวงมาลัย และได้นึกในใจว่า อยากได้นั่งแถวหน้าสุด เพื่อจะได้เห็นและกราบหลวงพ่ออย่างใกล้ชิด ในตอนแรกก่อนหลวงพ่อจะลงศาลา มีการจัดระเบียบแถวนั่งไว้แล้ว ดิฉันได้นั่งแถวที่ ๓ แต่เมื่อใกล้เวลาที่หลวงพ่อจะลงศาลา อาจารย์ผู้สอนกรรมฐาน ได้ให้ดิฉันไปนั่งแถวหน้าสุดพร้อมกับเพื่อนปฏิบัติธรรมคนหนึ่งที่ควบคุมสติตัวเองไม่ได้ ดิฉันจึงได้ย้ายจากแถวที่ ๓ มานั่งแถวหน้า

วันที่หก ปฏิบัติกรรมฐานได้ดีกว่า ๒ วันที่ผ่านมา ตอนเย็นของวันนี้ ลาสิละ และ วันที่เจ็ด ได้ปฏิบัติกรรมฐานในช่วงเช้าตรู่ ทำสมาธิและเคนจกรรมได้ดี ตัวเบาและไม่รู้สึกเหนื่อยเพลีย นั่งสมาธิ

กำหนดสติได้ดี ลมหายใจเบาละเอียด และสามารถนั่งสมาธิได้เกินกว่า ๖ ชั่วโมง ไม้รู้สึกเจ็บปวดต้นขาเวลานั่งติดต่อกันนาน ๆ เพียงรู้สึกเจ็บต้นขาเล็กน้อยก็หาย และเบาสบายตลอด

ภาคผลงาน

หลวงพ่อดีได้รับพระราชทานรางวัล

มูลนิธิสมาน – คุณหญิงเบญจา แสงมณี กระทรวงศึกษาธิการ มีวัตถุประสงค์ ที่จะส่งเสริมผู้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ประเทศไทยในด้านการศาสนา การบริหารการศึกษา การเรียนการสอนภาษาไทย สังคมศึกษา การศึกษานอกระบบ และการศึกษาก่อนประถมศึกษา จึงได้ดำเนินการสรรหผู้มีผลงานดีเด่น ทั้งหกสาขาเพื่อรับรางวัลของมูลนิธิ ปรากฏว่า รางวัลมูลนิธิสมาน คุณหญิงเบญจา แสงมณี สาขาพระสงฆ์ ได้แก่

พระราชสุทธิญาณมงคล เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน ตำบลพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ได้รับพระราชทานรางวัลจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๓๗ ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน

หลวงพ่อดีเป็นพระภิกษุรูปเดียวที่ได้รับพระราชทานรางวัลครั้งนี้ มีกรฉายสไลด์แสดงผลงานของผู้ได้รับพระราชทานรางวัลด้วย ศิษยานุศิษย์ที่ได้ทราบข่าวนี้ต่างพากันปลาบปลื้มยินดีทั่วกัน

อาคารพระราชสุทธินุญมมงคล
ศูนย์บริการสาธารณสุขสิงห์บุรี

อรรถสิทธิ์ ศรีขำนิ

เทศบาลเมืองสิงห์บุรีประสบปัญหาไม่สามารถบริการด้านการสาธารณสุข ให้เพียงพอกับความ
ต้องการของประชาชนได้ เนื่องจากอาคารศูนย์บริการสาธารณสุขหลังเดิม คือ สุขศาลาซึ่งก่อสร้างมาตั้งแต่
ปี ๒๔๗๕ คับแคบมาก จึงขอความอนุเคราะห์จากหลวงพ่ พระราชสุทธินุญมมงคล เมื่อวันที่ ๒๕ มกราคม
๒๕๓๖

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่ พระราชสุทธินุญมมงคลพิจารณาแบบแปลนการก่อสร้างแล้ว ได้
เมตตารับเป็นองค์อุปถัมภ์ก่อสร้างทั้งหมด โดยมีคุณแม่จิว กี่จู้ และนางสุขมา ชำนาญรัตนกุล
บุตรสาว ถวายมุกิตาจิตด้วยศรัทธาอันแรงกล้าในพระเดชพระคุณหลวงพ่ รับเป็นเจ้าภาพก่อสร้างอาคาร
หลังนี้

ด้วยบารมีของหลวงพ่ พระราชสุทธินุญมมงคลการก่อสร้างอาคารสำเร็จเรียบร้อยอย่างรวดเร็ว
ลักษณะอาคาร เป็นอาคาร คสล. ๒ ชั้น กว้าง ๖ เมตร ยาว ๑๘ เมตร มีพื้นที่ใช้สอยได้ดังนี้

- ห้องทำงานผู้บริหาร ๓ ห้อง สามารถตัดแปลงเป็นที่ประชุมได้
- ห้องปฏิบัติงาน แนะนำส่งเสริมสุขภาพ ๑ ห้อง
- ห้องตรวจรักษาพยาบาลผู้ป่วย ๑ ห้อง
- ห้องทำบัตร ๑ ห้อง – ห้องทำแผล ๑ ห้อง
- ห้องทำฟัน ๑ ห้อง – ห้องฉายยา ๑ ห้อง (รวม ๕ ห้องทำการและ ๔ ห้องสุขา)

พระราชสุทธินุญมมงคล ยังได้เมตตามอบเงิน ๔๗,๕๐๐ บาท เพื่อซื้อเตียงและวัสดุอุปกรณ์ประจำ
เตียง คือ

- ชั้นใส่หนังสือวารสารงานส่งเสริมสุขภาพ ๑ ชั้น ขนาด ๒.๔ ม. x ๕๐ ซม.
- โต๊ะวางอุปกรณ์ทันตสาธารณสุขในห้องทำฟัน ๑ ตัว ขนาด ๑.๕ ม. x ๗๐ ซม.
- ตู้เก็บยาห้องเภสัชกร ๑ ตู้ ขนาด ๑.๐๐ ม. x ๒.๕๐ ม.
- ชั้นวางของอเนกประสงค์ ๑ ชั้น
- วัสดุอื่น ๆ ที่จำเป็นในการปฏิบัติงาน

นอกจากนี้ นางเบญจวรรณ มณีวงศ์ อดีตผู้อำนวยการกองอนามัยและสิ่งแวดล้อมเทศบาลเมือง
สิงห์บุรี มีจิตศรัทธาบริจาคถวายเป็นมุกิตาจิตแด่พระคุณเจ้า คือ พัดลมติดผนังห้องต่าง ๆ ๕ ตัว รวมเป็นเงิน
๑๒,๖๐๐ บาท

การก่อสร้าง อาคารพระราชสุทธินุญมมงคล เสร็จบริบูรณ์มีการทำพิธีดอกลีลาวดีเมื่อวัน
ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

เทศบาลเมืองสิงห์บุรี ได้รับมอบอาคารพระราชสุทธินิยามมงคล ด้วยความขอบพระคุณ และสำนึก
ในความเมตตาอันหาที่เปรียบมิได้ของพระเดชพระคุณ และผู้ร่วมบริจาคทุกท่านเป็นอย่างสูง อาคารหลังนี้
ได้เปิดบริการแก่ประชาชนแล้วตั้งแต่เดือนตุลาคม เทศบาลเมืองสิงห์บุรีขอให้คำมั่นสัญญาว่าจักดูแลรักษา
อาคารหลังนี้ ให้เป็นไปตามความประสงค์ขอพระคุณท่านและผู้ร่วมบริจาคทุกท่านอย่างยิ่ง

ถวายโค วันทำบุญ ๑๔ ตุลาคม

พระนรินทร์ สุภากาโร

เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๖ อันเป็นวันที่พระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล ได้ทำบุญทอดผ้าป่าถวายตามวัดต่าง ๆ จำนวน ๕๐ วัด เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้กับเจ้ากรรมนายเวรของหลวงปู่ เนื่องจากเป็นวันคล้ายวันที่หลวงปู่ได้ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ครั้งร้ายแรงในชีวิต ในปี ๒๕๒๑ ซึ่งเป็นเวลาผ่านมารบ ๑๕ ปี

ในวันนี้ คณะศิษยานุศิษย์ ของพระเดชพระคุณหลวงปู่พระราชสุทธานวมงคล ได้ร่วมทำบุญกับหลวงปู่ โดยการไถ่ชีวิตโคเพศเมีย จำนวน ๘๐ ตัว (ถวายในงานทอดผ้าป่าที่วัดอัมพวัน จำนวน ๕๐ ตัว และคณะศิษยานุศิษย์ โดยการนำของ คุณเจริญ ยืนตระกูล ถวายในงานที่ศาลากลางจังหวัดปทุมธานี ให้หลวงปู่จำนวน ๓๐ ตัว)

เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแก่ สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เนื่องในวโรกาสมหามงคลสมัยที่ทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๖๐ พรรษา โดยมอบให้ผู้แทนพระองค์ จากสำนักเลขาธิการสำนักพระราชวัง เป็นผู้ดำเนินการจัดส่งมอบให้เกษตรกรชาวบ้านที่ยากจนต่อไป

ศาลาวัดไร่ตาพุด

พระนรินทร์ สุภาภาโร

วัดไร่ตาพุด ตั้งอยู่หมู่ที่ ๕ ตำบลสามแยก อำเภอวิเชียรบุรี จังหวัดเพชรบูรณ์ ปัจจุบัน หลวงพ่อไกร ปัญญาโร รักษาการเจ้าอาวาส เริ่มก่อสร้างมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๑๐ และได้รับประกาศจาก กระทรวงศึกษาธิการ ให้แต่งตั้งเป็นวัดในพระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๒๒ ตั้งแต่ สร้างวัดก็ไม่มีศาลาการเปรียญ มีแต่กุฏิพระ และใช้ศูนย์สภาตำบล เป็นศาลาทำบุญเรื่อยมา

จนกระทั่งถึงปี พ.ศ.๒๕๓๑ โดยการนำของหลวงพ่อไกร (ไกร วงษ์ศรี) ,นายแจ่มจันทร์สง่าฐ นายทองหล่อ เข้มสว่าง และคณะ ได้เข้ากราบนมัสการ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล เพื่อขอความเมตตาจากหลวงพ่อ ให้เป็นผู้อุปถัมภ์วัดไร่ตาพุด ในการสร้างศาลาการเปรียญ และได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อ รับเป็นประธานในการวางศิลาฤกษ์ ศาลาการเปรียญ วัดไร่ตาพุด วันที่๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๓๔

ทางวัดไร่ตาพุดได้ทำการก่อสร้างเรื่อยมา โดยได้รับความอุปถัมภ์จากหลวงพ่อเป็นอย่างดีจนถึงปี พ.ศ.๒๕๓๖ ศาลาการเปรียญวัดไร่ตาพุดก็เสร็จสมบูรณ์ โดยใช้ทุนทรัพย์จากความอุปถัมภ์ของหลวงพ่อ ดังนี้

๑. ได้รับทุนทรัพย์จากพระราชสุทธิญาณมงคล จำนวนเงิน๒๖๕,๕๘๐ บาท
 ๒. ได้รับเงินจากการทอดกฐิน ผ้าป่า และผู้มีจิตศรัทธา จำนวนเงิน๒,๐๒๔,๐๒๐ บาท
- รวมเป็นทุนทรัพย์ในการก่อสร้างทั้งหมด๑,๓๐๐,๐๐๐ บาท

และเมื่อวันที่๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๓๖ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชสุทธิญาณมงคล ได้เมตตาเป็นประธานในการฉลองศาลาการเปรียญวัดไร่ตาพุดอีกครั้ง โดยหลวงพ่от่านได้เมตตา รับเป็นเจ้าภาพในเรื่องค่าใช้จ่ายในงานฉลองศาลาทั้งหมด

หลวงพ่อสั่งสร้างป้อมยามตำรวจ

พระนรินทร์ สุภาภาโร

ตำรวจอยู่ที่ไหนประชาชนย่อมอุ่นใจทั่วกัน เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจของประชาชน และตำรวจในท้องถิ่น อำเภอพรหมบุรี ด้วยจิตที่เมตตาอย่างยิ่ง ท่านจึงได้สร้างป้อมยามที่พักตำรวจ สายตรวจที่ ตำบลพรหมบุรี อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

๑. ป้อมยามตำรวจ ขนาด ๖x๖ เมตร แบ่ง ๒ ห้อง

๑.๑ ห้องพักตำรวจ ขนาด ๖x๓ เมตร

๑.๒ ห้องทำงานและรับแขก ขนาด ๖x๓ เมตร

๒. ห้องน้ำ ๒ ห้อง

๒.๑ ห้องน้ำตำรวจ ห้อง ขนาด ๓x๒ เมตร

๒.๒ ห้องน้ำบริการประชาชน ๑ ห้อง ขนาด ๒x๑.๕๐ เมตร

๓. สนามหญ้าและสวนหย่อมบริเวณป้อมตำรวจพื้นที่ ๑๓๕ ตารางเมตร

๔. เฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ที่จำเป็น เช่น เตียงที่นอน ชุดรับแขก ชุดโต๊ะทำงานรับแจ้งรายงาน วิทยุรับส่ง ๒ เครื่อง รวมเป็นเงิน ๒๕๒,๖๘๒ บาท

๕. รถมอเตอร์ไซค์ “ซูซูกิ” รุ่นอาร์จีวี สีน้ำเงิน ขนาด ๑๕๐ ซีซี เป็นรถประจำป้อมยามบริการประชาชน ๑ คัน จากร้านเฉลิมชัย ลพบุรีกลการ จังหวัดลพบุรี เป็นเงิน ๕๓,๘๗๐ บาท รวมทั้งสิ้นเป็นมูลค่า ๒๙๖,๕๕๒ บาท (สองแสนเก้าหมื่นหกพันห้าร้อยห้าสิบบาทถ้วน)

หลวงพ่อดำเนินให้ท่านผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรีอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ.

๒๕๓๗

ความเมตตาของหลวงปู่ต่อเสือโคร่ง

เช้าวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เวลา ๐๗.๒๐ น. เสือโคร่งที่สวนสัตว์สระแก้ว จังหวัดลพบุรี ออกลูกมา ๓ ตัว เป็นเพศผู้ ๒ ตัว เพศเมีย ๑ ตัว แม่เสือไม่ยอมให้ลูกกินนม นายสัตวแพทย์ได้ให้เหตุผลว่า แม่เสือดาวนี้ยังสาว ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่มีลูกจึงเกิดอาการตกใจและเกรียดย ไม่ยอมนอนให้ลูกกินนม ประกอบกับมีคนดูกันหลายคนจึงเกิดอาการระแวง เดินไปเดินมาอยู่ตลอดเวลา

ข้าพเจ้าในฐานะผู้อำนวยการสวนสัตว์ จึงตัดสินใจแยกลูกเสือทั้ง ๓ ตัวออกจากแม่เสือเมื่อเวลา ๘.๓๐ น. เพราะว่าลูกเสือไม่ได้กินนมจึงมีอาการเพ็ชย์ ถ้ากิน ๒๐ ชั่วโมง อาจจะตายได้ เป้าหมายของข้าพเจ้าก็เพื่อจะช่วยชีวิตของลูกเสือทั้ง ๓ ตัว ให้รอดชีวิต ซึ่งในขณะที่ข้าพเจ้าสั่งเจ้าหน้าที่แยกลูกเสือออกจากแม่เสือนั้น คุณศักดิ์ กุลพานิช เจ้าของร้านเฟอร์นิเจอร์โฮมเทคได้มาแนะนำตัวว่า เป็นประธานชมรมเลี้ยงลูกสุนัขพันธุ์ไทย จังหวัดลพบุรี ได้ให้ข้อคิดเห็นว่าขณะนี้ลูกเสือยังไม่ลืมตา การแยกออกจากรูแม่จะทำให้ขาดความอบอุ่น จำเป็นจะต้องจัดเข้าตู้อบอุ่นเพื่อให้มีอุณหภูมิความอบอุ่นแก่ลูกเสือ คุณศักดิ์มีอุปกรณ์และเครื่องอนุพันธ์ สำหรับเลี้ยงดูพร้อมแล้วและยินดีจะนำไปเลี้ยงให้ในระยะแรก ซึ่งข้าพเจ้าเห็นด้วย และอนุญาตให้คุณศักดิ์ นำลูกเสือไปเลี้ยงที่บ้านได้ ก็ถือว่าเป็นโชคดีของลูกเสือที่คุณศักดิ์มาเที่ยวที่สวนสัตว์ และเห็นลูกเสือดังกล่าวกำลังจะแยกออกจากแม่เสือ

ครั้นเมื่อคุณศักดิ์นำลูกเสือทั้ง ๓ ตัว มาเลี้ยงไว้ในห้องที่บ้านที่ปิดอย่างมิดชิด ให้ความอบอุ่นในอุณหภูมิที่พอดี ในระยะแรกให้อาหารคือนมอย่างดี ขนาดครึ่งกิโลกรัมราคา ๔๕๘ บาท ให้ลูกเสือกิน ข้าพเจ้าก็เฝ้าดูอาการอย่างใกล้ชิดด้วยความเป็นห่วง ลูกเสือกินอาหารอ่อนเพ็ชย์เมื่อขงนมให้กินก็รีบกินอชง หิวกระหาย ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เวลา ๐๑.๐๐ น. ลูกเสือเพศผู้ตัวหนึ่ง เกิดอาการท้องเสีย ระบบทางเดินอาหารไม่ปกติ และได้เสียชีวิตในเวลาต่อมา เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๓๖ เวลา ๐๕.๐๐ น. แม่สุนัขชื่อนางทองคำเป็นแม่สุนัขพันธุ์ไทยหลังอาน ของคุณศักดิ์ ได้ออกลูกมา ๖ ตัว คุณศักดิ์จึงทดลองเอาลูกเสือไปกินนมแม่สุนัขดู ปรากฏว่านางทองคำ ไม่ว่าจะอะไรและให้ลูกเสือกินนมอย่างเต็มใจ แกรมยังเลี้ยงลูกให้อย่างดีอีกด้วย เช่น ทำความสะอาดลูกเสือเมื่อตัวสกปรก เลี้ยงดูอย่างดีเหมือนลูกตัวเอง

เสืออยู่กับสุนัขอาจจะไม่แปลกเพราะอื่นๆ ก็มีให้เห็นเป็นตัวอย่างแล้วแต่เสือกินนมแม่สุนัขก็แปลก แต่ทำให้แปลกยิ่งขึ้นก็คือ นางทองคำ แม่สุนัขใจดีเลี้ยงดูลูกเสือเป็นอย่างดี เมื่อลูกเสือกินนมออกมา หรือลูกเสือกินนมจากทองคำก็จะทำความสะอาดให้เหมือนลูกตัวเอง ถ้าลูกเสือกินนมไปนอกพื้นที่นางทองคำก็จะไปคาบกลับมาไว้ที่เดิม นี่ก็คือความผูกพันของนางทองคำ แม่สุนัขใจดีปฏิบัติต่อลูกเสือมีนักวิชาการจากประเทศญี่ปุ่น และนักข่าวจากต่างประเทศมาถามข้าพเจ้าว่าทำไมเอาลูกเสือให้กินนมแม่สุนัข และที่สวนสัตว์อื่นๆ มีอย่างนี้บ้างหรือเปล่า ข้าพเจ้าต้องอธิบายให้เข้าใจว่า วัตถุประสงค์เดิมของข้าพเจ้าก็เพื่อการช่วยชีวิตลูกเสือเท่านั้น และช่วยด้วยความเมตตาอย่างแท้จริง ไม่มีเจตนาที่สร้างข่าวอย่างนี้ขึ้น และที่สวนสัตว์อื่นๆ คงไม่มีเพราะการทำให้เกิดอย่างนี้ได้ คงไม่ใช่เรื่องง่ายนัก การขอความร่วมมือจากสัตว์ที่ปีนคล่องตัวโดยหาพันธุ์ ให้มาช่วยทำข่าวคงจะยากทุกอย่างเกิดขึ้นด้วยความบังเอิญด้วยความเมตตาของสุนัข

ไทยตัวหนึ่ง ซึ่งมีคุณสมบัติพิเศษกว่าสุนัขตัวอื่น ๆ เป็นเรื่องแปลกแน่ ๆ เพราะเรายังไม่เคยพบเห็นมาก่อนเลยในโลกนี้ ที่สุนัขเลี้ยงลูกเสือเหมือนลูกตัวเอง

ข้าพเจ้าถือเป็นนิมิตรหมายอันดีสำหรับสวนสัตว์สระแก้วที่อยู่ในความรับผิดชอบของข้าพเจ้า เป็นอุทาหรณ์สอนใจสำหรับมนุษย์อย่างเราๆ ได้เป็นอย่างดีข้าพเจ้าจึงปรึกษา คุณเบญจพร นันทพงษ์ ลูกศิษย์หลวงพ่ोजรณูว่าสวนสัตว์สระแก้วของเรามีเจ้าหน้าที่ดูแลหลายคน อยากให้หลวงพ่ोजรณูท่านกรุณาไปโปรดสัตว์ที่สวนสัตว์บ้าง ก็โปรดสัตว์จริงๆ นั่นแหละลูกเสืออายุ ๑๖ วันแล้วกำลังน่ารักเจ้าหน้าที่ของสวนสัตว์กำลังตื่นเต้นกับของใหม่ ขอให้หลวงพ่อมอบบรรยายธรรมให้กำลังใจกับเจ้าหน้าที่ เพื่อที่จะได้ดูแลรักษาสัตว์ที่ด้อยโอกาส เพราะเป็นสัตว์ป่าที่อยู่ในกรง ถ้าจะไปปล่อยป่าก็คงจะดำรงชีวิตอยู่ไม่ได้ แต่อยู่ในกรงและมาพบเจ้าหน้าที่ใจร้าย ปล่อยให้อดๆ อยากๆ ก็จะเป็นบาปกรรมเปล่าๆ

หลวงพ่อรับนิมนต์ว่าจะมาบรรยายธรรมให้ที่สวนสัตว์ ชาวบ้านบริเวณใกล้เคียงได้มาร่วมฟังธรรมะสอนใจจากหลวงพ่อ ผู้ให้ความเมตตาแก่สรรพสัตว์ทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ ณ ที่สวนสัตว์แห่งนี้ จะด้วยบุญเพสันนิวาส หรือจะด้วยเหตุอย่างไรก็มีอาภรรยได้ หลวงพ่อบรรยายถึงอาการและเกิดเมตตาลูกเสือทั้งสองเป็นพิเศษ และยกย่องนางทองคำ เป็นสุนัขตัวอย่าง สมควรแก่การยกย่องเป็นอย่างยิ่ง

หลวงพ่อบรรยายถึงอาการและความเป็นอยู่ระหว่างสุนัขกับเสือ ข้าพเจ้าก็เล่าให้หลวงพ่อบรรยายถึงความจริงว่า เราพยายามเลี้ยงให้อยู่ร่วมกันได้ตลอดไป หลวงพ่อบรรยายได้เมตตาตามอบเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้เป็นอาหารลูกเสือ ในวันนั้นและมีผู้มีจิตศรัทธาร่วมบริจาคสมทบอีก จำนวน ๑๘,๓๐๐ บาท รวมเป็นเงิน ๒๘,๓๐๐ บาท ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในความเมตตาของหลวงพ่อบรรยายเป็นอย่างยิ่ง และในวันต่อๆ มาท่านก็กรุณาตามอบเงินให้อีก รวมถึงปัจจุบันท่านมอบเงินส่วนตัวให้ลูกเสือเป็นเงินทั้งสิ้น จำนวน ๑๕,๐๐๐ บาท พร้อมกันนี้เมื่อรวมกับคณะศิษยานุศิษย์ของท่านด้วยก็จะเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๖๖๕,๓๖๔ บาท หลวงพ่อบรรยายเป็นผู้มีเมตตาจิตสูงด้วยบารมีของท่านจึงทำให้ลูกเสือเพศเมียตัวที่เป็นโรคคางทูมซึ่งใกล้จะบอดอยู่แล้ว ให้ออกเดินได้อย่างสนิทเพราะเงินที่ท่านบริจาคมา ทางสวนสัตว์ของเราจึงต้องทุ่มเทรักษาด้วยยาอย่างดีและต่อเนื่อง ลูกเสือจึงหายได้เป็นปกติ

ถามว่า เมื่อลูกเสือโตขึ้นจะกินแม่สุนัขหรือไม่ เหตุการณ์ข้างหน้าไม่มีใครคาดได้ เพราะโดยสัญชาตญาณ สุนัขก็คืออาหารอันโอชะของเสือดีๆ นี่เอง แต่ปัจจุบันเสืออายุ ๑๘ เดือนแล้วสามารถกินสุนัขได้สบายๆ ถ้าจะกินแต่ขณะนี้แม่สุนัข ลูกเสือ และลูกสุนัขยังเล่นกันอยู่ได้อย่างมีความสุข ประชาชนที่เกี่ยวขมสวนสัตว์ต่างก็พูดกันต่างๆ นานา ว่า เพราะบารมีแห่งความเมตตาของหลวงพ่อบรรยาย ที่ทำให้ลูกเสืออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข จนทำให้นึกถึงไปว่านี่คงเป็นเพราะบุญเพสันนิวาสจากชาติปางก่อนหรือปล่า ที่ทำให้หลวงพ่อบรรยายต้องมาเกี่ยวข้องกับเสือคู่นี้แต่ที่เป็นสังขารมนุษย์ ก็คือ ท่านมีเมตตาธรรมจริงๆ

หลวงพ่อบรรยายสอนไว้ว่าให้ทุกคนมีเมตตาและท่านก็ปฏิบัติตนให้เป็นตัวอย่างแก่สาธุชนทั้งหลายในทุกเรื่องที่ท่านได้เข้าไปรับรู้ เมตตาธรรมเป็นสิ่งล้ำค่าในโลก ไม่ว่าเผ่าพันธุ์หรือบรรพบุรุษของเราจะมีสัตว์กันมาตั้งแต่ไหน ไหน แต่มาถึงเราขอให้มันยุติลงได้ นั่นแหละคือบุญแห่งความเมตตา การให้อภัยท่านต่อสังคมหรือบุคคลอื่นๆ ที่อ่อนแอกว่านั้นก็บุญแห่งความเมตตา ถ้าใครมีแล้วไม่ว่าจะเกิดในชาติไหนผล

บุญแห่งความเมตตาที่จะคุ้มครองให้เรา รอดพ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง หลวงพ่อท่านขอเจริญพรมายังเรา
ทุกคน เจ้าหน้าที่สวนสัตว์จึงช่วยกันบำรุงดูแลรักษาสัตว์ด้วยความเมตตา โดยการยกตัวอย่าง นางทองคำ
แม่สุนัขใจดี ที่มีเมตตาต่อลูกเสื่อตัวน้อยๆ ที่ยังไม่ลืมตาดูโลกมาขอกินนม มาขออกอุ่นๆ นอน ถึงจะรู้ว่า
บรรพบุรุษของเสื่อกินสุนัขมาแล้วไม่รู้เท่าไร แต่นางทองคำไม่สนใจหรอกยังให้นมลูกเสื่อกินให้ความ
อบอุ่น ดูแลรักษาเหมือนลูกของตน นี่แหละคือความเมตตาธรรมที่ไม่มีชื่อแม่ ไม่มีขอบเขต เราอย่าทำ
ความดีโดยเพื่อหวังผลประโยชน์ตอบแทน ถ้าทำเช่นนั้น เขาเรียกว่าจะทำดีได้จะต้องมีชื่อแม่ แล้วจะอายุ
สุนัขแม่ทองคำมัน ด้วยความสัมพันธ์ตามธรรมชาติของสัตว์นานาเผ่าพันธุ์ ก็เปรียบเสมือนกับมนุษย์ ถ้า
หากสัตว์มันพูดได้ในความรู้สึกที่ผูกพันระหว่างลูกเสื่อ (เจ้าบุญธรรมกับแม่บุญปลูก) กับแม่ทองคำ แม่
สุนัขที่แสนใจดี ลูกเสื่อคงจะพูดว่า

“แม่ฉันคือหมา เลี้ยงฉันมา ให้ข้ากินนม
แม่เสื่อไว้ลาย แต่ไม่ยอมไว้ข้า เดินไปเดินมา ไม่ยอมให้ข้ากินนม
ฉันสุดข่มขืน ต้องกลืนนมหมา โห่เอ๊ย...เสื่ออย่างข้า มามีหมาเป็นแม่
แต่พออยู่ต่อมา แม่หมาใจดี เลี้ยงอุปราณี มามีหมาเป็นแม่
ฉันไม่อยากเถียง เลี้ยงดีกว่า “คน”

(ข้า— บุญธรรม และ ฉัน— บุญปลูก ลูกแม่ทองคำ)

อีกก้าวหนึ่งของหอสมุดชุมชนประมุล

หอสมุดชุมชนประมุล วัดอัมพวัน สิงห์บุรี เป็นแหล่งวิชาการเพื่อการศึกษาพระพุทธศาสนา และกำลังพัฒนาไปสู่ความเป็นหอสมุดอิเล็กทรอนิกส์ที่มุ่งให้ปวงชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนทุกระดับ ได้เรียนรู้และค้นคว้าที่จะใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการค้นคว้าหาความรู้ การพัฒนาดังกล่าวเป็นการพัฒนาเพื่อเตรียมเยาวชน และบุคคลในสังคมให้ปรับตัวเข้ากับยุคหนังสือคอมพิวเตอร์ที่มาถึงแล้ว ซึ่งนับวันเป็นภารกิจอันสำคัญของหอสมุดที่พระคุณท่านพระราชสุทธานวมงคล สร้างขึ้นสนับสนุนงานสร้างคนให้มีความรู้คู่ความดี มีศรัทธาในพระศาสนา

ปัจจุบันทางหอสมุดได้รับความกรุณาจากทางบริษัท ศูนย์คอมพิวเตอร์และซัพพลาย จำกัด และคณะบุคคลที่สนใจ เป็นคณะกรรมการดำเนินงานด้านวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และได้บริจาคเครื่องคอมพิวเตอร์จำนวน ๖ เครื่อง พร้อมโปรแกรมการศึกษา (คอมพิวเตอร์ช่วยสอน CAI) เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ในการจัดหาและให้บริการความรู้โดยการอ่านผ่านจอคอมพิวเตอร์

เมื่อทดลองใช้ไประยะหนึ่ง พบว่าเยาวชนและและบุคคลผู้สนใจมีความนิยมและพอใจใช้เครื่องที่ใช้อยู่ไม่เพียงพอกับจำนวนบุคคลที่ต้องการใช้บริการ

เพื่อให้หอสมุดเป็นแหล่งความรู้คู่ความดี สำหรับทุกคน คณะกรรมการดำเนินงานหอสมุดขอเชิญชวนให้ท่านเข้ามามีส่วนร่วมในงาน “สร้างคน” ด้วยการช่วยกันคิด ช่วยกันใช้บริการและช่วยกันพัฒนาหอสมุด ให้เป็นหอสมุดอิเล็กทรอนิกส์ที่มีคุณค่าต่อสังคม จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องขอความร่วมมือทุกรูปแบบจากท่านมา ณ ที่นี้

หอสมุดชุมชนประมุลได้ก่อตั้งขึ้นด้วย วัตถุประสงค์ ประการคือ

๑. เป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าทำงานพระพุทธศาสนา
๒. เป็นแหล่งวิชาการที่เรียกข้อมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์
๓. เป็นแหล่งฝึกอบรมทางด้านห้องสมุด

หอสมุดแห่งนี้ได้ดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในข้อที่ ๑ และข้อที่ ๓ มาโดยตลอดมีปริมาณหนังสือทางด้านพระพุทธศาสนามีมากขึ้น จำนวนผู้ใช้บริการก็มีมากขึ้น ผู้มาดูงาน และฝึกอบรมเพื่อนำไปพัฒนาห้องสมุดของตัวเอง ก็มีอยู่เป็นประจำ

บัดนี้ หอสมุดแห่งนี้ถึงเวลาที่จะทำการพัฒนาเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ข้อ ๒ คือเป็นแหล่งวิชาการที่สามารถเรียกข้อมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ เป้าหมายของการให้บริการระยะแรกๆ จะเน้นการให้บริการแก่นักเรียนนักศึกษาและผู้สนใจในบริเวณใกล้เคียงทั้งระดับประถม มัธยม และอุดมศึกษา การให้บริการทางด้านวิชาการด้านระบบอิเล็กทรอนิกส์จะเป็นการให้บริการที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ซึ่งเป็นหน้าที่ของวัดและของทุกคนที่มีโอกาสช่วยลดช่องว่างแห่งความเจริญทางด้านเทคโนโลยีของคนในชนบทกันคนในเมือง กิจกรรมสิ่งนี้ นับว่าเป็นการรณรงค์เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนที่อยู่ในวัยเรียนตลอดจนผู้สนใจในชนบท ที่มีความประสงค์ใคร่จะเรียนรู้ ใคร่จะพัฒนาตนเองให้เจริญ ก้าวหน้าทั้ง

วิชาชีพและสังคมได้มีโอกาสเรียนรู้โดยสามารถเรียกข้อมูลจากฐานข้อมูลต่างๆ มาใช้อ่านผ่านจอคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้เพราะความรู้ในปัจจุบันเริ่มเปลี่ยนรูปแบบเป็นวรรณกรรมอิเล็กทรอนิกส์ ฉะนั้นผู้ที่ต้องการแสวงหาความรู้ในรูปแบบใหม่ จึงต้องค้นหาและเรียนรู้การใช้เครื่องให้เป็นเพื่อพัฒนาตนเองให้เกิดความเจริญและก้าวหน้าต่อไป

นับเป็นโอกาสอันดีที่ผมและคณะได้มีโอกาสร่วมดำเนินการพัฒนาหอสมุดชุมชนประมุลเพิ่มขึ้นอีกก้าวหนึ่งโดยให้เป็นแหล่งวิชาการ ที่เรียกข้อมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูทดแทนต่อพระเดชพระคุณพระราชสุทธินุญตามมงคล ในฐานะศิษย์ตามที่หลวงพ่อกมีความเมตตาต่อศิษย์ทุกคนตลอดจนประชาชนทั่วไป และเยาวชนที่จะเป็นกำลังของชาติ ซึ่งเป็นสิ่งที่หลวงพ่อย้ายอยู่เสมอให้ช่วยกันพัฒนาเยาวชนให้เป็นคนดีมีคุณธรรม และจริยธรรม

งานได้เริ่มขึ้นเมื่อ อาจารย์ขมพู โชติจิริยะ ได้มาชักชวนให้มาช่วยในการพัฒนาห้องสมุดแห่งนี้ให้เป็นห้องสมุดอิเล็กทรอนิกส์ โดยรับหน้าที่เป็นกรรมการฝ่ายอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อจัดเตรียมคนและให้โอกาสผู้ใช้เรียกข้อมูลผ่านจอคอมพิวเตอร์ในขณะนั้นผมยังนึกไม่ออกว่าจะทำอะไรได้บ้าง แต่ก็รับปากว่าจะเข้าร่วมจัดทำโดยจะบริจาคเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นระบบให้ ซึ่งมีลักษณะเป็นเครือข่ายมีตัวแม่และตัวลูก และโปรแกรมที่จัดทำให้นั้นใช้ง่าย เพื่อสะดวกต่อการใช้งาน และเป็นการช่วยให้ผู้รับผิดชอบดำเนินการประจำเบาแรงในเวลาต่อมาจึงได้มีการเริ่มดำเนินงานเป็นขั้นตอน และการเตรียมการแก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง ตลอดจนการวางแผนจัดระบบงานต่างๆ ทั้งทางด้านอุปกรณ์เครื่องมือและอุปกรณ์โปรแกรมที่งานที่จะรับผิดชอบ ในสิ่งต่างๆ มีดังนี้

ประธานที่ปรึกษาและเจ้าของโครงการ

๑. พระราชสุทธินุญมงคล

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

๒. พระครูใบฎีกาชาวุฒิ ยโสทรโร

รองประธานคณะกรรมการดำเนินงาน

๓. พระนรินทร์ สุภาภาโร

ประธานกรรมการ

๔. คุณฉัตรชัย ธรรมโรจน์พินิจ

กรรมการ

๕. คุณขมพู โชติจิริยะ

๖. คุณสุรชาติ ตัญญาเสถียรวงศ์

๗. คุณสุภาพ ทองพานิช

๘. คุณพิสมัย ฝอยสุวรรณ

๙. คุณกษิตศ จันทร์าศรี

เลขานุการ

๑๐ คุณยุทธนา เตียรณบรรจง

งานติดตั้งระบบคอมพิวเตอร์และงานการอบรมการใช้งาน

จัดหาเครื่องคอมพิวเตอร์และโปรแกรมสำเร็จรูปช่วยสอนระดับชั้นอนุบาล ประถม และมัธยม พร้อมคู่มือการใช้โปรแกรม เมื่อติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์ แล้วนำโปรแกรมที่ได้มาลงในระบบเครือข่ายที่ตัวแม่ ซึ่งจะเป็นตัวที่เก็บข้อมูลและโปรแกรมต่างๆ ไว้ ส่วนการใช้งานจะมาใช้ที่ตัวลูก โดยผู้ใช้ไม่ต้องมีแผ่นข้อมูลเพียงแต่ใส่ชื่อ และรหัสผ่านให้ถูกต้อง โปรแกรมต่างๆ ก็จะขึ้นที่หน้าจอ ซึ่งผู้ใช้สามารถเรียกใช้งานได้ตามต้องการ การใช้งานแต่ละโปรแกรม สามารถใช้ได้กับเด็กตั้งแต่ระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมขึ้นไป และใช้งานได้ง่าย สะดวก ทำให้รู้จักคอมพิวเตอร์ว่าในแต่ละคีย์หรือแต่ละปุ่ม มีความหมายอะไรบ้าง ซึ่งในช่วงแรกๆ จะทำโปรแกรมที่มีกติกาหรือเกมที่ใช้งานน้อยๆ ไปก่อน อาจจะเป็นเกมที่ถูกรวบรวมไปข้างหน้า ถอยหลัง ซ้ายหรือขวา คีย์ตัวเลขต่างๆ และคีย์สำหรับออกจากโปรแกรมเป็นต้น ในระยะแรกนี้ จะมีการสรุปผลงานว่าสิ่งที่ได้ดำเนินงานไปนี้ ได้ผลอย่างไรเพื่อที่เป็นข้อมูลในการพัฒนาระบบไปในขั้นตอนต่อไป ซึ่งจะมีการจัดเก็บข้อมูลหนังสือที่สำคัญต่างๆ ลงในระบบคอมพิวเตอร์ ตลอดจนการเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่นๆ หรือที่เรียกว่าระบบ ONLINE และจัดทำโปรแกรมทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม

ปัจจุบันได้มีการติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์จำนวน ๖ ชุด เป็นแม่ข่าย ๑ ชุด และลูกข่าย ๕ ชุด วัตถุประสงค์ที่ตั้งใจไว้คือเป็นแหล่งวิชาการที่สามารถเรียกข้อมูลคอมพิวเตอร์ เพื่อเป็นการสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม ขณะนี้ได้มีการเปิดให้บริการแก่เยาวชน นักเรียน นักศึกษา และผู้สนใจได้มาใช้บริการ ในระยะเพียง ๒-๓ เดือน มีจำนวนผู้ใช้บริการที่ได้ลงชื่อไว้ประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ คน ทั้งในบริเวณใกล้เคียงและจังหวัดอื่นๆ เช่น กรุงเทพฯ นครสวรรค์ เป็นต้น

จากการสอบถามเยาวชนที่ใช้บริการพบว่าเยาวชนได้สนใจ ที่จะมาใช้บริการพอสมควรมากขึ้น และได้ชวนพ่อแม่มาที่วัดเป็นประจำทั้งเสาร์ อาทิตย์ และวันหยุดต่างๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ด.ญ.สัมพันธ์ ยาค่า อายุ ๘ ปี ประถม ๒ ร.ร.วัดอัมพวัน

เมื่อก่อนชอบวิ่งเล่นอยู่แถวๆ บ้านป็นต้นไม้ ชอบเล่นน้ำ หนูมาช่วยงานที่วัด รู้ว่าจากผู้ใหญ่ที่อยู่
ในวัดแล้วกลับไปบอกให้เด็กๆ มาเล่น เพราะเกมคอมพิวเตอร์มีไว้ให้เด็กๆ เล่น พอมีเกมมาให้เล่นหนูก็
ไม่ค่อยได้วิ่งเล่นที่บ้าน แต่ชอบมาเล่นเกมที่วัด พอเวลาวันหยุด เสาร์-อาทิตย์ หนูก็ชอบที่จะมาเล่นที่วัด
เพราะสนุกมาก และเพลินดีได้ประโยชน์ ความรู้เยอะแยะ ปลอดภัยพ่อแม่ไม่ห่วงเพราะว่าหนูมาเล่นเกมที่วัด

ด.ช.ชุมทอง ยาค่า อายุ ๑๓ ปี มัธยม ๒ ร.ร.สิงห์บุรี

บ้านเลขที่ ๒๗ ต.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ปกติชอบเล่นน้ำในคลอง ที่รู้ว่าวัดมีคอมพิวเตอร์เพราะแม่ไปตามมาเล่นพอเล่นก็ชอบมาก
โดยเฉพาะวันเสาร์-อาทิตย์ ชอบเกมเดิมคำภาษาอังกฤษมาก ซึ่งเป็นคำศัพท์ที่ผมกำลังเรียนอยู่พอดีและมี

อยู่ในหนังสือภาษาอังกฤษของผมทั้งนั้นเลย นอกจากผลได้มีช่วยแม่ทำงานในวัดเวลาว่างแล้ว ยังได้ความรู้จากห้องคอมพิวเตอร์ที่วัดอีกด้วย เพราะผมอยู่บ้านใกล้ บางที่ผมคิดว่าผมมีโอกาสมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ หรือมากกว่าเด็กในกรุงเทพฯ เสียอีกที่ได้มีคอมพิวเตอร์ใช้ ทั้งหมดนี้ก็ด้วยความเมตตาของหลวงพ่อกำลังทำให้แม่ผมมีงานทำมีข้าวกิน และได้บุญด้วย หลวงพ่อท่านพูดอยู่บ่อย ๆ ว่าชอบให้เด็กทุกคนได้เรียนหนังสือสูงๆ ท่านจะช่วยให้ได้ดีที่สุด ผมรักหลวงพ่อกับ

ด.ญ.ธิดาทิพย์ อินทสุวรรณ อายุ ๑๓ ปี มัธยม ๓ ร.ร.ปานะพันธุวิทยาฯ

๓๗/๕๑ ถ.สุขาภิบาล ๓ แขวงสะพานสูง อ.บางกะปิ กรุงเทพฯ

ปิดเทอมนี้หนูได้ตามคุณพ่อคุณแม่มาเที่ยววัดอัมพวัน ซึ่งมาเป็นประจำอยู่แล้ว หนูชอบมาเล่นคอมพิวเตอร์ในห้องสมุดมาก ชอบเกมที่ต้องใช้ความจำ ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับคำศัพท์ โดยเฉพาะมีรูปภาพให้ดูด้วย ถ้าเห็นรูปภาพแล้ว เราู้ทันทีว่ารูปภาพนี้ภาษาอังกฤษแปลอะไรและชอบเกมวาดภาพมาก เพียงแต่กดลงไปทีปุมสึดตามชอบใจสีไหนก็ได้และกดไป ที่รูปสัตว์มันก็จะมสีไปตามรูปนั้น หนูชอบวัดอัมพวันมากคะ และก็อยากมาอีก คุณพ่อคุณแม่ก็ชอบเพราะว่ามาแล้วมีความสุขสบายใจดี คุณพ่อบอกว่าพวกเราโชคดีที่ได้มาที่นี่มาพบหลวงพ่อบุญซึ่งมีความเมตตา ทุกคำที่หลวงพ่อบอกคุณพ่อบอกให้หนูฟังเอาไว้ เพราะมีแต่สิ่งที่ดีงาม หนูจะได้เป็นคนดีต่อไปในวันข้างหน้า คุณพ่อกับคุณแม่บอกว่าอยากให้หนูเป็นคนดี เพราะท่านมีหนูเพียงคนเดียวอยากให้หนูพบเจอแต่สิ่งที่ดีๆ อยากให้หนูได้สิ่งที่ดีที่สุด คุณแม่บอกว่า โดยเฉพาะหนูเป็นลูกผู้หญิงและเป็นลูกสาวของคุณแม่

ด.ช.ธีรศักดิ์ จินวงษ์ อายุ ๑๑ ปี ประถม ๕ ร.ร.วัดอัมพวัน

บ้านเลขที่ ๒๗ ต.พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ปกติชอบวิ่งเล่น ชอบเล่นน้ำ พอมือคอมพิวเตอร์ที่วัดก็ไม่ว่างได้เล่นเหมือนเดิม ชอบที่จะมาเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่วัดมากกว่า เพราะว่ามันสนุกมีเกมให้เล่นเยอะแยะมีภาพสัตว์ให้ดูเยอะแยะ มีเกมตัวเลขและเกมภาษาอังกฤษด้วย

ด.ช.เสริมวิทย์ กลิ่นจา เตรียมประถม รร.วัดอัมพวัน ที่อยู่ พรหมบุรี อ.พรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

ชอบมาดูพี่เขาเล่น ชอบดูรูปภาพ รูปสัตว์ รูปคน การ์ตูนเยอะแยะสนุกดี

ด.ญ.รัตนดา สมจันทร์ อายุ ๘ ปี ประถม ๑/๑ ร.ร.ไทยนิยมสงเคราะห์

มีหลวงน้าอยู่ที่นี้ ตอนที่ปิดเทอมหลวงน้าจึงพาหนูมาเที่ยว หนูชอบมาเล่นที่ห้องคอมพิวเตอร์ เพราะมีเกมให้เล่นเยอะแยะมากมาย สนุกดี ทำให้หนูเก่งขึ้น รั้มากขึ้น ได้คะแนนมากขึ้น ถ้าหนูอยู่บ้านหนูคงไม่ได้เล่นเกมคอมพิวเตอร์แน่นอนเพราะที่โน่นไม่มีให้เล่น หลวงน้าเห็นว่าปิดเทอมนานจึงพาหนูมาที่นี้จะได้เล่นเกมสนุก และได้ความรู้ด้วยได้เห็นไดโนเสาร์พันธุ์ต่างๆ พวกที่กินเนื้อก็มี กินผักก็มี

สรุปผลที่ได้จากการให้บริการทางด้านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ทำให้ห้องสมุดมีเยาวชนเข้ามาศึกษากันมากขึ้น ชอบและอยากเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทำให้เยาวชนไม่ไปเสียเวลากับสิ่งที่เป็นพิษเป็นภัยทั้งยังได้พาผู้ปกครองมาเข้าวัดฟังธรรมจากหลวงพ่อกับ ซึ่งภาพที่เห็นเป็นสิ่งที่ดีและถ้าเยาวชนของเราได้รู้จักการเข้าวัด

รู้จักคุณธรรม และจริยธรรมบ้าง ก็จะช่วยให้สังคมน่าอยู่ขึ้นและเป็นผลดีกับครอบครัวประเทศชาติในอนาคต

สายสัมพันธ์

วัดอัมพวัน – จอมสุรางค์อุปถัมภ์

สมหมาย กิจจาทร*

โรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ เป็นโรงเรียนสตรีประจำจังหวัดพระนครศรีอยุธยา มีนโยบายเน้นความเป็นเลิศทางวิชาการควบคู่กับการพัฒนาและส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรม กำนันขุมที่ดิงาม ดังนั้น นอกจากการดำเนินการเรียนการสอนตามนโยบายของ กรมสามัญศึกษาแล้ว ฝ่ายบริหารโรงเรียนและตลอดจนอาจารย์ทุกคนมีความเห็นที่ตรงกันว่านักเรียนจะเรียนเก่งจะต้องมีคุณธรรม จริยธรรมดี เป็นสตรีที่มีความงามพร้อมทั้งกายและใจสมเป็น“ลูกจอมสุรางค์ฯ” เพราะนอกจากครูบาอาจารย์จะอบรมสั่งสอนด้วยตนเองแล้วยังสรรหาแหล่งที่จะสามารถให้การอบรมคุณธรรม จริยธรรมให้แก่นักเรียนเป็นการเสริมให้นักเรียนมีความพร้อมไปด้วยคุณสมบัติที่โรงเรียนพึงประสงค์ สถานที่ทางโรงเรียนมีความเอื้ออำนวยและศรัทธาอย่างยิ่งคือ วัดอัมพวัน หลวงพ่อจรัญ หรือในปัจจุบันนี้คือ พระราชสุทธินิพนธ์มงคล

ตั้งแต่ พศ.๒๕๓๐ จนถึงปัจจุบันเป็นเวลา ๑ ปี เต็มที่ทางโรงเรียนนำนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่๒ ไปปัจฉิมนิเทศเป็นเวลา ๓ วัน ๒ คืน ทุกปี โดยทางโรงเรียนคิดว่าก่อนที่นักเรียนจะจบการศึกษาไปเผชิญชีวิตกับสิ่งแวดล้อมใหม่ ๆ ซึ่งนักเรียนจะต้องช่วยตนเองในเรื่องของการตัดสินใจ เรื่องความประพฤติตัดสินใจปัญหาต่างๆ อย่างถูกต้องเพื่อความสุข ความสำเร็จ โรงเรียนควรจะให้ของดีกับนักเรียนเป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติเพื่ออนาคตที่ดีต่อไป และบางปีถ้าโรงเรียนมีความพร้อมก็จะนำนักเรียนระดับ ๓๒ ไปฝึกปฏิบัติธรรมด้วย

หลวงพ่อได้อบรมสั่งสอนให้นักเรียนได้ระลึกถึง พระคุณของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ได้เผยแผ่หลักธรรมอันล้ำค่าไว้ให้แก่มหาเราชาวพุทธได้ยึดถือปฏิบัติกันมาจนถึงทุกวันนี้ ให้ระลึกถึงพระคุณของบิดา มารดาที่ได้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูทุกคนด้วยความรักและห่วงใยมีความสุขความก้าวหน้า ความเจริญ และความเป็นคนดีของลูก สอนให้เป็นผู้ที่มีความงามพร้อมทั้งกายใจ มีมารยาทงามสมเป็นนักเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ซึ่งเป็นโรงเรียนในพระองค์สมเด็จพระศรีพัชรินทราบรมราชินีนาถ ทั้งยังอบรมให้ระลึกถึงพระคุณของครูอาจารย์ ที่ได้ให้การอบรมสั่งสอนวิชาการต่าง ๆ เป็นเสมือนขุมทรัพย์อันมีค่าอย่างยิ่งให้แก่ นักเรียน เป็นพื้นฐานของการประกอบอาชีพต่อไปในภายภาคหน้า หลวงพ่อได้ให้แนวทางในการฝึกสมาธิอบรมจิตใจให้ละวางสิ่งที่เป็นกิเลส อบายมุข ฝึกให้มีสติ ซึ่งจะเสริมปัญญาในด้านการเรียนด้วย โส มิคุณดา (พันโทวิง รอดเฉย) คุณยาย (ยุบีน บำเรอจิต) คุณยายสุวรรณดา คารามาศ เป็นผู้นำการฝึกด้วยความรัก ความเมตตาแก่นักเรียนทุกรุ่นเสมอมา

หลวงพ่อให้ความเมตตา กรุณาเป็นพิเศษสำหรับนักเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์แม้จะมีภารกิจเนื่องจากมีผู้นิมนต์ไปเพื่อศาสนพิธีต่างจังหวัด หรือมีผู้มากราบนมัสการอยู่ตลอดเวลา หลวงพ่อก็จะพยายามปลีกตัวจากภาระเหล่านี้ เพื่อให้เวลาในการอบรมสั่งสอนนักเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ทุกครั้งทีมนักเรียนมาฝึกปฏิบัติธรรม ณ วัดอัมพวันแห่งนี้ ฉันทันและคณะครูมีความซาบซึ้งระลึกถึงพระคุณของหลวง

พ่อ คุณตา คุณยาย ลุงปู่ แม่ครัว และทุก ๆ คนที่เมตตาให้เราชาวจอมสุรางค์อุปถัมภ์มาอยู่วัดคือความสุข ความสะดวกทุกประการ จนคณะครูและนักเรียนติดใจกลับไปแล้วจะต้องกลับมาอีกพร้อมด้วยบิดา มารดา ญาติมิตร

ในปี นี้ (พ.ศ. ๒๕๓๗) ท่านผู้อำนวยการประคอง อดิงาน ผู้อำนวยการโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์ ผู้ซึ่งมีความเลื่อมใส ศรัทธาหลวงพ่อกมาก ปรึกษากับดิฉันจะนำนักเรียนระดับ ๖ ม.๒ และ ม.๖ มาทั้ง ๓ ระดับ ดิฉันรับปากท่านแต่มีความหนักใจมาก เพราะทุกปีนำนักเรียนระดับ ๖ ไปดิฉันไม่เคยฝึกปฏิบัติธรรม ฝึกสมาธิได้ครบที่คุณตาคุณยายกำหนดให้ เพราะคอยพะวงเป็นห่วงนักเรียนบางคนที่ไม่ปฏิบัติ คุยกันบ้าง ลูกไปลูกมาบ้างเครียดจนไม่สบายบ้าง ถ้าเป็นนักเรียนระดับ ม๑ - ม.๒ ซึ่งมีระดับละประมาณ ๖๐๐ คน จะควบคุมให้อยู่ในระเบียบของวัดได้หรือไม่ แต่ถึงอย่างไรปีนี้ ก็คงจะต้องไป ๓ ระดับแน่นอน

ดิฉันอ่านหนังสือกฎแห่งกรรมที่มีผู้เขียนถึงหลวงพ่อกแล้วก็มีความรู้สึกแปลก ๆ เพราะตัวดิฉันเองนั้นเป็นตัวของตัวเอง การทำใจสงบ มีเมตตาต่อผู้อื่น ไม่อิจฉาริษยาใคร ทำอะไร ก็ทำอะไรด้วยเหตุด้วยผลยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น ในชีวิต ก็ทำให้ชีวิตสงบสุขตามสมควรและสำหรับหลวงพ่อก ดิฉันคิดว่าท่านมีญาณหยั่งรู้สิ่งต่าง ๆ เพราะเมื่อปี ๒๕๓๕ ดิฉันนำนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ มาฝึกปฏิบัติธรรม นักเรียนระดับนี้ไม่ค่อยเรียบร้อย ส่วนใหญ่ขาดระเบียบวินัยมาก เริ่มตั้งแต่รับประทานอาหารเช้า คุยกันเสียงดัง เดินดัง เข้าห้องน้ำ ปิดประตู เปิดประตูโครมคราม ดิฉันและคณะครูกลุ่มใจมาก วันนั้นหลวงพ่อกไม่อยู่ มีผู้นิมนต์เข้ากรุงเทพฯ จนเวลาประมาณเกือบ ๒๑.๐๐ น. ดิฉันและคณะครูนักเรียนนั่งรอหลวงพ่อกอยู่ที่หอประชุม มีผู้แจ้งว่าหลวงพ่อกกลับมาแล้วมีแขกรอพบ ประเดี๋ยวจะมาที่หอประชุมพ่อกแขกกลับหลวงพ่อกก็รีบมาพบพวกเราหลวงพ่อกอบรมสั่งสอนนักเรียนโดยยกพฤติกรรมไม่ดีที่นักเรียนของดิฉันแสดใน วันนั้น ทุกเรื่อง ราวกับตาเห็น ดิฉันไม่คิดว่าจะมีใครรายงานให้หลวงพ่อกทราบ เพราะช่วงเวลาไม่มีประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ ทุกคนไม่ได้เห็นหมด เพราะฉะนั้นหลวงพ่อกจะรู้เองด้วยญาณแน่นอน

ผลการนำนักเรียนมาปฏิบัติธรรมทุกรุ่น ปรากฏว่านักเรียนชายซึ่งเห็นคุณค่าของการฝึกสมาธิสามารถนำไปปฏิบัติต่อบ้าน ทั้งยังทำให้มีสมาธิ ในการอ่านหนังสือ ส่งผลให้การสอบเข้าเรียนต่อในสถาบันต่าง ๆ ของนักเรียนได้ผลสัมฤทธิ์สูงขึ้น สมดังความประสงค์ของพ่อแม่ ครูอาจารย์ที่ปรารถนาจะเห็นลูกสาวจอมสุรางค์ทุกคน เป็นสตรีที่มีคุณค่าทั้งทางด้านวิชาการและคุณธรรมอันจะเป็นกำลังสำคัญของประเทศชาติสืบต่อไป

พระคุณเหล่านี้ พวกเราชาวโรงเรียนจอมสุรางค์อุปถัมภ์กราบระลึกถึงพระคุณของหลวงพ่อกและทุกคนในวัดอัมพวันที่มีแก่จอมสุรางค์ฯ หากแก่การทดแทนพระคุณได้ นอกจากระลึกถึงพระคุณไปอีกนานเท่านานและพร้อมจะเผยแพร่เกียรติคุณของวัด ไปยังบุคคลอื่น ๆ ให้ประจักษ์ในคุณค่า ดังกล่าวที่ว่า

วัด คือแหล่งรวมธรรมคำ ญาณจิต

วัด คือแหล่งปราศพิษจิตผองใส

วัด คือร่มโพธิ์ ทองของผองไทย

วัด คือนั่น ไชรีแนชัดวัดอัมพวัน

อานิสถ์การให้ทานน้ำของหลวงพ่อ

พระนรินทร์ สุภาภาโร

“ ยิงให้ยิงได้ ยิงหวงยิงอด หมดก็ไม่มีมา เราไม่หวงเราไม่อด หมดก็มา”

คำขวัญบทนี้ หลวงพ่อท่านมักเทศน์สอนศิษยานุศิษย์ของท่านเสมอ และท่านเองก็ทำตัวอย่างโดยเป็นแบบอย่างที่ดีเสมอ การให้ทานเพื่อเป็นประโยชน์ต่อสังคมโดยส่วนรวมของท่านนับวันมีแต่จะเพิ่มพูนมากขึ้น จะเห็นได้จากผลงานที่ปรากฏทั้งการให้ทานภายในวัด เช่นญาติโยมที่มาวัดอัมพวัน หรือพระภิกษุที่มาอยู่อบรม หรือผู้ที่มาปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน ท่านก็จะเล็งดูจัดการเรื่องอาหารการกิน ฟรีตลอดทั้งวันให้แก่ทุกคนหรือการสร้างทานภายนอกวัด โดยการจัดสร้างสิ่งต่างๆ อันเป็นสาธารณกุศลให้กับสังคม

โครงการหนึ่งที่ท่านให้การสนับสนุนคือ โครงการธารน้ำใจ โดยการจัดตั้งมูลนิธิพระราชสุทธานามงคล” เพื่อมอบเงินสนับสนุน (ปัจจุบันได้ให้เงินเข้ามูลนิธิ จำนวน ๔๐๐,๐๐๐ บาท) แก่หน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ กองพลรบพิเศษที่ ๑ ค่ายเอราวัณ จลพบุรี เพื่อจัดตั้งธนาคารน้ำ เพื่อลดปัญหาภัยแล้งให้กับประชาชนนอกจากนี้ ท่านยังมอบทุนเพื่อสร้างระบบจ่ายน้ำในโรงเรียน ให้โรงเรียนนาฮีตระหงาดำบลค่ายบกหวาน อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย ซึ่งมีความขาดแคลนน้ใช้บริโภค หลวงพ่อท่านได้มอบปัจจัยจำนวน ๑๘,๕๑๐ บาท ให้กับโรงเรียนดังกล่าวเพื่อดำเนินการจัดสร้างระบบจ่ายน้ำต่อไป

ด้วยอานิสถ์ที่ท่านได้บริจาคทานนี้ ตามที่ต่างๆ ด้วยความบริสุทธิ์ใจสายน้จากทานน้าใจนั้น จึงได้ไหลหลั่งมาสู่วัดอัมพวัน ทำให้วัดอัมพวันไม่ขาดแคลนน้า ไม่ว่าจะมิสาธุชนมาพักอาศัยเพื่อปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน จำนวนมากมายหลายพันคนก็ตาม น้าที่วัดทั้งน้า ดื่มน้ที่นำมาใช้ดื่มกิน และน้าที่ใช้ชำระล้างร่างกายก็ไม่เคยขาดแคลนเลย เครื่องใช้ต่างๆ ที่จำเป็นก็มีญาติโยมที่มีจิตศรัทธานำมาบริจาคให้กับทางวัดดังนี้

๑. บริษัท ยูเนี่ยนรับเบอร์โกลฟ จำกัด และบริษัท กูคเวลล์ อินเตอร์ จำกัด โดยคุณเขมิ ชินอัครเสรณี , คุณวชิรา สายบัวทอง, คุณสุदारิตน์ สุทธิวัฒนาการ, คุณดารารัตน์ มิตินันท์วงศ์ และคุณอรสาตันสกุล ได้ร่วมกันบริจาคแท็งก์น้าขนาดความจุ ๔๐,๐๐๐ ลิตร (สูง ๒๕ เมตร) ราคาประมาณ ๔๐๐,๐๐๐ บาท ให้หลวงพ่อและพี่น้องชาวอัมพวัน ได้ใช้อุปโภคบริโภคโดยทั่วน้ากัน

๒. บริษัท ดี.เค. สยามภัณฑ์ (๑๕๕๑) จำกัด โดยคุณคุณ กรองทอง ได้มอบเครื่องกรองน้าและอุปกรณ์ต่างๆ ราคาประมาณ ๑๒๐,๐๐๐ บาท ให้หลวงพ่อ เครื่องกรองน้าที่ใช้การฆ่าเชื้อด้วยระบบแสงอุลตราไวโอเลต น้าที่ผ่านการกรองจึงเป็นน้า ดื่มน้ที่สะอาดบริสุทธิ์สามารถบริโภคได้ทันที และเพียงพอน้ให้พี่น้องชาวอัมพวัน และผู้ที่มาปฏิบัติวิปัสสนาฯ รวมทั้ง พระภิกษุสามเณรได้ใช้ดื่มกันอย่างพอเพียงกับทุกคน

๓. ธนาคารกรุงไทย จำกัด สาขาสิงห์บุรี นายเกียรติชัย คุณจันทร์พิมพ์ เจ้าของร้านข้าวต้มประชามิตร จังหวัดสิงห์บุรี คุณนิพนธ์ คุณศิริลักษณ์ คุณกุลกุล หงกศิริพันธ์ คุณประสิทธิ์ วสุภัทร ได้ร่วมกันบริจาคกระบอกน้า จำนวน ๒,๐๐๐ ใบ เพื่อใช้บรรจุน้าสำหรับดื่ม สิ่งต่างๆ ที่ญาติโยมนำมาถวายให้หลวง

พ่อ นับเป็นการยืนยันได้ว่าคำสอนที่ท่านกล่าวเป็นความจริง ท่านให้ท่านนี้ ตามที่ต่างๆ มากมายและผล
ที่สุดท่านนี้ จากที่ต่างๆ นั้นได้ไหลคืนมาให้ท่านมากมายมหาศาลกว่ามากนัก

วัดอัมพวันไม่ขาดแคลนน้ และยังมีเครื่องอำนวยความสะดวกใ้ของน้ ำครบครัน เพราะ
อานิสงส์จากการบริจาคทานน้ ำ ของหลวงปู่พระราชสุทธานมมงคล

คนดี	อย่าสอน
คนจร	อย่าคบ
คนประจบ	อย่ารัก
คนทัก	อย่านิ่ง
คนจริง	อย่าหน่าย
คนอาย	อย่าล้อ
คนง้อ	อย่าโกรธ
คนโหด	อย่าเข้าใกล้
คนตาย	อย่ากลัว
คนชั่ว	อย่านำพา

การบริจาคบำรุงโรงเรียนและช่วยเหลือสาธารณกุศล

๓ ก.พ. ๒๕๓๖ – ๒๘ พ.ค. ๒๕๓๗

จากประวัติผลงานการอบรมของพระราชสุทธิญาณมงคล ประจำปีพุทธศักราช ๒๕๓๖ และบัญชีการกุศลของหลวงปู่ หลวงพ่อได้บริจาคบำรุงโรงเรียนที่เข้ารับการอบรมปฏิบัติกรรมฐานและช่วยเหลือสาธารณกุศลแก่สถานที่ที่ไปแสดงธรรม และร่วมงานการกุศล ดังรายการต่อไปนี้

วัน เดือน ปี	รายการบริจาค	จำนวนเงิน (บาท)
๓ ก.พ. ๓๖	ทำบุญมูลนิธิเข้าสำนักปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานราชวรวิหาร ปทุมวัน	
๘ ก.พ. ๓๖	กรุงเทพฯ	๑๐,๐๐๐
๑๖ ก.พ. ๓๖	ทำบุญช่วยทุนธนาคารน้ำ ช่วยเหลือคนยากจน ณ หอประชุม	
๑๖ ก.พ. ๓๖	กองบัญชาการกองรบพิเศษที่ ๑ ต.เขาสามยอด อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐,๐๐๐
๑๖ ก.พ. ๓๖	แจกของขวัญเด็กเล็ก ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก อายุระหว่า๓ - ๖ ขวบ	
๑๖ ก.พ. ๓๖	ตั้งอยู่ในหมู่บ้านต่าง ๆ รวม ๓๔ แห่ง ของ จ.สิงห์บุรี	๖,๐๐๐
๘ ก.ค. ๓๖	สมทบทุนชมรมธรรมศาสตร์ จ.สิงห์บุรี เพื่อช่วยเหลือเด็กเล็ก ก่อน	๑๐,๐๐๐
๘ ก.ค. ๓๖	เกณฑ์	๓,๐๐๐
๒๐ ส.ค. ๓๖	ช่วยทุนสถานแรกรับเด็กชายปากเกร็ด จ.นนทบุรี	๕,๐๐๐
๒๐ ส.ค. ๓๖	ช่วยทุนการศึกษานักเรียน โรงเรียนจิรประวัติวิทยาคม อ.เมือง จ.	
๒๐ ส.ค. ๓๖	นครสวรรค์	๕,๐๐๐
๒๔ ส.ค. ๓๖	ช่วยทุนการศึกษานักเรียนโรงเรียนบรรหารแจ่มใสวิทยา๓ และช่วย	๑๐,๐๐๐
๑๒ ก.ย. ๓๖	ข้าวสารให้โรงเรียน ๗ กระสอบ	๒,๐๐๐
๑๒ ก.ย. ๓๖	ช่วยทุนบำรุงการศึกษา สถานแรกรับเด็กหญิงพญาไท กรุงเทพฯ	๒,๐๐๐
๑๒ ก.ย. ๓๖	บำรุงโรงเรียนสหวิทย์พัฒนวิชาการ (มัธยม) อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี	๒,๐๐๐
๑ ต.ค. ๓๖	ช่วยทุนวิทยาลัยสารพัดช่างสี่พระยา บางรัก กรุงเทพฯ	๓,๐๐๐
๑๐ ต.ค. ๓๖	ช่วยทุนการศึกษานักเรียน โรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี	๒,๐๐๐
	ช่วยทุนการศึกษานักเรียน โรงเรียนท่าวังวิทยาคม จ.ลพบุรี	๒,๐๐๐
	ช่วยทุนวิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อ.เมือง จ.นครปฐม	๒,๐๐๐
	ทำบุญบำรุงโรงเรียนสตรีนครสวรรค์ จ.นครสวรรค์	๒,๐๐๐
๒๐ ต.ค. ๓๖	ทำบุญบำรุงโรงเรียนโคกปีบวิทยาคม จ.ปราจีนบุรี	๓,๐๐๐
	ทำบุญบำรุงโรงเรียนกรรมฐานสุทธาวาสวิทยาลัย จ.สุพรรณบุรี	
๒๖ ต.ค. ๓๖	ช่วยบำรุงโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย จ.นนทบุรี	๓,๐๐๐
	ช่วยทุนการศึกษานักเรียนโรงเรียนสงวนหญิง จ.สุพรรณบุรี และ	
๓๐ ต.ค. ๓๖	หม้อใส่ข้าวสุกให้โรงเรียน ๑ ใบ	๕,๐๐๐
	ช่วยบำรุงโรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา และ	๒,๐๐๐

๑๔ พ.ย.๓๖	ให้หม้อข้าวใหญ่๑ ลูก	๓,๐๐๐
๑๔ พ.ย. ๓๖	ช่วยบำรุงโรงเรียนสตรีนครสวรรค์ อ.เมือง จ.นครสวรรค์ ช่วยค่า ปฐมพยาบาลนักเรียน และให้หม้อข้าวใหญ่๑ ลูก ช่วยบำรุงโรงเรียนอ่างทอง อ.เมือง จ.อ่างทอง ช่วยบำรุงโรงเรียนสิงหพานุประสานมิตรอุปถัมภ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐

วัน เดือน ปี	รายการบริจาค	จำนวนเงิน(บาท)
๒๑ พ.ย. ๓๖	ช่วยบำรุงโรงเรียนราชวินิตมัธยมเขตดุสิต กรุงเทพฯ	๓,๐๐๐
	และถวายพระอาจารย์รัชชัชถาวรธมโม ผู้ดูแลควบคุม	๑,๐๐๐
๒๔ พ.ย. ๓๖	ช่วยบำรุงโรงเรียนมหाराชประชานิมิตร อ.มหाराช จ.	๓,๐๐๐
๒๘ พ.ย. ๓๖	พระนครศรีอยุธยา	๓,๐๐๐
๒๙ พ.ย. ๓๖	ช่วยบำรุงโรงเรียนอยุธยาวิทยาลัย จพระนครศรีอยุธยา	๑๐,๐๐๐
	ทำบุญเข้ามุลนิธิสวนแก้ว ณ สำนักปฏิบัติธรรมสวนแก้ว ต.ปาก	
๑๖ ธ.ค. ๓๖	ช่อง	๑๐,๐๐๐
	อ.จอมบึง จ.ราชบุรี	๖,๘๐๐
๑ ม.ค. ๓๗	ทำบุญกับสวนสัตว์สระแก้ว จลพบุรี	๖๐,๐๐๐
มี.ค. ๓๗	ประชาชนช่วยทำบุญด้วย	๑๐๐,๐๐๐
๑๓ มี.ค. ๓๗	ทำบุญให้สวนสัตว์ จลพบุรี	๒๐๐,๐๐๐
	ร่วมสร้างโรงอาหารเนกประสงค์ ร.ร.บ้านเป็ง อ.บ้านเป็ง จ.	
เม.ย. ๓๗	สิงห์บุรี	๒๐,๐๐๐
เม.ย. ๓๗	ทำบุญสร้างโรงพยาบาลสมเด็จพระบรมราชานุวัตร	๑๐,๐๐๐
๑๕ เม.ย. ๓๗	เจ้าคณะภาค ๓ ณ โรงพยาบาลสงฆ์	๒๕,๐๐๐
๑๕ เม.ย. ๓๗	ทำบุญ ร.ร.พรหมบุรีรัชฎาภิเษก จ.สิงห์บุรี	๑๐,๐๐๐
๑๕ เม.ย. ๓๗	ทำบุญมูลนิธิวัดตราฐ จ.สิงห์บุรี	๑๐,๐๐๐
๑๕ เม.ย. ๓๗	ทำบุญให้สวนสัตว์ จลพบุรี	๒๐,๐๐๐
๑๘ เม.ย. ๓๗	สมทบทุนมูลนิธิทุนการศึกษา ร.ร.พิบูลวิทยาลัย อ.เมือง จ.ลพบุรี	๑๐๐๐,๐๐๐
	สมทบทุนมูลนิธิ ร.ร.บรรจงรัตน์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	
๒๐ เม.ย.	ทำบุญบำรุงโรงพยาบาล จลพบุรี	๑๐,๐๐๐
๓๗	ร่วมสร้างศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียน(ศสพ.) ณ ศูนย์สงเคราะห์	๕๐,๐๐๐
๒๒ เม.ย.	พิเศษ	

๓๗	จ.ลพบุรี (ถ่ายสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) ทำบุญให้วัดทุ่งโพธิ์ อ.เมือง จ.บุรีรัมย์	๑๐,๐๐๐
๒๓ พ.ค.	ร่วมทอดผ้าป่าเพื่อสมทบทุนสร้างศาลาอเนกประสงค์ ณ วัดกระดังงาบุปผาราม ต.บางกระบือ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี	๓,๐๐๐
๓๗	ทำบุญบำรุงโรงเรียน- ทุนการศึกษา ร.ร.เทศบาลบ้านม่วง ถ.ถวิล วัฒนา	๑,๕๐๐
๒๔ พ.ค.	อ.แก่งคอย จ.สระบุรี	๑,๕๐๐
๓๗	ช่วยอุดหนุนการอบรมนักเรียน- ปฏิบัติธรรม ร.ร.พนัสพิทยาคาร	
๒๔ พ.ค.	อ.พนัสนิคม จ.ชลบุรี	
๓๗	ช่วยทุนการศึกษา ๑ ทุน นายไพโรจน์ หงษ์ยา ชั้น ม๔	
๒๔ พ.ค.๓๗	ช่วยทุนการศึกษา ๑ ทุน น.ส.พิสมัย เหลืองอ่อน ชั้น ม๖	

รายการสถาบันและคณะบุคคลเข้ารับการอบรมและปฏิบัติธรรม
ณ หอประชุมภavana – กรศรีทิพา และศาลาสฐธรรมอาวนา
วัดอัมพวัน ถึงห้วยรี พ.ศ. ๒๕๖๖

เดือน	วันที่	สถาบันและคณะบุคคล	จำนวน คน
มกราคม	๘ – ๑๐	นักเรียนหมู่ยุวภาษาชั้น ม๒ ร.ร.สตรีนครสวรรค์ เข้ารับการอบรมฝึก	๓๐๒ คน
	๑๕ – ๑๗	บริหารจิตนักศึกษาชั้นปีที่๔ วิทยาลัยเกษตรกรรมสิงห์บุรี เข้ารับการ	๕๕ คน
	๑๘ – ๒๑	อบรมปฏิบัติธรรม	๑๕ คน
		เจ้าหน้าที่อนามัยพยาบาลศูนย์ธรรมอนามัยดงกระทยาม ต.กระทยาม	
	๑๕ – ๒๑	อ.ศรีมหาโพธิ จ.ปราจีนบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๓๐ คน
		นักเรียนชั้น ม๒, ม.๓ ร.ร.พระนารายณ์ ต.ท่าศาลา อ.เมือง จ.ลพบุรี	
	๒๗ –	เข้ารับ	๔๕ คน
	๒๕	การอบรมปฏิบัติธรรม	
		นายแพทย์ผู้อำนวยการ รพ.ชุมชน และหัวหน้าฝ่ายของหน่วยงานต่าง ๆ	
		จากกรม	๒๖๐ คน
กุมภาพันธ์	๑ – ๕	กอง ของกระทรวงสาธารณสุข ระดับ๗ – ๘ เข้าอบรมหลักสูตร	
		บริหารการ	๑๐๕ คน
	๕ – ๗	สาธารณสุขระดับกลาง รุ่นที่๗ มาปฏิบัติธรรม	
		น.ศ.ชั้น ปวท๒, ปวช.๓, ปวส.๒ ร.ร.สหวิทยพัฒน์ชยการ อ.เมือง จ.	๑๑๕ คน
		สุพรรณบุรี	
	เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๔๓๐ คน	
	๖	นักเรียนชั้น ม๓, ม.๖ ร.ร.ราชสตีติย์วิทยา อ.ไชโย จ.อ่างทอง เข้ารับ	๒๗ นาย
	๑๕ – ๑๕	การอบรม	
		ปฏิบัติธรรม	๑๕๖ คน
มีนาคม	๑๕ – ๒๑	นักเรียน ร.ร.ไทยประสิทธิ์ ศาสตร์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร	
		เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๖๒ คน
	๒๗	นักเรียนชั้น ม๕ ร.ร.สุรศักดิ์มนตรี เขตห้วยขวาง กรุงเทพมหานคร	๕๒ คน
	๒๘	มาฟังบรรยาย	๕๐ คน
	๖ – ๘	ทหารเข้ารับอบรมหลักสูตรอนุศาสนาจารย์ชั้นสูง กองทัพบก	๕๐๐ คน
	๗	ระดับพันตรี- ร้อยเอก มาปฏิบัติธรรม	
		นักเรียนชั้น ม.๒ ร.ร.บ้านชีวิทยา ต.บ้านชี อ.บ้านหมี่ จ.ลพบุรี	๘๕ คน

เมษายน	๘	เข้ารับการอบรมจริยปฏิบัติธรรม คณะอาจารย์ ร.ร.กัลยาวัตร ฉลัดกเมือง อ.เมือง จ.ขอนแก่น มาฟัง ธรรมบรรยาย	๑,๐๐๐ คน ๔๐ คน
	๑๐	นักเรียน ร.ร.ครูประชาสรรค์ อ.สรรคบุรี จ.ชัยนาท มาฟังธรรม บรรยาย	
	๕	น.ศ. และอาจารย์ภาควิชาการศึกษาพิเศษ วิทยาลัยครูสวนดุสิตเข้ารับ	๒๒๐ รูป
	๑๐ – ๑๕	การอบรม	๕๒๓ รูป
	๑๕ – ๑๘	พุทธศาสนิกชน อุบาสก อุบาสิกา มาปฏิบัติธรรมในวันมาฆบูชา นาวาอากาศตรี เกษม พงษ์พันธ์ อนุศาสนาจารย์ กองบิน๔ อ.ตาคี	๘๖ คน
	๒๒ –	จ.นครสวรรค์ นำคณะข้าราชการทหารและครอบครัวมาฟังธรรม	๒๕๔ คน
	๒๔	คณะผู้สนใจธรรมะทั้งหลายนำคณะมาฟังธรรมบรรยาย ในวันมาฆบูชา	
	๒๘	คณะครูอาจารย์ ร.ร.เบญจมาศ สะพานควาย สามเสนใน	
	๒๔	กรุงเทพมหานคร	๑๒๗ คน
	๖	มาบ้ าเพ็ญกุศลและฟังบรรยาย พระภิกษุสามเณร ปธ.๑ – ปธ.๕ เข้ารับการอบรมหลักสูตรฝึกหัดครู สอน	๔๕ คน
พฤษภาคม		ปรีชัฒธรรม แผนกบาลี กรมการศาสนา	๕๕๐ คน
	๑๐ – ๑๖	พระนิสิตชั้นปีที่๑ มหาจุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัยเข้ารับการอบรมปฏิบัติ หัวหน้าส่วนราชการ ข้าราชการจังหวัดสิงห์บุรี เข้ารับการอบรมเรื่องสถิติ	๑๘ คน
	๑๑	ปฏิฐาน ๔	๘๐๐ คน
		ทศพิธราชธรรม แผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง	๔๐ คน
		นักเรียนชั้น ม๒ ร.ร.สงวนหญิง สุพรรณบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติ ธรรม	๒๕ คน ๗ คน
	๑๒	ยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ จัดโครงการ การบรรพชา – อุปสมบท ภาคฤดูร้อน	๘๐๐ คน ๖๘ คน
	๑๗ – ๒๑	กองพันปฏิบัติการจิตวิทยา ศูนย์สงครามพิเศษ ลพบุรี นำเยาวชนอาชฎ – ๖ ขวบ	๒๗๕ คน
	๑๐ – ๑๒	มาฟังการอบรมเข้าวัดสวนมนต์	๑๑๒ คน
	๑๒ – ๑๕	รองศาสตราจารย์คณองยุทธ กาจนกุล ประธานชมรมผู้ศึกษาปฏิบัติ	๘๐ คน
	๑๕ – ๒๑	ธรรม	๘๕ คน
มิถุนายน	๒๕ –	มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาราช นำคณะมาฟังธรรม	๔๕๑ คน
	๒๘	คณะพระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา รับฟังการสอนกรรมฐาน	๑๕๒ คน

กรกฎาคม	๒๘ - ๓๐	บุคลากรคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น มาปฏิบัติธรรม	๖๗๕ คน
	๔ - ๖	คณะต่าง ๆ เข้ารับการอบรมธรรมบรรยายดังนี้	๖๕๕ คน
	๗ - ๘	อุบาสก อุบาสิกา ปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน	๓๘๐ คน
	๑๒	คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๕๑๗ คน
	๑๒ - ๑๔	คณะศูนย์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น	๔๑๑ คน
	๑๔ - ๑๖	คณะอาจารย์ ร.ร.ขามแก่นนคร อ.เมือง จ.ขอนแก่น	๕๖ คน
	๑๖ - ๑๘	มาปฏิบัติธรรมร่วมกับอุบาสก อุบาสิกา	๓๗๕ คน
	๑๘ - ๒๐	ข้าราชการครูสายผู้สอน และผู้บริหาร รร.ผู้อำนวยความสะดวก อาจารย์ใหญ่	๕๒ คน
	๒๑ -	ครูใหญ่ สำนักงานการประถมศึกษา อ.อุ้มทอง เข้ารับการอบรมปฏิบัติ	
	๒๕	ธรรม	๑๐๐ คน
	๒๕ -	นร.ชั้น ม๔ ร.ร.วัดสุทธิวาราม กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๕๐ คน
	๒๗	นร.ชั้น ม๔ ร.ร.วัดสุทธิวาราม กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๔๘ คน
		สถานแรกรักเด็กหญิงพญาไท กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๕ คน
	๖ - ๘	ศูนย์ฟื้นฟูอาชีพคนพิการพระประแดง อ.พระประแดง จ.สมุทรปราการ เข้ารับ	๓๒๐ คน
		การปฏิบัติฯ	๓๑๐ คน
	๙ - ๑๑	นักศึกษาวิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี เข้ารับการปฏิบัติธรรม	๒๕ คน
	๑๒ - ๑๖	นร.ชั้น ม๓ ร.ร.บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรม	๓๐๑ คน
๑๖ - ๑๘	ปฏิบัติธรรม	๓๑๕ คน	
๑๙ - ๒๓	นศ.ชั้นปีที่๑ และปีที่ ๓ วิทยาลัยพระนคร กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรม	๒๗๖ คน	
	ปฏิบัติธรรม		
๒๓ - ๒๕	นร.ชั้น ม๑ ร.ร.สิงห์บุรี และคณะอาจารย์มาขอแสดงตนเป็นพุทธมาม	๒๓๔ คน	
๒๖ - ๓๐	กะ	๕๐๐ คน	
๓๑ ก.ค.	นร.ชั้น ม๓ และ ม.๔ ร.ร.บดินทรเดชา (สิงห์ สิงหเสนี) กรุงเทพฯ เข้า	๒๐๐ คน	
	รับการอบรม		
๒ ส.ค.	นศ.ชั้นปีที่๑ และปีที่ ๓ วิทยาลัยครูเทพสตรีลพบุรี รุ่นที่๑ เข้ารับการอบรม		
	ปฏิบัติธรรม	๒๗๕ คน	
๕	นศ.ชั้นปีที่๒ และปีที่ ๓ วิทยาลัยครูเทพสตรีลพบุรี รุ่นที่๑ เข้ารับการ	๘๐ คน	
	อบรมปฏิบัติธรรม	๒๐๓ คน	
	นร.รร.พนัสวิทยาการ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม		
๖ - ๘	นศ.ชั้น ปวช๒ ร.ร.สหวิทยพัฒนา อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี เข้ารับการ	๑๖๖ รูป	
๖ - ๑๑	อบรมปฏิบัติธรรม	๒๑๔ คน	
๘ - ๑๐	เยาวชนอายุ ๑๑-๑๖ ปี ของศูนย์เยาวชนวัดกาดทอง สุขุมวิท กรุงเทพฯ		

		เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๔๑๕ คน
กันยายน	๑๘ - ๒๔	สถานแรกรับเด็กชายปากเกร็ด จ.นนทบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๔๕ คน
	๑๘ - ๒๐	นร.ชั้น ม๔ ร.ร.จิระประวัติวิทยาคม อ.เมือง จ.นครสวรรค์ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๒๔ คน
	๒๐ - ๒๔	นร.ชั้น ม๔ ร.ร.สิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๘ คน
	๒๐ - ๒๒	ข้าราชการระดับ๒-๓ เจ้าหน้าที่สาธารณสุข จ.ลพบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๘๘ คน
	๒๒	นร.ร.ร.อยุธยาวิทยาลัย จ.พระนครศรีอยุธยา เข้ารับการอบรมปฏิบัติ	๕๑ คน
	๒๓ - ๓๑	กรรมฐาน	๒๗๗
	๑ - ๓	นศ. รร.สหวิทย์พัฒนชยการ จ.สุพรรณบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๐ คน
	๘ - ๑๐	ข้าราชการเจ้าหน้าที่สาธารณสุข จ.ลพบุรี รุ่นที่ ๒ เข้ารับการอบรมปฏิบัติ	๓๐๓ คน
	๘ - ๑๒	ธรรม	๒๘๒ คน
	๑๐ - ๑๒	นร.ชั้น ม๔ ร.ร.สิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๘๐
ตุลาคม	๑๓ - ๑๕	นศ. รร.สหวิทย์พัฒนชยการ จ.สุพรรณบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	นาย
	๑๕ - ๑๗	นศ. ระดับชั้น ปวช.ปวท. ปวส. ร.ร.บริหารธุรกิจ อ.เมือง จ.กาญจนบุรี	๓๔๔
	๑๗ - ๑๙	เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	นาย
	๑๙ - ๒๑	นร.ชั้น ม๑-๓ ร.ร.ป่าโมกข์วิทยาคม อ.ป่าโมก จ.อ่างทอง เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๔๐ นาย
	๒๑ - ๒๓	อุบาสก อุบาสิกา ปฏิบัติธรรมวันต่อวัน เข้ารับการปฏิบัติ	๘๕ คน
	๒๓ - ๒๕	ร.ต.อุทัย ไชยงษ์ ผู้ว่าราชการจังหวัดสิงห์บุรี พาข้าราชการทุกอำเภอ ในเขตสิงห์บุรี	๑๓๗ คน
	๒๕ - ๒๗	มาบ่ เพ็ญกุศลเจริญวิปัสสนาเฉลิมพระเกียรติ สมเด็จพระบรมราชินีนาถ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๓๖	๓๕ คน
	๒๗ ก.ย.	นร.ชั้น ม๓ ร.ร.อยุธยาวิทยาลัย จ.อยุธยา เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๔๐ คน
	๓๐ ก.ย.	ข้าราชการกรมปลัดสัตว์ เข้ารับการอบรมการพัฒนาจิต	๑๑๔๐
	๑ - ๓	นร.ชั้น ม๔ ร.ร.ชุมชนพระพุทธศาสนา ร.ร.ปิยะชาติพัฒนา อ.เมือง จ.นครนายก เข้ารับ	๓๐ คน
	๓ - ๕	การอบรมปฏิบัติธรรม	๔๘ คน
	๕ - ๗	พระภิกษุ นวกะ เขตอำเภอพรหมบุรี ๒๗ วัด เข้ารับการอบรมตามโครงการผู้ร่วม	๔๓ คน
	๗	กาสาฬหมาสตร์	๓๐ คน
	๑๕ - ๑๗	นร.ชั้น ม๔ ม.๕ ม.๖ ร.ร.บรรหารแจ่มใสวิทยา๓ อ.ด่านช้าง จ.สุพรรณบุรี เข้า	๑๐๒๕
			๒๗๗
			๓๐ คน

พฤศจิกายน	๔	รับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๕ คน
	๘ - ๑๐	นร.ร.ร.สหวิทย์พัฒนศึกษา (มัธยม) อ.เมือง จ.สุพรรณบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๗๕ คน
		คณะอาจารย์วิทยาลัยครูจันทระเกษม กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๖๑ คน
		คณะอาจารย์วิทยาลัยครูจันทระเกษม กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๔๐ คน
		นศ.ชั้น ปวช.ปีที่ ๓ ร.ร.สหวิทย์พัฒนศึกษา เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๕๑ คน
		ข้าราชการสาธารณสุข จ.ลพบุรี รุ่นที่ ๔ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๕๑ คน
	๑๐ - ๑๖	ข้าราชการทหารกองทัพบกรุ่นที่ ๑/๒๕๓๖ กรมกิจการพลเรือนทหารบก	๓๐ นาย
	๑๘ - ๒๐	กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๔๘ คน
	๒๐ -	ข้าราชการกรมป่าไม้ เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๕๑ คน
	๒๘	นร.ชั้น ม๓-๖ ร.ร..... เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๒๓ คน
ธันวาคม		คณะครูอาจารย์และ นศ.วิทยาลัยสารพัดช่างสี่พระยา เข้ารับการอบรมปฏิบัติ	๑๕๔ คน
	๒๑ - ๒๔	ธรรม	๒๔๔ คน
	๒๔ -	นร.ชั้น ป๒ ร.ร.อนุบาลสิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๒๕๐ คน
	๒๖	นร.ชั้น ม๑ ร.ร.ทำวู้งวิทยาการ จ.ลพบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๑๐๐ คน
	๒๗ -	ข้าราชการทหาร กรมทหารราบที่ ๔ ค่ายจิระประวัติ จ.นครสวรรค์ มาปฏิบัติ	๑๐ คน
	๓๐	ธรรม	๑๐ คน
	๕ - ๗	ศูนย์เยาวชนเทศบาล อ.โคกสำโรง จ.ลพบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติธรรม	๓๐๐ คน
		นศ.วิทยาลัยอาชีวศึกษานครปฐม อ.เมือง จ.นครปฐม เข้ารับการอบรมปฏิบัติ	๑๐ คน
	๑๒ - ๑๔	ธรรม	๓๐๕ คน
		คณะเจ้าหน้าที่จากกองทะเบียน กรมการปกครอง กรุงเทพฯ เข้ารับการอบรม	๕๖ คน
	๑๒ - ๑๖	คณะชมรมการเคหะแห่งชาติ กรุงเทพฯ มาฟังธรรมบรรยาย	๒๑๔ คน
	๑๖ - ๒๐	คณะเข้าอบรมปฏิบัติธรรม คณะข้าราชการทหารกองทัพบกที่	๑๔๐ คน
	๑๕ - ๒๑	ข้าราชการทหารกองพลทหารราบที่ ๕ ค่ายสุรสีห์ จ.กาญจนบุรี	๑๘๖ คน
	๒๐ -	ข้าราชการลูกจ้างช่างกลปทุมวัน	
	๒๔	วิทยาลัยเทคนิคปทุมธานี	๔๐ คน
	๒๑	คณะร่วมโพธิ์ วัดโบสถ์ สามเสน กรุงเทพฯ มาฟังธรรมบรรยาย	
	๒๒ -	คณะครูอาจารย์ นักศึกษา ร.ร.เทคนิคศรีวิพัฒนา กทม มาฟังบรรยาย	๒๔๕ คน
๒๔	นักเรียนเข้าอบรมปฏิบัติธรรมจำนวน ๕ โรงเรียน		
๒๖ -	นักเรียนชั้น ม๓ โรงเรียนสตรีนครสวรรค์ จ.นครสวรรค์		
๒๘	นักเรียนโรงเรียนโคกปีบวิทยาคม จ.ปราจีนบุรี		
๔	นักเรียนโรงเรียนกรรณสูตศึกษาลัย จ.สุพรรณบุรี		
๘ - ๑๒	นักเรียนโรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย ฉะเชิงเทรา		

	<p>๑๑ - ๒๑</p> <p>๑๓ - ๒๓</p>	<p>นักศึกษาระดับ ปวช.๑ ปวส.๒ ปวท.๒ วิทยาลัยอาชีวศึกษาสิงห์บุรี นักเรียนชั้น ม๒ ร.ร.สงวนหญิง สุพรรณบุรี เข้ารับการอบรมปฏิบัติ ธรรม</p> <p>คณะพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ สาขาทั่วไป มาปฏิบัติธรรม คณะอนุศาสนาจารย์กองทัพบก โดย พอ.แถม เพชรแท้ ร่วมปฏิบัติ ธรรม</p> <p>นักเรียน ร.ร.พนัสพิทยาคม จ.ชลบุรี เข้ารับการปฏิบัติธรรม นักเรียน ร.ร.เบญจมาศรังษิณ อ.เมือง จ.ฉะเชิงเทรา มาปฏิบัติธรรม นักเรียนสมาชิกยุวกาชาด ชั้น ม๑ ร.ร.สตรีนครสวรรค์ จ.นครสวรรค์ นักเรียนชั้น ม๑ ร.ร.บ้านแพรกประชาสรรค์ จ.พระนครศรีอยุธยา นักเรียนชั้น ม๑ ร.ร.ชยานุกิจพิทยาคม อ.สรรพยา จ.ชัยนาท นักเรียน ร.ร.สตรีอ่างทอง อ.เมือง จ.อ่างทอง เข้ารับการปฏิบัติธรรม นักเรียน ร.ร.สิงห์พายุระสานมิตรอุปถัมภ์ อ.เมือง จ.สิงห์บุรี ข้าราชการทหารนายสิบ และลูกจ้างของ ศป.ลพบุรี ทหารปืนใหญ่ รุ่นที่ ๑ ข้าราชการทหารนายสิบ และลูกจ้างของ ศป.ลพบุรี ทหารปืนใหญ่ รุ่นที่ ๒ นักเรียนชั้น มปลาย ร.ร.ราชวินิตมัธยม เขตดุสิต กรุงเทพฯ ข้าราชการทหารนายสิบ และลูกจ้างของ ศป.ลพบุรี ทหารปืนใหญ่ รุ่นที่ ๓ นักเรียนชั้น ม๖ โรงเรียนท่ามะกาพิทยาคม อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี นักเรียนชั้น ม๑ ร.ร.มหาราชประชานิมิตร อ.มหาราช จ.อยุธยา นักเรียนชั้น ม๖ ร.ร.อยุธยาวิทยาลัย จ.พระนครศรีอยุธยา คณะบริษัทเหล็กสยาม บ้านหม้อ ท่าเรือ สระบุรี มาฟังธรรมบรรยาย คณะศิษษาชมรมพุทธศาสตร์ ว.ค.นครสวรรค์ ว.ค.กำแพงเพชร และ ว.ค.ครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก เข้ารับอบรมปฏิบัติธรรม ข้าราชการหน่วยบัญชาการสงครามพิเศษ ค่ายสมเด็จพระนารายณ์ฯ อ.เมือง จ.ลพบุรี มาปฏิบัติกรรมฐาน นักเรียนชั้น ม.๖ ร.ร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ จ.พระนครศรีอยุธยา</p>	
		รวม ๒๔,๘๖๕ คน	

สถิติผู้ใช้หอประชุมเนกประสงค์ภาวนา— กรศรีทิพพา และศาลาสุธรรมภาวนา
 เพื่อการศึกษาอบรมและปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
 วัดอัมพวัน ตำบลบ้านเป็ง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
 ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๕ – ๒๕๓๖

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/ นิสิต นักศึกษา	ครู อาจารย์	ข้าราชการ พลเรือน	ทหาร	ตำรวจ	พระภิกษุ สามเณร	กำนัน ผู้ใหญ่ ^๑	คนงาน เจ้าหน้าที่	รวม คณะ	รวม จำนวนคน
๒๕๒๕- ๓๐	๑๓๘๑๕	๑๓๔๐๓	๒๘๖๓	๑๓๒๓	๓๕๒๐	๒๐๐	๓๐๐๔	๓๓๖	๑๖๖	๓๔๕	๔๖๖๓๔
๒๕๓๑	๒๔๕๔	๓๖๐๒	๓๕๑	๔๐๔	๑๕๘๘		๔๕๕		๕๕	๖๘	๕๓๘๕
๒๕๓๒	๑๖๖๓	๔๒๕๘	๒๔๓	๒๐๔	๑๕๓๒		๔๓๔		๑๓๕	๖๑	๘๕๔๕
๒๕๓๓	๔๕๒๔	๒๘๓๒	๔๓๕๘	๘๕๕	๕๒๕		๑๒๒๓		๕๕	๘๓	๑๔๘๕๑
๒๕๓๔	๓๔๘๓	๘๕๕๐	๓๐๑๕	๒๒๕๓	๕๓๓		๑๓๐๓		๓๖๘	๕๕	๑๕๘๑๓
๒๕๓๕	๒๒๕๖	๑๒๔๓๖	๒๓๓๓	๑๘๓๐	๕๕๘		๑๓๑๘		๕๓	๑๑๓	๒๑๒๒๒
๒๕๓๖	๕๘๘๒	๑๔๘๐๓	๕๑๔	๓๓๓	๑๒๕๒		๑๒๔๑			๑๑๔	๒๔๖๘๕
รวม	๓๘๑๒๑	๖๕๓๕๔	๑๒๕๕๔	๓๖๔๖	๑๐๓๔๖	๒๐๐	๕๔๑๘	๓๓๖	๕๑๖	๘๘๒	๑๔๕๓๓๑

หมายเหตุ ๑ ๓๓๖ ไม่นับรวมกับจำนวนผู้ใช้ในด้านพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งมีจำนวนมาก

สถิติผู้เข้ารับการอบรมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน
ณ สำนักปฏิบัติธรรมภายคฤหฺสธ์
วัดอัมพวัน ตำบลบ้านแป้ง อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี
ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๒๗ - ๒๕๓๖

พุทธศักราช	ประชาชน	นักเรียน/นิสิต นักศึกษา	ข้าราชการพล เรือน	ทหาร	แม่ชี	รวมจำนวนคน
๒๕๒๗ - ๒๕	๓๖๕	๑๕๑	๓๓๔	๒๕	๓๔	๑,๓๑๙
๒๕๓๐	๓๔๕	๔๖	๑๒๙	๑๖	๙	๕๔๕
๒๕๓๑	๒๕๖	๕๑	๑๕๐	๑๗	๒	๕๙๖
๒๕๓๒	๓๕๗	๖๖	๑๙๙	๒๓	๖	๖๙๑
๒๕๓๓	๕๓๗	๑๓๐	๒๓๑	๒๙	๗	๙๓๓
๒๕๓๔	๑,๔๔๓	๓๒๓	๖๓๒	๓๖	๑๑	๒,๔๔๕
๒๕๓๕	๒,๗๕๒	๖๗๗	๑,๑๓๓	๕๖	๑๓	๔,๖๓๑
๒๕๓๖	๗,๒๕๒	๑,๙๐๐	๒,๒๕๒	๑๙๕	๔๔	๑๑,๕๗๓
รวม	๑๓,๙๓๑	๓,๒๙๔	๕,๐๙๙	๔๓๔	๑๓๐	๒๒,๗๖๗

หมายเหตุ O สถิติไม่นับรวมแม่ชีที่จำพรรษาที่วัดอัมพวัน

O ผู้เข้าฝึกปฏิบัติมาเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มย่อย

สถิติผู้เข้าร่วมปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานปี พ.ศ. ๒๕๓๖
ฝ่ายคฤหฺสธ์

เพศ	จำนวนคน
ชาย	๒,๓๔๙
นาง	๔๕๖๖
นางสาว	๓,๙๕๑
เด็กชาย	๑๖๐
เด็กหญิง	๒๒๑
แม่ชี	๔๑
รวม	๑๑,๕๗๓

ภาคผนวก

ประเทศไทยในปัจจุบันได้พัฒนาเกินไปจริงหรือ ?

เราได้พัฒนาเกินไปถูกทางหรือไม่ ?

ดร.บัณฑิต จริโมภาส

เมื่อ ๔๐-๕๐ ปีที่แล้ว เรามีแม่น้ำทุกสายที่สะอาด มีป่าไม้ที่สมบูรณ์ ถึงประมาณ ๔๕% เรามีเงินในกระเป๋า (เงินคงคลัง) น้อย ประชาชนมีรายได้หัวเฉลี่ย (GNP) ต่ำ แต่เรามีอาชญากรรมน้อย มีปัญหาสังคมน้อย ปัจจุบันเรารวย (ฯ พณฯ นายกรัฐมนตรี ชวน หลักรัย กล่าวเมื่อเร็ว ๆ นี้ ในงานเปิดธนาคาร Import - Export) เรามีเงินคงคลังมากกว่า ๒๕,๐๐๐ ล้าน USS ประชาชนมี GNP สูงขึ้นแต่แม่น้ำสายหลัก (เจ้าพระยา บางปะกง ท่าจีน) เน่าเสีย ประเทศไทย กลับประสบปัญหาภัยแล้งอย่างไม่เคยมีมาก่อนป่าไม้ลดลงเหลือประมาณ ๑๕% อาชญากรรมมากมาย และก็กระทำกันอย่างโหดเหี้ยม และถี่ครั้งมากขึ้น ถามว่า ถ้าจะให้เรากลับไปเป็นเจ้าของทรัพยากรธรรมชาติที่ดีแบบเดิม และสังคมที่มีปัญหาสังคมน้อยแบบเดิมนั้น รัฐจะต้องทุ่มเทเงินทองออกมาใช้จ่ายอีกมากมายมหาศาลเท่าไร? เงินที่จะเอามาบูรณะทำสิ่งแวดล้อมและสภาวะสังคม ให้กลับคืนแบบเดิมจะต้องทุ่มเทกันไปเท่าไรและจะมาจากไหนล่ะ ถ้าไม่ใช่มาจากเงินที่ประเทศเก็บสะสมไว้และจากภาษีของราษฎร เพราะฉะนั้นในภาพรวมเรารวยกันจริงหรือ? ประเทศไทยรับเอาการพัฒนาแบบตะวันตกเข้ามาใช้ มุ่งการพัฒนาประเทศโดยวัตถุ โดยใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การศึกษาการพัฒนากำลังคนของชาติก็เป็นที่ไปตามนั้น แต่เราจะพบว่า การพัฒนาประเทศด้วยวัตถุทั้งหลายแหล่งสุดท้ายก็เอามาใช้กับคน คนใช้วัตถุนั้น ๆ แล้วก็เกิดปัญหา แล้วก็วกกลับมาต่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เข้าไปแก้ไขใหม่เสียเงินเสียทองเสียงบประมาณมากมายลงไป แลก็แก้ได้ไปส่วนหนึ่ง จากนั้นก็ไปสร้างปัญหาใหม่อีกวนไปดังนี้ไม่รู้จบ

ประชาชนก็ไม่มีความสุขสงบ ยังไม่มีสุขภาพดี ทะเลาะเบาะแว้ง แก่งแย่งชิงดีชิงเด่น เห็นแก่ตัวกันมากมาย สร้างปัญหาสังคมซับซ้อนขึ้น ยิ่งคนมีความรู้ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาก ก็ยิ่งสร้างปัญหาสังคมได้ซับซ้อนมาก ทั้งหมดนี้จะเห็นได้ว่ามาลงตรงที่กิน คำถามต่อไปนี้ก็คือ จะแก้อย่างไร

หลักการแก้ไขปัญหา

ถ้าคนในชาติเจริญ ประเทศก็เจริญ ดร. อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา (๑) กล่าวว่า คนเรามี ๒ ส่วนคือ กายกับจิต องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า มโนปุพพิกมมา มโนเสฐฐามโมนยา สิ่งทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นหัวหน้า ล้วนแล้วสำเร็จที่ใจก่อน ปกติเราจะอวยพรให้กัน ขอให้จงเจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ ปฏิภาณ ธนสารสมบัติ การที่คนเรามีอายุ วรรณะ พละ ดีมีความสุขดี ความคิดดี ต้องมีจิตใจดีมาก่อน การพัฒนาให้ประเทศ(ก็คือคน) ให้เจริญ ควรจะพัฒนาจิตใจคนให้ดีก่อน

หัวใจพระพุทธศาสนา มี ๓ ประการ คือ

(๑) ไม่ทำชั่วทั้งปวง(๒) ทำความดีทั้งปวง(๓) ทำจิตใจให้ผ่องแผ้ว แจ่มใส สว่างไสว

ข้อ (๑) และ (๒) เป็นข้อแนะนำการปฏิบัติทางกาย วาจา แต่ที่สำคัญที่สุด คือ ข้อ(๓) เป็นคำสอนให้อบรมใจ.....สำคัญมาก

เรามามองดูว่า ระบบการศึกษาในปัจจุบันเป็นไปตามแนวคิดนี้ไหม คือ พัฒนาใจก่อน พัฒนาใจ
เยาวชน พัฒนาเยาวชนเราก่อน ก่อนจะทำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปให้เยาวชน ต้องสอนให้พวกเขา
ทำใจให้สว่างไสว เต็มไปด้วยความดีงาม ความรักความเมตตา ให้เป็นก่อน

ตั้งแต่สมัยผู้เขียนเป็นเด็ก ระบบการศึกษาของชาติบกพร่อง ไม่มีเลขการสอนให้รู้จักปฏิบัติให้ทำ
ใจให้สว่างไสวเต็มไปด้วยความสุขสงบ ความรัก ความเมตตา ไม่มีเลขทุกระดับชั้น ไม่ว่า ประถม มัธยม
เตรียมอุดมฯ และอุดมศึกษา

มีการสอนศีลธรรมในชั้นประถม และมัธยม แต่เป็นการสอนด้านปรีชาญาณ พุทธประวัติอันไม่ใช่
ประเด็นสำคัญยิ่งขาด ในการอบรมจิตใจ ต้องให้เยาวชนรู้จักทำจิตใจให้สงบเป็นสมาธิ ทำใจให้เป็นไป
ด้วยความรัก ความเมตตาอันสำคัญมาก เพราะว่าเมื่อใจเขาเต็มไปด้วยความรัก ความเมตตาแล้ว เขาจะไม่
เห็นแก่ตัว จะมีจิตใจเกื้อกูล ยินดีจะช่วยเหลือผู้อื่นและสังคม ใจที่สงบสุข จะทำให้เกิดสติปัญญาตามมา
ทันที จะเฉลียวฉลาด เรียนหนังสือทางวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีเก่ง เด็กที่เรียนหนังสือระบบตะวันตก
แต่มีอบรมจิตใจควบคู่กันไปด้วยเสมอ จะต่างกับเด็กที่ไม่ผ่านการอบรมจิตใจ กลุ่มแรกจะพัฒนาสังคม
บ้านเมือง อย่างรอบคอบ ไม่เอาประโยชน์ของคน/พรรคพวกคนอย่างเดียว จะระมัดระวังประโยชน์ตน
ประโยชน์คนอื่น จิตใจของตนจะคอยตักเตือนให้ไม่ทำความเดือดร้อนแก่ผู้อื่น คอยจะรับใช้ผู้อื่น รู้จักถ
เคารพคตัญญูต่อพ่อแม่ ครู อาจารย์ เป็นผู้รู้จักคุณคนต่างกับกลุ่มที่๒ ที่มุ่งจะเอาประโยชน์ตนอย่างเดียว
เพราะว่าเขาขาดการอบรมจิตใจธรรมชาติของคน จากแผนการศึกษาแบบตะวันตกคือ ฟุ้งตัวเอง เอาตัวเอง
เป็นหลัก ยึดมั่นในตัวเองมากเข้าชายเห็นแก่ตัว ไม่ตระหนักถึงการดำรงอยู่ของคนอื่น เพราะฉะนั้นผู้ทรง
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาก ก็ยิ่งสร้างปัญหาสังคม ปัญหาระหว่างผู้คนตามมา

การแก้ปัญหาของชาติทุกจุด ด้วยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี อย่างเดียว ในปัจจุบันจะไม่มีวัน
ประสบผลสำเร็จได้เลย และจะสิ้นเปลืองเงินทองมาก เพราะว่าคนผู้รู้เอาผลการแก้ปัญหาไปใช้ ใจก็เห็นแก่
ตัว การแก้ไข้ปัญหา ดังกล่าวก็จะก่อให้เกิดปัญหาลูกโซ่ต่อไป ผมขอยกตัวอย่าง สถาบันการศึกษาแห่ง
หนึ่งมีหอพักนิสิตหญิง หอพักนิสิตชาย นิสิตชายขึ้นหอหญิง นิสิตหญิงขึ้นหอชาย คณะผู้บริหารสถาบันฯ
นั้น ประชุมตกลงแก้ปัญหาโดยล้อมรั้วหอพักหญิง ซึ่งจะใช้งบประมาณหลายแสนบาท ถามว่า วิธีการ
ดังกล่าวจะยับยั้งการเข้าไปเข้ามาของนิสิตได้ไหม... คิดตามผลแล้วก็ยังไม่ได้ เพราะฉะนั้นปัญหาที่ยังแก้
ไม่ได้ยู่ดี และก็เสียเงินไปตั้งเยอะแยะ มีวิธีที่ประหยัดและได้ผลใหม่ ตอบว่ามี ทำอย่างไร อบรมจิตใจ
นิสิตให้เขามีใจดี สงบ มีใจเต็มด้วยความรักและเมตตา

เมื่อเขามีจิตใจดี ตัวเขาจะควบคุมเอง ใจเขาจะเตือนตัวเองว่าอะไรควร อะไรไม่ควร ครู
อาจารย์ที่ทำงานกับนิสิตก็ต้องอบรมจิตใจด้วย ครูอาจารย์ ก็จะเป็นผู้มีจิตใจดีเช่นกัน ครู อาจารย์มองเห็น
ข้อเสียของการข้ามหอพักไปมา ก็จะพูดดีๆ ซึ่งจะสื่อสารกับนิสิตง่าย ยอมรับกันง่าย ประสานประโยชน์
กันได้เรียบร้อย ปัญหาจะถูกแก้ได้ ๑๐๐ % และไม่ต้องไปเสียงบประมาณไปล้อมรั้ว แต่เราสร้างมโนธรรม
ขึ้นล้อมใจพวกเขาต่างหาก

การอบรมจิตใจนั้นต้อง

* กระทบกับทุกระดับ นักเรียน นักศึกษา ครู อาจารย์ ข้าราชการ ลูกจ้าง ทั้งภาครัฐและเอกชน

- * กระตุ้นกระทำกันอย่างต่อเนื่องตลอดอายุราชการจนเกษียณ (ไม่มีวันหยุดราชการ)
- * มุ่งที่การปฏิบัติภาวนาให้สงบ (ทำสมาธิ) และแผ่เมตตา ไม่จำกัดศาสนาอะไร

วิธีอบรมจิตใจ

คนทุกคนต้องการมีชีวิตที่เต็มไปด้วยความสุข ฟันฝ่าอุปสรรคในชีวิตต่างๆ ไปสู่ความสำเร็จได้ การที่คนเราจะได้ทั้งสองสิ่งมาได้นั้น ต้องรู้จักทำใจให้สงบ องค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า นตฺถิ สนฺติ ปริ สฺสุขํ (ความสุขใดเสมอด้วยความสะดวกไม่มี) การทำใจสงบจะได้ประโยชน์ ๒ ประการ ประการแรกคือ ใจเป็นสุข ประการที่สอง จิตใจเกิดมีสติปัญญาสามารถแก้ไขปัญหาลดอุปสรรคได้

การทำใจให้สงบทำได้ดังนี้

๑) **สวดมนต์** ใจของคนเราเปรียบเสมือนลิง ปกติไม่อยู่เฉย จะพุ้งซ่านคิดไปเรื่อยเปื่อยไม่อยู่กับที่ คล้ายอาการของลิง การสวดมนต์จะทำให้เรานำใจของเราไปอยู่กับบทสวดมนต์ มาอยู่กับอาการสวดมนต์ ไม่กวัดแกว่งไปที่อื่น จึงเป็นวิธีทำใจให้สงบอย่างง่าย วิธีนี้จะสงบอยู่ประเดี๋ยวประด๋าว เลิกสวดมนต์แล้ว ใจก็กลับไปพุ้งซ่านแบบเดิม เราไม่ค่อยจะได้อรรถรสความสุขจากจิตที่สงบชั่วครู่ นั้น และยังไม่เกิดปัญหาที่สามารถแก้ไขได้

๒) **ภาวนา** เป็นการตั้งใจ กำหนดจิตให้สงบด้วยสมถกรรมฐานก็ดี วิปัสสนากรรมฐานก็ดี เป็นวิธีการที่ดี ที่ทำให้จิตใจสงบอยู่ได้นานขึ้น เราสามารถรู้สึก ถึงความสุขจากความสงบของจิตใจนั้นได้ และมีโอกาสได้ปัญหามาแก้ปัญหาลดอุปสรรคชีวิตต่างๆ ได้ พระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญ จูฑธมโม (๒) ท่านสอนว่า สวดมนต์เป็นยามทา ภาวนาเป็นยามกิน

ในบทความนี้ กระผมจะขอเว้นไม่กล่าวรายละเอียด การปฏิบัติสมถกรรมฐาน และวิปัสสนากรรมฐาน อยากให้ท่านอ่านกรุณาไปค้นคว้าต่อจากข้อมูลอ้างอิง ในบทความนี้ ต่อไป เท่าที่ผู้เขียนได้มีความรู้และประสบการณ์มา สมถกรรมฐาน เกจิอาจารย์ทั้งหลายนิยมนำมาสั่งสอนก็คือ อานาปานสติ และพุทธานุสติ

อานาปานสติกรรมฐาน เป็นการกำหนดจิตใจให้ระลึกรู้ลมหายใจเข้า-ออก ตัวเราเอง ส่วนพุทธานุสติสมาธิกรรมฐาน เป็นการกำหนดจิตใจไว้กลางกาย บริกรรมว่า พุทโธ เอาสติอยู่กับคำว่า พุท เมื่อเราเริ่มหายใจเข้า โธ หายใจออก หายใจเข้าออกให้ซ้ำๆ ที่สุด (เสมือนว่าเรากำลังจะตาย) เพื่อสติจะได้ตามรู้ลมหายใจ และจิตก็ไม่ไปไหน ตั้งอยู่ตรงกลางกาย ค่อยๆ ปฏิบัติไปเรื่อยๆ ใจเย็นๆ ซ้ำๆ จิตจะค่อยๆ สงบ สว่างใสวงการปฏิบัติพุทธานุสติกรรมฐาน พระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศล ฐานิโย (๑) วัดป่าสาละวัน จังหวัดนครราชสีมา ท่านบรรยายอบรมประชาชนไว้ใน VDO เทปอย่างละเอียดแยกกาย ซึ่งท่านผู้ท่านผู้อ่านจะติดตามได้จากมูลนิธิแผ่นดินธรรมแผ่นดินทอง วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพฯ

ในส่วนการปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน วิธีที่มีชื่อเสียง และผลการปฏิบัติปรากฏเป็นหลักฐานชัดก็คือ สติปัญญา ๔ โดยพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุศล จูฑธมโม วัดอัมพวัน องพรหมบุรี จ.สิงห์บุรี

๑) **แผ่เมตตา** การแผ่เมตตาโดยการอ่านข้อความให้แผ่เมตตา ในหนังสือสวดมนต์ต่างๆ ไป จะไม่เกิดประโยชน์ใดๆ เลย การแผ่เมตตาที่ถูกวิธีจะก่อให้เกิดประโยชน์ ๒ ประการ คือ ๑. ใจเราสงบ สุขขึ้น และ ๒. ช่วยแก้ปัญหาให้ตัวเราและผู้อื่นได้

ก่อนอื่นเราต้องทำความเข้าใจ เรื่องจิตใจในแง่ทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก่อนว่า เมื่อคนเราคิดจะส่งคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าออกไป (เราคิดถึงใครเราก็ปล่อยคลื่นไปหาคนนั้น) และขณะเดียวกันเราก็จะรับคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าจากความคิดของคนอื่นด้วย (๑) เรารับรู้ว่ามีใครคิดถึงเราว่าอะไรได้ ถ้าใจเรามีความถี่เดียวกับคลื่นความคิดของคน ๆ นั้น

คนที่ดี มีจิตใจเต็มไปด้วยความรัก ความเมตตา จะมีคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าความถี่สูงล้อมรอบปกป้อง ภายตลอดเวลา ในทางตรงกันข้าม **คนที่มีจิตใจเต็มไปด้วยความโกรธ** เกลียด อิจฉา อาฆาต พยาบาท จะมีคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้าความถี่ต่ำล้อมรอบกาย คนที่มีจิตใจไม่ดีที่คิดจะประทุษร้าย คนที่มีจิตใจเต็มไปด้วยความรัก ความเมตตา คลื่นความถี่ต่ำจากความคิดของเขา จะทำอันตรายพวกคิดดีไม่ได้ คลื่นความถี่ต่ำนั้น สะท้อนกลับไปหาตัวของ คลื่นความถี่สูงล้อมรอบกายคนดีจะยอมรับให้ความคิดดี ๆ (ความถี่สูง เหมือนกัน เข้าไปหา)

ดังนั้นคนดี ความคิดดี สิริมงคล จะพุ่งเข้าไปหาคนดี

ในทำนองเดียวกัน **คนคิดไม่ดี** พวกคลื่นความถี่ต่ำ ความไม่ดีงามต่างๆ ก็จะต้องดูพวกเดียวกัน เข้าไปหา

นี่สอดคล้องกับคำโบราณที่ผู้ใหญ่มักจะอบรมเยาวชนว่า ขอให้ลูกจงเป็นคนดี คนถึงแต่สิ่งที่ดีแล้วจะประสบผลสำเร็จ การสอนแบบนี้เป็นอุบายให้เยาวชน กำหนดจิตใจของเขาไว้ในทางที่ดี ให้มีคลื่นความถี่สูงล้อมรอบกายเขา เพื่อ ๑. ดึงดูด พวกเขาไปสู่กัลยาณมิตร สัตบุรุษ สิริมงคล ความเจริญ ๒. ป้องกันพวกเขาจากพวกคิดไม่ดี มิฉฉาชีพ พวกคลื่นความถี่ต่ำ

นักวิทยาศาสตร์ยุคปัจจุบัน นอกจากจะค้นพบและมีหลักฐานพิสูจน์ปรากฏการณ์ข้างต้นแล้ว เขายังพบว่า เมื่อคนเราคิด เราจะส่งคลื่นออกไปจากแหล่งพลังงานในกายเรา ได้แก่ ๑. จุกใกล้ๆ หัวใจ กลางร่างกาย (ลิ้นปี่) ๒. กลางกายเหนือสะดือขึ้นมา ๒ นิ้ว ๓. จุกระหว่างคิ้วตรงหน้าผาก (อุณาโลม) ๔. ฝ่ามือและ ๕. คอหอย (๑)

จากสังขรณ์ของธรรมชาติที่ว่า กลางคืนมีแต่ความมืด เมื่อพระอาทิตย์ขึ้นส่องแสง แสงสว่างจากพระอาทิตย์จะขับไล่ความมืดออกไปโดยสิ้นเชิงทำให้สถานที่นั้นสว่างไสว ชัดเจน

เมื่อเราเข้าใจธรรมชาติของจิตใจ ดีเป็นอย่างไร ไม่ดีเป็นอย่างไร โดยนักวิทยาศาสตร์มาช่วยพิสูจน์แล้ว และมีความรู้เพิ่มเรื่องธรรมชาติของความมืดและความสว่าง เราก็มาปฏิบัติแผ่เมตตากันดังนี้

ก) นั่งหรือยืนในอาการสบายๆ

ข) เอาความคิดมาไว้ที่ตรงกลางใจ ค่อย ๆ คิดว่ากลางใจของเราเต็มไปด้วยแสงสว่าง แสงสว่างแห่งความรักและความเมตตา (เราเปรียบเทียบความสว่างเป็นความดีงาม ความรักความเมตตา ความดีคือความไม่ดีไม่งามทั้งปวง) เราอาจเอาภาพความสว่างแบบหลอดไฟลูออเรสเซนต์ตั้งไว้กลางใจก็ได้ประเด็จสำคัญ

คือ ค่อย ๆ คิดช้า ๆ ให้รู้สึกด้วยใจจริง ๆ ว่าเกิดดวงแสงสว่างขึ้นที่กลางใจ ค่อย ๆ สว่างไสว ช้า ๆ สว่างไสวขึ้นทีละน้อย ๆ อย่าแค้น อย่าตั้งใจมากเกินไปจนกลายเป็นความเครียด ๆ ที่จะทำให้เกิดดวงแสงสว่างขึ้นมา ซึ่งอันนี้ จะเกิดพิศมัย จิตใจ จะกลับเครียด พุ่งชาน หงุดหงิดแทน จากนั้นก็เริ่มแผ่เมตตาออกไป โดยให้นึกต่อไปว่าแสงจากความสว่างกลางใจ พุ่งออกไปจากใจ ผ่านทรวงอก พุ่งออกไปข้างหน้าช้า ๆ สว่างไสว ขาวนวลบริสุทธิ์ เต็มไปด้วยความรักความเมตตา (ใจเราเห็นและรู้สึกอย่างนี้จริง ๆ) จำไว้ว่าต้องช้า ๆ ไปเรื่อย ๆ ไม่เกร็ง แผ่ลำแสงสว่างนี้ พุ่งไปหาคนที่เรารักก่อน ตัวอย่างง่าย ๆ เช่น คุณแม่ ให้ลำแสงสว่างพุ่งเข้าไปกลางใจของท่านพุ่งเข้าไปเต็มหัวใจเกิดความสว่างไสวกลางใจท่าน สว่างไสวขึ้นช้า ๆ ขาวนวลบริสุทธิ์ เต็มไปด้วยความรักความเมตตา พอภาพดวงแสงสว่าง ตลอดแนวกลางใจเรา พุ่งไปสู่กลางใจคุณแม่ชัดดีแล้ว เราก็อธิษฐานจิตช้า ๆ เข้าไปกลางใจคุณแม่ว่า ขอให้ท่านจงเป็นสุข ๆ เติบ จงเจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไป เติบ จงปลอดภัยจากภัยอันตรายทั้งปวง โรคภัยไข้เจ็บทั้งปวงจงมีสุขภาพพลานามัยดี เติบ เป็นต้น ทศกระทำทุก ๆ ตอน ที่กล่าวมาต้องช้าและไม่แค้น พอแผ่เมตตาเสร็จ เราจะรู้สึกสงบขึ้น สบายมีใจดี ท่านสามารถแผ่เมตตาให้ศัตรู คนที่ไม่ชอบเรา เพื่อนฝูง คนที่ท่านรัก ท่านสามารถรู้สึกถึงผลลัพธ์ได้ด้วยตัวท่านเอง คนเหล่านี้ก็จะกลับมาเป็นมิตร ร่วมมือกับท่านขึ้น มิตรดีก็จะกระชับมิตรไมตรีมากขึ้น

การปฏิบัติอบรมจิตทั้งหมดนี้ ทุกวิธี จะต้องกระทำต่อเนื่องและทุกวันจึงจะได้ผลต่อเนื่อง ถ้าทำบ้างหยุดบ้างจะไม่ได้ผลเลย

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **ปจจตต เวทิตพโพ วิทยุหิ – ตัวตนเท่านั้นจะรับรู้ได้ด้วยตัวเอง**

แนวทางการจัดการพัฒนาจิตใจเยาวชน ประชาชน ระดับชาติ

รัฐบาลจะต้องประกาศนโยบายและแก้ไข พ.ร.บ. การศึกษาของชาติ และ พ.ร.บ. ข้าราชการ ให้มีการบรรจุการอบรมจิตใจเข้าไปในแผนการศึกษาทุกระดับชั้น ตั้งแต่ ประถม มัธยม เตรียมอุดม จวบจนอุดมศึกษา ให้ครู อาจารย์ นิสิต นักเรียน ปฏิบัติกันอย่างถ้วนทั่วและต่อเนื่อง ซึ่งจะไม่กระทบกระเทือนระบบการศึกษาปัจจุบันเลย แต่จะไม่เสริม ตัวอย่างเช่น ระบบการศึกษา ปริญญาตรี ประมาณ ๑๕๐ หน่วยกิต ต่อ ๘ ภาคการศึกษา การอบรมจิตใจ ๑ หน่วยกิต ต่อภาคการศึกษา (ใน ๑ หน่วยกิตจะเป็นการปฏิบัติอย่างเดียวกันวันเว้นวัน(วันราชการ) วันละประมาณ ๒๐ – ๓๐ นาที ครั้งหนึ่งทำสมาธิ อีกครั้งหนึ่งแผ่เมตตา) ในส่วนโรงเรียนก็นำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงในแนวเดียวกัน

ในส่วนราชการอื่น ๆ ก็ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันวันละ ๒๐ – ๓๐ นาที จะเอาส่วนนี้ผนวกเข้ากับระบบ QC สมัยใหม่ก็ได้และเป็นฉบับไทย ๆ ซึ่งจะตรงจุดตรงประเด็นในการเพิ่มประสิทธิภาพคนมากกว่าของต่างประเทศมากทีเดียว

เราไปมองเทคโนโลยีตะวันตก และญี่ปุ่น นานมากไปจนถึงของดี เทคโนโลยีพัฒนาชาติที่สำคัญกลับอยู่ในประเทศไทยนี้เอง

ผลข้างเคียงของการพัฒนาชาติ (คน) โดยเน้นการพัฒนาจิตใจก่อน

การอบรมจิตใจ เป็นการใช้เทคโนโลยีภายในประเทศ กล่าวคือ เทคนิคการพัฒนาจิต สามารถได้รับความร่วมมือจากพระภิกษุผู้ศึกษาและปฏิบัติกรรมฐานมาช่วยฝึกสอนประชาชน และฝึกอบรม

พระภิกษุที่ยังไม่มีความรู้ ด้านการปฏิบัติกรรมฐาน เพื่อเป็นการทำให้คณะสงฆ์ หันมาสนใจในกิจของสงฆ์จริงๆ ก็คือการอบรมธรรมะแก่โยม และยุติการกระทำที่มีใช้กิจของสงฆ์ พระภิกษุสงฆ์จะมีความสำคัญขึ้นคือ มาช่วยอบรมจิตใจประชาชน ประชาชนก็จะเห็นความสำคัญของพระและวัด ก็ตั้งใจทำนุบำรุงพระและวัด ก็จะเกิดการเกื้อกูลกันทั้งสองฝ่าย ซึ่งก็หมายถึงพระศาสนาได้รับการทำนุบำรุงไปในตัว ปัญหาของพระภิกษุที่ประพฤติดนไม่เหมาะสม ไม่ดีไม่งาม ในปัจจุบันก็จะเบาบางลงไป

คำขอขอบคุณ

ผู้เขียนขอสำนึกในพระคุณของอาจารย์ได้แก่

* พระเดชพระคุณพระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมโม) ที่เฉลียวฉลาดมาก มุ่งสนับสนุนการพัฒนาชาติไทย โดยลงไปพัฒนาจิตใจเด็ก ซึ่งกระผมคิดว่าเป็นสิ่งถูกต้องมาก และเน้นประเด็นเอาพุทธศาสนามาแก้ปัญหาชีวิต

* ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ก็เป็นอีกท่านหนึ่งที่ศึกษาพุทธศาสนาและพยายามหยิบเอาสาระสำคัญในพระศาสนา มาประยุกต์ให้มีการใช้งานได้ถ้วนทั่ว กว้างขวาง ให้กับศาสนาอื่นๆ แก้ปัญหาชีวิต ดีความคำสอนและนำเอาการศึกษา การพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ เข้าไปพิสูจน์ทำให้เกิดความเข้าใจง่ายและชัดเจน

* พระราชสังวรญาณ (หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย) ที่เมตตาสอนวิธีการทำพุทธานุสติกรรมฐานให้

ข้อมูลอ้างอิง

(๑) ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา เทปการบรรยายธรรมะเรื่อง

- * อนุภาพพลังจิต ม้วน ๑ และ ๒
- * คุณค่าของความเป็นมนุษย์ ม้วน ๑ และ ๒
- * ประโยชน์ของการฝึกสมาธิ ม้วน ๑ และ ๒
- * การตอบคำถาม ม้วน ๑ และ ๒

(๒) พระราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่อจรัญ ฐิตธมโม) เทปการบรรยายธรรมะเรื่อง

- * การแก้ปัญหาชีวิต

(๓) พระราชสังวรญาณ (หลวงพ่อพุทธ ฐานิโย) วีดีโอเทปการบรรยายธรรมะเรื่อง

- * พุทธานุสติสมาธิกรรมฐาน
- * ส.ค.ส.มอบธรรมนำพร

ผู้ได้รับพระราชทานโล่รางวัล
“มหิตลวราวุธธรรม” ปี ๒๕๓๗

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานโล่รางวัล “มหิตลวราวุธธรรม” แก่สภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เพื่อพระราชทานให้แก่บุคคลที่ได้รับการคัดเลือกว่ามีผลงานดีเด่นในด้านสังคมสงเคราะห์และการพัฒนาสังคมในโอกาสวันมหิดลประจำปี ตั้งแต่ปี ๒๕๓๐ ในโอกาสวันมหิดลปี ๒๕๓๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทาน โล่รางวัล “มหิตลวราวุธธรรม” แก่ผู้มีผลงานดีเด่นในด้านการพัฒนาสังคมสงเคราะห์และการพัฒนาสังคม ที่ได้รับการคัดเลือกจากสภาสังคมสงเคราะห์ฯ ๖ ท่าน ดังนี้-

๑. พระราชสุทธิญาณมงคล (จรัญ ฐิตธมฺโม)

เจ้าอาวาสวัดอัมพวัน เจ้าคณะอำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี ได้ปรับปรุงวัดให้สะอาด รื่นรมย์ สวยงาม ได้สร้างศาลาและอาคารเพื่อใช้ในการศึกษาอบรมธรรมะ การพัฒนาจิตใจ และการบำเพ็ญวิปัสสนากรรมฐาน ได้มีข้าราชการ ทหาร นักเรียน นักศึกษา และประชาชน เข้ารับการอบรมปีละหลายรุ่นติดต่อกันตลอดปี เป็นนักเทศน์และนักเผยแผ่ธรรมะที่มีชื่อเสียง สามารถบรรยายธรรมให้เข้าถึงจิตใจของผู้ฟังทุกระดับ เป็นพระที่ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง สมควรแก่การเคารพยกย่อง เป็นผู้ที่เข้มด้วยความเมตตากรุณาต่อคนทุกชั้นได้ให้ธรรมโอสภและความช่วยเหลือ แก่ผู้ประสบปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนเป็นจำนวนมากมาย

๒. ฯพณฯ นายชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี คนที่ ๒๐ เป็นนักเรียนการเมืองที่ยึดมั่นในความดีและความซื่อสัตย์สุจริต เพราะได้รับการอบรมสั่งสอนจากมารดาว่า “อย่ารักเงินให้มาก ถ้าหากรักเงินมาก ก็อยากจะได้แต่เงิน และอาจเสียคน ต้องรักความดีไว้ให้มาก ๆ” เป็นผู้มีความกตัญญูทวดเวทิต่อพ่อแม่ ครู อาจารย์ และผู้มีพระคุณ จึงได้รับโล่เกียรติกุณ “ลูกที่มีความกตัญญูทวดเวทิต่อพ่อแม่” เป็นคนสุขุม เขือกเย็นขยันขันแข็ง เป็นคนที่เสมอต้นเสมอปลาย ใช้ชีวิตอย่างสมถะ เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน ได้รับการยกย่องว่าเป็น “นายกคิดดี” เป็นนักพูดที่มีคารมคมคายและคมกริบประดุจ “ใบมีดโกนอาบน้ำผึ้ง” ได้ให้ความสนใจในการพัฒนาสังคม เพื่อให้การพัฒนาประเทศมีความสมดุล และได้ริเริ่มตั้งคณะกรรมการร่วมภาครัฐบาลและเอกชนในการแก้ปัญหาสังคม หรือ กรอ. สังคมได้ส่งเสริม สนับสนุนนโยบายและโครงการการกระจายโอกาสและรายได้ไปสู่ชนบทและผู้ด้อยโอกาส เพื่อช่วยให้ชาวชนบทและผู้ด้อยโอกาสมีรายได้และชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

๓. หม่อมราชวงศ์ดิศนัดดา ดิศกุล

ราชเลขาธุการในพระองค์สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี เป็นกรรมการผู้จัดการแม่ฟ้าหลวง ประธานกรรมการสนองพระราชดำริในเขตพื้นที่ทรงงาน โครงการพัฒนาออยตุง เป็นกำลังสำคัญที่ช่วยผลักดันให้เกิดโครงการพัฒนาออยตุง ในจังหวัดเชียงราย ซึ่งเริ่มดำเนินกตั้งตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ โครงการ

พัฒนาคอตุงเป็นโครงการพัฒนาสมบูรณ์แบบที่ก่อกำเนิดขึ้นตามแนว พระราชดำริของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนาที่คอตุงให้สมบูรณ์ ลดการ ตัดไม้ ทำลายป่า เลิกปลูกฝิ่น ใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างเหมาะสมสร้างความสำนึกในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติแก่ ประชาชนชาวเขา ยกกระดับคุณภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของประชาชนชาวเขาให้ดีขึ้นนอกจากนี้ยังเป็นผู้อำนวยการศูนย์บำบัดและฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด โครงการพัฒนาคอตุง ได้ช่วยให้ชาวเขาคอตุงที่ติดยาเสพติด ได้รับการบำบัดรักษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพอย่างครบวงจร

๔. นายอำนวยการ สุวรรณคีรี

สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจังหวัดสงขลา ประธานคณะกรรมการศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมสภาผู้แทนราษฎร เป็นนักการเมืองที่เป็นนักธรรมะ เป็นผู้มีศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาอย่างมั่นคง ได้ศึกษาธรรม และเผยแพร่ธรรมอยู่เสมอ เมื่อดำรงตำแหน่งประธานคณะกรรมการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร ก็ได้พยายามให้การส่งเสริมศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม ในทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ ทำให้รัฐบาลและหน่วยราชการต่างๆ ให้ความสนใจในเรื่องศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมยิ่งขึ้น ทำให้หน่วยราชการที่มีหน้าที่ส่งเสริมศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรมได้รับงบประมาณเพิ่มขึ้น เป็นเจ้าของความคิดที่ดี “จะต้องพัฒนาการเมืองให้สอดคล้องกับวัฒนธรรม” เพื่อให้ประเทศพัฒนาไปในแนวทางที่สมดุล พัฒนาจิตสำนึกของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเมือง มุ่งประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมมากกว่าประโยชน์ของตนเองหรือพรรคพวก ได้ร่วมกับสภาสังคมเคราะห์ประเทศไทยฯ และพุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ และสภาอุทกพิภพสมาคมนานาชาติฯ จัดให้มีการประชุมสมัชชานานาชาติและการสัมมนาเกี่ยวกับการทำนุบำรุงส่งเสริมพระพุทธศาสนา ที่ห้องประชุมอาคารรัฐสภา และร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จัดให้มีการสัมมนาเรื่อง “การสืบสานและพัฒนาวัฒนธรรมทางจารีตประเพณี”

๕. คุณหญิงอัมพร มีสุข

อดีตประธานสภาสังคมสงเคราะห์ระหว่างประเทศ และที่ปรึกษาสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ เป็นสตรีไทยคนแรกที่ได้รับปริญญาเอก ทางปรัชญาวิทยา สาขาการศึกษาเปรียบเทียบ จากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียและวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สหรัฐอเมริกา เป็นสตรีไทยคนแรกที่ยังดำรงตำแหน่งสำคัญในทางราชการ อาทิ ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ อธิบดีกรมวิชาการ เป็นสตรีคนแรกที่ได้รับเลือกตั้งเป็นประธานสภาสังคมสงเคราะห์ระหว่างประเทศ มีผลงานเกี่ยวกับการส่งเสริมการศึกษา การพัฒนาสังคม การพัฒนาสตรี และการพัฒนาสิ่งแวดล้อมเป็นอันมาก เป็นที่ยอมรับทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้จัดให้มีการประชุมแห่งชาติ การประชุมระดับภูมิภาค และการประชุมระหว่างประเทศ เรื่องเกี่ยวกับการสังคมสงเคราะห์และการพัฒนาสังคม เป็นการให้ความรู้และปลูกจิตสำนึกของผู้เข้าร่วมประชุมให้ผนึกกำลังกัน เพื่อการช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส และในการพัฒนาการศึกษา การพัฒนาสิ่งแวดล้อม และการพัฒนาบุคคลกลุ่มต่างๆ แม้จะเกษียณอายุราชการแล้ว ก็ยังทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ ให้กับงานของสังคมและประเทศชาติตลอดมา ด้วยความรู้ ความสามารถ ความเสียสละ

๖. สาธุคุณเซ็นเกียว กุซาคะ

นายกสมาคมมิตรภาพไทย – ฮิโรชิม่า และเจ้าอาวาสวัดเซ็นเกียว เมือง ฮิโรชิม่า ประเทศญี่ปุ่น ได้ส่งเสริมความร่วมมือและความเข้าใจอันดีระหว่างประเทศไทยและประเทศญี่ปุ่น โดยเฉพาะกับเมืองฮิโรชิม่า ให้แน่นแฟ้นยิ่งขึ้น ได้เผยแพร่ชื่อเสียงและภาพจน์ที่ดีของประเทศไทยและคนไทยแก่ชาวญี่ปุ่น ได้ให้การต้อนรับและความช่วยเหลือแก่คนไทยและนักเรียนไทยที่เดินทางไปและอยู่ในเมืองฮิโรชิม่า ได้จัดให้สมาชิกของสมาคมได้เรียนภาษาไทยและการทำอาหารไทย ได้นำกรรมการและสมาชิกของสมาคมเดินทางมาประเทศไทยเป็นประจำทุกปี เพื่อให้ชาวญี่ปุ่น มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประเทศไทย ชีวิตความเป็นอยู่ศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรมของคนไทย ได้ให้ทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนหญิงในจังหวัดภาคเหนือที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ให้ได้ศึกษาต่อในชั้นมัธยมศึกษา จะได้ไม่ถูกชักจูงหรือหลอกลวงไปเป็นโสเภณีเด็กได้ร่วมกับสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยฯ จัดให้มีการสัมมนาร่วมไทย – ญี่ปุ่น เรื่อง “ การส่งเสริมสันติภาพที่ยั่งยืน ” ที่โรงแรมอิมพีเรียล ควินล์ปาร์ค กรุงเทพมหานคร